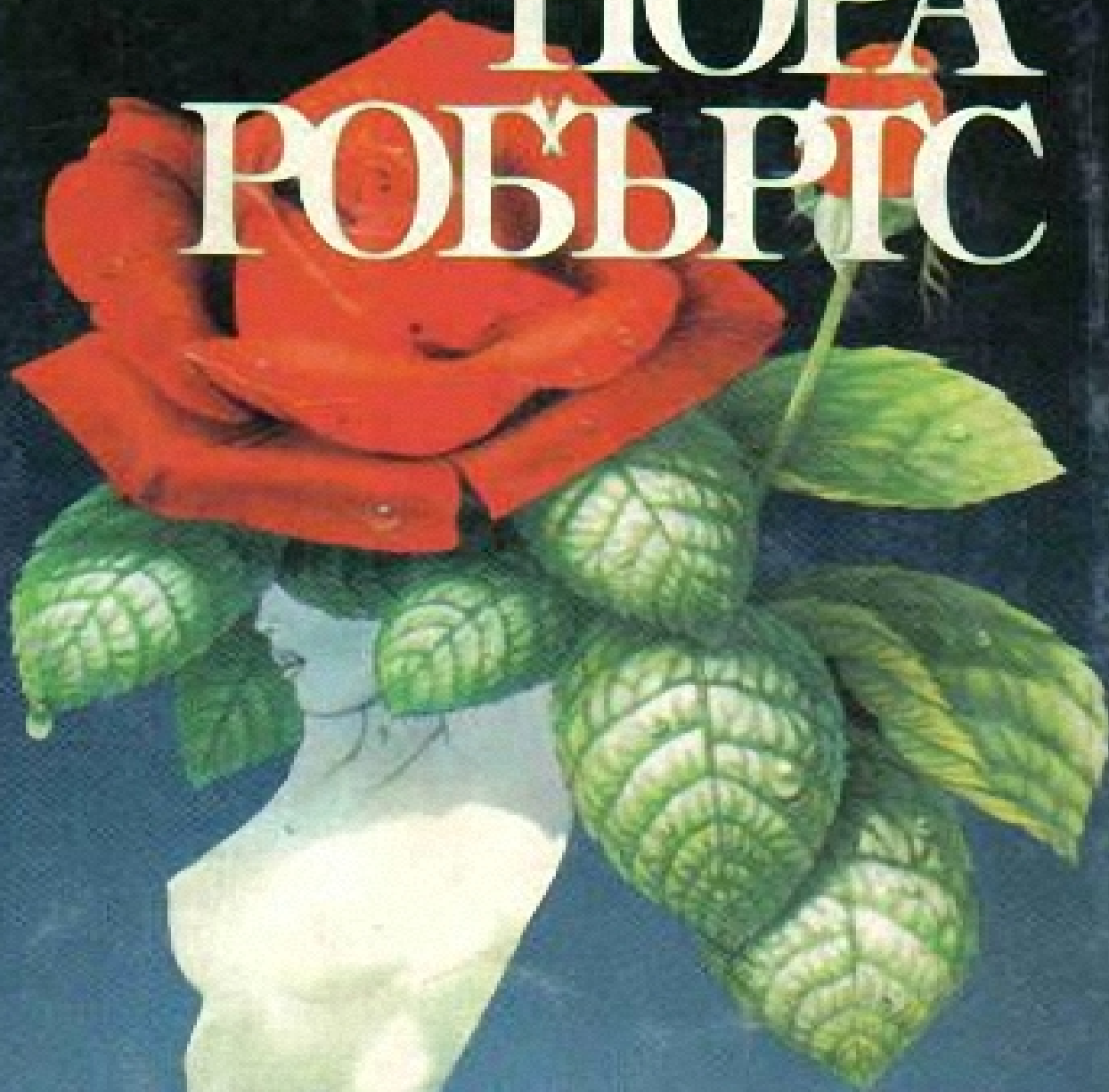

ГАЛЕРИЯ
БАРД

СЪВРЕМЕНИ
РОМАНИ

НОРА РОБЪРТС

БОЖЕСТВЕННО ЗЛО

Горещо състрасти в малкия свят...

ИЗДАТЕЛСТВО БАРД

НОРА РОБЪРТС БОЖЕСТВЕНО ЗЛО

Превод: Стоян Медникаров

chitanka.info

Тайната, която я преследваше цял живот, накрая все пак я застигна...

Силните прегръдки на шерифа Кем убеждават скулптурката Клеър Кимбъл, че нищо не заплашва съществуването ѝ в малкото градче. Но от тъмните гори на Емитсбъро зла сила простира отровните си пипала. Някога тихият градец е покрит с пелена от ужас. Клеър ще трябва да плати цената за разкритите тайни от миналото.

ЧАСТ I

*„Хората щяха да са ангели, а ангелите —
богове.“*

Александър Поуп

„Малкото е само пролог.“

Шекспир

ГЛАВА ПЪРВА

Ритуалът започна един час след залез-слънце. Кръгът, който представляваше идеална окръжност с диаметър две стъпки, бе подготвен много по-рано, като бяха очистени всички треви и млади фиданки. Земята бе поръсена с осветена пръст.

По бледия лик на луната танцуваха сенки на облаци, тъмни и потайни.

В очертаня кръг стояха изправени тринадесет силуета с черни качулки и наметала. Отсреща, сред дърветата се извисяваха самотните кръсъци на кукумявка — като жалба или като съпричастност. Но щом гонгът прозвуча, дори и тя се умълча. За миг се чуваше само шепотът на вятъра или от други неведоми сили.

Беше вечерта срещу първи май, Сборището на вещерите. През тази нощ на късната пролет се празнуваше и се извършваше жертвоприношение за богата реколта и за мъжка сила.

Две облечени в червени мантии жени пристъпиха в кръга. Лицата им не бяха покрити и се открояваха с белотата си само с по едно кърваво червено петно върху устните. Приличаха на вампири, които току-що са пирували.

Едната, следвайки дадените инструкции, махна дрехата си и остана гола на светлината на свещите, а после се простря върху поставения там стълб от полирано дърво. Тя щеше да бъде техния олтар от жива плът, Девата, пред която те щяха да се преклонят. Това, че бе проститутка и много далеч от непорочността, смущаваше някои от тях. Другите просто се наслаждаваха на гледката на пищните ѝ форми и широко разтворени бедра.

Главният жрец, надявайки маската на Козела от Мендес, запя на някакъв нескопосан латински. Когато приключи с рецитацията, издигна ръцете си високо към обърнатата пентаграма над олтара. Прозвъня камбана и прочисти въздуха с ясения си глас.

От високото скривалище в храсталака едно момиче наблюдаваше с широко отворени очи. От трапа, където пламъците пращяха, разпръсквайки искри високо в небесата, долиташе миризма на

изгоряло. По стволите на дърветата около кръга бяха издълбани причудливи маски.

Момичето се питаше къде ли е баща ѝ. Тя се бе скрила в колата му, кискайки се сама на номера, който му скрои. Когато го последва между дърветата, тя не се страхуваше от тъмнината. Никога не се страхуваше. Беше се скрила, изчаквайки подходящия момент да изскочи и да се хвърли в прегръдките му.

Но той беше облякъл дълго тъмно наметало, както останалите, и сега тя не бе сигурна кой от всички бе нейният татко. Голата жена едновременно я смущаваше и привличаше, но това, което възрастните правеха, вече не ѝ приличаше на игра.

Когато мъжът с маската започна да пее отново, сърцето ѝ затуптя лудо.

— Призоваваме Емон, бога на живота и възпроизводството. Пан, бога на сладострастието.

След извикването на всяко име останалите го повтаряха. Списъкът бе дълъг.

Групата започна да се поклаща и над нея се извиси глухо бучене, докато главния жрец отпиваше от сребърен потир. Щом свърши, той постави чашата между гърдите на жената-олтар.

После взе меч и го насочи на юг, изток, север и запад, призовавайки четиримата владетели на ада.

*„Сатана, господар на огъня,
Луцифер, повелител на светлината,
Белиал, ти, който нямаш господар,
Левиатан, дракон на бездната.“*

Скрито в хрусталака, момичето потрепери от страх.

— Привет, Сатана.

— Призовавам те, Господарю, владетел на мрака, цар на нощта, отвори широко вратите на ада и ни чуи.

Главният жрец отправяше тези думи не като молба, а по-скоро като заповед. Извисявайки глас, той вдигна нагоре къс пергамент. Светлината на буйните пламъци го обагреше в кървави отблясъци.

— Искаме реколтата ни да е изобилна, стадата ни да плодят. Унищожите неприятелите ни, дай болест и страдание на тези, които искат да ни навредят. Ние, твоите предани слуги, искаме богатства и наслади.

После поставяйки ръка върху гърдите на жената-олтар, продължи:

— Ние вземаме това, което желаем, от твое име, господарю на демоните. От твое желание казваме: Смърт за слабите, богатство за силните. Жезълът на нашата мъжественост се втвърдява, кръвта ни се сгорещява. Нека жените ни изгарят по нас. Нека ни приемат в себе си със страст.

Той започна да поглажда тялото на жената, после ръката му се спусна между бедрата, докато проститутката с добре школувани движения започна да стене и се извива под милувките му.

Гласът му се извиси, продължавайки да изрича думите си. Той прониза пергаментата с върха на меч и го протегна над пламъка на една от черните свещи, докато от него остана само задушлив дим. Пеенето на останалите дванадесет в кръга се усили.

Като по сигнал две от забулените фигури забутаха вътре млада коза. Докато тя въртеше ужасено очи, те започнаха кресливо да пеят. Извадиха атамата, церемониалния нож, чието специално наточено острие проблесна на лунната светлина.

Виждайки как стоманата се плъзва по бялата шия на козата, момичето поиска да изкрещи, но от гърлото му не излезе нито звук. Искаше му се да побегне, но краката му сякаш бяха вкоренени в земята. Ридаейки, то закри лицето си с ръце с единственото желание да извика баща си.

Когато се осмели да погледне отново, земята бе обляна в кръв, която се стичаше по ръбовете на плитка сребърна купа. В ушите ѝ отекваше гръмкото боботене на мъжките гласове, докато наблюдаваше как мятат обезглавеното тяло на козата в огнището.

Във въздуха се разнесе противния мирис на изгоряло месо.

Мъжът с козята маска смъкна плаща си, надавайки животински вой. Отдолу той бе гол и бялата му кожа блестеше от пот, макар че нощта бе прохладна. На гърдите му просветваше сребърен амулет, изписан с древни и тайнствени символи.

Той възседна жената-олтар и стремително се вклини между бедрата ѝ. Друг мъж се спусна с див крясък върху другата жена и я повали на земята, а останалите смъкнаха плащовете си и затанцуваха голи около огъня.

Момичето видя баща си, нейния татко, да потапя ръце в жертвената кръв и докато подскачаше с останалите, червените капки се стичаха по пръстите му.

Клеър се събуди с вик.

Сгуши се под завивките, останала без дъх, цялата плувнала в студена пот. С трепереща ръка заопипва за ключа на нощната лампа. Светлината ѝ се видя недостатъчна и Клеър стана и започна да включва всички лампи, докато малката стая блесна.

Седнала на ръба на леглото, тя запуши сред тишината.

Защо сънят се бе върнал отново?

Психоаналитикът ѝ бе казал, че така съзнанието ѝ реагира на скорошната женитба на майка ѝ — че я възприема като предателство спрямо баща ѝ.

Това беше абсурдно.

Клеър издуха предизвикателно цигарения дим. Майка ѝ бе овдовяла преди повече от дванадесет години. Всяка разумна и любяща дъщеря би искала нейната майка да е щастлива. За себе си знаеше, че е любяща дъщеря. Но не бе съвсем сигурна доколко е разумна.

Спомняше си първия път, когато го бе сънувала. Беше на шест години и се бе събудила, крещейки в леглото. Точно както сега. Но тогава родителите ѝ бяха дотичали при нея да я утешат. Дори брат ѝ Блеър бе влязъл, хленчейки с широко отворени очи. Майка ѝ го бе отвела, а баща ѝ бе останал при нея да ѝ шепне с кроткия си тих глас, увещавайки я отново и отново, че това е било само сън, един лош сън, който тя скоро ще забрави.

И тя наистина задълго го бе забравила. После той бе започнал да я навестява отново — като озъбен палач — в дните, когато бе особено напрегната, уморена или наранена.

Смачка недопушената цигара и потърка очи. Да, в момента наистина беше напрегната. Оставаше по-малко от седмица до откриването на самостоятелната ѝ изложба и макар лично да бе

подбрала всяка от скулпторите, които щяха да участват, съмненията не я напускаха.

Навярно това се дължеше на факта, че критиката бе толкова възхитена при дебюта ѝ преди две години. Сега, когато вече се радваше на успех, щеше да загуби много повече при един провал. При това знаеше, че работите, които щеше да покаже, са най-добрите. Ако ги оценят като посредствени, това ще означава, че и тя е посредствен творец.

Имаше ли по-унизителен етикет?

Опитвайки се да се разсее, тя се изправи и дръпна пердетата. Слънцето тъкмо изгряваше и първите му отблясъци розовееха по тротоарите в центъра на Манхатън. Разтваряйки прозореца, тя леко потръпна от свежия утринен хлад.

Навън бе почти тихо. Малко по-нагоре по улицата дочу тракането на колата за боклук, която приключваше обиколката си. Близо до пресечката на улиците „Кенъл“ и „Грийн“ съгледа някаква търговка да тегли количката, отрупана със стока. Колелата проскърцваха и глухо кънтяха.

Виждаха се светлините в хлебарницата на отсрещната страна, три етажа по-надолу. Клеър долови приглушената мелодия на „Риголето“ и приятното ухание на току-що изпечен хляб. Някъде се чу форсиране на двигател, после отново настана тишина. И в града можеше да се чувства самотна.

Чудеше се дали точно това иска: да бъде сама, да открие свое местенце, където да работи необезпокоявана. В миналото имаше моменти, когато се бе чувствала толкова непригодна за света около себе си, но и неспособна да се реши на пълно уединение.

Не беше ли това причината за разпадането на брака ѝ? Беше обичала Роб, но никога не се бе почувствала свързана с него. Когато всичко приключи, изпита съжаление, но не и мъка.

Може би доктор Яновски бе прав, като казваше, че тя потиска мъката си, дори и при най-дребните поводи, която бе изпитвала през годините след смъртта на баща си, и изливаше всичко чрез изкуството си.

И какво лошо имаше в това? Понечи да пъхне ръце в джобовете на халата си и тогава забеляза, че не го е облякла. Само една луда би могла да стои пред отворения прозорец в Сохо само по тънка

фланелка. Да вървят по дяволите, помисли си тя и се дръпна назад. Може пък наистина да е луда.

Остана така, с разрошени от неспокойния сън яркочервени коси, с бледо и уморено лице, наблюдавайки настъплението на светлината, заслушана в шума на пробуждащия се град.

После се отдалечи от прозореца, готова за работа.

Минаваше два, когато Клеър чу бръмченето на домофона. Покрай свистенето на горелката в ръката ѝ и гърмящия от стереоуредбата Моцарт то прозвуча като жужене на досадна пчела. Реши да не му обръща внимание, но новата фигура нещо не ѝ спореше и прекъсването щеше да е добро извинение да спре. Изключи горелката и прекосявайки ателието, смъкна предпазните ръкавици. Все още с очилата, шапката и престилката тя натисна бутона.

— Моля?

— Клеър? Анджи е.

— Качвай се.

Клеър подаде сигнала за охранителната система и освободи асансьора. Смъкна шапката и очилата и отново се върна да доогледа недовършената скулптура.

Тя стоеше на масата за заваряване в задната част на помещението, а наоколо ѝ бяха разхвърляни инструментите — клещи, чукове, длета, допълнителни крайници за оксижена. Бутилките с ацетилен и кислород бяха подредени в стоманената си количка. Под целия този участък беше поставено голямо парче ламарина, което предпазваше пода от искрите и капките разтопен метал.

По-голямата част от просторния таван бе заета от нещата, с които Клеър работеше — късове гранит, парчета черешово дърво, ясен, големи отрязъци от стоманени тръби. Имаше сечива за рязане, кърпене, шлифовка, заваряване. Обичаше да живее сред инструментите си.

Сега наблюдаваше с присвити очи и стиснати устни проекта, над който работеше в момента. Усещаше, че ѝ се изплъзва, и ѝ се искаше хубаво да го разгледа, но в това време вратите на асансьора се отвориха.

— Трябваше да се досетя! — Анджи Лъобо отметна черната си грива от навити на спиралаи къдрици и тропна с яркочервените си италиански обувки върху твърдия дървен под. — Звъня повече от час.

— Изключила бях звънеца. Какво ще кажеш за това, Анджи?

Анджи огледа скулптурата върху работната маса, въздишайки тежко.

— Хаос.

— Да-а. — Клеър се приведе по-ниско. — Да, права си. Избрала съм погрешен подход.

— Не смей да грабваш отново оксигена — Анджи направи гримаса, прекоси стаята и изключи стереоуредбата. — За Бога, Клеър, имахме уговорен обяд за дванайсет и половина в Руската чайна.

За първи път Клеър съсредоточи вниманието си върху своята приятелка. Както винаги Анджи беше олицетворение на елегантността. Кожата ѝ, с цвят на карамел, и екзотичните черти на лицето ѝ бяха идеално подчертани от моряшкия костюм и огромните перли.

Чантичката и обувките ѝ бяха от еднаква яркочервена кожа. Анджи обичаше всичко да стои добре, всичко да си е на мястото. В нейния шкаф обувките бяха прилежно наредени в чисти пластмасови кутии. Блузите ѝ бяха подредени по цвят и материя. Чантите ѝ — нейната легендарна колекция — бяха поставени в отделни клетки в изработен по поръчка шкаф.

Колкото до Клеър тя беше доволна, когато успееше да открие в тъмния си шкаф двете еднакви обувки. Колекцията ѝ от чанти се състоеше от една удобна черна всекидневна чанта и огромна платнена торба. Много често Клеър се питаше как така се бяха сприятелили с Анджи. Но както забеляза, точно в този момент приятелството им бе под въпрос. В тъмните очи на Анджи пламтеше огън, а дългите ѝ, ярко лакирани нокти барабаняха по чантичката в синхрон с потропването на краката.

— Стой за малко така — Клеър се втурна през стаята и започна да рови сред безпорядъка върху дивана, за да открие скицника си. Отметна някаква риза, копринена блуза, неразпечатано писмо, празна кесийка от чипс, два романа с мека подвързия и пластмасов воден пистолет.

— За Бога, Клеър...

— Не мърдай — със скицника в ръце тя повдигна една от съседните възглавници и намери парче сух пастел. — Много си красива, когато се разяриш — засмя се Клеър.

— Проклетница — извика Анджи, опитвайки се да потисне усмивката си.

— Готово, готово — промърмори Клеър, докато моливът подскачаше по листа. — Боже, какви скули! Кой би помислил, че като се смесят индианец, американец и французин, ще се получи такава костна система? Би ли се усмихнала?

— Остави това. Няма да постигнеш нищо с тези ласкателства. Цял час стоях в Руската чайна да пия минерална вода и да разучавам покривката.

— Извинявай. Забравих.

Клеър остави скицника настрана, знаейки добре, че Анджи щеше да го разгледа в мига, в който тя се обърне.

— Искаш ли нещо за ядене?

— Изядох един хотдог в колата.

— Тогава аз ще си взема нещо и ще можеш да ми кажеш за какво трябваше да разговаряме.

— За изложбата ти, глупачке!

Анджи погледна рисунката и едва сдържа усмивката си. От очите ѝ на листа струяха пламъци. Преструвайки се, че не я забелязва, тя се огледа за чисто място, където да седне, и накрая се настани на облегалката на дивана. Един бог знаеше какво още имаше под възглавниците.

— Викала ли си някога човек да разчисти това място?

— Не. На мен така ми харесва — Клеър влезе в миниатюрната кухничка в ъгъла на ателието. — Помага ми да творя.

— Разправяй ги на друг тези глупости за артистичния си характер, Клеър. Аз случайно знам, че си просто една мързелива мърла.

— Което си е право, право е — тя се появи отново с кутия шоколадов сладолед и лъжица. — Иска ли някой?

— Не.

Анджи постоянно се дразнеше от факта, че Клеър можеше да си позволи да се тъпче с всевъзможни лакомства винаги щом ѝ се приискаше, без това да се отрази на стройната ѝ фигура.

При своите почти сто и осемдесет сантиметра Клеър не изглеждаше вече толкова кльоцава както през детските си години, но беше достатъчно стройна, за да не се качва на кантара всяка сутрин, както правеше Анджи. Сега Анджи я гледаше как се тъпче с калории, навлякла кожената си престилка върху друга работна манта. Предполагаше, че отдолу Клеър е съвсем гола.

Освен това Клеър никога не се гримираше. Кожата ѝ бе осеяна с бледи лунички. Очите ѝ, с малко по-тъмен оттенък на златист кехлибар, изглеждаха огромни върху триъгълното ѝ лице с голяма, изразителна уста и малък, деликатен нос. Въпреки непокорната огнена коса, достатъчно дълга, за да я връзва с парче ластик на щръкнала конска опашка, и забележителния си ръст, Клеър изглеждаше странно крехка, което караше Анджи, макар само с две години по-голяма, да се отнася към нея с някакво майчинско чувство.

— Кога ще се научиш да сядаш и да се храниш като човек, момичето ми?

Клеър изсумтя и отново зарови лъжицата в сладоледа.

— Щом вече си се загрижила за мен, предполагам, че си ми простила — тя възседна една табуретка и пъхна обувия си крак под напречната летва. — Наистина съжалявам за обяда.

— Винаги съжаляваш. Защо не си записваш?

— Записвам си, но после забравям къде съм сложила бележката.

Тя допълни думите си, замахвайки с лъжицата, от която капеше сладолед, към безпорядъка в огромното таванско помещение. Диванът, на който седеше Анджи, бе част от оскъдната мебелировка, която включваше още маса, отрупана с вестници, списания и празни бутилки от безалкохолни напитки. В един ъгъл бе сбутана още една табуретка, върху която се мъдреше бюст от черен мрамор. Стените бяха отрупани с картини, а всевъзможни скулптори — някои завършени, други изоставени — седяха, стояха или бяха подпрени навсякъде, където можеше.

По една кънтяща желязна тръба се стигаше до килера, който бе приготвила за спалня. Цялото останало пространство в огромното помещение, в което живееше от пет години, бе заето от изкуството ѝ.

През първите осемнайсет години от живота си Клеър бе пригодена да живее от стандартите за ред и чистота на майка си. После

й бяха достатъчни само три седмици, за да осъзнае, че безпорядъкът е нейната естествена среда.

Тя се усмихна мило на Анджи:

— Как бих могла да открия нещо сред тази бъркотия?

— Понякога се чудя как изобщо се сещаш да станеш сутрин от леглото.

— Ти просто се безпокоиш за изложбата — Клеър остави настрана наполовина изпразнената кутия сладолед и Анджи си помисли, че той сигурно ще се разтопи. После взе пакет цигари и успя да открие кибрита. — Да се безпокоиш за това е пълна безсмислица. Просто или ще харесат нещата ми, или няма да ги харесат.

— Правилно. Тогава защо имаш вид на човек, който е спал само четири часа?

— Пет — поправи я Клеър, но не й се искаше да споменава за съня, — напрегната съм, но не се тревожа. Достатъчно е, че ти и твоят секси съпруг приемате нещата толкова драматично.

— Жан-Пол е съсипан — съгласи се Анджи. От две години омъжена за собственика на галерията, тя бе изцяло завладяна от неговата интелигентност, страстта му към изкуството и великолепното му тяло. — Това е първата голяма изложба в новата галерия. Не само твоето име е заложено на карта.

— Знам това — погледът на Клеър внезапно помръкна при мисълта за всички пари, време и надежди, които семейство Лъобо бе вложило в новата си, много по-голяма галерия. — Няма да ви разочаровам.

Анджи разбра, че независимо от това, което показваше, Клеър се страхува, не по-малко от тях.

— Разбира се, че го знаеш — каза тя, опитвайки се да разведри настроението. — Всъщност ние се надяваме след твоята изложба да станем име сред галериите в западната част. Между другото, тук съм и за да ти напомня, че утре в десет сутринта имаш интервю за „Ню Йорк Мегазин“, а на обяд — за „Таймс“.

— О, Анджи!

— Никакво измъкване този път — Анджи изпъна стройните си крака, които бе кръстосала. — Ще се срещнеш с журналиста от „Ню Йорк“ в нашата мансарда. Стори ми се ужасно да даваш интервю тук.

— Ти просто искаш да ме държиш под око.

— Така е. Обядът е точно в един, в Le Cirque.

— Искаше ми се да отида да проверя разположението в галерията.

— Има време за това. Ще дойда в девет, за да съм сигурна, че си станала и си се облякла.

— Мразя интервюта — измърмори Клеър.

— Жалко — Анджи я хвана за раменете и я целуна по двете бузи.

— Сега върви да си починеш. Наистина изглеждаш уморена.

Клеър подпря лакът на коляното си.

— Няма ли да ми избереш и дрехи? — подхвърли към Анджи, докато тя се отпряваше към асансьора.

— И това може да стане.

Останала сама, Клеър продължи да седи замислена. Мразеше интервютата, всички тези надут и интимни въпроси. Изучават те, измерват те, сякаш ти правят дисекция. Ала както и повечето неща, които не харесваше, но не можеше да избегне, тя прогони и този проблем от съзнанието си.

Беше уморена, твърде уморена, за да се концентрира достатъчно, ако отново включи електрожена. Във всеки случай, нищо, с което се бе захващала през последните няколко седмици, не се получаваше. От друга страна, бе твърде неспокойна, за да може да заспи или да се излегне на пода и да зяпа телевизия през деня.

Импулсивно се надигна и отиде до огромния сандък, който служеше едновременно за пейка, маса и универсален шкаф. Порови из него и измъкна стара рокля от бала в гимназията, шапката от дипломирането си в колежа, сватбения си воал, който събуди у нея противоречиви чувства — изненада, смях и съжаление, чифт обувки за тенис, които отдавна смяташе за изгубени и накрая стар албум със снимки.

Чувстваше се самотна, призна си Клеър, вземайки го със себе си на перваза на прозореца с изглед към Кенъл Стрийт. Липсваше ѝ семейството. Бяха твърде далеч от нея, за да може да ги види, но поне можеше да си ги спомни от старите снимки.

Чувстваше се самотна, призна си Клеър, вземайки го със себе си на перваза на прозореца с изглед към Кенъл Стрийт. Липсваше ѝ семейството. Бяха твърде далеч от нея, за да може да ги види, но поне можеше да си ги спомни от старите снимки.

Първата моментна снимка я накара да се усмихне. Беше мътен черно-бял полароид, на която бяха тя и нейният брат-близък Блеър като бебета. Блеър и Клеър, помисли си тя с въздишка. Колко често бяха роптали двамата с брат ѝ срещу решението на родителите им за тези превзети имена? Снимката беше замъглена и не добре фокусирана — явно правена от баща ѝ. Никога през живота си той не бе успял да направи ясна снимка.

„Хич не ме бива за техниката — казваше винаги. — Дай ми нещо с копчета или пружинки и аз веднага ще ти го разглобя. Но дай ми шепа семена и малко пръст и ще ти отгледам най-прекрасните цветя в околността.“

Наистина бе така, помисли си Клеър. Майка ѝ имаше природен дар за техниката — да поправя разни тостери и течащи кранове, докато Джак Кимбъл владееше мотиката, лопатата и ножиците, с които успяваше да превърне градината им на ъгъла на двете улици с поетични имена „Дъбов лист“ и „Планински изглед“ в Емитсбъро, щата Мериленд, в истинска забележителност.

Ето доказателството — една снимка, правена от майка ѝ. Беше идеално центрирана и на фокус. Бебетата близнаци на Кимбъл бяха се излегнали на одеялото върху ниско подрязаната зелена трева. Зад тях се виждаше леха избуяли пролетни цветя. Приведени кандилки, алени дамски сърца, момини сълзи — всички старателно засадени, но без никакъв замисъл, всичките пищно разцъфнали.

Ето и снимка на майка ѝ. Смутена, Клеър си даде сметка, че в момента наблюдава жена, която всъщност бе по-млада от самата нея. Косата на Розмари Кимбъл имаше тъмнорус меден цвят, тупирана и лакирана по модата в началото на шейсетте. Тя се усмихваше, готова всеки момент да се разсмее, и държеше по едно бебе във всяка ръка.

Колко е била красива, помисли си Клеър. Независимо от смешната прическа и силният грим от онова време, Розмари Кимбъл е била — и все още беше хубава жена. Руси коси, сини очи, дребна, добре сложена фигура и деликатни черти на лицето.

А тук беше бащата на Клеър, обут с къси панталони и с полепнала по кокалестите му колене градинска пръст. Беше се подпрял на мотиката и смутено се усмихваше пред обектива. Червената му коса бе ниско подстригана, а бледата му кожа бе изгоряла от слънцето. Отдавна вече излязъл от юношеството, Джак Кимбъл все още бе

запазил кльошавата си фигура. Образ на един непохватен мъж, който бе обичал цветята.

Преглъщайки сълзите, Клеър обърна следващата страница на албума. Там имаше коледни снимки, на които двамата с Блеър стояха пред украсената елха. Две малки дечица върху лъскави червени велосипедчета с три колела. Въпреки, че бяха близнаци, никак не си приличаха. Блеър бе взел чертите на майка им, а Клеър на баща им, сякаш в утробата всяко от бебетата си бе избрало едната от страните. Блеър имаше вид на ангелче, като се почнеше от русите му къдрици и се стигнеше до червените обувчици. Панделката на Клеър се бе развързала, белият ѝ чорапогащник се бе смъкнал под колосаната фуста на муселинената ѝ рокличка. Тя беше грозното пате, което никога не бе успяло да се превърне в истински лебед.

Имаше още снимки, в които бе отразен животът на семейството. Рождени дни и пикници, ваканции и делнични дни. Тук-там имаше снимки на приятели и роднини. Блеър, издокаран със скаутска униформа, как марширува по главната улица по време на парада за Деня на загиналите във войната. Клеър, прегърнала Пъдж, дебелото кутре, което бе техният домашен любимец в продължение на повече от десет години. Снимки на близнаците в къщичката за кучето, поставена от майка им в задния двор. Снимки на родителите им, облечени в най-хубавите си празнични дрехи за черква, в неделята на Великден, след като баща им така драматично се бе върнал към католическа вяра.

Имаше и изрезки от вестници. Кметът на Емитсбъро връчва на Джак Кимбъл паметна значка в знак на благодарност за заслугите му към града. Една статия за баща ѝ и неговата фирма „Кимбъл Риълти“, където той бе даден като пример за сбъднатата американска мечта, човекът, който бе започнал сам дребния си бизнес и го бе разраснал до просперираща фирма от щатски мащаб с четири филиала.

Най-голямата му сделка бе продажбата на една ферма от сто и петдесет акра на строителен концерн, който се бе специализирал в изграждането на търговски центрове. Някои от жителите на града не одобряваха да се жертва спокойствието и уединението на Емитсбъро срещу осемдесетстаен мотел, заведение за бърза закуска и универсален магазин, но повечето бяха съгласни, че разрастването е наложително. То носеше повече работни места, повече удобства.

На церемонията за първата копка баща ѝ беше сред знаменитостите на града.

После започна да пие.

Отначало не толкова, че да се забележи. Наистина, около него се носеше дъх на уиски, но той продължаваше да работи, да се грижи за градината. Колкото повече напредваше строежът на търговския център, толкова повече баща ѝ пиеше.

През една гореща августовска вечер, два дни след неговото официално откриване, той бе изпил цяла бутилка и после бе паднал или скочил от прозореца на третия етаж.

През онази вечер никой не бе останал вкъщи. Майка ѝ бе излязла за редовното си месечно събиране с приятелки, на което обикновено вечеряха някъде, отиваха на кино или си бърбяха. Блеър бе отишъл на лагер с момчетата в гората на изток от града, а самата Клеър бе замаяна и опиянена от възбудата на първата си среща.

Със затворени очи и с албума в ръце тя се видя отново на петнайсет години — високо за възрастта си момиче и при това ужасно слабо, с огромни, блеснали очи, зашеметена от всичко преживяно тази вечер на градския карнавал.

На виенското колело бе получила целувка, бяха се държали за ръка. Все още стискаше малкото плюшено слонче, което бе струвало на Боби Мийз седем долара и петдесет цента, докато се опитваше да събори три дървени бутилки, за да го спечели.

И досега споменът бе ясен в съзнанието ѝ. Престана да чува шума от движението по улицата и отново я изпълниха тихите звуци на провинциалното лято.

Беше сигурна, че баща ѝ ще я чака. Когато излизаше с Боби забеляза, че погледът му помръква. Надяваше се, че двамата ще седнат на старата люлка на верандата, както много пъти бяха правили, и докато нощните пеперудки пърхаха около жълтите лампи, а щурците пееха в тревата, тя щеше да му разкаже всичко за приключението си.

Обута в гуменки, Клеър се изкачи безшумно по излъсканите дървени стъпала. Дори и сега усещаше някогашното си вълнение. Вратата на спалнята бе отворена и тя го повика, надзъртайки вътре:

— Татко?

На лунната светлина забеляза, че леглото на родителите ѝ още не бе оправено. Баща ѝ често работеше до късно в кабинета си. Понякога

просто пиеше там до късно през нощта. Но сега отхвърли тази възможност. Ако пък наистина беше пил, щеше да го придума да слязат долу, щеше да му направи кафе и да му говори, докато от очите му се изтрие онзи отнесен поглед, който се бе появил напоследък. И много скоро той отново щеше да ѝ се усмихне и да обвие раменете ѝ с ръце.

Забеляза светлината под вратата на кабинета му. По стар навик най-напред почука. Колкото и да бяха близки вкъщи, всеки от семейството се бе научил да уважава правото на уединение на другите.

— Татко? Върнах се.

Не последва отговор и това я смути. Незнайно защо, но докато стоеше там и се колебаеше какво да предприеме, тя бе обзета от безумно желание да се обърне и да избяга. В устата си усети странен метален вкус, вкусът на страха, който тогава още не разпознаваше. Дори отстъпи едно стъпало надолу, преди да се отърси от усещането си и да посегне към дръжката на вратата.

— Татко?

Молеше се да не го завари захлупен върху бюрото с пиянско похъркване. Тази мисъл я накара да сграбчи по-здрово дръжката, изведнъж обзета от гняв, че можеше да провали с пиенето си най-прекрасната вечер в живота ѝ. Той ѝ беше баща. От него се очакваше да е там, щом тя има нужда. Нямаше право да я изоставя. Блъсна силно вратата.

В първия момент остана озадачена. Стаята беше празна, макар че лампата светеше и големия настолен вентилатор раздвижваше горещия въздух в приспособената за кабинет таванска стая. Ноздрите ѝ потръпнаха от миризмата на уиски — силна и кисела. Пристъпвайки вътре, усети под гуменките си пращането на счупени стъкла. Заобиколи разпилените останки от бутилката ирландско уиски. Беше ли излязъл? Дали, след като беше изпразнил бутилката и я беше захвърлил, се бе запътил, олюлявайки се навън?

Първата ѝ реакция беше мъчително притеснение, каквото само едно момиче на нейните години можеше да изпита. Ами ако някой го видеше — някой от приятелите ѝ, техните родители. В малък град като Емистбъро всички се познаваха. Щеше да умре от срам, ако някой видеше баща ѝ да залита пиян.

Тя стоеше в средата на стаята с нисък, наклонен таван, стискайки в ръце скъпоценното слонче, нейният първи подарък от обожател, без да знае какво да предприеме.

Само ако майка ѝ си бе останала вкъщи, помисли си тя с внезапна ярост, ако майка ѝ бе останала вкъщи, той нямаше да може да се измъкне навън. Тя щеше да го прикотка и утеши, а после да го пъкне в леглото. А и Блеър, който също се бе измъкнал на палатка с проклетите си приятелчета. Сигурно сега пиеха бира и четяха „Плейбой“ край лагерния огън.

Самата тя също бе излязла и сега се разкайваше, готова да се разплаче от нерешителност. Дали да остане и да го изчака, или да излезе да го потърси навън?

Реши да огледа наоколо. След като взе решението, те се насочи към бюрото и угаси лампата. Отново усети, че стъпва по стъкла. Странно, помисли си. Ако бутилката е била разбита при вратата, как бе възможно да има толкова много стъкла, тук зад бюрото? Тук, под прозореца?

Погледът ѝ бавно се премести от парчетата стъкло по пода към високия, тесен прозорец зад бюрото на баща ѝ. Той не беше отворен, а счупен. По рамката стърчаха нащърбени останки от стъклото. С омекнали колене Клеър направи една крачка, после още една. И тогава погледна надолу, където върху плочките на вътрешния двор лежеше баща ѝ, с обърнато нагоре лице, набучен върху снопа градински колове, които бе подпрял там същия следобед.

Спомняше си, че се бе затичала. Викът бе застинал в гърдите ѝ. Олюлявайки се по стъпалата, падайки и ставайки, тя хукна надолу през просторния хол, блъскайки се в летящата врата на кухнята, през навеса, който извеждаше навън.

Той лежеше окървавен и разкъсан, устата му бе отворена, сякаш да каже нещо или да изкрещи. Заострените колове бяха пробили гърдите му и целите бяха напоени с кръв.

Очите му я гледаха втренчено, но той вече не я виждаше. Тя го разтърсваше, викаше го по име, опитваше се да го измъкне. После започна да му се моли, да го умолява, да му обещава всичко, но той продължаваше да я гледа безжизнено. Усещаше миризмата на кръв, на неговата кръв, примесена с тежкия аромат на летните рози, които той толкова обичаше.

Най-сетне викът успя да се изтръгне от гърдите ѝ и тя не спря да крещи, докато не дотичаха съседите.

ГЛАВА ВТОРА

Кемърън Рафърти мразеше гробищата. Не че беше суеверен. Той не беше от онези, които бягаха от черните котки или чукаха на дърво. Това, което го отблъскваше, беше мисълта за собствената му смърт. Знаеше, че няма да живее вечно — като полицай той съзнаваше, че е изложен на по-голям риск от повечето хора. Но това беше работа, а на смъртта гледаше като на оттегляне в заслужена почивка.

Обаче никак не му се нравеше да си припомня за това сред каменни надгробни плочи и букети изсъхнали цветя.

Беше дошъл, за да огледа един гроб, а повечето гробове сякаш имаха притегателна сила и скоро около тях се оформяше цяло гробище. Това тук принадлежеше на католическата църква „Света Богородица Милосърдна“ и се намираше върху неравен склон, в сянката на старата камбанария. Каменната църква беше малка, но здраво построена, след като бе устояла на времето и изпитанията в продължение на сто двадесет и три години. Участъкът, предназначен за споминалите се католици, беше заграден с метална ограда. Повечето от прътите бяха ръждясали, а някои изобщо липсваха, но никой не обръщаше внимание на това.

По това време повечето от жителите на градчето бяха разпределени между Безименната Божия църква на главната улица и Първа Лютеранска църква близо до пресечката на улица „Тополна“, с изключение на онези, присъединили си към Църквата на пътуващото братство в южната част на града, или към католическата, като Братството определено държеше преднина.

Понеже повечето от католиците клоняха към седемдесетте, службите в „Света Богородица Милосърдна“ се бяха свели до една съботна литургия. Свещениците от църквата „Св. Ана“ в Хейджърстаун се редуваха да я отслужват, а един от тях идваше да води заниманията в църковното училище и службата с десет след приключване на занятията. Иначе в „Света Богородица“ нямаше много работа, освен около Великден и Коледа, и, естествено, при венчавки и

погребения. Независимо колко далеч се бяха зареяли нейните чада, те се връщаха да бъдат заровени в „Света Богородица“.

Тази мисъл никак не успокояваше Кем, който също бе кръстен в купела точно срещу високата статуя на кротката Дева.

Нощта беше много приятна, малко хладна и ветровита, но небето бе кристалночисто. Той би предпочел да седи на терасата с бутилка изстудена бира и да наблюдава звездите през телескопа си. Истината бе, че би предпочел да преследва някой пласъор на наркотици из тъмните улички. Когато човек се спусне да преследва смъртта с пистолет в ръка, адреналинът му бързо се повишава и не му остава много време за размисъл. Но не й, когато се провираш сред разлагащи се тела, които непрекъснато ти напомнят за това, което те очаква.

Някъде изпищя кукумявка и стресна помощник-шерифа Бъд Хюит, който крачеше редом с него. Той смутено се засмя, покашляйки се.

— Зловещо място, а, шерифе?

Кем изсумтя неопределено. Той беше на трийсет, само с три години по-голям от Бъд и двамата бяха израснали на една и съща улица. Бе излизал със Сара, сестрата на Бъд, цели три месеца, през бурната му и изпълнена с приключения последна година в гимназията на Емитсбъро и още помнеше кога Бъд бе обърнал първото си кашонче с шест бири. Но знаеше, че Бъд е длъжен да го нарича „шерифе“.

— През деня човек не мисли много за това — продължи Бъд. Имаше младежко лице, с прости, но добре оформени черти с розов тен. Косата му беше сламеноруса и щръкваше по най-невероятен начин, независимо колко често я приглаждаше с мокро гребенче. — Обаче нощем те кара да се сещаш за всички тия филми на ужасите.

— Тези тук не могат да възкръснат, те са си напълно мъртви.

— Така си е — съгласи се Бъд, но все пак би предпочел в пистолета му да имаше един истински куршум вместо сачми калибър 38.

— Насам е, шерифе — бяха двама тийнейджъри, избрали гробището, за да се натискат, и сега го напътстваха, ръкомахайки. Когато дотърчаха изплашени по улицата и заудряха по вратата му, те почти хленчеха, но сега възбудено тичаха напред. — Точно тук — посочи с ръка момчето. Сигурно бе на седемнайсет и бе облечено в спортно дънково яке и протрити дънки. На лявото му ухо имаше малка

златна халка, което в град като Емитсбъро си беше чиста лудост или пък признак на смелост. До него потреперваше момичето — с пухкава и приятна за милване кожа, с влажни като кошута очи. И двамата знаеха, че в понеделник ще бъдат звездите на гимназията.

Кем наклони светлината към съборения кръст. Гробът бе принадлежал на Джон Робърт Харди, 1881 — 1882, бебе, което бе живяло само една кратка година и бе умряло преди повече от век. Под падналия надпис зееше пустия гроб — тъмна, празна дупка.

— Видяхте ли го? Точно както ви казахме — преглътна шумно момчето. На призрачната светлина бялото на очите му проблясваше. — Някой го е изровил.

— Виждам, Джош.

Кем клекна, за да може да освети вътрешността на дупката. Там нямаше нищо друго, освен пръст и миризма на стар гроб.

— Мисля, че са били крадци на гробове, шерифе? — гласът на Джош трепереше от възбуда. Той се срамуваше, че бе хукнал и офейкал като някой страхлив заек, след като двамата със Сали чисто и просто се бяха сгромолясали в зейналия гроб, докато се търкаляха из буйно израслата трева. По му се искаше тя да запомни вечерта с това, което бе правил под полата ѝ, така че сега авторитетно занарежда: — Чел съм, че те разкопават гробовете, за да търсят бижута и човешки органи. После продават органите за различни експерименти или просто за пари.

— Тук не ми се вярва да са открили кой знае какво — изправи се Кем. Макар че не се смяташе за мекушав, влизането в отворения гроб никак не му бе приятно. — Хайде, бягайте. Заведи Сали у тях. Ние ще се погрижим за това.

Сали вдигна към него големите си очи. Тя тайничко си падаше по шериф Рафърти. Беше чувала майка си да говори за него с една съседка, припомняйки си буйните му години като юноша в Емитсбъро, когато той се обличал с кожено яке, карал мотор и вдигал на крак кръчмата на Клайд с побоища за момичета.

Той и сега имаше мотор и я гледаше с поглед, който сякаш даваше да се разбере, че още го бива да лудува, стига тя да поиска. Беше висок около метър и деветдесет, с добре сложено мускулесто тяло. Не носеше като Бъд Хюит глупава жълтеникава униформа, а бе облечен в стегнати дънки и памучна риза с навити до лактите ръкави.

Косата му бе смолисточерна и леко накъдрена около ушите и яката на ризата. Лицето му бе слабо и издължено и лунната светлина подчертаваше магическия блясък на очите му изпод веждите, карайки сърцето на девойката да тупти учестено. Според Сали той имаше най-сексапилните сини очи — тъмни, дълбоки и малко мрачни.

— Ще повикате ли ФБР? — запита тя.

— Ще имаме предвид съвета — „Божичко, помисли си той, защо не съм пак на седемнайсет“ — и веднага си каза: „Хайде, не се разкисвай.“

— Благодарим ви за съдействието. Следващия път, когато ви се прииска да излезете, изберете друго място.

Само срамежливо се изчерви. Нощният вятър разпръска косите на невинното ѝ лице.

— Ние само си говорехме, шерифе.

— Както и да е. Сега си вървете вкъщи.

Той ги изгледа как се отдалечават между надгробните камъни и кръстовете, стъпвайки върху буците мека пръст и туфите избуяла трева. Крачеха рамо до рамо и отново заговориха с възбуден шепот. Сали тихичко изпищя и се изкиска, извъръщайки се през рамо да хвърли последен поглед на Кем. „Деца, мислеше си той, докато на покрива на старата църква продължаваше да похлопва разклатена от вятъра дъска, хич не подозират какво става около тя“.

— Ще ми трябват няколко снимки, Бъд. Още тази вечер. Най-добре ще е да го заградим и да поставим един-двама да пазят.

— Не мога да си представя крадци на гробове в Емитсбъро — присви очи Бъд, опитвайки се да си придаде сериозен вид. — Гробището наистина беше хубаво, тайнствено местенце, но от друга страна, това сигурно беше най-вълнуващото им приключение, откакто Били Риърдън подкара пикапа на баща си и направи прословутата си разходка из околността с онова едрогърдесто момиче на Гледхил и кашонче бира. — По ми се вярва да са били някои вандали. Някоя банда малчугани с изкривено чувство за хумор.

— Най-вероятно — измърмори Кем, но отново се наведе над гроба, докато Бъд отиваше към патрулната кола да вземе фотоапарата. Не приличаше на вандалска работа. Нямаше драсканици, нямаше безразборни разрушения.

Гробът беше разкопан чисто и... систематично. Съседните надгробни плочи не бяха разрушени. Бяха посегнали единствено на този малък гроб.

Ами къде беше пръстта? Не се виждаха купчини около дупката. Това означаваше, че е извозена. Какво, по дяволите, би могъл да направи човек с количка пръст, изкопана от стар гроб?

Кукумявката се обади отново, после разпери криле и запърха над църковния двор. Когато сянката ѝ прелетя над главата му, Кем потрепери.

На следващата сутрин, тъй като беше събота, Кем подкара към града и спря пред заведението на Марта, мястото, където хората от Емитсбъро можеха да се нахранят и да поостанат на сладки приказки. След като се бе върнал в родния си град като шериф, за него се бе превърнало в навик да се измъква в събота и да прекара сутринта тук с палачинки и кафе.

Много рядко задълженията му смуцаваха този ритуал. Повечето съботи можеше да си седи тук от осем до десет над втората или трета чаша с кафе. Можеше да си бърбри със сервитьорките или другите редовни клиенти, да слуша Лорета Лин или Ранди Тревис от стържещия джубокс в ъгъла, да прегледа заглавията в „Херълд мейл“ и да се задълбочи в спортните страници. Навред се носеше приятният мирис на печени колбаси и бекон, потракването на чинии, монотонният говор на старците в ъгъла, които обсъждаха бейзбола и нищеха бизнеса.

Животът течеше мудно и кротко в Емитсбъро. Това бе една от причините да се върне тук.

Градът съвсем малко се бе разраснал от неговите младежки години. Населението му беше около две хиляди жители, включително околните ферми и къщите в планината, и се бе наложило само да разширят основното училище и едва преди пет години бяха заменили септичните ями с канализационна мрежа. Тези неща все още бяха голяма новост в Емитсбъро, където от зори до мрак не свършваше суетнята по главната улица и по улица „Тополна“.

Градчето беше тихо и спретнато, основано през 1782 година от Самюъл К. Емит. Сгушено в долината, то бе заобиколено от ниски

планини и хълмисти поля. От трите му страни се простираха люцернови ливади и житни ниви, а от четвъртата беше Допърската гора, наречена така, тъй като бе принадлежала на фермата на Допър. Беше гъста и обхващаше повече от осемстотин декара. През един студен ноемврийски ден на 1958 година най-големия син на Джеръм Допър — Джуниър, беше избягал от училище и бе навлязъл сам в гората, с праметната през раменете пушка, надявайки се да убие елен.

Бяха го открили на следващата сутрин до разнебитеното мостче над реката. Голяма част от главата му липсвала. Изглежда, Джуниър не бе внимавал достатъчно с предпазителя, подхлъзнал се бе по нестабилната настилка и вместо елен, бе прострелял себе си и се бе преселил при Всевишния.

Оттогава хлапетата обичаха да си разказват около лагерните огньовете разни страхотии за призрака на Джуниър Допър, който се скита без глава, продължавайки да ловува из Допърската гора.

Малката река Ентитъм минаваше през южните пасища на Допър, пресичаше гората, където Джуниър се бе подхлъзнал, и извиваше над града. След някой проливен дъжд тя силно бучеше под каменния мост на улица „Гофър Хол“.

По-малко от километър след като излезеше от града реката се разширяваше и описваше неправилен кръг между скалите и дърветата. Там водата се движеше бавно и спокойно и през лятото слънчевите лъчи танцуваха по нея през надвисналите клонаци. Човек можеше да си намери някоя удобна скала, да метне някоя възглавница и ако не беше прекалено пиян или глупав, можеше да занесе за вечеря вкъщи пъстърва.

След вировете за риболов теренът започваше постепенно да се изкачва. На второто било имаше кариера за варовик, където Кем бе работил през две жарки, душни лета. През горещите вечери хлапетата се изкачваха горе, често вземайки със себе си бира или цигари, и се гмуркаха от скалата в дълбоките, бавни води. През седемдесет и осма, когато се бяха удавили три деца, кариерата бе оградена и се охраняваше, но децата и сега продължаваха да скачат от там — трябваше най-напред да прескочат оградата.

Емитсбъро се намираше твърде далеч от междущатската магистрала, за да бъде натоварено движението през него, пък и беше на два часа път с кола от областния град, така че никога не бе нарочван

за хотелиерски център. Промените, които ставаха тук, бяха малко, което идеално устройваше местните жители.

Градът можеше да се похвали с железарския си магазин, четирите си църкви, клонът на Американската легионерска поща и верига от антикварни магазини. Имаше още универсален магазин, който вече четири поколения се ръководеше от едно и също семейство, и автосервиз, който толкова често си бе сменял собствениците, че Кем вече не можеше да си ги спомни. На площада имаше филиал на общинската библиотека, който работеше два следобеда седмично и в събота до обяд. Имаха си също и отделен шериф, двама помощници, кмет и градска управа.

През лятото клоните на дърветата бяха отрупани с листа и когато човек се разхождаше под сенките им, вдишваше мирис на прясно окосена трева вместо на изгорели газове. Хората се гордееха с къщите си, така че и в най-невзрачното дворче цветята и градинката бяха изложени на показ.

Щом дойдеше есента, околните хълмове загубваха красивата си премяна и по улиците се стелеше мирис на подпалени дърва и мокри съчки.

През зимата градчето заприличваше на коледна картичка, на сцена от „Животът е прекрасен“ — с потъналите в сняг каменни стени и коледни лампички, които горяха в продължение на седмици.

От полицейска гледна точка то бе като детска игра: някое случайно произшествие — деца ще надраскат някой прозорец или ще го счупят, някой ще наруши правилата за движение, редовните седмични пиянски кавги или домашни скандали. За времето, след като се бе върнал, Кем си бе имал работа с една средна телесна повреда, няколко дребни кражби и половин дузина злоумишлени вреди, инцидентни сбивания в заведения и няколко случая на шофиране след употреба на алкохол.

Всичко това не стигаше да се запълни дори и едно нощно дежурство в столицата, където той бе работил като полицай в продължение на повече от седем години.

Когато взе решение да напусне участъка и да се върне в Емитсбъро, колегите му смятаха, че до шест месеца ще се върне отново, отегчен от скука. Той имаше репутация на истинско улично

ченге, врял и кипял, свикнал и дори сраснал се с преследването на пласьори и търговци на наркотици.

Беше харесвал онзи живот, усещането, докато се разхожда по тротоарите или кръстосва улиците, попадайки на всякакви отрепки на човешкия род. Беше роден за детектив. Беше крил това влечение дълбоко в себе си, докато не постъпи в полицията. И остана да патрулира по улиците, защото там се чувстваше в свои води, защото там се чувстваше добре.

Но през един дъждовен летен следобед, той и партньорът му бяха подгонили из някаква разрушена сграда в Саут Ийст някакъв двайсетгодишен дребен търговец и пищящата му заложница.

След това всичко се промени.

— Камерън? — една ръка го докосна по рамото и го изтръгна от спомените. Той вдигна поглед и видя кмета на Емитсбъро.

— Господин Атертън.

— Може ли да седна при теб?

Като му се усмихна леко Джеймс Атертън намести дългото си слабо тяло върху пластмасовия стол срещу Кем. Лицето му също бе слабо, малко меланхолично, с бледи сини очи и наподобяващо някаква смъртна маска — бяло, със сбръчкана кожа, посивели коси, дълъг нос и издължени челюсти.

От джоба на спортното му сако стърчаха химикал и чифт очила за четене с телени рамки. Винаги се обличаше със спортни сака и лъснати до блясък черни обувки с връзки. Кем не можеше да си спомни да е виждал някога Атертън със спортни обувки и дънки или пък с къси панталони. Беше на петдесет и две и приличаше точно на това, което беше в действителност — гимназиален преподавател и обществен служител. Още когато Кем бе момче, той вече бе и кмет на Емитсбъро, което не запълваше цялото му работно време. Това положение на нещата идеално устройваше Атертън, а и целия град.

— Кафе? — предложи Кем и автоматично направи знак на сервитьорката, макар че тя вече се бе насочила към тях с кана в ръка.

— Благодаря, Алис — каза Атертън, след като му наля.

— Нещо за закуска, кмете?

— Благодаря, вече закусих — но хвърли поглед към подносите със сладкиши върху тезгяха. — Пресни ли са поничките?

— От тази сутрин са.

Докато си слагаше сметана и две препълнени лъжички захар в кафето, той леко въздъхна.

— Предполагам, че нямате от онези с ябълковия пълнеж, поръсени с канела.

— Имаме една, запазена специално за вас — намигна му Алис и отиде да я донесе.

— Нямам воля — каза Атертън, опитвайки първата малка глътка кафе. — Да си остане между нас, но жена ми ужасно много се дразни, че мога да ям като слон, без да кача и грам.

— Как е госпожа Атертън?

— Много добре. Тази сутрин в средното училище ще имат някаква разпродажба на домашни сладкиши. Опитват се да съберат средства за нови униформи.

Щом като Алис му поднесе поничката, Атертън взе нож и вилица. Салфетката му беше акуратно нагласена върху коленете му.

Кем не можа да не се усмихне. Не можеше да се рискува пръски от пълнежа на ябълковия сладкиш да попаднат по кмета. Чистотата на Атертън беше пословична.

— Чух, че снощи си имал необичайно произшествие.

— Доста неприятно — Кем още виждаше тъмния зеещ гроб. Вдигна чашата с изстинало кафе. — Направихме снимки и заградихме мястото. Ходих до там рано сутринта. Почвата е твърда и суха. Няма никакви следи и отпечатъци от стъпки.

— Сигурно са някои хлапета, които са подранили с лудориите за празника на Все светии.

— И аз така помислих отначало — отвърна Кем, — но децата обикновено не оставят толкова чисто.

— Това е доста необичайно и обезпокоително — забеляза Атертън, отхапа малко от сладкиша, сдъвка го и преглътна, преди да продължи: — В град като нашия човек не очаква да се сблъска с глупости от подобен род. Добре е поне, че става дума за стар гроб и че наблизо няма близки родственици, които да протестират — остави вилицата, грижливо избърса ръцете в салфетката и взе чашата с кафето. — След няколко дни слуховете ще утихнат и хората ще го

забравят. Но не ми се иска случката да се повтаря — после, усмихвайки се точно както би се усмихнал на ученик, успял най-сетне да схване урока, завърши: — Знам, че ще се справиш дискретно с цялата тази история, Кемърън. Просто ми се обади, ако мога да ти помогна с нещо.

— Всичко е наред.

Като извади портфейла си и измъкна от там две чисто новички банкноти от един долар, той пъкна краищата им под празната чинийка.

— Ще вървя. Длъжен съм да засвидетелствам присъствие на разпродажбата на сладкиши.

Кем го проследи как излиза навън, как се ръкува с няколко минувачи и тръгва надолу по главната улица.

Останалата част от деня Кем прекара в попълване на документи и обичайните обиколки. Но преди да се скрие слънцето той отново отиде до гробището и почти половин час стоя там, надвесен над малкия празен гроб.

Карли Джемисън беше на петнайсет години и беше скарана с целия свят. Първата причина за отвращението ѝ бяха нейните родители. Те не разбираха какво значи да си млад. Бяха толкова тъпи в глупавата си къща в скапания Харисбърг, щата Пенсилвания. Добрите стари Мардж и Фред, изпръхтя тя, намествайки раницата си, докато крачеше заднишком по банкета на Южното шосе № 15 и самоуверено махаше с палец.

Защо не носиш красиви дрехи като сестра си? Защо не учиш и нямаш хубави бележки като сестра си? Защо не можеш да пазиш стаята си чиста като сестра си?

Майната им, майната им, майната им!

Мразеше и сестра си Дженифър, която беше като извадена от журнал, със самоуверения си вид и униформата си от началното училище. Дженифър, номер едно в класа, която щеше да замине за прекрасния Харвард с прекрасна стипендия и да се учи на прекрасната медицина.

Както си вървеше, а чакъла хрущеше под високите ѝ червени ботуши, тя се представи една кукличка със светлоруси коси, която се спуска на идеални букли около идеалното ѝ сърцевидно личице.

Сините бебешки очи се пулеха безизразно, а пълничката миловидна уста се усмихваше превъзходно.

Здравей, аз съм Дженифър, щеше да казва кукличката, щом навият пружинката ѝ. Аз съм идеална. Винаги правя това, което казвам, и го правя точно както трябва.

После Карли си представи как пуска кукличката от една висока сграда и наблюдава как идеалното ѝ лице се размазва върху бетона.

По дяволите, тя не искаше да прилича на Дженифър. Ровейки в джоба на пристегнатите си с колан джинси, успя да измъкне смачкан пакет цигари. Останало ѝ беше само едно марлборо, помисли си с отегчение. Е, имаше и сто и петдесет долара и сигурно някъде по пътя имаше магазин.

Запали цигарата с червената си запалка едnodневка — червеното беше любимият ѝ цвят — пъкна я обратно в джоба и безгрижно захвърли празния пакет. Продължи, като проклинаше без особен ентузиазъм профучаващите покрай нея коли. Дотук доста ѝ бе провървяло с автостопа и тъй като денят бе ясен и приятно прохладен, тя всъщност нямаше нищо против да повърви.

Щеше да стигне на автостоп чак до Флорида, до Форд Лаудърдейл, където нейните шибани родители отказаха да я пуснат за посрещането на пролетта. Била още твърде малка. Винаги беше или твърде малка, или твърде голяма, в зависимост от това как им изнася.

Божичко, те наистина нищо не разбираха, тръсна глава така, че рошавата ѝ огнена грива се разпиля по лицето ѝ. Трите обеци, които носеше на лявото си ухо, затанцуваха лудешки.

Беше облечена в дънково яке, почти изцяло покрито от кръпки и значки и червена тениска със залепена през гърдите ѝ лепенка с образа на Бон Джови. Тесните ѝ дънки бяха щедро раздрани на коленете. На едната ѝ ръка подрънкваха десетина евтини гривни, а на другата се кипреха два часовника „Суоч“.

Карли беше висока около един и петдесет и тежеше 45 килограма. Гордееше се с тялото си, което от една година бе започнало истински да разцъфва. Харесваше ѝ да го излага на показ с тесните си дрехи, които скандализираха и разяряваха родителите ѝ. Особено като се имаше предвид, че Дженифър бе кльоцава и плоска. Карли смяташе за голям триумф факта, че в нещо превъзхожда сестра си. Пък било то и в обиколката на бюста.

Те смятаха, че тя е сексуално активна, и по-специално с Джъстин Маркс, и все я зяпаха като някакви цербери. Сякаш всеки момент очакваха, че ще се изправи пред тях и ще обяви: „Хей, бременна съм.“ Сексуално активна — изпухтя тя наум. Точно този термин употребяваха, за да покажат колко са съвременни.

Само че тя още не бе позволила на Джъстин да прави това с нея — не че той не го искаше. Просто тя все още не се чувстваше готова за великото събитие. Може би щом стигне до Флорида ще промени мнението си.

Обърна се да повърви малко напред и намести очилата си. Ненавиждаше своето късогледство и в последно време бе отказала да носи други лещи, освен ако не са цветни. Но понеже бе изгубила няколко чифта, родителите ѝ отказаха да ѝ купуват нови.

Е, ще си купи сама, помисли си Карли. Ще си намери работа във Флорида и никога вече няма да се върне в пикливата Пенсилвания. Ще си купи някои от онези лещи „Дурасофт“, които щяха да оцветят скучните ѝ светлокафяви очи в идеално небесносиньо.

Чудеше се дали вече бяха започнали да я търсят. Едва ли. Какво им пука? Имаха си Великата Дженифър. Очите ѝ овлажняха и тя яростно преглътна изсочилите сълзи. Да вървят по дяволите всички!

Майната им, майната им, майната им!

Щяха да си мислят, че още е в училище и се отегчава от лайнната история на Съединените Американски щати. Кой, по дяволите, го беше грижа, че онези старчоци са подписали Декларацията за независимост? Днес тя беше подписала своята. Никога вече нямаше да се върне в училище или да слуша тъпи лекции на тема почистване на стаята, или да намали музиката, или да не ходи толкова гримирана.

„Какво ти става, Карли? — щеше да продължава да я тормози майка ѝ. Защо правиш така? Не те разбирам.“

Адски беше права, че не я разбира. Никой не я разбираше.

Обърна се назад и отново вдигна палец. Но вече не се чувстваше толкова бодра. Пътуваше от четири часа и дързостта ѝ бързо се бе превърнала със самосъжаление. Докато някакъв трактор с ремарке бръмчеше покрай нея, покривайки лицето ѝ с прахоляк, тя за момент си помисли дали да не пресече на отсрещната страна на шосето и да се насочи на север, към къщи.

Дума да не става, изправи приведените си рамене. Няма да се върне. Нека да я търсят. Толкова силно желаше те да я потърсят.

С лека въздишка свърна от банката и се запъти през тревата, за да поседне под сянката на едно дърво. Виждаше се ръждясала ограда от бодлива тел, зад която мързеливо се излежаваха крави. Заедно с банския, портмонето от дънков плат, модерните розови шорти и допълнителната тениска, в раницата ѝ имаше две шоколадови сухи пасти. Докато наблюдаваше как кравите пасат, тя ги изяде и двете, облизвайки пълнежа и шоколада от пръстите си.

Искаше ѝ се да се бе сетила да вземе и няколко кутийки кола. Веднага щом стигне в някое населено място, ще си купи няколко заедно с още цигари. Погледна часовника си и установи, че е точно дванайсет и половина. В училищната закувалня по това време сигурно беше претъпкано и шумно. Питаше се какво ли щяха да кажат останалите, като разберат, че е стигнала на стоп чак до Флорида. Божичко, щяха да позеленят. Това беше най-щурото нещо, което някога бе правила. Наистина щяха да се впечатлят. Всички щяха да я забележат.

Дремна малко и се събуди схваната от неудобната поза. Метна отново раницата, върна се на шосето и вдигна палец.

Божичко, умираше от жажда. Трохите от сладкишите бяха полепнали като песъчинки по гърлото ѝ. А и как ѝ се пушеше! Като премина покрай табелката, на която пишеше „Емитсбъро 12 км“ настроените ѝ малко се подобри.

Звучеше като Хиксбъро, но стига да продаваха „кола“ и „боро“, тя щеше да е доволна.

Олекна ѝ, когато след по-малко от десет минути някакъв пикап намали и спря. Като подрънкваше с гривните и обещите си, тя се затича към вратата. Мъжът вътре приличаше на фермер. Имаше едри ръце с дебели пръсти и носеше бейзболна шапка с някаква реклама на магазин за фуражи и семена върху козирката. Камионетката миришеше приятно на сено и животни.

— Благодаря, господине — скочи тя в кабинката.

— Някъде си?

— На юг — отвърна тя. — Към Флорида.

— Дълго пътуване — той огледа втренчено раницата ѝ, преди да потегли.

— Аха — сви рамене Карли, — наистина.
— При роднини ли?
— Не. Просто така — изгледа го дръзко, но той само се усмихна.
— О, ясно. Знам как е. Мога да те закарам до Седемдесето, но първо трябва да се отбия за малко.
— Ей, страхотно — успокоена, тя се намести по-удобно.

Дълбоко в гората, дълбоко в недрата на мрака, прозвуча студеният и ясен глас на камбаната. Тринайсетте мъже в кръга пееха, а луната препускаше високо горе в небето. Те пееха химна на смъртта.

Жената върху олтара се заизвива и загърчи. Погледът ѝ бе замъглен, защото докато я завързваха, ѝ бяха взели очилата и поставили някаква инжекция. Съзнанието ѝ ту потъваше, ту отново изплуваше, но дълбоко в себе си ясно усещаше заседналата ледена буца на страха.

Разбираше, че е напълно гола, че ръцете и краката ѝ са широко разпънати и привързани към нещо. Но не знаеше къде се намира и умореното ѝ съзнание не можеше да си спомни как се е озовала тук.

Човекът от камиона, помисли си тя, гърчейки се. Той я бе качил. Той беше фермер, нали така? Бяха спрели при фермата му. В това бе почти сигурна. После той се нахвърли върху нея. Тя се съпротивлява, но той бе силен, дяволски силен. След това я удари с нещо.

Всичко останало беше като в мъгла. Остана завързана в някакво тъмно място. Колко дълго бе престояла там? Час, ден? Идваха мъже, които разговаряха шепнешком. После убождането от игла по ръката.

Сега отново беше навън. Можеше да види луната и звездите. Усещаше мириса на пушек. Главата ѝ кънтеше като сребърния звън на камбаната. И това пееше. Не разбираше нито дума, сигурно беше на чужд език. Думите нямаха никакъв смисъл.

Тя тихичко заплака, зовейки майка си.

Завъртя глава и съгледа загърнатите черни фигури. Бяха с глави на животни, като от някой филм на ужасите. Или от някой сън. Това е сън, помисли си с облекчение тя, докато очите ѝ плувнаха в сълзи. Ей сега ще се събуди. Всеки момент майка ѝ щеше да влезе да я вдигне за училище и всичко това ще изчезне.

Трябваше да е сън. Знаеше, че не съществуват такива неща — същества с човешки тела и животински глави. Чудовищата съществуваха само в киното и във видеофилмите, които те с Шери Мъри вземаха по наем и гледаха, когато се измъкнаха вечер.

Съществото с козя глава постави между гърдите ѝ сребърна чаша. Дори упоена, тя се запита как е възможно наистина да усеща студения метал върху кожата си. Дали човек усеща всичко, когато сънува?

Мъжът вдиган високо ръце и гласът му прокълтя в главата ѝ. После постави някаква черна свещ между краката ѝ.

Сега вече тя закрепця силно, уплашена, че не сънува. И все пак всичко бе толкова размазано и неясно, а звуците достигаха до нея сякаш от много далеч. Чуваха се викове, ридания и стенания, които бяха напълно човешки, за да излизат от тези отвратителни животински глави.

Той наклони чашата и разля течността по тялото ѝ. Успях да зърне очите му, които проблясваха върху главата му на козел, когато започна да я опипва с човешките си ръце и да прави с нея неща, за които майка ѝ я бе предупреждавала, че може да ѝ се случат, ако пътува на автостоп или се закача с момчетата.

Дори и уплашена до смърт, тя изпита срам — едно горещо, лепкаво усещане вътре в корема.

След това мъжете останаха голи смъквайки плащовете и главите на козли, вълци и влечуги.

Още преди първият да я възседне с твърдия си и напращял член, тя разбра, че ще я изнасят. При първия тласък нададе писък, който ехото повтори подигравателно и глухо сред дърветата.

Те всмукваха от опръсканите ѝ с кръв гърди, издавайки отвратителни животински звуци, докато лочеха и смучеха. Тя се опитваше да се съпротивлява и дърпа, но устата ѝ беше грубо затисната. С пъшкане и ръмжене те продължаваха да я мачкат, хапят и помпят.

Всичките бяха обезумели — танцуваха, подскачаха и виеха, докато един по един се изреждаха над нея. Нямаха милост, нито ги бе грижа за нея, въпреки че писъците ѝ постепенно преминаха в сподавени ридания, а риданията — в безсилно скимтене.

Тя потъна в някакво дълбоко и тайно място, където можеше да се скрие от всякаква болка и страх. Скрита там, дори не видя ножа.

ГЛАВА ТРЕТА

Галерията бе претъпкана. Час след откриването на изложбата на Клеър човешкия поток продължаваше да се лее из величественото помещение на три етажа. „Това не са просто хора, мислеше си Клеър, отпивайки от шампанското, а хора с главно Х.“ Хора от такъв ранг, че сърцето на Анджи щеше да се пръсне от гордост. Представители на деловите среди, на артистичния свят, театрали, литератори, лъскави сноби. Като се почнеше от Мадона, та до кмета на града — всички бяха дошли да видят, да обсъдят и, естествено, да купят.

Репортерите си пробиваха път, тъпчейки се е мезета и шампанско. Онези от телевизията бяха изпратили цял екип, който в момента правеше репортаж пред едно творение на Клеър от стомана и бронз, високо почти метър, което се наричаше „Завръщането на силата“. Определяха го като полемично заради безсрамната сексуалност и явния феминизъм на сцената, изобразяваща три голи жени, въоръжени с лъкове, стрели и копия, обградили стенещия мъж.

За Клеър това бе просто символ на чувствата, които я бяха обзели след развода ѝ, когато бе копняла за оръжие, с което да си отмъсти и не го бе открила.

Представителите на Museums and Art дискутираха пред малка медна скулптура, употребявайки думи като „езотерична“ и „многoplastова“.

Успехът беше по-голям от очакванията.

Защо тогава се чувстваше толкова потисната?

Разбира се, и тя бе взела участие в играта — усмихваше се и любезно отговаряше, докато накрая си помисли, че лицето ѝ ще се пропука като счупена мраморна плоча. Дори бе облякла тоалета, който Анджи ѝ бе избрала — лъскава и блестяща черна рокля, която на гърба преминаваше в огромно и дълбоко остро деколте, а надолу бе толкова прилепнала, че трябваше да пристъпва като някоя нещастна китайка от времето, когато е било прието да си връзват краката. Косата ѝ бе стегнато прибрана и носеше няколко от дребните медни бижута, изработени между другото от самата нея.

Знаеше, че изглежда много артистична и сексапилна, но в момента изобщо не се чувстваше така.

Клеър си мислеше, че в действителност се чувства заслепена и провинциална. Сигурна беше, че точно така се е чувствала Дороти от приказката за вълшебника от Оз, когато къщичката ѝ бе преминала в Манкиленд. Също като Дороти и тя изпитваше дълбоко и непреодолимо желание да се върне у дома. Непременно да се върне у дома.

Клеър се опита да прогони това видение като отпиваше от шампанското и убеждаваше себе си, че тази изложба е мечтата на живота ѝ. Беше работила упорито за това, също както Анджи и Жан-Пол бяха работили упорито за създаване на атмосферата, в която изкуството да бъде оценено — и естествено, купувано срещу купища пари.

Самата галерия беше много елегантна — идеалното място за изкуство и изискани хора, които щяха да му се наслаждават. Беше решена изцяло в бяло, с вътрешни стълби, които стигаха до втория и третия етаж, така че цялото пространство бе открито, гъвкаво и приятно заоблено. От високия таван се спускаха два модернистични кристални полилея. За всяка от скулптурите ѝ имаше внимателно подбрано осветление. Около тях се суетяха хора с диаманти, облечени само в бутикови тоалети.

Из всички помещения се носеше мирис на скъпи парфюми, които се наслаждаваха един върху друг и се сливаха в особено благоухание. На богатство.

— Клеър, скъпа.

Тина Йангърс, критичка, която Клеър познаваше, но никак не обичаше, си пробиваше път към нея. Беше дребна жена с руси коси и умни зелени очи. Макар че минаваше петдесетте, хирургическият скалпел и силиконовите подплънки я правеха на четиридесет.

Носеше странен кафтан на цветя, който стигаше до глезените ѝ. Около нея щедро ухаеше на „Пойзън“. Името на парфюма — „отрова“ напълно ѝ подходеше, тъй като нейните статии често бяха смъртоносни. Само с повдигане на една от платиненорусите си вежди, тя можеше да смачка като жалко насекомо самочувствието на всеки артист. За никого не беше тайна, че често го правеше само за да се опива от чувството за собствената си власт.

Целуна въздуха от двете страни на Клеър и трескаво я сграбчи за ръце.

— Надминала си себе си, не мислиш ли?

Клеър ѝ върна усмивката, мислено наричайки се цинична лицемерка.

— Наистина ли?

— Недей да скромничиш — това е досадно. На всички тук е ясно, че ти ще бъдеш една от великите на деветдесетте години. Жената-творец — тя отметна глава и звънко се засмя към телевизионния екип. — Доволна съм да отбележа, че бяха една от първите, които го твърдяха след първата ти изложба.

И като отплата за възторжената си статия бе очаквала безброй услуги, покани и безплатни разходки. Така беше в този бизнес. Клеър почти чу гласа на Анджи: „Всички участваме в играта, скъпа.“

— Ценя подкрепата ти, Тина.

— Няма нужда. Аз просто подкрепям най-добрите. Когато нещата не струват, пак аз първа го казвам — и като се усмихна, показвайки дребните си котешки зъби, тя продължи: — Както стана миналия месец с изложбата на горкия Крейг. Дребнави идеи, невероятна скука, дори без сянка от оригиналност. Но това тук... — и тя почука с отрупаната си с пръстени ръка по една скулптура от бял мрамор, която представляваше глава на вълк с полуизвита назад шия, с остри и бляскави зъби. Несъмнено раменете, които само леко се загатваха, бяха човешки. — Това тук излъчва мощ.

Клеър погледна към фигурата. Беше от цикъла с кошмарите, вдъхновен от собствените ѝ страховити сънища. Побиха я тръпки и тя рязко обърна гръб на творението си. „Играй играта!“ — заповяда си сама, после глътна наведнъж останалото шампанско и остави чашата.

Никога не можа да разбере защо виното и комплиментите я караха да се чувства толкова напрегната.

— Благодаря, Тина. Анджи ще диша много по-спокойно, когато ѝ предам твоето мнение.

— О, не се тревожи, аз лично ще ѝ го съобщя — тя потупа с пръст по китката на Клеър. — Бих искала да обсъдим в някой по-спокоен момент кога ще можеш да се срещнеш с моя художествен кръжок.

— Разбира се — отвърна ѝ любезно, макар че мразеше публичните сказки повече и от даването на интервюта. — Обади ми се — а всъщност си мислеше: „Преди това може би ще успея да си сменя номера.“

— Бъди сигурна, че няма да забравя. Моите почитания, Клеър.

Клеър отстъпи назад с намерение да се измъкне за малко сама в кабинета на Анджи, но силно се блъсна в някой зад себе си.

— О, извинете — побърза да каже, докато се обръщаше — тук е толкова тясно... Блеър! И за първи път тази вечер искрено зарадвана, тя обви ръце около него. — Пристигнал си! Боях се, че няма да дойдеш.

— И да изпусна бляскавото парти на сестра ми?

— Това е откриване на изложба.

— Така ли? — погледът му се плъзна из залата. — Кой казва такава нещо?

— Слава Богу, че си тук! — тя го сграбчи за ръката. — Ела с мен и каквото и да става не поглеждай назад.

— Чакай! — извика той, когато тя го издърпа навън. — Шампанското остана вътре.

— Ще ти купя цяла каса.

Без да обръща внимание на оставената ѝ на разположение лимузина, тя го поведе надолу по улицата. След като отминаха четири пресечки, хлътнаха в някаква закусвалня, от която се носеше миризма на солено говеждо, кисели краставички и чесън.

— Слава тебе, Господи — измърмори Клеър и се спусна към рафта, където бяха изложени картофена салата, мариновани яйца, пушена есетра и палачинки.

След десет минути двамата вече седяха на една от покритите с линолеум маси и ядяха дебели комати ръжен хляб, натъпкан с резени пастърма и баварски колбаси.

— Значи купувам си аз нов костюм и се хвърлям в първия самолет само за да се забутам в някаква си закусвалня и да се тъпча с еврейски буламачи и студено месо?

— Ако искаш, можеш да се върнеш — отговори му с пълна уста Клеър. — Имах нужда да изляза малко.

— Това е твоята изложба — припомни ѝ той.

— Да де, но нали не аз съм изложена, а скулптурите ми?

— Хайде, бeбчo — той се облегна назад, хрупайки едно препечено картофче, — кажи, какво има?

За момент тя замълча, докато премисляше. Преди да види Блеър, застанал там, толкова истински и сигурен сред целия блясък и фалш, те не си даваше сметка колко много всъщност ѝ се иска да избяга.

Беше съвсем малко по-висок от нея. С възрастта косата му бе потъмняла и бе добила червеникав тъмнорус цвят, а той я решише вдигната назад над челото. Много жени намираха, че прилича на Робърт Редфорд на млади години — факт, който винаги го смущаваше. Не беше особено суетен по отношение на външния си вид. Разбираше неудовлетворението на много красиви жени, когато ги възприемаха само като безмозъчни сексуални обекти.

Независимо от факта, че изглеждаше наивен, красив и винаги с пет години по-млад от действителната си възраст, той бе успял да си пробие път и да направи кариера в журналистическите среди. Сега работеше като политически репортер за „Вашингтон пост“.

Клеър добре знаеше, че в действителност той е много проникателен, логичен и трезвомислещ — пълна противоположност на това, което беше тя. Но не съществуваше друг човек, пред когото с по-голяма лекота може да говори за най-съкровените си мисли.

— Как е мама?

Блеър отпи от газираната вода. Знаеше много добре, че неговата сестра-близначка щеше да заобикаля проблема, който я измъчва, дотогава, докато не бъде готова да се гмурне в него.

— Добре е. Онзи ден получих картичка от Мадрид. Ти не получи ли?

— О, да — Клеър отхапа от сандвича си. — Изглежда, тя и Джери прекарват най-прекрасните дни в живота си.

— Предполага се, че медения месец трябва да се прекрасен — той се наведе и я докосна по ръката. — Тя има нужда от Джери, Клеър. Обича го и заслужава малко щастие.

— Знам, знам — нетърпеливо извика Клеър и остави чинията, посягайки за цигара. Сякаш тези дни и апетитът ѝ беше непостоянен като настроените ѝ. — С разума си добре разбирам това. Тя здравата трябваше да се труди, след като татко... след като той умря, за да запази семейството и бизнеса от разпадане. Предполагам също и за да

не откачи. Всичко това ми е добре известно — повтори тя, разтривайки слепоочията си. — Знам го.

— Обаче?

Клеър поклати глава.

— Джери е свестен. Наистина го харесвам. Той е забавен и умен и е луд по мама. Пък и ние не сме деца, та да си въобразяваме, че той иска да заеме мястото на татко.

— Тогава?

— Въпреки всичко продължавам да го възприемам сякаш наистина иска да заеме мястото на татко — тя се разсмя и дръпна дълбоко от цигарата. — Макар че не е точно това или, по-скоро, това не е всичко. Божичко, Блеър, просто сега сме толкова разпръснати, толкова разделени. Мама — за няколко седмици на меден месец в Европа, ти — във Вашингтон, аз тук. Все си мисля как беше, преди татко да умре.

— Това беше отдавна.

— За Бога, знам това — със свободната си ръка тя започна да мачка салфетката. Не беше сигурна в думите си. Често ѝ бе много по-лесно да изрази чувствата си със стомана и припой. — Само че... разбираш ли, дори и след това... дори когато останахме само тримата... — за момент притвори очи — Беше ужасно — шокът от злополуката, всички онези истории с търговския център — рушвети, уговорени търгове, сделки под масата. В един момент сме хубаво, щастливо семейство, а в следващия — татко е мъртъв, а ние сме забъркани в огромен скандал. Така здраво се крепяхме един друг, дори може би прекалено здраво и, хоп, изведнъж се разпръснахме.

— Аз съм само на един час път със самолета, Клеър. Само едно телефонно обаждане.

— Така е, но не знам какво ми става, Блеър. Всичко си вървеше идеално. Работите ми са известни. Обичам това, което правя, харесвам начина си на живот. И изведнъж... Отново ми се присъни сънят.

— О! — той хвана ръката ѝ и я задържа в своята. — Съжалявам. Искаш ли да поговорим за това?

— За съня? — тя яростно смачка цигарата в евтиния метален пепелник. С никого не бе споделяла подробности, дори и с него. Беше говорила само за страха. — Не, все същото. Ужасно ме е страх, докато сънувам, но после всичко избледнява. Само че този път не успях да

вляза отново във форма. Продължих да работя, но не влагах сърце и си пролича. Продължавам да си мисля за татко, за къщата и, о, Божичко, за черния пудел на мисис Нигли. За френските сандвичи при Марта след неделната служба — тя въздъхна дълбоко. — Блеър, мисля, че искам да си отида у дома.

— У дома? В Емитсбъро?

— Да. Знам, че ще кажеш, че почти си се уговорил с новите наематели, но можеш да им откажеш. Мама също няма да има нищо против.

— Разбира се, че няма — той видя напрежението ѝ, усети го по ръката ѝ, която не преставаше да потрепва в неговата. — Клеър, пътят от Ню Йорк до Емитсбъро е дълъг. Не говоря за километрите.

— Веднъж вече съм го извървяла.

— От там до тук. Обратния път е нещо съвсем различно. Не си била там от...

— Девет години — подсказа му тя, — почти десет. Сигурно щеше да е по-лесно, ако бяхме продължили да си ходим, след като постъпихме в колежа. Само че, щом мама се премести във Вирджиния, просто не виждаше причина да го правим — тя отчупи едно крайче от сандвича си и го задъвка, по-скоро от възбуда, отколкото от глад. — Но все пак запази къщата.

— Тя е добра инвестиция. Няма ипотека, данъците са ниски. Доходът от наема е...

— Наистина ли вярваш, че това е единствената причина да не я продаде? Заради доходите от наема?

Блеър сведе поглед към сплетените им ръце. Искаше му се да ѝ отговори утвърдително, за да я накара да потърси спокойствие на духа си в бъдещето, а не в миналото. Неговите собствени рани изглеждаха зараснали, но в един неочакван момент можеха отново да се отворят и да му припомнят за безчестието на баща им и за собственото му мъчително отрезвяване.

— Не. Там са спомените ни, повечето от тях — хубави. Сигурен съм, че всички сме привързани към нея.

— И ти ли? — попита го кротко тя.

Очите му срещнаха нейните. В тях имаше и разбиране и следи от болка.

— Не съм го забравил, ако това искаш да кажеш.

— А простил ли си?

— Научих се да живея с това — кротко отвърна той. — Всички се научихме.

— Искам да си отида у дома, Блеър. Не съм напълно сигурна защо го искам, но трябва да се върна.

За миг той се поколеба, търсейки още аргументи. После сви рамене и се отказа.

— Виж какво, къщата е празна. Ако искаш, можеш да се преместиш още утре, но не намирам за добра идея да се разхождаш из страната на спомените, след като и без това се чувстваш угнетена.

— Както сам каза, повечето спомени са приятни. Може би е време да се справя с лошите.

— Все още се виждаш с онзи психиатър, а?

Тя лекичко се усмихна.

— От време на време. Но истинската ми терапия е работата, а, изглежда, вече не съм способна да работя. Искам да се върна у дома, Блеър. Сигурна съм.

— Кога за последен път си шофирала? — попита Анджи.

Клеър натовари последните куфари на задната седалка на съвсем новата си джета, после тръшна вратата и се отдръпна. Колата беше истинско произведение на изкуството.

— Какво каза? — попита тя, като забеляза, че Анджи потропва нервно с крак, този път обут в добре прилепващи пауновосини боти.

— Попитах кога за последен път си шофирала кола?

— О, преди няколко години. Сладка е, нали? — Клеър нежно погали лъскавата червена броня.

— О, разбира се, истински бонбон. И е с пет скорости, нали? И километражът ѝ достига почти триста километра в час. Значи от две години не си заставала зад волана и хоп, отиваш и си купуваш някакво чудовище?

— Сигурно щеше да си по-доволна, ако си бях купила някоя очукана стара каруца.

— Щях да съм по-доволна, ако разтовариш това ужасно животно и се върнеш горе, където ти е мястото.

— Анджи, цяла седмица все това предъвкваме.

— И още не мога да видя смисъла — отчаяна, Анджи тръгна напред-назад по тротоара, като инстинктивно все пак внимаваше да не очука токовете си за две хиляди долара.

— Мила, ти не се сещаш да завържеш дори връзките на обувките си, как ще стигнеш с тази летяща чиния чак до Мериленд?

— Не споменах ли за автопилота? — като видя, че на Анджи хич не ѝ е до смях, хвана я за раменете и я разтърси. — Престани да се тревожиш, чуваш ли! Аз съм голяма жена. Отивам да прекарам следващите шест или не знам колко месеца в едно малко, тихо градче само с два светофара, където най-големите престъпления са стъпканите от хлапетата произведения на градинарското изкуство из съседските дворове.

— И какво, за Бога, смяташ да правиш там?

— Да работя.

— Можеш да работиш и тук! Всемогъщи Боже, Клеър, след тази изложба можеш да въртиш критиците на пръста си. Сама ще можеш да определяш цената си. Ако се нуждаеш от ваканция, можеш да предприемеш някакво пътешествие или да отидеш за няколко седмици до Канкун или Монте Карло. Какво толкова има в този Емитсбърг?

— Бъро. Емитсбъро. Спокойствие, тишина, усамотение.

И двете изобщо не обърнаха внимание на шофьора на едно такси, който изскочи от колата и започна да сипе ругатни по адрес на друг колега.

— Трябва ми промяна, Анджи. Всичко, върху което работих през последните седмици, е за боклука.

— Това са глупости!

— Ти си ми приятелка, и то добра, но освен това си и търговец. Бъди честна.

Анджи понечи да отвърне, но под втренчения поглед на Клеър само шумно преглътна.

— Е, така е честно — доволно промърмори Клеър.

— Това, че не си работила по най-успешния начин през последните няколко седмици, се дължи просто на факта, че преди това си даде голям зор. Всичко, което подготви за изложбата, е невероятно. Трябва ти просто малко почивка.

— Може би. И повярвай ми, няма смисъл да се измъчваш толкова много за Емитсбъро. Което означава — добави бързо тя, вдигайки

ръка, преди Анджи да успее да го оспори, — че е само на пет часа път с кола. Двамата с Жан-Пол можете винаги, когато пожелаете, да дойдете и да ме нагледате.

Накрая Анджи отстъпи, защото добре знаеше, че нищо не може да разколебае Клеър, щом веднъж е взела решение.

— Ще се обаждаш.

— Ще се обаждам, ще пиша. Ще изпращам също и димни сигнали. Хайде, кажи ми сега довиждане.

Анджи порови в мисълта си за още някой аргумент, но Клеър я гледаше усмихната с провисналите си джинс, крещящо зеленото си яке и аленочервена блуза с огромна жълта въпросителна отпред. Докато ѝ подаваше ръка, очите на Анджи се просълзиха.

— По дяволите, ще ми липсваш.

— Знам, и ти на мен — тя здраво я притисна и вдиша познатия мирис на „Шанел“, който беше запазена марка на Анджи още от годините им в художествената академия. — Хайде, не отивам в Чуждестранния легион. — После понечи да заобиколи колата, но изведнъж спря, ругаейки — забравих си дамската чанта, горе е. Не казвай нищо — предупреди я и хукна към входната врата.

— Тази жена сигурно ще обърка пътя и ще се озове в Айдахо — простена Анджи.

Пет часа по-късно Клеър наистина се загуби. Знаеше, че е с Пенсилвания — така сочеха табелите. Но не можеше да си обясни как се бе озовала тук, след като сега би трябвало да пресича Делауеър. Решена да погледне на ситуацията откъм добрата ѝ страна, тя спря пред едно заведение на Макдоналдс и наведена над пътната карта, добре се нагости с хамбургер със сирене за четвърт долар, голяма порция риба и кока-кола.

Ориентира се къде се намира, но как бе стигнала до там си оставаше загадка. Както и да е, това бе вече зад гърба ѝ. Довършвайки осолената, залята с кетчуп риба, тя очерта пътя си по-нататък. Просто трябваше да тръгне по тази синя линия и да продължи по червената, където щеше да свие надясно и да кара все напред. Вярно, че беше удължила пътуването си, но беше непоправимо. На другия ден ще си

даде почивка. В най-лошия случай можеше да спре пред първия мотел и да продължи на следващата сутрин със свежи сили.

След около час и половина, водена от щастливата си звезда, тя разбра, че вече кара на юг, по шосе 81. Беше пътувала по този път и порано заедно с баща си, когато бяха ходили да оглеждат имоти по границата на Пенсилвания, а също и с цялото семейство, когато през един уикенд бяха посетили роднините си в Алънтаун. Рано или късно този път щеше да я отведе до Хейджърстаун, а оттам, дори и с нейното чувство за ориентация, винаги можеше да намери пътя.

Приятно ѝ бе зад волана. Колата като че наистина живееше свой живот. Харесваше ѝ начинът, по който поглъщаше километрите и вземаше завоите. Сега, когато пак шофираше, Клеър се учуди как е могла да живее толкова дълго без това малко удоволствие — да бъдеш сам капитан на кораба си.

Идеална аналогия с женитбата и развода. О, не! Тя тръсна глава и дълбоко въздъхна. Няма да мисля за това.

Стереоуредбата беше първокласна и тя бе усилила звука. Беше твърде хладно, за да съблече спортното яке, пък и багажът ѝ заемаше задната седалка. Но през целия път прозорците бяха спуснати, така че във въздуха гръмка се носеше едно от популярните парчета на Пойнтър Систърс. От време на време левия ѝ крак потропваше в такт.

Започваше да се чувства по-добре, по-истинска, по-уверена. Не я тревожеше фактът, че слънцето започна да се спуска и сенките се издължиха. Във въздуха се усещаше пролетта. Нарцисите и кучешкият дрян бяха разцъфнали. И тя си отиваше у дома.

Някъде по средата между Карлайл и Шипънсбърг, все още на шосе 81, лъскавата малка кола потръпна, поколеба се за миг и напълно спря.

— Какво става, по дяволите? — провикна се Клеър и остана да седи объркана, а силната музика продължаваше да гърми от уредбата. После вдигна очи към небето и забеляза светещия върху предното табло индикатор за бензина: — Божичко!

Когато сви при последната отбивка за Емитсбъро, тъкмо минаваше полунощ. Тайфата тийнейджъри, които спряха, докато тя буташе джета по шосето, бяха толкова впечатлени от колата, че едва ли не я молиха за честта да ѝ донесат туба бензин.

После, естествено, се бе почувствала задължена да ги пусне в колата, за да обсъди с тях качествата ѝ, да ги остави да я опипат отвсякъде. Усмихна се при този спомен. Чудеше се дали щяха да са толкова отзивчиви, ако беше някой смачкан човечец с очукан форд. Много се съмняваше.

Както и да е, но петчасовото ѝ пътуване бе отнело почти двойно повече време и вече бе ужасно уморена.

— Почти стигнахме, скъпа — продума тя на колата. — След малко се пъхам в спалния чувал и не мърдам поне осем часа.

Провинциалният път беше тъмен и нейните фарове бяха единственият ориентир. Не се виждаше друга кола, така че превключи на дълги. От двете страни на пътя се забелязваха поля. Тук-там се мяркаше сянката на някакъв хамбар, отблясъкът на лунните лъчи върху ламаринения покрив на някоя плевня. Прозорците бяха спуснати и тя чуваше песента на щурците и жабите — креслива симфония под яркия диск на луната. След продължителния живот в Ню Йорк звуците и тишината на полето ѝ се сториха тайнствени.

За момент потрепери, но после се присмя на себе си. Мирни, думата беше „мирни“. Въпреки това усили още малко радиото.

Ето го най-сетне и знака, все същата грижливо изписана табела, която стоеше край тесния второкласен път, откакто се помнеше.

„Добре дошли в Емитсбъро
Основан през 1782“

С нарастващо вълнение зави наляво, изтрополи по каменния мост, после продължи да следва плавната извивка на шосето, което водеше право в града.

Никакво улично осветление, никакви неоновы надписи, никакви групички по ъглите на улиците. Едва минаваше полунощ, но голямата част от Емитсбъро вече спеше. На светлината, струяща от луната и от фаровете на нейната кола, Клеър забеляза тъмните сгради — супермаркета, с проблясващите огромни матови стъкла на прозорците и празен паркинг, железарията на Милър, с прясно боядисаната табела и спуснати капаци. Срещу нея бе голямата тухлена къща, която бяха преустроили в три отделни апартамента по времето,

когато тя беше момиче. На най-горния прозорец, иззад щорите се процеждаше слаба жълтеникава светлина.

Къщи, повечето от които бяха доста стари и построени доста навътре от улицата. Ниски каменни стени и високи бордюри. Следваха хаотично разположени офиси и новопостроени жилищни блокчета с дървени врати и ламаринени стрехи.

Ето го и парка. Клеър почти видя своята призрачна фигура, тичаща като дете към празните люлки, които леко се поклащат от вятъра.

Още къщи, някои с по една-две запалени лампи, но повечето тъмни и безмълвни. Тук-там от някой прозорец просветваха сините отблясъци на някой телевизор. Колите бяха паркирани до бордюрите. Сигурно повечето от тях дори не бяха заключени, както и повечето къщи.

Нататък се намираше заведението на Марта, банката, канцеларията на шерифа. Помнеше добре шериф Паркър, който обичаше да седи на площадката отпред, да пуши кемъл и да следи с ясните си очи за реда и закона. Дали още го прави? — питаше се тя. Дали Мод Пофънбъргър все още седеше зад гишетото на пощата и продаваше марки и безплатни съвети? Дали щеше да свари старците все така да играят на табла в парка и децата все така да притичват до универсалния магазин на Абът, за да си купят дъвка и шоколад.

Или всичко щеше да е различно?

Може би, като се събуди утре сутринта, щеше да открие, че тези все още живи отломки от нейното детство сега се населяват от непознати? Клеър отхвърли тази мисъл и продължи да кара бавно, поглъщайки спомените си като бистро старо вино.

Отново чистите дворчета с разцъфнали нарциси и напъпили азалии. При улица „Дъбов лист“ тя сви вляво. Тук нямаше магазини — само тихи къщи и неуморно пролайващи кучета. Стигна до пресечката с улица „Планински изглед“ и сви по наклонената автомобилна алея, която баща ѝ асфалтиреше на всеки три години.

Беше минала почти през целия град, без да срещне друга кола.

Измъкна се навън сред свежестта на нощта и тръгна бавно, като се наслаждаваше на мига. Вратата на гаража трябваше да се вдигне ръчно. На никого тук не му бе минало през ум да монтира някое от

онези дистанционни устройства. Вдигна я с пронизително метално изскърцване.

Едва ли ще стресна съседите, помисли си Клеър. Най-близките бяха на отсрещната страна на широката улица, допълнително защитени от грижливо поддържан жив плет.

Можеше да се влезе в къщата направо от гаража, през вратата, която водеше към помещението за пране, и от там — в кухнята. Но на нея ѝ се искаше влизането ѝ да бъде по-тържествено.

Затова излезе от гаража, спусна металната врата и се върна по цялата стръмна алея, за да се озове пред къщата.

Забрави да вземе спалния си чувал и останалия багаж, но се сети за дамската чанта, защото вътре бяха ключовете от входната и задната врата. Докато се изкачваше по циментовото стълбище от страничната алея към двора, усети как я връхлитат спомени. Зюмбюлите бяха разцъфнали. Усещаше техния мирис — сладък и изпълващ сърцето с нежност.

Клеър се изправи на постланата с плочки пътека и погледна къщата на своята младост. Беше на три етажа, изградена от дърво и камък. Дървените части винаги бяха боядисвани в бяло със сини первази. Голямата покрита площадка отпред, която майка ѝ предпочиташе да нарича веранда, бе заградена от решетки, опиращи в стрехите, и дълги тънки клони. Люлката в края на верандата, на която бе прекарала толкова много летни вечери, още си стоеше. Баща ѝ винаги засаждаше наблизко сладкия грах, така че, докато човек се полюшва и мечтае, да усеща силния му аромат.

Щом пъхна ключа в старата месингова ключалка, спомените — приятни и болезнени — се сблъскаха в нея. Вратата се отвори със скърцане и пышкане.

Клеър не се страхуваше от духове. Ако тук имаше такива, те сигурно бяха приятелски настроени. Сякаш за да си поздравят, тя остана цяла минута в тъмнината.

После щракна осветлението в хола и той заблестя с прясно боядисаните бели стени и лакираните дъбови дъски. Блеър беше уредил да подготвят къщата за новите наематели, но не бе подозирал, че това ще бъде сестра му.

Беше толкова странно да види хола празен. Тя някак си си бе представяла, че ще влезе вътре и ще го завари точно както си е бил,

непроменен от годините — сякаш се връща след училище, а не след дългия престой в джунглата на възрастните.

За миг си припомни как изглеждаше някога — с красивата разтегателна маса до стената, върху която винаги стоеше зелена стъклена купа с теменужки. Със старинното огледало над нея с проблясваща месингова рамка над нея. С многоръката закачалка за дрехи в ъгъла. С дългия и фин ориенталски килим върху широките дъски на пода. С малкия шкаф, в който беше подредена колекцията от порцеланови дреболийки на майка ѝ.

Но щом светна лампата, видя хола абсолютно празен — само някакъв паяк бе изплел мрежата си в ъгъла.

Стискайки чантичката си, тя преминаваше от стая в стая — през обширния преден салон, всекидневната, кухнята.

Забеляза, че тук приборите бяха нови. Те искряха с белотата си на фона на тъмносините керамични плочки на плотовете и небесносините дъски на пода. Не се реши да излезе на терасата — все още не бе готова за това — обърна се и се насочи през хола към външното стълбище.

Майка ѝ винаги поддържаше парапетите и перилата излъскани до блясък. С годините старото махагоново дърво се бе изгладило като коприна — по него бяха се отърквали безброй четки за прах и детски дрешки.

Откри и своята стая — първата вдясно след хола, където бе сънувала сънищата на своето детство и юношество. Тук се бе приготвяла за училище, бе споделяла тайните си с приятелки, бе градила мечтите си и оплаквала разочарованията си.

Как би могла да предположи, че ще бъде толкова мъчително да отвори вратата и да види стаята си гола? Никаква следа ли не бе останала от онова, което бе преживяла между тези стени? Угаси отново лампата, но остави вратата отворена.

Точно срещу хола се намираше бившата стая на Блеър — тук някога той бе закачвал плакати на любимите си герои — отначало Супермен, после Брукс Робинсън, а след Брукс Робинсън — Джон Ленън. Тук беше и стаята за гости, която майка ѝ бе обзавела със сатенени възглавници с дантелки и шнурчета. Баба им, майката на баща им, бе живяла тук една седмица, в годината, преди да умре от мозъчен удар.

Ето я и банята със зиданата мивка и нежните зелени и бели плочки, наредени шахматно. Като тийнейджъри двамата с Блеър се бяха борили за нея като две кучета тлъст кокал.

Върна се обратно в хола и свърна към голямата спалня на родителите си. В нея те се бяха обичали и разговаряли — нощ след нощ. Клеър си спомни как седнаше върху розово-лилавата покривка на леглото, за да наблюдава майка си, докато използва всички онези шишенца и бурканчета върху тоалетната си масичка. Или пък се взираше в баща си, който се опитваше да завърже възела на вратовръзката си пред голямото подвижно огледало. В стаята винаги се носеше мирис на глициния и лосион „Олд Спайс“. Като че още я усещаше.

Със заслепен от сълзи поглед, тя се запрепъва към главната баня, пусна водата и наплиска лицето си. Може би трябваше да ги поема една по една — всеки ден по една стая. Подпряла ръце на мивката, бавно вдигна поглед и се изправи срещу отражението си в гледалото.

„Твърде бледа, помисли си. Сенки под очите. Косата в безпорядък.“ Всъщност косата ѝ винаги изглеждаше така, тъй като Клеър бе твърде мързелива, за да ходи по фризьори и най-често сама я подрязваше. Забеляза, че е загубила някъде едната обеща. Или изобщо бе забравила да я сложи.

Понечи да подсуши лицето си с ръкав, но се сети, че якето е велурено и реши да потърси някоя кърпа в чантичката си.

— Дотук се справихме добре — проговори на образа си в огледалото и почти подскочи от ехото на собствения си глас. — Това е мястото, където искам да остана — продължи по-уверено. — Където трябва да остана. Само че няма да я толкова лесно, колкото си мислех.

Избърса с ръце водата от лицето си и се отдалечи от огледалото. Ще слезе долу, ще вземе спалния си чувал и ще забрави всичко за през нощта. Сега е уморена и превъзбудена. Утре сутринта ще огледа къщата отново и ще види какво ѝ трябва, за да направи по-приятен престоя си.

Точно когато влизаше обратно в спалнята на родителите си, чу скърцането и отварянето на предната врата.

В първия момент я обзе паника, внезапна и инстинктивна. Живото ѝ въображение си представи банда бродещи затворници, избягали от затвора, който се намираще само на трийсетина

километра. Беше сама в празната къща и за нищо на света не можеше да си спомни някоя от хватките, усвоени в курса по самозащита, в който се бяха записали с Анджи преди две години.

Като притискаше с две ръце сърцето си, тя си припомни, че се намира в Емитсбъро. Затворниците нямат навик да скитат по улиците на малките провинциални градчета. Пристъпи крачка напред и чу изскърцването на стълбата.

„Да, но го правят, помисли си тя. Всички, които са гледали криминални филми, знаят, че престъпниците и психопатите винаги избират отдалечени от пътя градчета и тихи селца, за да вършат черните си дела.“

Огледа се трескаво за някакво оръжие в празната стая. Не се виждаха дори обичайните валма прах. С разтуптяно сърце затършува из джобовете на якето си и измъкна три монети, половин свитък тоалетна хартия, счупен гребен и връзката с ключовете.

„Метални боксове“ — припомни си инструкциите как да държи ключовете здраво стиснати между пръстите, с щръкнали навън върхове. Също, че най-добрата защита е нападението. Спомняйки си това, тя се спусна към вратата, надавайки най-страшния вик, който можа да изтръгне от себе си.

„Господи!“ Кемърън Рафърти отстъпи една крачка назад и посегна към оръжието си, а с другата сграбчи фенерчето си като палка. Видя срещу себе си жена с буйна червена коса и яркозелено велурено яке, която се хвърли върху него. Той се приведе да избегне удара, обвирка около китката ѝ и с тежестта на тялото си успя да наруши равновесието ѝ. Така и двамата се строполиха глухо върху пода.

— Бруно! — извика Клеър, получила вдъхновение от ужас. — Някой е влязъл в къщата! Вземи оръжието!

Тя крещеше и се опитваше да измъкне коленете си изпод бедрата му, които я притискаха. Почти успя.

Задъхан, Кем направи опит да извие ръцете ѝ над главата.

— Не мърдай! — нареди той, докато тя се мъчеше да се изплъзне още малко. — Казах, не мърдай! Аз съм от полицията. По дяволите, казвам ви, че съм от полицията.

Най-накрая тя успя. Измъкна се достатъчно, за да може да види лицето му на снопа светлина, идващ откъм спалнята. Успя да забележи тъмни коси, леко къдриви и може би прекалено дълги, набола брада по

загорялата кожа, гладки изпъкнали мускули. „Хубава уста — помисли си тя, при което художникът в нея надделя. Красиви очи“ — макар, че в тъмното не бе сигурна за цвета им. От него слабо лъхаше на пот, но чисто и приятно, в никакъв случай отблъскващо. С тялото си, все още притиснато под неговото, усещаше, че е слаб и мускулест.

Не приличаше на психопат или престъпник. Но...

Клеър продължи огледа, опитвайки се да успокои дишането си.

— Полиция?

— Точно така.

Макар, че я бе прострял по гръб на пода, тя остана донякъде доволна от факта, че той е доста задъхан.

— Искам да видя значката ви.

Той все още бе нащрек. Нищо, че когато бе сграбчил китката ѝ, смъртоносните ключове бяха изпаднали, тя все още можеше да го нападне с нокти и зъби.

— На мене е. В това положение сигурно е притисната към гърдите ви.

При други обстоятелства раздражението в гласа му щеше да ѝ се стори забавно.

— Искам да я видя.

— Добре, сега ще се отместя лекичко.

Движенията му бяха внимателни, както и думите му. Очите му нито за миг не я изпускаха, докато се надигаше и посягаше с ръка към закачената на ризата му значка.

Тя бързо погледна металната звезда.

— Мога да си купя такава във всеки магазин.

— Личната ми карта е в портфейла. Ясно?

Тя кимна. Наблюдаваше го внимателно, както и той нея. С два пръста измъкна от джоба на панталона си портфейл и го разтвори. Клеър бавно се дръпна назад и се надигна. Протегна портфейла към светлината и прочете ламинираната лична карта със снимка.

— Кемърън Рафърти? — изви тя поглед към него. — Ти си Кемърън Рафърти?

— Точно така. Аз съм шерифът на това място.

— О, Божичко — изкиска се тя за негова изненада. — Тогава сигурно и прасетата могат да летят.

Продължавайки да се смее неудържимо, докато по бузите ѝ започнаха да се търкалят сълзи.

Объркан, Кем насочи светлината на фенерчето си към лицето ѝ.

— Огледай ме добре — подкани го тя. — Хайде, Рафърти, не можеш ли да ме познаеш?

Светлината обходи чертите ѝ. Това, което раздвижи паметта му, бяха очите ѝ — златисти и блестящи от неудържимо веселие.

— Клеър? Клеър Кимбъл? — разсмя се накрая. — Ама че съм кучи син.

— Абсолютно си прав.

После той ѝ се усмихна.

— Е, добре дошла у дома, Щеко.

ГЛАВА ЧЕТВЪРТА

— Е, как я караш, Клеър?

Двамата седяха на стъпалата на верандата и бяха отворили по бутилка бира от запасите, които Клеър бе купила по време на странстването си из Пенсилвания. Оставяйки обратно шишето тя разкърши рамене. Хладкото питие и свежия въздух заличиха умората от продължителното шофиране.

— Карам я страхотно — погледът ѝ се спря с насмешка върху значката на джоба му. — Шерифе.

Кем изпъна обувките си в ботуши крака и ги кръстоса.

— Предполагам, че Блеър ти е споменал, че аз поех длъжността на шериф Паркър.

— Изобщо не е споменава — тя отново отпи от бирата. — Братята никога не разправят на сестричките си интересните клюки. Това е закон.

— Ще си го запиша.

— Ами къде е Паркър? Сигурно се мята в гроба при мисълта, че ти си заел мястото му.

— Във Флорида е — Кем извади пакет цигари и ѝ предложи. — Събра си багажа, натовари го и потегли на юг.

Той щракна със запалката и Клеър се наведе да запали. И двамата продължаваха да се изучават на светлината на огънчето.

— Просто така?

— А-ха. Чух, че мястото е свободно, и реших да се пробвам.

— Живееше в столицата, нали?

— Да, там бях.

Клеър се облегна на перилата, без да спира да го разглежда с насмешлив поглед.

— Ченге. Все си мислех, че Блеър ме будалка. Кой би могъл да повярва? Кемърън Рафърти — Лудата глава, ще застане на страната на реда и закона?

— Винаги съм обичал да правя неочаквани неща. — Очите му не се откъсваха от нейните, докато отпиваше бирата.

— Добре изглеждаш, Щека. Наистина много добре.

Клеър сбърчи нос при произнасянето на някогашния ѝ прякор. Макар този да не бе от най-обидните като Кука, Върлина и Торба с кокали, които ѝ бяха прикачили през ученическите им години, все пак ѝ напомни за времето, когато тъпчеше с памук жалкия си празен сутиен и поглъщаше купища книги от рода на „Как да качим килограми“.

— Какво толкова ти е чудно?

— Кога те видях за последен път? Бяхме на петнайсет или може би на шестнайсет?

„През есента, след като татко умря“, знаеше отговора тя, но на глас каза:

— Някъде там.

— Разхубавила си се — по време на кратката им схватка в къщата, той бе успял да забележи, че макар че все още би причислил Клеър по-скоро към слабите жени, някои нейни части се бяха поналели. Независимо от промяната обаче, тя си оставаше сестрата на Блеър Кимбъл и Кем не се стърпя да я подразни.

— Май рисуваш или нещо такова.

— Правя скулптури.

Клеър ядно захвърли цигарата. Начинът, по който повечето хора мислеха, че всеки човек на изкуството непременно е художник, беше една от болните ѝ теми.

— Аха. Знаех, че е нещо с изкуството, някъде в Ню Йорк. Блеър ми бе споменал. Значи продаваш разни неща, като например фонтанчета?

Клеър изгледа намусено любезната му усмивка.

— Казах, че съм човек на изкуството.

— Така значи — той бе самата невинност, отпивайки невъзмутимо от бирата си, а наоколо им не секваше да свири оркестърът на щурците. — Познавах един, който беше много добър във фонтанчетата. Правеше ги отгоре с рибка — например шаран, а водата минаваше през устата му и пълнеше басейнчето.

— Ясно, класическо изпълнение.

— Няма да повярваш. Продаде купища такива.

— Радвам се за него. Аз не работя с бетон — не можа да се стърпи — беше ѝ неприятно, че не е чувал за изкуството ѝ и не е чел за

нея. — Предполагам, че тук нямате „Пийпъл“ или „Нюзуик“.

— Тук имаме „Солдиеър ъф фортън“ — отвърна ѝ той дръзко. — Тук това е на почит.

Видя я как си отваря нова бира. Устните ѝ — той добре помнеше устните ѝ — бяха пълни и сочни. Да-а, наистина беше станала хубава. Кой би помислил, че свитата и кльоцава Клеър Кимбъл ще се превърне в тази висока, сексапилна мадама, която сега седеше срещу него.

— Чух, че си се омъжила.

— Само за малко — тя не искаше да си спомня. — Нещо не се получи. Ами ти?

— Не, никога не се реших, макар веднъж да бях на косъм — сърцето му се сви с малко тъга при спомена за Мери Елън. — Предполагам, че някои се справят по-добре сами.

Допи бирата и остави празното шише на стъпалото помежду им.

— Искаш ли още?

— Не, благодаря. Не ми се ще някой от собствените ми заместници да ме прибере за шофиране след употреба на алкохол. Какво прави майка ти?

— Омъжи се — отвърна сухо Клеър.

— Без майтап? Кога?

— Преди няколко месеца — тя се размърда неспокойно и хвърли поглед към пустата улица. — Ами твоите родители, още ли държат фермата?

— По-голямата част — след всичките изминали години той все още не можеше да възприеме втория си баща като родител. Биф Стоки не можа да замести и никога нямаше да заеме мястото на баща му, когото Кем бе загубил едва десетгодишен. — Преживяха няколко лоши години и продадоха малко земя. Можеше да бъде и по-зле. На стария Хаубейкър му се наложи да продаде всичко. Разделиха го на парцели и вместо с жито и люцерна го покриха с панелни блокове.

Клеър замислено гледаше бирата си.

— Интересно, докато минавах през града, си помислих, че нищо не се е променило — после отново се обърна към него и допълни: — Сигурно не съм гледала внимателно.

— Още стоят заведението на Марта, супермаркетът, Допърската гора и лудата Ани.

— Лудата Ани? Още ли събира отпадъци кай шосето с онзи конопен чувал?

— Всеки божи ден. Трябва да е към шейсетте. Яка като вол, макар че фасадата ѝ не е съвсем същата.

— Хлапетата все я дразнеха.

— И сега също.

— А ти я возеше на мотора си.

— Аз я харесвах — Кем се протегна, изправи се и застана пред стълбата. Като я гледаше отдолу, седнала пред мрачната тъмна къща, той си помисли, че тя всъщност изглежда самотна и малко тъжна. — Трябва да потеглям. Всичко наред ли е тук?

— Разбира се, защо не? — Клеър знаеше, че той има предвид таванската стая, където баща ѝ се бе напил през онази последна вечер, преди да се хвърли в последния си полет. — Имам спален чувал, малко консерви и почти цяло кашонче бира. Това ми стига, докато открия някоя маса, лампа и легло.

Той я изгледа с присвити очи.

— Ще останеш ли?

Не можеше да се каже, че гласът му прозвуча особено гостоприемно. Клеър се изправи и застана на стълбата, така че стърчеше цяла глава над него.

— Да, оставам. Поне за няколко месеца. Има ли някакви проблеми, шерифе?

— Не, поне не за мен — като се поклащаше на пети, той учудено наблюдаваше доста неестественото ѝ предизвикателно изражение, застанала там, пред пустата веранда. — Мислех, че минаваш просто така или за да подготвиш къщата за новите наематели.

— Сгрешил си. Подготвям я за себе си.

— Но защо?

Клеър слезе и хвана за гърлата двете празни бутилки.

— Бих могла да задам същия въпрос. Но не го направих.

— Наистина, не го направи — той отново погледна празната тъмна къща зад гърба ѝ, изпълнена със спомени. — Предполагам, че си имаш причини — после отново ѝ се усмихна. — Пак ще се видим, Щека.

Клеър го изчака да потегли. Естествено, че си имаше причини, унило си помисли тя. Само че не беше съвсем наясно какви точно бяха.

Обърна се и тръгна към къщата с бутилките в ръка.

В два часа на следващия ден всички в града вече знаеха, че Клеър Кимбъл се е върнала. За това се говореше пред гишето на пощата, докато маркираха покупките на касата в супермаркета, докато ядяха сандвичи и бобена чорба в закувалнята на Марта. Новината, че момичето на Кимбъл се е завърнала в града, в къщата на ъгъла на улица „Дъбов лист“, разпалваше нови приказки и спорове за смъртта на Джек Кимбъл.

— Ще продава къщата — рече Оскар Руди, докато сърбаше супата си. — Или пак някоя сделка. Алис, подай още кафе насам!

— Женичката му имаше готини крака — цинично подметна Лес Гледхил, надигайки се от стола си до тезгяха, за да може да вижда по-добре тези на Алис — Чифт страхотни крачка. Не мога да се начудя защо мъж като него, с такава засукана жена, ще започне да пие.

— Ирландец — Оскар се тупна по гърдите и звучно се оригна. — Те винаги пият — в кръвта им е. Това негово момиче май е някаква художничка. Сигурно смуче като смок и бездруго пуши трева — поклащайки глава, той отново засърба. Според него наркотиците бяха единствената причина за съсипването на страната, за която той се бе бил в Корея. Наркотиците и хомосексуалистите. — На времето беше хубаво момиче — продължи, сякаш я упрекваше, че е могла да избере точно такава професия — Тънка като върлина и малко смешна, но все пак хубаво малко момиченце. Не беше ли тя, дето намери Джек?

— Трябва да е било истинска касапница — подхвърли Лес.

— Така си беше — дълбокомислено заяви Оскар, като че лично бе присъствал в момента на падането. — Главата му беше напълно разцепена и навсякъде оплескано с кръв, както се бе набучил на оня сноп градински колове. Бяха минали баш през него. Нанизал се беше като някоя пъстърва — бобената чорба се стичаше по брадата му и той я изтръска с ръка. — Едва ли някога са успели да махнат напълно кръвта от ония плочки.

— Вие двамата нямате ли за какво друго да си говорите? — тръсна пред тях чашата с кафе Алис.

— Ти не учеше ли с нея, а, Алис?

Лес се смъкна отново на стола, извади кутия с тютюн и започна да свива цигара, движейки ловко мръсните си пръсти на механик. По жълтеникавия му работен панталон се посипаха няколко листенца тютюн, докато зяпаше като хищна птица в деколтето на Алис.

— Така си е, учихме заедно с Клеър и брат ѝ — без да обръща внимание на алчния поглед на Лес, Алис взе някакъв парцал и започна да бърше тезгяха. — И двамата имаха достатъчно мозък, за да се махнат от този град. Клеър е известна, а сигурно и богатата.

— Кимбъл винаги са имали пари — Оскар нахлупи сребърната си шапка с надпис „Водопроводни услуги Руди“. Изпод краищата ѝ щръкнаха кичури от това, което бе останало от посивелите му коса. — Получиха цели бали от онзи шибан търговски център. Джак Кимбъл заради това се самоуби.

— Полицията каза, че било нещастен случай — припомни Алис. — Пък и тия неща бяха преди повече от десет години. Хората вече са ги забравили.

— Никой не забравя такава измама — намигна Лес. — Особено когато е била добре скроена — потупа с цигарата по големия стъклен пепелник и си представи, че прави същото с подпрените на тезгяха бедра на Алис. — Значи стария Джак Кимбъл прави бърз удар с оная сделка със земята и хоп, самоубива се — сега Лес прокара влажен език по ръба на завитата цигара и изплю полепналия по езика си тютюн. — Чудя се как ли се чувства момичето в тая къща, дете се хвърли баща ѝ. Здравсти, Бъд! — замахна той с цигарата към Бъд Хюит, който тъкмо влизаше.

Алис автоматично посегна към каничката с кафе и нова чаша.

— Благодаря, Алис, нямам време — стараяйки се да изглежда сериозен, Бъд кимна към двамата мъже на тезгяха. — Тази сутрин получихме една снимка — и той разгърна листа хартия. — Казва се Карли Джемисън, на петнайсет години, избягала от къщи в Харисбърг. Изчезнала е преди около седмица. Забелязали са я да пътува на автостоп на юг, по петнайсетото. Някой да я е виждал по пътя или тук, в града?

Оскар и Лес разгледаха снимката на младото момиче с нацупен поглед и тъмна, рошава коса.

— Не си спомням да съм я мяркал — каза накрая Оскар като допълни думите си с ново доволно оригване. — Щях да я забележа,

ако е идвала насам. В тоя град никой новак не може дълго да се скрие.

Бъд обърна снимката, така че и Алис да може да я разгледа по-добре.

— Не е идвала тук през мойта смяна. Ще попитам Моли и Рива.

— Благодаря — миризмата на кафе и парфюмът на Алис бяха много съблазнителни, но Бъд си припомни, че има задачи. — Ще покажа снимката и на другите. Обадете се, ако я забележите.

— Непременно.

Лес угаси цигарата си и подхвърли:

— Какво прави красивата ти сестричка, Бъд? — той изплю полепналия тютюн и облиза устни. — Нали ще й кажеш някоя добра дума за мен?

— Ако се сетя...

Тази шега накара Оскар да се задави с кафето си и да се плесне доволно по коляното. Щом Бъд излезе, Лес отново се обърна към Алис развеселен.

— Какво ще кажеш за едно парче от тоя лимонов сладкиш? — намигна ѝ той, докато въображението му отново се зае с мисълта как ще я намачка и начука между бутилките с кетчуп и горчица. — Моето го искам по-коравичко и с много за облизване.

В другия край на града Клеър тъкмо приключваше с последните си размествания по превръщането на стария двоен гараж в ателие. Тя разопаковаше огнеупорните тухли за заваръчната маса, дъвчейки огромно количество шоколад. Тук имаше добра вентилация. Дори ако реши да затвори гаражната врата, оставаше задният прозорец. Тъкмо го беше разтворила и подпряла с главата на един от кръглите чукове.

Струпа металните парчетии в ъгъла и с бутане и теглене довлече до тях работната маса. Предполагаше, че ще отидат няколко седмици, докато успее да разопакова и подреди всичко, така че щеше да се наложи да работи сред обичайния хаос.

Всъщност тя бе организирана по свой начин. На едната страна струпа глината и камъните, а на другата — парчетата дърво. Тъй като металът беше любимият ѝ материал за работа, на него се падна лъвския пай от помещението. „Липсва само една хубава оглушителна стереоуредба“, помисли си Клеър. Щеше бързо да се погрижи за това.

Доволна от свършената работа тя се отправи по циментовия под към отворената врата на пералното помещение. Само на половин час път имаше търговска къща, където сигурно предлагаша всякаква музикална апаратура и където можеше да намери телефонен автомат, от който да се обади и уреди въпроса с включването на нейния телефон. Трябваше да се обади и на Анджи.

Точно в този момент съгледа групата жени, която се приближаваше. „Приличат на войници“, помисли си Клеър, обзета от паника. Идваха нагоре по автомобилната алея, наредени две по две. И всичките държаха по една покрита чиния. Макар сама да се убеждаваше колко смешна е ситуацията, Клеър усети как устата ѝ пресъхна, спомняйки си прословутата церемония по посрещането в Емитсбъро.

— Привет, Клеър Кимбъл! — начело на флотилията, като флагмански кораб, се носеше едра блондинка, облечена с рокля на цветя и пристегнатата през кръста с широк лилав ластичен колан. Около ластика на късите ѝ ръкави и по китките ѝ се образуваха гънки от тлъстини. В ръката си държеше чиния, загърната с алуминиево фолио. — Май си се променила мъничко — малките сини очички примигнаха върху пълното ѝ лице. — Не намираш ли, Мери Лу?

— Съвсем малко — мнението беше на слаба и изправена на бастун жена с очила с метални рамки и с коса, чийто сивкав цвят досущ приличаше на цвета на ламарината в ъгъла на гаража. С известно облекчение Клеър успя да разпознае в слабата жена библиотекарката от градската библиотека.

— Здравейте, мисис Нигли. Радвам се да ви видя.

— Никога не върна онова издание на „Ребека“ — намигна тя зад матовите стъкла на очилата. — Мислиш, че съм забравила. Помниш ли Мин Атертън, жената на кмета?

Клеър едва не зяпна от изненада. През последните десет години Мин Атертън трябва да е качила около двайсетина килограма и едва се разпознаваше под отпуснатите меса.

— Разбира се. Здравейте.

Изтри неловко мръсните си ръце в още по-мръсните си джинси с надеждата никоѝ да не изяви желание да се здрависва.

— Оставихме ти време преди обяд да се настаниш — подхвана Мин, встъпвайки в правото си на кметска съпруга и председателка на

дамския клуб. — Сигурно си спомняш Гладис Финч, Линора Барлоу, Джесика Миснър и Каролин Герхърт.

— О!...

— Момичетата не могат да си спомнят веднага за всички — Гладис Финч пристъпи напред и пъкна в ръцете на Клеър покрита купа. — Преподавах ти в четвърти клас и добре те помня — много красив почерк.

В паметта на Клеър бързо изплува някакъв спомен.

— Вие слагате цветни звездички на домашните ни.

— Когато ги заслужехте. Донесли сме толкова сладкиши и баници, че могат да ти опадат всички зъби. Къде да ги оставим?

— Много мило от ваша страна — Клеър хвърли безпомощен поглед към вратата на пералното помещение, което водеше към кухнята. — Можете да ги оставите вътре, всъщност не бях...

Гласът ѝ секна, защото Мин вече напираше през вратата, нетърпелива да види как стоят нещата.

— Какви приятни цветове — зоркият поглед на малките ѝ очички не пропускаше нищо. Лично тя не можеше да си представи как някой би могъл да поддържа чисти тъмносини плочки. Много повече харесваше своите бели пластмасови плотове на златисти точици. — Последните наематели не бяха много съседски настроени — не обичаха много да общуват и не мога да кажа, че съжалявах, като си заминаха. Пришълци! — заключи с язвително пренебрежение и с това постави на място вече отсъстващите наематели. — Доволни сме да видим в къщата отново някой от семейство Кимбъл, нали момичета?

Всеобщите одобрителни възгласи накараха Клеър почти да потъне в земята от срам.

— Ами, оценявам...

— Направила съм ти моя специален желиран пудинг — продължи с въздишка Мин. — Нали мога направо да го прибера в хладилника?

Бира, неодобрително констатира тя, отваряйки широко вратата му. Бира, газирана вода и разни деликатеси. Какво може да се очаква от момиче, което е живяло сред хайлайфа в Ню Йорк.

Съседките, мислеше си Клеър, докато жените не спираха да говорят към нея, около нея и през нея. От години не си спомняше да е разговаряла с някоя съседка. Покашля се и се опита да се усмихне.

— Съжалявам, но още не съм успяла да напазарувам. Нямам никакво кафе — *ниито пък чинии, чаши и лъжички*, продължи наум.

— Не сме дошли на кафе — потупа я по рамото мисис Нигли и й се усмихна с тънката си усмивка. — Само да те приветстваме с добре дола.

— Толкова сте мили — безпомощно вдигна ръце Клеър. — Наистина, толкова мило от ваша страна. Дори няма къде да ви поканя да седнете.

— Да ти помогнем ли за багажа? — заозърта се Мин, ужасно разочарована, че не забелязва кашони. — Като видяхме огромния камион тази сутрин, помислихме, че ще ти трябва помощ.

— О, не. Това бяха само нещата, които ми трябва за работата. Не съм взела никакви мебели със себе си — смутена от втрещените в нея любопитни погледи, Клеър пхна ръце в джобовете. Реши, че това тук бе по-лошо от журналистическото интервю. — Мисля тук да купя всичко, което ми трябва.

— Младежи! — усмихна се наставнически Мин. — Като волни птички са. Какво ще каже майка ти, ако разбере, че си останала тук без нито една лъжичка или столче?

Жадувайки за цигара, Клеър отвърна:

— Предполагам, щеше да ме посъветва да отида на пазар.

— Сега се махаме, за да те освободим — мисис Финч подбра групата, сякаш не бяха зрели жени, а момиченца от началното училище. — Само ни върни чиниите, когато приключиш с тях, Клеър. Всички са надписани.

— Благодаря ви. Ценя това, което правите.

Те се изнизаха навън, оставяйки след себе си ухание на шоколадови сладки и различни евтини парфюми.

— В шкафа няма нито една чиния — веднага промърмори под носа си Мин. — Нито една чинийка. Но пък в хладилника имаше бира, и то доста. Какъвто бащата, такава и дъщерята, ето какво мисля аз.

— О, стига Мин — намеси се Гладис Финч добронамерено.

Лудата Ани обичаше да пее. Като дете, тя пееше сопрано в църковния хор на Лютеранската църква. За повече от половин век

гласът ѝ се бе променил съвсем малко. Както и нейният по детски прост и вятърничав ум.

Харесваше ярките цветове и блестящите предмети. Понякога навличаше по три блузи една върху друга, но забравяше да си сложи бельо. Можеше да отрупа ръцете си с разноцветни гривнички, но да забрави да се измие. След като преди повече от двацет години майка ѝ умря, вече нямаше кой да се грижи за нея, кой търпеливо и с любов да ѝ приготвя храна и да я подсеща да се нахрани.

Всъщност градът бе поел тази грижа. Всеки ден някой от Дамския клуб или Общинския съвет, се отбиваше при нейния ръждясал стар фургон, за да ѝ остави нещо за ядене и да разгледа последната ѝ колекция от вехтории.

Тялото ѝ беше силно и добре сложено, сякаш за компенсация на крехкия ѝ разсъдък. Въпреки че косата ѝ бе посивяла, лицето ѝ си оставаше изумително гладко и хубаво, а ръцете ѝ бяха пухкави и розови. Всеки ден, независимо от времето, тя изминаваше километри, влачейки конопения си чувал. Минаваше покрай заведението на Марта да изяде някоя палачинка и да изпие чаша черешов сок, после покрай пощата — за някоя шарена марка или безплатен проспект и покрай магазина за играчки — за да разгледа витрините.

Вървеше покрай шосето и си пееше или бърбеше, докато очите ѝ се взираха надолу за някое съкровище. Бродеше през полята и горите, винаги готова търпеливо да стои цял час и да наблюдава как някоя катерица гризе лешник.

Беше щастлива и гладкото ѝ усмихнато лице криеше безброй тайни, които тя не проумяваше.

Имаше едно място навътре в гората. Кръгла полянка, обградена от дървета с издълбани по тях тайнствени знаци. Отстрани имаше огнище, което понякога миришеше на пепел и изгорено месо. Когато се разхождаше там, кожата ѝ винаги настръхваше уплашено. Спомняше си, че веднъж бе дошла тук през нощта, точно след като майка ѝ си бе отишла и Ани я търсеше по хълмовете и из гората. Там бе видяла разни неща, неща, които я бяха накарали да остане прикована от ужас. Неща, заради които седмици наред сънуваше страшни сънища. Докато спомените ѝ не избледняваха.

Единственото, което винаги помнеше, беше кошмарната гледка на същества с човешки тела и глави на животни. Танцуваха. Пееха.

Някой пицеше. Не ѝ харесваше да мисли за това и отново запяваше и заравяше спомена дълбоко.

Никога повече не се върна там през нощта. Мили Боже, не, наистина никога повече, не и през нощта. Но имаше дни, когато мястото сякаш я привличаше. Както например, днешния. Когато слънцето грееше, тя не се страхуваше.

„Ще се срещнем ли при река-а-а-та.“ Тънкото ѝ детско гласче се носеше във въздуха, докато тя влачеше чувала си по краищата на кръга. „Красивата, красивата река-а-а.“ Изкиска се и като нерешително дете, посегна да докосне обувката вътре в кръга. Нещо изшумоля в хрусталака и сърцето ѝ заби, но после отново се разкиска като видя заека, който се шмугна сред клоните.

— Не се бой — извика тя след него. — Тук няма никой, освен Ани. Няма никой, няма никой — запя те, като подскачаше и се полюшваше в някакъв свой танц. — Идвам сама в градината, когато по розите още стои роса-а-ата.

„Господин Кимбъл имаше най-красивите рози“, помисли си тя. Някога той ще ѝ откъсне една и ще я предупреди да внимава да не нарани пръстите си на бодлите ѝ. Но сега той е мъртъв, спомни си. „Мъртъв и заровен. Също като мама.“

Мъката ѝ беше силна и искрена. После бързо се стопи, защото съгледа едно врабче, което прелетя над главата ѝ. Седна извън кръга, като с неочаквана грация настани едрото си тяло върху земята. В торбата ѝ имаше загърнат в хартия сандвич, който Алис ѝ бе дала тази сутрин. Ани го изяде много внимателно, отхапвайки възпитано малки хапки и като продължаваше да пее и да си говори сама, натроши трохи и за другите божи твари. Когато свърши, тя внимателно сгъна хартията точно на две, после пак на две и я прибра в чувала.

— Не трябва да се замърсява — промърмори тя. — Глоба петнайсет долара. Пести, за да имаш. Да, Исус ме оби-и-и-ча. — Тъкмо понечи да се изправи, съгледа нещо лъскаво в храстите. — О! — запълзя на лакти и колене и разрови дивите рози и влажните съчки. — Красиво е — прошепна като завъртя на слънцето тъничка гривна със сребърно покритие. Невинното ѝ сърце се изпълни с щастие, докато я наблюдаваше как блести и свети. — Красиво е. — На гривната имаше гравирани букви, които тя познаваше, но не можеше да разчете: Карли.

— Ани — кимна доволно тя — А-Н-И. Ани. Каквото съм намерила, си е мое, каквото съм загубила, ще го преживея. Тя те обичаше, йе, йе, йе.

Очарована от новото си съкровище, тя го постави на широката си китка.

— Никой не я е виждал, шерифе — Бъд Хюит остави снимката на Карли Джемисън върху бюрото на Кем. — Показах я из целия град. Ако е идвала насам, трябва да е била невидима.

— Добре, Бъд.

— Успях да спра една битка в парка.

— О! — понеже знаеше, че така трябва, Кем вдигна поглед от документите, над които работеше.

— Чип Люис и Кен Бърлоу си разменяха юмруци заради момиче. Издърпах им хубаво ушите и ги изпратих да си вървят вкъщи.

— Добра работа.

— Срегнах на ъгъла жената на кмета.

Кем въпросително вдигна вежди.

— Оплаква се от децата, дето пак карат скейтборд на главната улица. И от момчето на Нйт, дето трещи с мотора си. И...

— Картината ми е ясна, Бъд.

— Каза ми, че Клеър Кимбъл се е върнала. Гаражът ѝ бил пълен с вехтории, а нямало ни една чинийка в шкафа.

— Мин доста бързо действа.

— У дома четохме за нея в „Пийпъл“. Искам да кажа за Клеър, де. Тя е много известна.

— Така ли? — развеселен, Кем побутна книгата.

— О, наистина. Тя е художничка или нещо такова. Прави статуи. Видях снимка на една. Трябва да беше три метра висока — приятното му лице се сбърчи замислено. — Не можах да разбера какво е. Знаете ли, че веднъж ѝ определих среща.

— Не, не знаех.

— Да, сър, заведох я на кино и всичко останало. Беше на другата година, след като баща ѝ умря. Страшно се срамуваше от цялата работа — с ръката си той почисти някакво петънце върху огледалото в канцеларията. — Майка ми беше приятелка с нейната. Истината е, че

бяхме излезли заедно — вечерта, когато той го направи. Както и да е, мисля си, че бих могъл да мина някой път покрай тях. Да видя как е Клеър.

Преди Кем да успее да каже нещо, телефонът иззвъня.

— Канцеларията на шерифа — остана за момент, заслушан в гласа, който бързо и високо обясняваше нещо. — Има ли ранени? Добре. Идвам веднага — затвори и стана от бюрото. — Сесил Фогърти е удари колата си в дъба в предния двор на мисис Нигли.

— Да го поема ли?

— Не ще се оправя.

Докато излизаше, той си помисли, че мисис Нигли живее точно на завоя към къщата на Клеър. Щеше да е непростима липса на учтивост да не се отбие.

Когато Кем мина оттам, Клеър тъкмо слизаше от колата. Той изчака, наблюдавайки я как се мъчи с ключалката на задната врата. Приблужи се зад нея с ръце в джобовете, докато тя издърпваше чантите и кашоните, натъпкани отзад.

— Имаш ли нужда от помощ?

Стресната, Клеър чукна главата си в ръба на тавана и изруга, разтривайки удареното място.

— Господи, дебненето наоколо, да не би да е част от задълженията ти?

— А-ха — повдигна един кашон. — Какво е всичко това?

— Разни неща. Разбрах, че за да преживея, ще ми трябва повече от спален чувал и калъп сапун.

Сложи още две торби върху кашона, който беше взел, а останалото успя да събере сама.

— Забрави си ключовете на колата.

— Ще ги взема после.

— Вземи ги сега.

С измъчена въздишка Клеър заобиколи колата, жонглирайки с чантите, докато се опитваше да издърпа ключовете от таблото. После тръгна през отворения гараж и остави Кем да я следва.

Той хвърли поглед на нещата в гаража и прецени, че сигурно струват няколкостотин долара. Стоманени тръби, камъни, метали и разни други вехтории.

— Ако ще държиш всичко това тук, по-добре е да започнеш да заключваш гаража.

— Гледаме си сериозно работата, а? — продължи Клеър през пералното помещение към кухнята.

— Точно така. — Погледът му се спря на плота, отрупан с покрити чинии. — Да не си решила да правиш изложба?

— Съжалявам — тя успя да смести чиниите и купите. — Дамите ме посетиха след обяд — вдигна капака на една пластмасова кутия и надзърна вътре. — Искаш ли таралежка?

— Може. Имаш ли тук кафе?

— Не, но имам бира и пепси в хладилника. Някъде из тая бъркотия трябва да има бурканче кафе — започна да рови из кашоните, разопаковайки сгънатите във вестници покупки. — Попаднах на някакъв битпазар по пътя за търговската къща. Страхотен — изправи се с очукана кафеварка в ръка. — Дори работи.

— Ще пия пепси — реши той и сам се обслужи.

— Още по-добре, защото май съм забравила да купя кафе. Мисля обаче, че купих чинии. От онези старите, с картинките. Купих също и тези страхотни стъклени купички с Бъгс Бъни и Дъфи Дъг — Клеър отметна коси, издърпа ръкавите си и му се усмихна. — Е, как е днес?

— Сесили Фогърти блъснала плимута си в дъба на мисис Нигли.

— Много вълнуващо.

— И тя така мисли — Кем ѝ подаде бутилката с пепси. — Значи ще правиш работилница в гаража.

Клеър отпи голяма глътка и му върна шишето.

— Означава ли това, че ще се установиш тук, Щека?

— Означава, че ще работя докато съм тук — взе си една таралежка и се надигна да седне върху плота до мивката. Светлината на залязващото слънце блестеше в косите ѝ. — Мога ли да ти задам един въпрос, от който снощи така любезно се въздържах?

— Давай.

— Защо се върна?

— Искях малко промяна — отвърна той не съвсем убедително.

— Доколкото си спомням, нямаше търпение да се махнеш от това място.

Наистина беше заминал набързо, без да поглежда назад, само с двеста двайсет и седем долара в джоба си и желанията, от които кръвта

му кипеше. Търсеше свободата.

— Бях на осемнайсет. Ти защо се върна?

Клеър се намръщи и отхапа от сладкиша.

— Може би ми е писнало от промяната. Напоследък често си мислех за тук. За къщата, за града, за хората. И ето ме, дойдох — изведнъж се усмихна и смени темата. — Страшно си падах по теб, когато бях на четиринайсет.

Той също ѝ се усмихна.

— Знам.

— Не е вярно — посегна към него за пепсито и понеже той продължаваше да се хили, очите ѝ се присвиха. — Блеър ти е казал. Няма що, мръсен номер.

— Не ми е казал — за изненада и на двамата, той пристъпи напред и постави ръцете си от двете ѝ страни върху плота. Главата ѝ стърчеше над него, така че очите му бяха на височината на нейните устни. — Все ме гледаше, а толкова се стараяше да не се издадеш. Винаги, когато те заговорех, ти се изчервяваше. Намирах го за много забавно.

Клеър предпазливо го разгледа, докато отново вземаше бутилката, за да отпие. Успя да овладее напирещото си смущение. Вече не бе на четиринайсет.

— На такава възраст момичетата мислят, че лудите глави са нещо вълнуващо. После порастват.

— И сега имам мотор.

Клеър не може да сдържи усмивката си.

— Можех да се обзаложа.

— Защо не те повозя в неделя?

Тя размисли, докато изяждаше таралежката.

— Защо пък не?

ГЛАВА ПЕТА

Тринайсетте посветени се срещнаха при изгрева на луната. В далечината тътнеха гръмотевици. Събрани на групичка по двама или трима, обменяха новини, пушеха цигари или марихуана, а свещите за церемонията вече горяха. Черният восък се топеше. Огънят в огнището се разгаряше с пукот и пращане, когато лакомо захапваше сухите дърва. Качулките покриваха лицата, които не носеха маски.

Камбаната иззвъня. Незабавно гласовете стихнаха, а цигарите се загасиха. Наредиха се в кръг.

Главният жрец застана изправен в средата, обгърнат в мантията си, скрит зад маската на козела. Въпреки че на всички им бе известно кой е, той никога не разкриваше лицето си по време на ритуала. Никой не дръзваше да поиска това.

Беше им довел три проститутки, защото знаеше, че искат да бъде спазен ритуалът за освобождаването на плътта — нямаше нужда да го изричат гласно. Но това пиршество щеше да почака.

Сега беше време за кръщаване и за начало. Тази нощ двама от членовете, които бяха доказали, че са достойни, щяха да получат знака на сатаната. За да ги отличава и задължава.

Жрецът започна, като издигна високо ръце за първото заклинание. Вятърът разнасяше призивът му и силата се вливаше в него като горещо дихание. Камбаната, огънят, песента. Жената върху олтара беше зряла, пищна и разголена.

— Господарю наш, нашият властелин е един. Той е цялото. Водим нашите братя при него, за да могат да бъдат присъединени. Ние сме приели името му в нас и живеем като зверове, които се наслаждават на плътта. Да призовем боговете от преизподнята.

— Абадон, Разрушителят.

— Фенриз, синът на Локи.

— Йероним, Властелин на смъртта.

Пламъците се издигаха все по-високо. Гонгът отекваше при всяко име.

Зад маската очите на жреца блестяха, обаядени в червено от огъня.

— Законът говори чрез мен. Да излязат напред тези, които ще приемат Закона.

По небето проблесна светкавица, докато две от фигурите пристъпиха напред.

— Не показваме зъбите си пред други. Такъв е Законът.

Посветените повториха думите и камбаната удари.

— Не разрушаваме това, което е наше. Такъв е Законът.

Последва напевен отговор.

— Ние убиваме изкусно и целенасочено, никога с гняв. Такъв е Законът.

— Ние се прекланяме пред Единствения.

— Сатаната е единствен.

— Негово е царството на ада.

— Аве, сатана.

— Което е негово, е и наше.

— Слава нему.

— Той е това, което сме ние.

— Аве, сатана.

— Ние ще разберем и което разберем, е наше. Няма обратен път, има само смърт.

— Да бъде благословен.

Властелините на ада бяха призовани. Димът се издигна нагоре. Имаше тамян, който изпълваше въздуха с мистичност. Около кръга напръскаха със светена вода, за да го прочистят. Глухият тътен на гласовете прерасна в екзалтирано пеене.

Водачът отново вдигна ръце, а под мантията сърцето му се наслаждаваше на предаността на последователите.

— Свалете дрехите и коленичете пред мен, защото аз съм вашия жрец и само чрез мен можете да стигнете до него.

Двамата, които щяха да бъдат посветени, махнаха плащовете си с щръкнали членове и широко разтворени очи коленичиха пред него. Бяха чакали цели дванайсет месеца тази нощ, за да могат да бъдат приобщени, да получат и да пируват. Жената на олтара потърка гърдите си и облиза предизвикателните си червени устни.

След като взе свещта, която беше между краката ѝ, жрецът заобиколи двамата, прокарвайки пламъка пред очите, членовете и стъпалата им.

— Това е пламъкът на сатаната. Вие минахте през ада. Вратите широко се разтвориха за вас и зверовете му се възрадваха. Пъкленият огън ще ви освободи. Да ударим камбаната в негова чест.

Камбаната отново иззвъня и ехото ѝ продължи да отеква, докато звукът се загуби. Всички нощни същества се бяха изпокрили и мълчаха.

— Сега пътят ви е открит и трябва да последвате огъня или да погинете. Кръвта на тези, които не успяха, е ярка и ще направлява стъпките ви към мощта.

Обърна се, загреба в сребърната купа и извади шепа пръст от гроба на бебе, престояло в земята цял век. После пъкна по-малко под краката им, разпръсна над главите им и внимателно постави върху езиците им.

— Отдайте се и не се отклонявайте. Тази вечер вие заключихте договор с всички, които преди вас са влезли в царството му. Постоянствайте и ще бъдете възнаградени, ако спазвате Закона.

Взе отнякъде прозрачно шише, пълно със светена вода и урина.

— Пийте от това и утолете жаждата си. Отпийте от живота, за да се всели той във вас.

Всеки от двамата последователно взе шишето и отпи.

— Сега, братя, станете, за да приемете знака му.

Мъжете се изправиха, а от кръга пристъпиха други, които хванаха ръцете и краката им. Ритуалният нож проблесна под призрачната светлина на пълноликата луна.

— Белязвам те в името на сатаната.

Единият от мъжете извика, когато острието внимателно се плъзна по левия му тестис. После заплака, а от него закапа кръв.

— Бъди негов, сега и вовеки веков.

Кръгът запя:

— Абе, сатана.

Вторият също бе белязан. Дадоха и на двамата да пият вино с наркотик.

Острието на ножа бе окървавено, когато жрецът отново го вдигна високо, поклащайки се в благословен танц към Господаря на мрака.

Гласът му премина във вик, а гръмотевиците отекваха все по-наблизо.

— Вдигнете дясната си ръка и кажете клетвата.

Като залитаха с две още разплакани очи, двамата се подчиниха.

— Приемам насладите и болката му. Чрез неговия знак се връщам от смъртта към живота. Сам се обявявам за син на Луцифер, Пазителя на светлината. Този акт е извършен по мое желание и по моята воля.

— По мое желание — повториха мъжете с глухи, замаяни гласове — и по моята воля.

С вдигнат в ръцете меч, жрецът начерта по една обратна пентаграма във въздуха над сърцето на все от новопосветените.

— Привет, сатана.

Докараха жертвеното животно — малко черно козле-сукалче. Жрецът погледна към жената-олтар. Краката ѝ бяха широко разтворени, белите ѝ гърди блестяха на светлината. Държеше по една черна свещ във всяка ръка, а още една бе закрепена там, където се срещаха бедрата ѝ.

Усмиваше му се, предварително добре възнаградена и здраво дрогирана.

Не преставаше да мисли за нея, докато прерязваше с ножа гърлото на козлето.

Смеси кръвта му с вино и отпи. Когато отметна мантията си, върху запотените му гърди просветна сребърният медальон. Пръв възседна олтара, дращейки с окървавените си ръце гърдите и тялото ѝ и виждаше пръстите си като хищни нокти.

Когато семето му се изля в нея, отново си представи как убива.

Клеър се събуди задъхана, плувнала в студена пот и с лице, обляно в сълзи. Посегна за лампата, но усети само празно пространство. В първия момент я обзе вледеняваща паника, но после си спомни къде се намира. Като се окуражаваше сама, тя се измъкна от спалния чувал. Внимателно отиде до стената, щракна ключа на лампата и остана да зъзне така.

Би трябвало да очаква, че сънят ще се върне. Той всъщност се бе появил за първи път точно в тази стая. Само че сега беше още по-

лошо. По-лошо, защото сънят се бе слял със спомените ѝ от нощта, когато намери баща си прострян върху плочките.

Притисна слепоочията си с ръце и се облегна на стената в очакване картините от съня да избледнеят. В далечината се чу песента на петел, известяващ новото утро. С изгрева на слънцето и страхът изчезваше като лошите сънища. Вече поуспокоена, Клеър смъкна развлечената тениска, с която спеше, и отиде да вземе душ.

През следващите няколко часа работи със страст и енергия, каквито не бе изпитвала от седмици. Със стомана, месинг и огън започна да пресъздава своите кошмарни видения в триизмерна композиция. Да ги пресъздаде и да се освободи от тях.

Смесваше метала, като го като го разтопяваше равномерно капка след капка, контролирайки движението на ръцете си чрез раменните мускули и спазвайки ритъма. Продължи да работи все така старателно и когато фигурата започна да придобива очертания, Клеър усети чувството, което я движеше — нейната мощ. Въпреки това ръцете ѝ не трепваха. Когато работеше, почти не ѝ се налагаше да си спомня да бъде търпелива или внимателна. За нея се бе превърнало в рефлекс от време на време да отдръпва горелката, щом усети, че металът става прекалено горещ. Дори когато онази волна част от съзнанието ѝ, нейното въображение, препускаше твърде бързо напред, Клеър не преставаше да следи за цвета и консистенцията на метала.

Зад тъмните стъкла на очилата очите ѝ гледаха неподвижно като хипнотизирани. Докато режеше, напластяваше и изглаждаше образа, наоколо ѝ хвърчаха искри.

Когато стана обяд, Клеър работеше вече шест часа, без да прекъсва, и ръцете и съзнанието ѝ бяха изтощени. След като изключи хранващата бутилка, остави настрана горелката. По гърба ѝ се стичаше пот, но тя не обърна внимание и смъкна очилата, ръкавиците и кепето си, без да сваля поглед от фигурата, която бе сътворила.

Внимателно я заобиколи и я разгледа от всички страни и под различни ъгли. Беше висока около метър, със студен черен цвят и без видими шевове. Беше се родила от най-потайните и най-неясните ѝ страхове — фигурата без съмнение беше човешка, но главата ѝ нямаше нищо общо с човека. Виждаха се наболи рога и озъбена гримаса на

мястото на устата. Докато човешката част сякаш бе приведена в молитва, то главата бе триумфално отметната назад.

Като я наблюдаваше, Клеър усети, че я побиват тръпки. Тръпки, които бяха едновременно от страх и гордост.

„Добра е“, помисли си Клеър, като стискаше ръце към устните си. Наистина беше добра. Без да знае защо, тя седна на циментовия под и се разплака.

Алис Кремптън бе живяла през целия си живот в Емитсбъро. Беше напускала града само два пъти — веднъж за един безразсъден уикенд във Вирджиния заедно с Маршал Уайкърс, точно след като той се записа във флота, и веднъж за една седмица в Ню Джърси, на гости у братовчедка си Шейла, наскоро омъжена за собственик на оптика. Извън това почти всички останали дни през живота ѝ бяха преминали в града, в който се бе родила.

Понякога тя негодуваше срещу съдбата си. Но през повечето време не мислеше за това. Мечтата ѝ бе да спести достатъчно, за да замине в някой голям анонимен град, където клиентите щяха да са непознати и щедри. Засега сервираше кафе и сандвичи с шунка на хора, които познаваше, откакто се бе родила, и които много рядко изобщо ѝ оставяха бакшиш.

Алис имаше едър ханш и голям бюст, които изпълваше униформата ѝ в розово и бяло по начин, който мъжката половина от клиентелата оценяваше. Някои, като Лес Гледхил, я зяпаха и заглеждаха, но никой не би посмял да я докосне. Всяка неделя ходеше на църква и пазеше добродетелността си, която смяташе за опетнена от Маршал Уайкърс.

Нямаше нужда някой да я подсеца да поддържа чисти масите или да се усмихва на шегите на клиентите. Тя беше добра и съвестна сервитьорка с неуморими крака и непоклатима памет. Само веднъж да поръчат хамбургер при нея и следващия път, когато посетите заведението на Марта, няма нужда отново да ѝ обяснявате.

Всъщност Алис Кремптън не гледаше на сервитьорската си професия като на преход към някаква по-престижна работа. Тя харесваше това, което правеше, макар и невинаги да ѝ харесваше мястото, където го правеше.

Като се огледа в големия буркан в кафето, тя пооправи русата си накъдрена коса и си помисли дали ще може да уреди едно посещение в козметичния салон на Бети през следващата седмица.

От четвърта маса извикаха за поръчка и тя вдигна подноса и тръгна към масата на Тами Уинит.

Когато Клеър наближи заведението на Марта, то ѝ се стори все така примамващо, както си го спомняше през стотиците съботни следобеди. Усети мириса на пържен лук, на маслото за хамбургерите, на непретенциозните парфюми на клиентите и на силно, горещо кафе.

Джубоксът беше все същия — стоеше там от десет години. Тъй като Уинит смятаха, че жените трябва да следват примера на мъжете си, Клеър беше сигурна, че и колекцията от записи не бе променена. Чуваше се тракането на съдове и глъчката от разговорите, без някой да се погрижи да намали звука. В прекрасно настроение тя седна на една от табуретките на бара и отвори пластмасовото меню.

— Заповядайте, госпожо, какво мога да ви предложа?

Клеър дръпна менюто от лицето си и го откри.

— Алис? Алис, аз съм Клеър.

Любезната усмивка на Алис се замени с безкрайно удивление.

— Клеър Кимбъл! Чух, че си се върнала. Изглеждаш страхотно. О, Божичко, направо страхотно.

— Толкова се радвам да те видя — Клеър почти сграбчи силните чевръсти ръце на Алис. — Толкова много имаме да си говорим. Искам да ми разкажеш всичко за себе си, какво си правила. Всичко.

— Добре съм. И това май изчерпва отговора — засмя се Алис и леко стисна ръцете на Клеър, преди да я пусне. — Какво да ти дам? Искаш ли кафе? Тук нямаме такава машина за еспreso, както сте свикнали в Ню Йорк.

— Искам един хамбургер с всичко, плюс най-тлъстото месо, което можеш да откриеш, и един шоколадов шейк.

— Стомахът ти не се е променил. Чакай да дам поръчката — отиде до кухнята, взе друга поръчка и се върна. — Щом Франк приключи с месото, мога да прекъсна малко — каза тя и отново заснова между масите.

Клеър я наблюдаваше как сервира, как налива кафе, как записва поръчките и маркира сметките. След петнайсет минути получи порцията си и не можа да въздържи възхищението си.

— Господи, наистина те бива — докато Алис сядаше на стола до нея, тя обилно поля изпърженото месо с кетчуп.

— Е, ами всеки трябва да е добър в нещо — усмихна ѝ се Алис и наистина съжали, че не бе имала време да поосвежи червилото си и да поизчетка косата си. — Видях те по телевизията на онази изложба със статуите, която откри в Ню Йорк. Изглеждаше толкова бляскава.

Клеър изсумтя и облиза кетчупа от пръстите си.

— Аха, аз бях.

— Пишат, че си творецът на деветдесетте години и че работите ти са много смели и... новаторски.

— Казват, че са новаторски, защото не ги разбират — тя отхапа от хамбургера и притвори очи. — О, да! О, да! Това е наистина новаторско. Боже, обзалагам се, че е натъпкано със стероиди. Хамбургерите при Марта — после продължи, отхапвайки втора огромна хапка. — Мечтаех си за хамбургерите при Марта. Изобщо не са се променили.

— Както и всичко наоколо.

— Минах навсякъде, преди да дойда, за да мога да разгледам добре — Клеър отметна непокорния си перчем. — Сигурно ще ти прозвучи глупаво, но всъщност не осъзнах колко ми липсва всичко това, докато отново не го видях. Видях камиона на г-н Руди, кръчмата на Клайд и азалиите през библиотеката. Но, Алис, вече имате видеوماгазин и заведение за пици. Ами Бъд Хюит. Кълна се, че видях Бъд Хюит да кара колата на шерифа.

Развеселена, Алис се засмя.

— Е, вярно, някои неща са променени. Сега Бъд е заместник-шериф. Мици Хайнс — помниш ли я, беше една година по-голяма от нас в училище? Тя се омъжи за един от братята Хаубейкър и отвориха онзи видеوماгазин. Много добре се справят. Построиха си тухлена къща на Сидерс, имат нова кола и две бебета.

— Ами ти? Как са вашите?

— Окей. Понякога не подлудяват. Линет се омъжи и замина за Уилямспорт. Татко говори за пенсия, но не му се иска.

— Как така! Емитсбъро няма да е същия без Док Кремптън.

— Всяка зима мама го моли да заминат на юг. Но той не ще да се помръдне.

Алис взе едно от парченцата месо в чинията на Клеър и започна да го маже с кетчуп. И двете си спомниха как безброй пъти в детството им бяха седели така, споделяйки тайните, грижите и радостите си. И естествено, това, което момичетата най-често правят — говореха си за момчета.

— Предполагам вече знаеш, че Кем Рафърти сега е шериф.

Клеър поклати глава.

— Не мога да се начудя как е успял.

— Отначало и майка ми щеше да припадне — както и останалите, които си го спомняха като дявол на колела. Но той си имаше всякакви препоръки, а и ние бяхме в затруднено положение, понеже шериф Паркър си тръгна така внезапно. Естествено, сега, когато нещата вече потръгнаха много добре, всички са доволни — тя се усмихна многозначително на Клеър. — Изглежда дори по-добре от някога.

— Забелязах — Клеър малко се намръщи, сумтейки през сламката. — Какво става с втория му баща?

— Още ме побиват тръпки от него — потрепери Алис и си взе още едно парченце от месото. — Не идва много в града, а когато дойде, повечето предпочитат да не са край него. Разправят, че изпива всичко, което изкарват от фермата, и че продължава да се влачи из бардаците във Фредерик.

— Майка му още ли живее с него?

— Или го обича, или е дяволски напласена — сви рамене Алис. — Кем не говори за това. Той си има къща на пътя за кариерата, точно преди гората. Чух, че си имал дори наблюдателница и телескоп.

— Я виж ти. Как е успял? Да не е обрал банка?

Алис се наведе по-близо до нея.

— Наследство — прошеушна тя. — Майката на истинския му баща оставила всичко на него. Вторият му баща направо е бесен.

— Не се съмнявам. — Клеър знаеше, че е съвсем нормално тези клюки да се предлагат в заведението заедно с хамбургерите, но искаше да ги научи на по-спокойно място. — Слушай, Алис, кога свършваш тук?

— Днес съм от седем до четири и половина.

— Имаш и почивен ден?

— Не съм имала от 1989.

Клеър се усмихна лукаво, издърпа от джоба си няколко банкноти и ги остави на плота.

— Защо не дойдеш по-късно у дома, да хапнем пица и да продължим по-спокойно?

Алис ѝ отвърна с усмивка, като забеляза без смущение, че Клеър ѝ оставя щедър бакшиш.

— Това е най-доброто предложение, което получавам от шест месеца.

На една маса в ъгъла седяха двама мъже, пиеха кафе, пушеха и наблюдаваха. Единият от тях посочи с поглед Клеър и кимна.

— Хората пак започнаха да приказват за Джак Кимбъл, откак се върна дъщеря му.

— Хората обичат да говорят за умрелите — отвърна другият, но и той погледна, като се премести като, че да може да я наблюдава, без да бъде забелязан. — Не си въобразявай, че има нещо, за което да се тревожим. Тя беше съвсем малка. Нищо няма да помни.

— Защо се е върнала тогава? — той се наведе напред с димящо марлборо в ръка и снижи гласа си, така че музиката да заглуши думите му. — Как става така, че една богата и известна художничка решава да се върне в място като това? Вече се е срещала с Рафърти. И то, както разбрах, два пъти.

Не искаше да си помисля за някакви проблеми. Не му се вярваше, че могат да възникнат. Може би някои от членовете на братството се бяха поотклонили от чистотата на церемонията и бяха действали малко по-грубо и жестоко. Но това е само моментно състояние. Това, което наистина им трябваше, е нов главен жрец и той, макар и не от най-смелите, вече беше организирал две тайни събирания, по този въпрос. В никакъв случай не трябваше да се създава паника, само защото дъщерята на Джак Кимбъл се бе върнала в града.

— Не може да каже на шерифа нещо, което не знае — настоя пак. Какво не би дал никога да не беше споменавал за това, как една вечер Джак се бе развълнувал и му бе разкрил, че Клеър е наблюдавала ритуала. Дълбоко в себе си се страхуваше, че Джак умря повече заради това, отколкото заради сделките с търговския център.

— Можем да разберем какво знае — угаси той цигарата, като продължаваше да я наблюдава. Реши, че никак не изглежда зле. Макар, че дупето ѝ бе доста мършава. — Ще държим под око малката Клеър — усмихна се накрая, — хубавичко ще я държим под око.

Ърни Бътс прекарваше по-голямата част от времето си в мисли за смъртта. Четеше за нея, сънуваше я и мечтаеше за нея. Той стигна до заключението, че когато животът на човек приключи, той чисто и просто е мъртъв. В неговата схема на разсъждения нямаше нито рай, нито ад. Това според Ърни Бътс означаваше, че смъртта е окончателното смъкване на маската, а животът, при средна продължителност някакви си седемдесет години, е единственото забавление на тоя свят.

Не вярваше в спазването на законите или в извършването на добри дела. Възхищаваше се от хора като Чарлс Менсън и Дейвид Берковиц. Мъже, които вземаха това, което искат; живеят така, както сами си бяха избрали, и показваха среден пръст на обществото. Вярно, същото това общество ги бе оковало във вериги, но преди решетките да се спуснат зад тях, те бяха притежавали огромна власт и както Ърни Бътс вярваше, продължаваха да я имат.

Властта го привличаше толкова, колкото и смъртта.

Беше изчел всяка дума, написана от Антъни Лавей, Лавъркрафт и Кроули. Ровеше се из различни книги за фолклора, магиите и сатанинските ритуали, като възприемаше всичко, което разбираше или с което беше съгласен, и го смесваше в някакво свое хаотично схващане за живота.

Според Ърни в тези неща имаше много по-голям смисъл, отколкото да прекараш живота си благочестиво, скромно и саможертвено. Или пък, както родителите му, да работиш по осемнайсет часа на ден и да се потиш и скапваш за мизерна надница.

След като всички ще свършим с два метра пръст над главата си, не е ли по-логично да вземеш това, което можеш и както можеш, докато все още дишаш.

Слушаше „Мотли Крю“, „Слаиърс“ и „Металика“, нагаждайки песните им към собствените си нужди. Стените на таванската му стая

бяха покрити с плакати на идолите му, застинали в мъченически трясъци или дяволски усмивки.

Знаеше, че това влудява родителите му, но на седемнайсет години Ърни не се чувстваше особено свързан с хората, които го бяха създали. Изпитваше презрение към мъжа и жената, собственици и съдържатели на „Пица Роко“, които завинаги бяха попили мириса на чесън и пот. Това, че той отказа да работи с тях, беше довело до безброй семейни сцени. После Ърни си намери работа в бензиностанцията „Амоко“. Майка му бе нарекла това стремеж към независимост, докато се опитваше да успокои разочарованият му и разгневен баща.

Понякога си представяше, че ги убива, усещаше кръвта им по ръцете си и вливането на техните жизнени сили в своето тяло. И когато мечтаеше така за смъртта, това едновременно го плашеше и възбуждаше.

Външно Ърни Бътс беше момче с жилава фигура, тъмна коса и остро лице, което привличаше доста от момичетата в гимназията. Естествено правеше секс в кабината на купения на старо пикап „Тойота“, но намираще повечето от връстничките си или твърде глупави, или твърде срамежливи, или твърде отегчителни. За петте години откакто живееше в Емитсбъро, той нямаше близки приятели, нито момчета, нито момичета. Нямаше нито един, с когото да може да разговаря за психологията на социопата, за смисъла на „Некрономикон“ или за символизма в древните ритуали.

Възприемаше се като аутсайдер, което според него не беше лошо. Получаваше високи оценки, тъй като това не го затрудняваше и го караше да се изпълва с гордост. Но отказваше да се занимава с всякакви други странични дейности като спорт или танци, които биха могли да го сблизят с останалите младежи в града.

Забавляваше се сам, като си играеше с черни свещи и пентаграми, както и с кръвта от козел, която държеше заключена в чекмеджето на бюрото си. Докато родителите му кротко спяха в леглата си, той отправяше молитва към божества, които те никога няма да разберат.

Освен това наблюдаваше града през мощния си телескоп, изправен на таванския прозорец, който бе кацнал като орлово гнездо на върха на къщата. Виждаше страхотни неща.

Къщата им се намиреше диагонално срещу тази на семейство Кимбъл. Забеляза пристигането на Клеър и редовно я наблюдаваше. Разбира се чу слухове из града. След като тя се върна, всички истории бяха изровени и извадени отново и подобно на стар ковчег, от тях се носеше дъх на смърт и печал. Чакаше да види кога тя ще се качи горе, кога ще светнат лампите на тавана на къщата. Но тя още не се бе качила в тази стая.

Ърни не беше особено разочарован. Засега му стигаше да фокусира обектива си в прозорците на спалнята ѝ. Вече я бе виждал как се облича, навличайки тениската върху дългото си, стегнато тяло, как намъква дънките върху слабите си бедра. Тялото ѝ беше много стройно и много бяло, триъгълникът между краката ѝ беше черен и буен, като косата ѝ. Той си представяше как се промъква през задната ѝ врата и се прокрадва вътре с тихи стъпки. Щеше да запуши устата ѝ с ръка, преди да успее да извика. После щеше да я притисне на пода и докато тя безпомощно се дърпа и извива, щеше да прави с нея такива неща — такива неща, от които ще се поти, ще се гърчи и ще стене.

А щом свършеше, тя щеше да го умолява да се върне отново.

Щеше да е велико, мислеше Ърни, наистина велико, да изнасили жената в къщата, в която един човек бе умрял така мъчително.

Чу трополенето на камион по улицата. Разпозна форда на Боб Мийз от магазина за употребени вещи в града. Сви по алеята на Кимбъл, като бълваше кълба въглероден двуокис. Ърни видя как Клеър изскочи от вътре и макар да не можеше да я чува, виждаше как тя се смее и говори оживено, докато едрият Мийз се смъкваше от кабината.

— Оценявам услугата ти, Боб.

— Няма проблеми — той смяташе, че ѝ дължи поне това заради миналите дни — нищо, че само веднъж бе излизал с нея. И то точно вечерта, когато умря баща ѝ. Във всеки случай, когато един клиент купи стока за хиляда и петстотин, без много да се пазари, беше задължен не само заради личното си желание, да му достави стоката. — Ще ти помогна за нещата — той пристегна разхлабения си колан и издърпа от каросерията първо разтегателната маса. — Хубаво нещо. С малко освежаване ще стане истинско бижу.

— На мен и така ми харесва.

Масата беше напукана и ухабена, но пък уникална. Клеър свали един стол с облегалка и оръфана тръстикова седалка. В камиона имаше още един такъв, заедно с железен лампион с абажур с пискюли, килим с избелели цветни мотиви и канапе.

Двамата внесоха вътре по-леките неща, после хванаха заедно килима, бърбейки през цялото време като стари приятели, които отново се срещат. Когато се върнаха при камиона и заразглеждаха извитото канапе, тапицирано с червен брукат, Боб вече доста се бе запъхтял.

— Направо е страхотно. Луда съм по такива дръжки с лебеди.

— Сигурно тежи цял тон — каза Боб и тъкмо понечи да се качи в каросерията, когато съгледа Ърни, който се размотаваше отсреща. — Хей, Ърни Бътс, какво правиш?

Ърни намръщено го погледна. Ръцете му бяха напъхани в джобовете.

— Нищо.

— Хайде тогава, размърдай си задника и свърши нещо — после промърмори по-тихо към Клеър: — Малко е смахнат, но има здрав гръб.

— Здравсти — усмихна му се тя мило, докато Ърни се приближаваше, без да бърза. — Аз съм Клеър.

— А-ха — можеше да усети мириса на косата ѝ, свежа и чиста с някакъв много секси аромат.

— Качи се горе и ми помогни да смъкнем това нещо — посочи с глава към дивана Боб.

— Ще ти помогна — съгласи се Ърни.

Клеър също пъргаво се метна до него.

— Няма нужда.

Преди тя да успее да хване дивана, Ърни го повдигна откъм единия край. Видя как се напрягат мускулите на слабите му ръце. Веднага си ги представи изваяни от тъмен дъб. Боб пъшкеше и се потеше и двамата успяха да смъкнат канапето, а Клеър само се отдръпна да им направи път. Ърни премина заднишком нагоре по алеята, по пътечката и после през вратата, с поглед забит в земята.

— Само го оставете по средата — усмихна им се тя, докато го спускаха върху дъските. Звукът беше много приятен — сякаш канапето

се наместваше завинаги. — Страхотно е, благодаря ви. Да ви предложи ли по едно студено питие, момчета?

— Ще взема едно и ще вървя — отвърна Боб. — Трябва да се връщам — той приятелски намигна на Клеър. — Нали не искаш Бони-Сю да почне да ревнува.

Клеър му върна усмивката. „Боби Мийз и Бони-Сю Уилсън“, помисли си тя. Още ѝ беше трудно да възприеме, че са женени, вече седем години, и имат три деца.

— А ти, Ърни?

Той сви слабите си ръце.

— Може.

Тя се запъти към кухнята и донесе три изстудени бутилки пепси.

— Ще ти се обадя за онзи скрин, Боб.

— Ще чакам — преди да тръгне, той отпи голяма глътка. — Утре работим от дванайсет до пет.

Клеър го изпрати и се върна при Ърни.

— Съжалявам, че те хванахме за тая работа.

— Всичко е наред — той отпи и огледа стаята. — Това ли е всичко, което имате?

— Засега. Забавно ми е да купувам по-малко отгук-оттам. Я дай да го опитаме — и седна в единия край на канапето. — Възглавниците са хлътнали. Точно както ги обичам — установи тя с доволна въздишка. — Отдавна ли живееш в града?

Ърни не я последва, а продължи да обикаля из стаята. „Като котка, която оглежда територията си“, помисли си Клеър.

— Дойдохме като бях малък.

— В тукашната гимназия ли учиш?

— В последния клас съм.

Пръстите просто я сърбяха да грабне скицника. Във всеки инч от тялото му се усещаше напрежение — младо, предизвикателно и неспокойно.

— Ще продължиш ли в колеж?

Ърни само сви рамене. Това беше още една болна тема между него и родителите му. „Образованието е най-добрия ти шанс.“ Остави тая работа! Той сам си беше най-добрия шанс.

— Ще отида в Калифорния — в Лос Анджелис, веднага щом спестя достатъчно.

— И какво искаш да правиш там?

— Ще направя много пари.

Тя се разсмя, но смехът ѝ звучеше приятелски, а не подигравателно. Той също едва не се засмя.

— Достойна амбиция. Интересува ли те работа като модел?

Очите му светнаха подозрително. Клеър забеляза, че те са много тъмни. Както и косата му. А също и не толкова младежки, колкото би трябвало да се очаква.

— За какво по-точно?

— За мен. Искам да направя ръцете ти. Толкова са слаби и жилави. Можеш да идваш след училище. Ще ти плащам по тарифата.

Ърни отново отпи от пепсито и се зачуди с какво ли бе облечена под плътно прилепналите дънки.

— Може и да стане.

Когато си тръгваше докосна с пръст обратната пентаграма под фланелката си с щампа на „Блейк Сабат“. Тази нощ щеше да направи специален ритуал. За секс.

Кем се отби в кръчмата на Клайд след вечеря. Често го правеше в събота. Доставяше му удоволствие да изпие единствената бира, която си позволяваше, в нечия компания или пък да поиграе малко бiliarд. Можеше също да държи под око всеки, който обръща повечко питиета, преди да се качи в колата си и да подкара към дома.

При появата му в тъмното и задимено помещение го посрещнаха с възгласи и потупвания. Клайд, който с всяка изминала година все повече наедряваше и посивяваше, бързо му наточи чаша бира. Кем я взе и се настани пред стария махагонов бар, като намести удобно крака си върху месинговата тръба.

От задния салон се чуваше музика и тракане на бiliarдни топки, а от време на време и по някоя по-груба псувня или по-бурен смях. По незастланите квадратни маси бяха насядали мъже и тук-там по някоя жена пред чаши с бира, задръстени от фасове пепелници и купчинки с обелки от фъстъци. Сервираще Сара Хюит, сестрата на Бъд, облечена в прилепнала тениска и още по-прилепнали дънки. Тя приемаше с еднакво удоволствие и бакшишите, и предложенията.

Кем знаеше, че идването тук беше нещо като ритуал — да се седи зад чаша бира и да се пуши много. Да се слушат все същите песни и гласове, да се вдишват все същите миризми. Имаше нещо много успокояващо в това, да знаеш, че ще свариш Клайд, все така изправен зад бара и ухилен към клиентите. Часовникът на стената, марка „Будвайзер“, все така изоставаше с десет минути, а пържените картопки бяха все така стари.

Сара се насочи към него със силно гримирани очи, цялата ухаеща на някакъв силен парфюм. Остави подноса на бара и леко отърка бедрото си в неговото. Без особен интерес Кем забеляза, че имаше някаква промяна в косата ѝ. След последното посещение в салона на Бети сега тя беше платиненоруса и съблазнително падаше над едното око.

— Чудех се дали ще дойдеш тази вечер.

Той я погледна, спомняйки си за времето, когато беше готов да гълта жаби, само и само да я спечели.

— Как върви, Сара?

— Било е и по-зле — тя се премести така, че гърдите ѝ да опрат в ръката му. — Бъд разправя, че си бил зает.

— Доста — посегна към бирата си и наруши насърчителния допир.

— Може би по-късно ще ти се прииска да си починеш. Както в добрите стари времена.

— Никога не сме почивали с теб.

Тя се засмя тихо и дрезгаво.

— Радвам се, че помниш — отегчено погледна през рамо, защото някой я викаше. Откакто Кем се върна в града, тя се стремеше да мушне ръка в панталона му, а и в портфейла му. — Ще свърша в два. Да дойда ли после у вас?

— Ценя предложението ти, Сара, но предпочитам да си спомням, вместо да повтарям.

— Както искаш — сви рамене тя и отново грабна подноса, но гласът ѝ бе станал по-груб след отказа. — Сега съм много по-добра оттогава.

„Така казват всички“, помисли си Кем и запали цигара. На седемнайсет години тя беше зашеметяваща, стегната и много секси.

Двамата се бяха любили като обезумели. После, спомни си Кем, тя беше започнала да предлага прелестите си на всеки, който поиска.

„Сара Хюит ще го направи“, беше станало като парола в гимназията на Емитсбъро.

Тъжното беше, че той я бе обичал — с цялото си тяло и поне с половината от сърцето си. Сега изпитваше към нея единствено съжаление. А той знаеше, че това е по-лошо и от омраза.

Гласовете отзад станаха по-силни и псувните по-цветисти. Кем въпросително погледна Клайд.

— Остави ги — гласът му стържеше, сякаш гласните му струни бяха от тенекия. Докато се навеждаше да отвори две бутилки, лицето му се смръщи, при което двойната му гуша се разтнесе като желе. — Тук не сме в детската градина.

— Заведението си е твое — отвърна смирено Кем, но забеляза, че Клайд вече няколко пъти, откакто си бе поръчал бирата поглежда към задната стая.

— Точно така и присъствието на значката тук изнервя клиентите ми. Ще я пиеш ли, или ще си играеш с нея?

Кем вдигна чашата и допи бирата. Взе цигарата си, пое веднъж дълбоко и изпусна дима.

— Кой е отзад, Клайд?

Месестото лице на Клайд стана невъзмутимо.

— Обичайните играчи — после, тъй като Кем продължи да го гледа, взе парцала и започна да лъска запотения плот на бара. — Биф е там и не искам неприятности.

При споменаването на името на втория му баща Кем не помръдна, но от лицето му изчезна шеговитото изражение. Биф Стоки рядко идваше да пие в града, но когато го правеше, това никога не завършваше мирно.

— Откога е тук?

Клайд вдигна рамене и цялото му тяло, пристегнато с престилка се разтнесе.

— Не съм засичал времето.

Чу се кротко подигравателно изпищяване на жена и после звук от счупено дърво.

— Звучи ми, като че ли е тук доста отдавна — рече Кем и тръгна натам, избутвайки настрана зяпачите. — Отдръпнете се — той си

проби път през хората към мястото на виковете. — Казах да се отдръпнете, да ви вземат дяволите.

В задния салон, където клиентите идваха да поиграят бiliarд или да пускат по някой жетон в стария апарат за пинбол, Кем видя някаква жена, която се притискаше в ъгъла и Лес Гледхил, който се олюляваше край масата за бiliarд, хванал щеката с двете си ръце. Биф стоеше малко по-далече и дърпаше отломки от стол. Беше едър, як мъж с ръце като циментови стълбове, целите татуирани през флотските му години. Лицето му, силно почервеноло от слънцето и пиенето, беше намръщено. Очите му бяха все така тъмни и изпълнени със злоба, както ги помнеше Кем.

Оскар Руди сновеше от едната до другата страна и като се пазеше от ударите, се опитваше да играе ролята на помирител.

— Хайде, Биф, това беше приятелска игра.

— Млъквай! — избоботи Биф.

Кем постави ръка на рамото на Оскар и с кимване на главата му посочи да се отстрани.

— Откажи се, Лес. Изчезвай от тук — Кем говореше спокойно, без да изпуска втория си баща от очи.

— Тоя кучи син ме прасна с шибания стол — Лес обърса потеклата по очите му кръв. — Дължи ми дващсет долара.

— Изчезвай! — повтори Кем. Хвана здраво щеката и само с едно движение Лес я пусна.

— Тоя е направо откачил! Той ме нападна! Имам свидетели.

Наоколо се разнесе одобрителна врява, но никой не се помръдна.

— Отлично. Върви да направиш оплакване в канцеларията. Обади се на Док Кремптън, той ще те прегледа — после се огледа строго наоколо и нареди: — Всички да излязат.

Хората се отдръпнаха с мърморене, но повечето пак се струпаха на вратата да гледат как Кем ще се изправи пред втория си баща.

— Сега си голяма работа, а? — дрезгавият пиянски глас на Биф завалваше думите. Той се хилеше по същия начин както някога, преди да се нахвърли върху Кем. — Може да имаш значка и цял лайнян чувал пари, но пак си един никаквец.

Пръстите на Кем стиснаха щеката. Той беше готов. Дори повече от готов.

— Време е да си вървиш у дома.

— Трябва да си допия пиенето. Клайд, майната ти, къде ми е уискито?

— Тук вече си приключил с пиенето — каза твърдо Кем. — Можеш да си излезеш през предната врата или да те извадя през задната.

Биф широко се ухили. Той захвърли счупения стол и вдигна яките си като чукове юмруци. Бяха му попречили да размаже задника на Лес, но сега му се удаваше още по-добър случай. Доста години бяха минали, откакто не бе имал възможност да вдъхне малко респект на момченцето. А и Кем беше прекалил.

— Ами защо тогава просто не дойдеш да ме хванеш?

Когато Биф се хвърли напред, Кем се колеба само миг. Той си представи как ще го фрасне с всички сили с щеката по главата. Дори чу звука от изпращяването на дърво върху костите. Но в последния момент се отказа, захвърли пръчката и посрещна удара.

Въздухът изсвистя между зъбите му, но успя да избегне юмрука, преди да се стовари върху челюстта му. След зашеметяващия юмрук в слепоочието пред очите му избухнаха искри. Чуваше тълпата, която крещеше зад него, като римляни, които наблюдават бой на гладиатори.

При първото попадане на юмрука му в голата плът на Биф, ръката му изпращя и го изпълни със задоволство. Не чувстваше ударите, които се сипеха по него, защото в паметта му изплуваха десетките побоища.

Беше малък. Малък, слаб и безпомощен. Можеше да избира само между две възможности — да избяга и да се скрие, или да остане и да издържи. Но сега беше друго. Тази вечер бе подготвяна отдавна. В нея имаше някакво особено величие, каквото изпитват войниците, изчаквайки подходящия момент, за да се впуснат в битката. Виждаше как юмрукът му се забива в подигравателно изкривената уста на Биф и как разкъсва устните му със ставите си.

Усети миризмата на кръв — своята и на Биф. По пода се разбиха стъкла. С тях се разби и собственото му самообладание. Втурна се в боя като обезумял и продължи да налага с юмруци лицето, от което още от дете се бе научил да се страхува и ненавижда.

Искаше да го изличи. Да го унищожи. С раздрани и окървавели ръце сграбчи Биф за ризата и започна да блъска омразното му лице отново и отново в стената.

— За Бога, Кем. Моля те, спри се. За Бога!

Дъхът му изригваше като пожар от дробовете. Когато усети, че някой го хваща за рамото, той се извъртя и почти заби юмрук в лицето на Бъд.

Едва тогава булото пред очите му се дръпна и той забеляза преbledнялото изпънато лице на своя помощник и широко разтворените любопитни очи на насъбралата се тълпа. Избърса с опакото на ръката си кръвта, която се стичаше от устата му. Свлечен на пода в собствената си мръсотия, пребит и смазан, в безсъзнание, лежеше Биф.

— Клайд ми се обади — гласът на Бъд потрепваше. — Каза, че нещата са излезли от контрол — като огледа безпорядъка в стаята за билиард, той облиза устните си. — Какво ще наредите да направя?

Думите с мъка излизаха от гърлото на Кем.

— Затвори го — подпря се с една ръка на билиардната маса, за да запази равновесие. Започваше да усеща болката от всеки удар и едно нетърпимо, болезнено гадене. — Съпротива при арест, нападение на служебно лице, нарушаване на обществения ред, пиянство и безредици.

Бъд се изкашля да пречисти гърлото си.

— Мога да го закарам вкъщи, ако искате. Знаете, че...

— Заведи го в ареста! — Видя как Сара го гледа едновременно с одобрение и насмешка с гримираните си очи. — Вземи показания от Лес Гледхил и няколко свидетели.

— Нека да изпратя някой да ви закара до вкъщи, шерифе.

— Не!

Подритна някакво парче стъкло, после се вгледа в хората, които се блъскаха на входната врата. Сега очите му бяха ледени, твърди и ледени, така че дори мъжете, които го бяха окуражавали, отвърнаха поглед.

— Представлението свърши.

Изчака, докато стаята се опразни, и тогава потегли към фермата, за да съобщи на майка си, че тази нощ съпругът ѝ няма да се прибере.

ГЛАВА ШЕСТА

Тъкмо минаваше обяд, когато на другия ден Кем сви със своя „Харлей“ по алеята на Клеър. Всяка кост и всеки мускул по тялото му пулсираше от болка. Беше лежал във ваната, беше опитал с ледени компреси, беше изгълтал три опаковки аспирин, но ударите, които бе понесъл, и безсънната нощ трудно можеха да се заличат.

Още по-непоносима за него беше реакцията на майка му. Тя го бе погледнала с големите си и тъжни очи и го бе накарала — както винаги — да се чувства отговорен за пиянството на втория си баща и за последвалия побой.

Това, че поне до понеделник и докато съдията не произнесе решението си, Биф щеше да лекува раните и мъката си в затвора, беше твърде слаба утеха.

Изключи мотора, наведе се над дръжките и се загледа как Клеър работи.

Вратата на гаража беше разтворена. Върху голяма, облепена с керамични плочки маса за заваряване стоеше висока метална фигура. Клеър се бе привела към нея и направляваше оксигена. Около нея запръска водопад от искри.

Реакцията му беше незабавна и смущаваща. Желание — горещо и силно като пламъка, с който тя заваряваше.

Колко е глупаво, помисли си той, докато с мъка премяташе крак през мотора. Погледнато отвън, нямаше нищо съблазнително в жена, обута в работни ботуши и престилка. По-голямата част от лицето ѝ бе закрито зад тъмните очила, а косата ѝ бе напъхана под кожено кепе. Макар че той наистина много харесваше жени, облечени в кожа, дебелията престилка, която Клеър носеше, нямаше нищо общо с прилепналите поли.

Остави каската върху седалката на мотора и тръгна към гаража.

Тя продължаваше да работи. От новия портативен стереокасетофон гърмеше музика. Деветата симфония на Бетовен се конкурираше със свистенето на пламъка. Кем отиде да я спре, като се надяваше, че това е най-безопасния начин да привлече вниманието ѝ.

Клеър бързо погледна назад.

— Само още една минута.

Минутите станаха пет, преди да се изправи и угаси пламъка. С уверени ръце тя взе инструмента и спря захранването.

— Трябваше да направя още няколко довършващи шева за днес — въздъхна тя и махна очилата. Човешко, но и... различно. Питаше се какво беше това въображение, или нужда, което я бе накарало да създаде нещо толкова смущаващо.

— Ами, не бих искал да е във всекидневната ми, защото никога няма да мога да се отпусна край него. Прилича ми на кошмар, който можеш да пипнеш.

Точно това беше вярното определение. Клеър кимна с глава и смъкна кепето.

— Това е най-добрата ми работа от шест месеца насам. Анджи ще бъде на седмото небе.

— Анджи?

— Тя урежда нещата ми — тя и мъжът ѝ. — Клеър оправи смачканите си коси. — Така, какво ще... о, божичко — за пръв път тя го погледан. Лявото му око беше подпухнал и посиняло, а през бузата му минаваше грозна дълбока рана. — Какво, по дяволите, е станало с теб?

— Съботна нощ.

Клеър бързо смъкна ръкавиците си и прокара внимателно ръка по срязаното.

— Мислех, че си пораснал за тези неща. Поглеждал ли си се? Ела да ти дам малко лед за това око.

— Няма нищо — започна Кем, но тя вече бе тръгнала към кухнята.

— За Бога, нали ти си шерифът — говореше му, докато търсеше чиста кърпа, за да сложи леда. — От теб вече не се очаква да участваш в скандали и сбивания. Седни. Може би това ще смъкне отока. Все същата драка си, Рафърти.

— Благодаря — той намести болезненото си тяло на стола с облегалка, която бе поставила в кухнята.

— Дръж го така върху окото си. — Клеър се подпря с един крак на масата, после хвана брадичката му с ръка, за да го обърне към

светлината и да може да разгледа раната. — Ще извади голям късмет, ако това не остави белег на красивата ти физиономия.

Той само изсумтя, облекчен от действието на леда.

Клеър се усмихна, но и докато разрошваше падналата над челото му коса, в очите ѝ продължаваше да се чете безпокойство. Спомняше си, че и Блеър бе участвал в сбивания, дори твърде често през последните им години в гимназията. Ако не я лъжеше паметта, при такива обстоятелства мъжете обичаха да ги глезят — и хвалят.

— А мога ли да попитам на какво прилича другият юнак?

Устните му се изкривиха в гримаса.

— Сигурно съм счупил проклетия му нос.

— Боже, как обичам такива гледки! — тя хвана края на кърпата и леко докосна раната. — И с кой се би?

— С Биф.

Ръцете ѝ спряха да се движат. Очите ѝ го погледнаха, пълни с разбиране.

— Съжалявам. Значи нещата не са се оправили.

— Беше по служба. Той беше в нетрезво състояние, а при нетрезво състояние в кръчмата на Клайд... — Кем изведнъж спря и се отпусна назад. — По дяволите!

Ръцете ѝ отново внимателно го докосваха по лицето.

— Ей, искаш ли таралежка?

Той леко се усмихна.

— Баба ми ми даваше мляко и сладки винаги когато Биф ме пребиваше.

Клеър усети как стомахът ѝ се свива, но се опита да се усмихне и хвана ръцете му.

— Като ги гледам, предполагам, че той е в по-лошо състояние от теб.

После импулсивно целуна ожулената и наранена кожа по кокалчетата му. Жестът ѝ му се стори страшно мил.

— И тук ме боли — посочи с пръст устните си.

— Не насилвай късмета си — отново сериозна, тя махна леда от окото му и се взря в него. — Страхотни цветове. Как си със зрението?

— Виждам те много добре. Изглеждаш по-красива от всякога.

Тя блъсна главата му.

— Като се има предвид, че приличах на рошаво бостанско плашило, не ми казваш кой знае какво.

— Може би ще ти го кажа по-добре, ако преди това не умра от болка.

— Добре. Дали да не отида до аптеката и да взема някакъв мехлем за рани.

— Предпочитам таралежката.

Кем затвори очи, докато слушаше как Клеър се движи из кухнята, как отваря хладилника, звука на водата върху стъклените съдове, приглушената музика от гаража. Никога не си бе падал по класическата музика, но точно сега му звучеше много приятно. Едва когато тя постави на масата чиниите и чашите и седна на стола срещу него, той отново ги отвори. В нея откриваше търпение, разбиране и приятелско рамо, на което да се облегне. Толкова лесно можеше да излее болката си.

— Господи, Щека, аз исках да го убия — кротко изрече Кем. В очите му имаше особено изражение, тъмно и опасно, което контрастираше със спокойния му глас. — Беше пиан, противен и ме гледаше по същия начин, както когато бях на десет години, и не можех да отвърна на ударите му. Желанието ми да го убия беше по-силно от всичко до сега. Какъв полицаи съм аз?

— Като всички хора — тя се поколеба, стискайки устни. — Кем, чувах родителите си, като говореха за... ами, твоето положение вкъщи. Защо никой нищо не направи?

— Хората не обичат да се месят. Пък и майка ми винаги им отказваше. И още продължава. Ще му плати гаранцията веднага щом я определят и ще го отведе вкъщи. Каквото и да направи, нищо не може да я убеди, че е пропаднал пияница. Искаше ми се някога да изпразни цяла бутилка и после да се пребие — той тихичко изруга, спомняйки си за бащата на Клеър, и по очите ѝ разбра, че тя също мисли за него. — Съжалявам.

— Няма нищо. Предполагам, че и двамата знаем от личен опит колко разрушителен може да бъде алкохолизмът. Само че татко... той никога никого не нарани, когато беше пил. Освен себе си — направи усилие да смени темата. — Предполагам, че днес никак не се чувстваш добре. Мога да си запазя правото на разходка за друг път.

— Наистина не се чувствам добре — Кем раздвижи схванатите си ръце. — И ще се радвам да имам компания — ако можеш да ме изтърпиш.

Клеър се усмихна и стана.

— Чакай да си взема якето.

Когато се върна, той ѝ напомни да угаси радиото, а после да заключи вратата на гаража. Пъхнала палци в джобовете, тя огледа мотора, паркиран до колата ѝ. Беше огромен и мощен, само в черно и сребристо, без никакви допълнителни украси. „Истинска машина“, помисли одобрително тя, докато го заобикаляше. Не като някои играчки.

— Това вече е нещо сериозно — с възхищение прокара ръка по мотора Клеър. После, цъкайки с език, взе каската, оставена от Кем на задната седалка, докато той освобождаваше за себе си резервната. — Рафърти, ти наистина си улегнал.

Докато тя се смееше, Кем нахлузи своята каска и затегна каишката. Когато излязоха от алеята и свиха по улицата, никой от двамата не забеляза проблясването на стъклата на телескопа от високия прозорец на отсрещната страна.

Клеър се притискаше здраво с ръце, а главата ѝ беше изпъната назад. Преди години преживя кратка любовна история през една пролет в Париж със свой състудент по изкуство. Той беше мил, мечтателен и без пукнат грош. Двамата наеха мотопед и прекараха един уикенд, разкарвайки се по улиците.

Разсмя се на собствените си спомени. Това тук нямаше нищо общо с онази мила случка. Младият ѝ любовник беше толкова нежен — изобщо не приличаше на твърдото и стегнато тяло, към което се притискаше сега.

Кем наклони мотора в един завой и тя усети как сърцето ѝ учестява пулса си. Внезапен пристъп, който сякаш синхронизира усещанията ѝ с вибрациите на машината под нея. Вдишваше миризмата на излизащите през ауспуха газове, на прясно окосена трева, на коженото яке на Кем, а под него се усещаше неустоимият мирис на кожата му.

На него също му харесваше да я чувства зад себе си, да усеща неподправеният чувствен допир на бедрата ѝ, разтворени и притиснати от двете му страни, следвайки балансирания ритъм на мотора под тях.

Ръцете ѝ ту се отпусаха леко върху бедрата му, ту отново здраво се вкопчваха около кръста му, когато вземаше завой. Импулсивно, той се отклони от главното шосе и сви по един тесен, криволичещ път. Като в някакъв танц се плъзна под арка от дървета. Светлините и сенките рисуваха странни шарки по асфалта. Във въздуха се усещаше хладният и ароматен дъх на пролетта.

Спряха край едно крайпътно магазинче и си купиха изстудени напитки и по един голям сандвич. Осигурили храната за пикника, подкараха по-нататък към гората, където се виеше и разплискваше рекичката.

— Тук е страхотно — Клеър смъкна каската и прокара ръка през косата си. После се засмя и се обърна към Кем. — Дори не знам къде се намираме.

— Намираме се само на около петнайсет километра северно от града.

— Но ние караме вече няколко часа.

— Обикалях наоколо — той извади торбичките с храната и ѝ подаде едната. — Ти беше твърде заета да пееш.

— Единственото неудобно при мотора е, че няма радио, което да надуеш.

Клеър тръгна към обраслия с мъх бряг, където рекичката бълбукаше и подскачаше по камъните. Клонките над нея бяха все още млади и крехки. Планинската вишна и дивият дрян цъфтяха в бяло.

— Винаги водех тук момичетата — обади се зад нея Кем, — да поскитаме наоколо.

— Така ли? — обърна се тя и се усмихна, но очите ѝ бяха замислени. Кем приличаше на боксьор, доволен от работата си. Макар, че не обичаше кръвожадните спортове, сравнението ѝ се стори много подходящо за случая и мястото. — Това още ли е стандартната ти процедура? — изкушена и наблюдателна, тя се наведе към него. После очите ѝ се отвориха широко. — О, Господи! О, Господи, какво е това? — хвърли кесията със сандвича върху него и побягна.

Когато успя да я настигне, тя стоеше пред огромно старо дърво, притиснала ръце към устните си и го гледаше с възхищение.

— Представяш ли си? — прошепна.

— Представям си, че съкрати живота ми с десет години — подпря се той на стария деформиран ствол. — Какво, по дяволите, ти

става?

— Виж колко е красиво! Абсолютно красиво! Трябва да го взема!

— Какво да вземеш?

— Красивия клон. — Тя се протегна, повдигна се на пръсти, но все още няколко сантиметра не ѝ достигаха до дебелия израстък от дърво и кора върху дъба. — Мога да търся часове наред и пак да не открия толкова хубав. За скулптура — поясни тя, скачайки на земята. — Чеповецете представляват болна тъкан. Когато дървото бъде наранено, мястото нараства, също както плътта.

— Знам какво е чеп, Щека.

— Но този е много ефектен. Бих дала душата си за него — в очите ѝ се появи пресметливо изражение, което можеше да се види само когато се канеше да се пазари за материал. — Ще разбере кой е собственикът.

— Кметът.

— Кметът Атертън има земя чак тук?

— Преди около десет-петнайсет години купи няколко парцела, докато още бяха евтини. Притежава около сто и шейсет декара в този район. Ако искаш дървото, може би ще е достатъчно само да му обещаеш гласа си. В случай че ще останеш.

— Ще му обещаая всичко — после огледа дървото с мисълта, че е вече нейно. — Сигурно съдбата има пръст в това, че дойдохме тук.

— А пък аз си мислех само да се поразходим наоколо.

Клеър се разсмя и погледна кесиите с храна, които той още държеше.

— Давай да ядем.

Седнаха на земята близо до водата, откъдето тя можеше да наблюдава дървото и разгънаха сандвичите и пържените картофи. Тишината, която цареше наоколо, беше нарушавана само от някоя случайна кола.

— Колко ми липсваше — каза Клеър, облягайки се на една скала. — Спокойствие.

— Затова ли се върна?

— Донякъде — наблюдаваше го, докато бърка в кесийката за картоф. Ръцете му са красиви, установи тя, въпреки раните и ожулените стави. Би искала да ги отлее от бронз, стиснали дръжка на меч или спусък на пистолет. — Ами ти? Не помня друг, който повече

от теб да искаше да се махне от тук. Още не мога да възприема връщането ти, и то като пазител на обществото.

— Обществен служител — поправи я той и отхапа от дългия сандвич. — Може би накрая разбрах, че проблемът не е в Емитсбъро, а в мен — „Това е само част от истината“, помисли си той. Останалото бяха сърцераздирателните писъци в една стара сграда, изстрели от пистолет, кръв, смърт.

— Ти си беше наред, Рафърти. Просто отиваше малко по-далеч в тийнейджърските щуротии — тя се усмихна. — Всеки град има нужда от своето лошо момче.

— А ти винаги си била доброто момиче — засмя се той, виждайки, че тя се дразни. — Умната дъщеря на Кимбъл, отличничката на училището, председателката на ученическия съвет. Сигурно още си пазиш грамотите за най-хубав сладкиш в скаутската команда на момичетата.

— Стига, Рафърти, не съм длъжна да седя и да слушам обиди.

— Възхищавах ти се — отвърна той, но погледът му блестеше закачливо. — Наистина. Освен в случаите, когато ме отвращаваше. Искаш ли картофче?

Тя бръкна в кесията.

— Само защото спазвах правилата...

— А ти точно това правеше — сериозно потвърди той. — Наистина ги спазваше. — Протегна се и започна да си играе с металната катарам на якето ѝ. — Мисля, че винаги се питах дали ти се е случвало някога да ги нарушиш.

— Ти изобщо не си мислил за мен.

— Напротив — погледът му отново се вдигна към нея. Очите му все още се усмихваха, но имаше нещо по-дълбоко, бяха някак неспокойни, което я накара да застане нащрек.

„По-полека“, пробяга бързо през съзнанието ѝ.

— Понякога се учудвах колко често се хвацах, че мисля за теб. Беше само едно дете, на всичкото отгоре и кльощаво, от известно семейство, и то от правоимащите. И всички знаеха, че в града няма момче, което може да се похвали, че е спало с теб — пусна катарамата ѝ и леко се усмихна. — Предполагам, че мислех за теб, защото с Блеър бяхме почнали да се мъкнем заедно.

— Когато преживяваше бунтарския си период.

— Точно така — не разбираше как успява гърленият ѝ глас да му звучи толкова сериозно, но му харесваше. — Е, наруши ли ги някога, Щека?

— Имах си своите преживявания — Клеър отхапа ядосано от сандвича си. — Знаеш ли, хората не гледат на мен като на слаботелесна, примерна зубрачка от глухата провинция.

Не беше предполагал, че ще му достави такова удоволствие да я види раздражена.

— А как гледат на теб, Щека?

— Като на преуспяващ артист, с талант и въображение. На последната ми изложба, критиката... — тя се сепна и му се озъби. — Да те вземат дяволите, Рафърти, караш ме да говоря наистина като зубрачка.

— Няма нищо. Тук сме си свои — той избърса няколко трохи от брадата ѝ. — И ти ли така се възприемаше, на първо място като артист?

— А ти не мислиш ли за себе си на първо място като за полицай?

— Да — отговори той след малко, — предполагам, че да.

— Е, имаш ли много работа напоследък в Емитсбъро?

— От време на време излиза по нещо — понеже случката в гробището още не излизаше от ума му, той ѝ разказа за нея.

— Доста е страшно — раменете ѝ потръпнаха от внезапен хлад. — Не мислех, че може да се случи тук. Смяташ ли, че са деца?

— Не можахме да открием нищо, но не, не мисля, че са били деца. Беше прекалено чисто, прекалено целенасочено.

Клеър се огледа наоколо — забеляза спокойната гора и чу песента на водата.

— Звучи зловещо.

Кем съжали, че го спомена и наруши приятното бърбене за някогашните спомени.

Беше забравил за раните и болката си. Оказа се лесно, може би твърде лесно да се утеши тялото му. Харесваше му да я гледа, харесваше му начинът, по който бухналата ѝ коса отразяваше слънчевите лъчи. Чудно как не бе забелязал преди десетина години колко гладка, прозрачна и мека е кожата ѝ. Най-добре си спомняше очите ѝ — златистите, почти като на магьосница пламъчета в тях.

Сега му харесваше да слуша гласа ѝ — как се извисява и спуска. Харесваше му и смехът ѝ, в който имаше някаква загадъчност. Говориха през целия следобед, спориха на различни теми, изковаваха приятелството, което ги бе изкушавало през детството.

Макар, че рекичката ромолеше край тях, а слънчевите лъчи и сенките танцуваха над главите им, Кем чувстваше, че времето не е подходящо за друго, освен за приятелство. Когато отново се качиха на мотора, вече се чувстваха по-близки.

Единствената грешка, която направи през този ден, беше, че на връщане реши да мине през града. Това даде възможност на Бъд Хюит да му помаха, докато минаваха покрай канцеларията на шерифа.

— Здравей, шерифе — макар и облечен в цивилни дрехи, Бъд придаде официален израз на лицето си, кимвайки към Клеър. — Радвам се да те видя отново.

— Бъд? — Клеър със смях скочи от мотора и звучно го разцелува. — Снощи цяла вечер прекарах с Алис да ядем пици и да пием разни блудкави питиета. Тя ми каза, че сега си заместник-шериф.

— Единият от двамата — измънка той, доволен, че са говорили за него. — Изглеждаш наистина чудесно, Клеър — в действителност, докато я гледаше адамовата му ябълка бе започнала леко да подскача от вълнение. Бузите ѝ бяха зачервени от вятъра, очите ѝ бяха дълбоки и златисти. — Предполагам, ходили сте на разходка?

— Точно така — Кем усети, че не му е толкова смешно, докато наблюдаваше идиотското възхищение, с което я гледаше Бъд. — Нещо случило ли се е?

— Ами, предположих, че ще искате да знаете... понеже не си бяхте вкъщи, когато звънях, та като ви видях, реших да ви спра.

Кем завъртя дръжката на газта и моторът нетърпеливо избръмча.

— Казвай, Бъд.

— Става дума за онова бягство. За момиче от Харисбърг.

— Намерили ли са я...

— Не, но тази сутрин се обадиха момчетата от щатската. Някой е видял момиче според описанието на няколко километра от града по петнайсетото шосе същия следобед, когато е избягала. Вървяла към Емитсбъро. Мислех, че ще искате да знаете — повтори той.

— Дадоха ли ти име?

— Име и телефонен номер. Записани са вътре.

— Първо ще закарам Клеър.

— Мога ли да те почакам? — тя вече оставяше каската на задната седалка. — Никога не съм влизала в канцеларията на шерифа, откакто Паркър седеше зад бюрото и ругаеше.

— Вече не изглежда толкова добре, както преди — каза Кем.

Позна мъжа зад бюрото. Казваше се Мик Морган и беше все още млад помощник-шериф по времето на Паркър, но годините му се бяха отразили доста неблагоприятно. Беше наедрял и напълнял, а пропуските в мазната му кафява коса се бяха разширили едновременно с талията му. Избута парчето тютюн, което дъвчеше в края на устата си и се изправи.

— Кем! Не очаквах да минеш — той се вгледа в Клеър и се опита да изрази нещо като усмивка. По зъбите му имаше сок от тютюн. — Чух, че сте се върнали.

— Здравейте, господин Морган.

Не искаше да си припомня, че той беше пристигнал на мястото, където баща ѝ бе умрял. Нито пък да го упреква за това, че именно той я бе изтръгнал от тялото му.

— Май сега сте богата и известна — зад стената се чу удар и трополене. Морган вдигна вежди и майсторски се изплю в месинговата кофа в ъгъла. — Старият Биф цял ден вдига гюрултия. Ужасен махмурлук го мъчи.

— Аз ще се оправя — Кем хвърли поглед към задната стая, откъдето изригна нов ураган от псувни. — Бъд, защо не закараш Клеър до тях?

Тя понечи любезно да се сбогува, но забеляза напрежението, изписано на лицето му. Забеляза го и по врата, и по ръцете му.

— И тук съм добре — сви нехайно рамене и започна да разглежда забордените по таблото съобщения. — Само ще позяпам. Свърши си работата.

Морган потупа изскочилия над колана му корем.

— Кем, щом си тук, ще изляза за вечерята.

С рязко кимване Кем бързо се отправи към тежката врата, която разделяше килиите за задържаните от канцеларията. След като я затвори след себе си, виковете се усилиха.

— Ще си го изкара на него — каза Морган и отново се изплю. — Хайде, Бъд, ела да пиеш едно кафе при Марта.

— Ами... до скоро, Клеър.

— До скоро, Бъд.

Щом излязоха, Клеър се приближи до прозореца и погледна града. Беше спокойно като в неделна картинка. Няколко деца се спускаха с велосипеди надолу по улицата. Двойка тийнейджъри стояха на капака на стар буик и флиртуваха. Представяше си как вътре в къщите хората бяха седнали пред неделната вечеря от задушено или печена пържола.

В стаята зад гърба си чуваше яростните викове на Биф, който ругаеше и заплашваше доведения си син. Кем изобщо не се чуваше и Клеър се зачуди дали говори, или само го слуша.

Кем говореше — с нисък, добре овладян глас, който излъчваше повече сила от всички крясъци на Биф. През разделящите ги метални решетки той наблюдаваше мъжа, който бе превърнал живота му в ад почти откакто се помнеше. Док Кремптън бе превързал главата на Биф, а едното му око бе напълно затворено и носът му приличаше на кървава пихтия на фона на белите превръзки.

Освен това беше стар, забеляза Кем. Мъжът пред него беше стар, изхабен и жалък.

— Ще останеш вътре, докато ти определят утре гаранцията — обясни му той.

— Или ще ме пуснеш веднага, или, когато изляза ще се върна за теб. Разбра ли, момченце?

Кем гледаше разбитата му физиономия и осъзнаваше, че го е направил със собствените си ръце. Макар да не си спомняше съвсем ясно. Всеки удар бе забит през заслепяващата пелена на омразата.

— Разбрах. Стой далеч от моя град, старче.

— Твоят град? — дебелите пръсти на Биф се впиха в решетките и ги разтресоха. — В този град ти си само един пиклив никаквец и никога няма да станеш нещо повече. Забол си шибаната значка на ризата и вече мислиш, че си голяма работа. Ти си един некадърник, същият некадърник като твоя старец.

Ръцете на Кем се шмугнаха между металните пръчки толкова бързо, че Биф не успя да се измъкне. Чу се как платът изпраща, когато сграбчи ризата му.

— На кой мислиш ще му пука, ако утре те открият умрял в тая килия? — придърпа го силно и притисна лицето му към решетките. — Помисли си за това, тъпако, и стой далеч от мен. И ако разбере, че си се върнал в къщи и си се опитал да си го изкараш на майка ми, ще те убия. Добре ли ме разбра?

— Пет пари не давам за теб. И никога не съм давал — Биф се отдръпна и обърса с ръка кървящия си нос. — Мислиш, че знаеш всичко тук, но друг път... Не си ти, който управлява тоя град. Ще си платиш, задето ме вкара тук. Познавам хора, които ще те накарат да си платиш.

Кем с досада се обърна към вратата.

— Ако искаш да ядеш, затваряй си устата. Наредил съм на Мик да не ти дава вечеря, докато не се успокоиш.

— Ще се видим в ада, момче — извика Биф между решетките и заудря по тях с юмруци, когато видя, че Кем затваря вратата. — Ако ще това да е последното нещо, което ще направя, но ще те видя в ада.

Останал сам в килията, той избърса лицето си. После започна да припява.

Клеър изчака да чуе, че вратата се затваря и чак тогава се обърна. Изразът върху лицето на Кем накара сърцето ѝ да трепне от съчувствие, но вместо това само безгрижно му се усмихна.

— А пък аз си мислех, че работата ти е скучна.

Той мина покрай нея, за да стигне до бюрото си, искаше му се да я докосне, да я прегърне, но част от него сякаш се чувстваше омърсена.

— Трябваше да си тръгнеш.

Клеър седна на ъгъла на бюрото му.

— Ще чакам ти да ме закараш.

Кем погледна към бюрото, за да разчете написаната с красивия ученически почерк на Бъд бележка.

— Трябва да се обадя.

— Аз не бързам.

Той притисна с пръсти върха на носа си и вдигна телефона. „Поне Биф се умълча“, помисли си.

— Тук е шериф Рафърти от Емитсбъро, бих искал да говоря с господин и госпожа Смитфил. Става въпрос за обаждането си в щатската полиция, относно Карли Джемисън — за момент той остана заслушан, после започна да записва. — Спомняте ли си с какво беше

облечена? Да, да, знам това място. По кое време на деня беше това? Не, госпожо, не ви обвинявам, че не сте качили човек на стоп. Да, може да е опасно. Наистина не бих могъл да ви кажа. Не, вие и съпругът ви се постъпили съвсем правилно. Благодаря ви, да, ако пак се наложи, ще ви се обадя непременно.

Когато затвори, Клеър сведе глава и му се усмихна.

— Звучеше наистина сериозно и дипломатично.

— Много благодаря — надигайки се, той я хвана за ръка. — Хайде да се омитаме оттук.

— На колко години е беглецът? — попита нехайно Клеър, докато тоново се качваха на мотора.

— Около петнайсет — момиче от Харисбърг. Носела е червена раница и е проклинала целия свят, задето родителите ѝ я не пуснали във Флорида за посрещането на пролетта.

— От кога я няма?

— Прекалено дълго — Кем запали мотора и потегли.

Слънцето вече се спускаше зад хоризонта, когато Клеър го помоли да остане да изпият по чаша вино и да поседнат за няколко минути на люлката на верандата. Наля френското шардоне от двайсет долара в стъклените купички за десерт.

— Двамата с баща ми обичахме да сядаме тук отвън в такива вечери и да чакаме да запечат щурците — изпъна дългите си крака и въздъхна. — Знаеш ли, Кем, да се върнеш отново у дома, означава да се върнеш при цял куп проблеми. Но това не значи непременно, че решението е било погрешно.

Кем отпи, без да може да разбере дали чашите, или компанията правеха виното по-ярко.

— За себе си ли говориш, или за мен?

Тя сведе поглед към него.

— Из града се говори, че си много добър шериф.

— Като се има предвид, че повечето имат за мярка единствено Паркър, не е кой знае какво — докосна една къдрица, залепнала на врата ѝ. — Благодаря ти. Ако ся бях отишъл направо в къщи, сигурно щях да счупя някоя стена или нещо друго.

— Радвам се, че мога да ти помогна. Чух също, че имаш много модерна къща — Клеър го гледаше, отпивайки от чашата. — Естествено, не бях поканена да я посетя.

— Май ти дължа визита, а.

— Така изглежда.

Останаха да пият в приятно мълчание. Виждаха как от време на време преминава някоя кола, чуваха как пролайват кучетата и вдишваха аромата на зюмбюлите, които баща ѝ бе посадил преди толкова години.

Слънцето слезе още по-ниско и лекият ветреца подгони сенките по тревата.

Беше съвсем естествено, почти по приятелски, когато той леко докосна лицето ѝ с ръка и го обърна към себе си. Прокара бързо устни по нейните, сякаш за да ги опита. С отворено очи и двамата се наведоха по-близо, улеснени от плавното движение на люлката. Когато задълбочи целувката, когато беше принуден да я задълбочи, Кем усети учестеното ѝ дишане.

„Една чаша вино не може да ми завърти така главата“, мислеше си Клеър, притискайки ръка към гърдите му. Нито пък една целувка, и то от мъж, когото познаваше откакто се бе родила.

Размърда се и се отдръпна.

— Кем, мисля...

— После ще мислиш — прошепна той и я придърпа отново към себе си.

Екзотично. Толкова беше странно, че срамежливото, слабо момиченце от детството му би могла да има толкова екзотичен вкус. Толкова еротично излъчване. Знаеше, че устните му са нетърпеливи, но не можеше да ги спре. Не би могъл да предположи, че само едно докосване, само една глътка, ще предизвика такава нетърпима нужда от още.

Когато отново можа да си поеме дъх, Клеър се отдръпна съвсем мъничко назад, после още мъничка, докато замъгленият ѝ поглед успя да фокусира лицето му.

— О! — успя да каже и Кем се усмихна.

— Това добре ли е, или зле?

— Просто — о! — с трепереца ръка поднесе чашата към устните си. Виното охлади топлината, останала от него. — Мислех, че съм се върнала вкъщи за малко спокойствие и почивка.

— Тази вечер е наистина много спокойна.

— А-ха — ако отново я целунеше, беше сигурна, че ще побегне като стрела. — Кем, винаги съм мислила, че в място като това нещата трябва да стават бавно. Много бавно.

— Окей — той отново я притегли, като постави главата ѝ върху рамото си. Беше чакал повече от десет години, за да разбере какво е, помисли си и отново залюля люлката. Предполагаше, че *това* е достатъчно бавно.

Щурците запяха и никой от двамата не разбра, че очите на телескопа са вперени в тях.

ГЛАВА СЕДМА

Независимо че за Ърни Бътс училището беше, в най-добрия случай, само губене на време, часовете по химия в горния курс определено му харесваха. Имаше някаква магия във всички тези Бунзерови лампи, тестови колби и огнеупорни съдове. Разбира се, да се назубри периодичната таблица на елементите си беше истинска скука, но Ърни никога не бе имал проблеми със запаметяването. Нямаше също никакви проблеми и с определянето на неизвестните съставки в дадена смес. Неизвестното винаги го привличаше.

От всичко най-приятни му бяха лабораторните упражнения. Намираше нещо величествено в смесването на различни елементи и изпробването на реакциите. Винаги се чувстваше уверен в себе си. Харесваше му да измерва, да налива и да създава нещо ново и винаги из ума му се въртеше мисълта да направи бомба. Но не някаква тъпа смрадлива бомбичка като тази, която Дени Мойърс беше забъркал и поставил през третия срок в съблекалнята на момичетата. Това бяха детинщини. На Ърни му се искаше нещо, което щеше да гръмне и да изтрещи, да разбие прозорците и да предизвика истинска паника.

Можеше да я направи; училището и книгите, които техните му купуваха, му бяха дали нужните знания. Сигурен беше, че е способен. Но ако реши да го направи, няма да се остави да го разкрият като онзи идиот Мойърс. Истинската сила не беше в това да се перчиш, а да накараш хората да се чудят.

Както си драскаше в тетрадката, Ърни погледна Джеймс Атертън, който даваше инструкциите си. Ако питаха него, Атертън си беше един магарешки задник, като повечето от възрастните. Непрекъснато повтаряше всичко с кроткия си, назидателен глас, при което от време на време изпъваше и въртеше дългия си, мършав врат или бършеше стъклата на очилата си, без да спира монотонната си реч.

„Прилича на някой четириок жираф“, помисли си Ърни злобно.

Всички знаеха, че бе натрупал цяла планина пари от недвижими имоти и изобщо не му се налагаше повече да преподава. Но той продължаваше, година след година, със смотаните си костюми и

вратовръзки, напъвайки се да учи младежите как стават химичните реакции, а повечето от тях всъщност пет пари не даваха за това.

Разправяха, че това му било призванието; според Ърни, той просто беше глупак.

Това, че на всичкото отгоре беше и кмет на Емитсбъро, допълнително разпалваше злостния присмех на Ърни. Какво всъщност трябваше да прави кметът на „Тъпоград“? Може би да решава в какъв цвят да се боядисат пейките в парка?

— Това лабораторно упражнение за химичните връзки ще оформи една четвърт от оценката ви за последния, решителен срок — продължаваше да нарежда Атертън, взирайки се в лицата на учениците в леко премрежения си поглед. След почти тридесет години учителска практика за него не беше проблем да предвиди резултатите от последното упражнение за учебната година. Поне десет процента от класа щяха да пропаднат, а повечето от останалите едва-едва щяха да изплуват.

— Госпожице Симънс, навярно бихте могли да приберете за момент огледалцето си.

Всички се разкикотиха, когато Сали Симънс припряно напъха огледалцето си в чантата.

— Ще работите по двойки — продължи Атертън, докато педантично подреждаше купчинката листове, преди да ги раздаде. — На тези работни листове са посочени кои ще бъдат лабораторните партньори. Предлагам сами да се запознаете с етапите на експеримента. След две седмици трябва да представите писмените резултати.

Щом листовете се раздадоха, всички в стаята започнаха да мърморят, да негодуват и да обсъждат шепнешком. Без особен интерес Ърни видя, че негов лабораторен партньор ще бъде Сали Симънс.

— Всяка двойка сама ще си раздели работата — опита се Атертън да надвика врявата. Той оглеждаше учениците един по един по своя особен, разсеян начин. Познаваше всеки от тях по-добре, отколкото можеха да предположат. — Помнете, че сте партньори и оценката, добра или лоша, ще бъде еднаква за двамата. Можете да отидете на посочените места и да започнете да планирате работата си — вдигна костеливия си пръст и нареди: — И кротко.

Атертън погледна към часовника си и забеляза с облекчение, почти колкото и учениците си, че до края на часа остават само десет минути.

— Май сме партньори — Сали се опита да му се усмихне лъчезарно. Независимо че отдавна познаваше Ърни, макар и не отблизо, тя не беше съвсем сигурна как да се държи с него. Той често променяше настроението си и това я подтикваше да го предизвиква.

— Май да — погледна я той обезкуражаващо и тя си облиза устните.

— Е, тогава можем някой път да учим и да поработим по писмената част след училище. Ако искаш, можем да отидем у нас.

— След училище работя.

— Е, ами... тогава после. Мога да дойда и при теб, ако това те устройва.

Ърни продължи да я гледа по начин, който я караше да попипва нервно косите си, а после и копчетата на блузата си. Сърцето ѝ приятно се разтуптя под дантеления сутиен, който бе взела от по-голямата си сестра.

— Обикновено свършвам към девет — обясни ѝ той. — Можем да ходим у нас, по това време няма кой да ни пречи — после се усмихна, оголвайки леко зъбите си. — Освен ако не се страхуваш, че Джош може да се нервира.

Сали отново му се усмихна, вече знаеше за какво става дума.

— Ние почти скъсахме. Джош е сладък и готин, но понякога с него е жива мъка.

— Я, виц? През последните седмици двамцата бяхте неразделни.

Тя отметна буйната си тъмна коса.

— Само излизахме по-малко. Хората почнаха са ми спрягат заедно, след като открихме онзи празен гроб. Ако искаш, мога да дойда довечера и да започваме.

Ърни леко се усмихна.

— Ами да, ще започнем.

Чудеше се дали е още девствена.

След училище Ърни отиде с колата до Клеър. Не отхвърляше мисълта за секс със Сали, но горещите му душни сънища бяха

съсредоточили вниманието му към новата му съседка. Питаше се какво ли щеше да бъде, ако го направи едновременно с двете, така както беше гледал в порнофилмите, които вземаше от Лес Гледхил на бензиностанцията.

Когато мислеше за това, ръцете му се изпотяха. Харесваше му мисълта за контрол, власт, сила. Да ги притежава и двете — това вече щеше да означава много. Щеше да го направи личност.

Сви по алеята на Клеър и угаси двигателя. Остана да я наблюдава как работи с чук и ножовка. Днес денят беше по-горещ и тя бе облечена с къси панталони, прилепнали и разнищени по краищата, и широка тениска, която се бе смъкнала на едното ѝ рамо.

Какво би станало, ако сега се приближи и издърпа тениската ѝ? Точно тук, точно сега и посред бял ден. Сигурно щеше да разтвори широко очи, а зениците ѝ щяха да се разширят от уплаха и изненада. Щеше да я повали на цимента. Отначало тя ще се развика. Но после... после щеше да стане гореща и влажна, и готова.

Не му харесваше да си спомня, че шериф Рафърти ѝ се беше натискал, но това не го разстройваше особено. Ърни смяташе, че ако се наложи, би могъл да се погрижи за Рафърти.

Измъкна се от колата и тръгна към нея.

Погълната от метала, Клеър отначало не го забеляза. Изправи се, подпря ръка на кръста си и му се усмихна.

— Здравсти.

Когато изпъна гърба си, малките ѝ, неприбрани в сутиен гърди, се отпечатаха върху памучната тениска. Ърни си представи как ги мачка.

— Нали казахте да дойда след училище.

— Точно така — тя остави чука. — Радвам се, че си решил да ми помогнеш — за момент се съсредоточи, за да се откъсне от проекта, над който работеше. — Слушай, в кухнята има един стол. Иди да го донесеш. Можеш да си вземеш и пепси, ако искаш.

— Окей.

Когато се върна тя беше разчистила място на работната маса.

— Седни ей тука. От време на време можеш да отпускат ръката си на масата. Не се страхувай да ми кажеш, ако се умориш — самата тя седна върху работната маса и намали звука на стереото, откъдето се разнасяше старото издание на „Мууди Блус“. С жест го подкани да

седне. — Ще направя само няколко скици. Иска ми се да подпреш лакът на масата и да стиснеш юмрука... точно така — усмихна му се отново. — Е, как върви училището?

— Добре.

— Сигурно ти остават само няколко седмици — докато говореше тя скицираше върху листа и се опитваше да го предразположи.

— Аха.

„Не е много разговорлив“, помисли си Клеър и опита отново.

— Занимаваш ли се със спорт, или нещо друго?

— Със спорт не.

— Имаш ли си приятелка?

Той плъзна поглед по краката ѝ.

— Нищо специално.

— А, мъдро решение. Ами родителите ти с какво се занимават?

По навик Ърни се намръщи.

— Държат заведението за пици.

— Без майтап? — Клеър спря да рисува. — Предната вечер изядох няколко. Страхотни бяха. Трябва да ти кажа, че мисълта да се разделя с пиците в Ню Йорк ми тежеше най-много, когато реших да се върна тук. Но след „Пица Роко“ този проблем отпада.

Момчето само сви рамене, не му се щеше да покаже, че му е приятно.

— Не е кой знае какво.

— Лесно е да се каже, когато си израснал с това. Отвори юмрука и разпери пръстите. Ммм — съсредоточено свила вежди, тя продължи да скицира. — Ами къде сте живели преди това?

— Ню Джърси.

— О, наистина ли? Защо се преместихте тук?

Погледът му отново стана мрачен.

— Защо питате мен. Те се преместиха.

Клеър се усмихна съчувствено.

— Тук не е толкова лошо.

— Направо е мъртвило. Мразя го. Хората само седят и гледат как расте тревата.

„Цели три изречения наведнъж“, помисли си Клеър. Сигурно се чувства ужасно.

— Знам, че е трудно да повярваш, но идва време, когато човек наистина започва да цени възможността да гледа как расте тревата.

— На вас ви е лесно — измърмори Ърни, опитвайки се да ѝ подражава. — Винаги можете да се върнете в Ню Йорк.

— Така е — „Но децата, помисли си наум, колкото и силно да се стремят към независимост, все някога се уморяват от нея.“ — Е, скоро ще можеш да решаващ сам. Лос Анджелис беше, нали?

— Да. Ще се махна оттук — отново се загледа в краката ѝ, там, където късите панталонки се бяха запретнали върху бедрата. — Ходили ли сте там?

— Да, един или два пъти. Не е моят тип. Искан ми се да разбере какво ще кажеш за него, след като отидеш. Стисни отново юмрука — прелисти страницата в скицника и поклати глава. — Знаеш ли какво мисля — иска ми се да виждам от рамото нагоре, така е като дърво без корени. Би ли си свалил фланелката? И без това е доста топло.

Ърни я погледна и в очите му заиграха тайнствени пламъчета, докато измъкваше тениската през главата си. Тя го желаше. Разбра го.

Това, което Клеър виждаше, беше слабо, сърдито момче, което изживяваше своите колебания пред прага на възмъжаването. По-скоро виждаше в него модела, жилавата ръка с неочаквано силни мускули, без все още да са напълно развити.

— Ще стане — смъкна се тя от масата. — Чакай да те наглася. Ще те помоля да задържиш по-дълго така. Сигурно ще се измориш.

Хвана ръката му, като подложи своята под лакътя му, повдигна я и я закрепил. После склочи пръсти около неговите, за да му покаже как да стисне юмрука.

— Сега се опитай да задържиш в това положение... Много добре, дай сега малко напрежение. Страхотно. Бива те за модел — докато се връщаше обратно към мястото си, забеляза медальона, който носеше. Беше сребърен със странна геометрична форма. „Прилича на пентаграма“, помисли Клеър и го погледна.

— Какво е това! Някакъв талисман ли?

Свободната му ръка веднага покри медальона.

— Нещо такова.

Уплашена, че го е смутила, Клеър отново се зае със скицирането.

Продължи да работи още час, като прекъсваша често, за да може ръката на Ърни да си почива. Един-два пъти го хвана, че я наблюдава

съсредоточено, по-скоро с мъжки блясък в очите. Не му обърна внимание, донякъде развеселена, донякъде поласкана, че може да се е поувлякъл по нея.

— Наистина става идеално, Ърни. Иска ми се да започна с глината, когато успееш да се освободиш пак за някой час.

— Окей.

— Ще ти дам малко пари.

Останал сам, Ърни сви ръка и започна да обикаля из гаража. Когато съгледа скулптурата в ъгъла, дъхът му спря. Пръстите му отново се склучиха върху обратната пентаграма, докато разглеждаше получовека-полузвяра, който Клеър бе създала от метал и нощните си кошмари.

„Това е знамение“, помисли си, докато дишаше учестено. Когато се приближи и го докосна със страхопочитание, пръстите му леко потрепераха. Тя бе доведена тук за него. Ритуалите и жертвоприношенията, които бе правил, бяха възнаградени. Господарят на мрака я бе довел за него. Сега трябваше само да изчака точното време и място, за да я вземе.

— Какво мислиш за това?

Преди да се обърне, Ърни внимателно дръпна фланелката си. Клеър беше зад него. Наблюдавала го е, докато той стоеше пред скулптурата. Усещаше мириса ѝ на сапун и пот.

— Има мощ в него.

Клеър се учуди, че чува такова мнение от едно седемнайсет годишно момче. Заинтригувана, изви глава към него.

— Мислил ли с някога да ставаш художествен критик.

— Защо го направихте?

— Изглежда, за да си помогна.

Клеър погледна към камарата метал върху масата за заваряване.

— Да, мисля, че ще направя.

Отърсвайки се от мислите си, тя му подаде няколко банкноти.

— Наистина много ти благодаря за позирането.

— Харесва ми. И вие ми харесвате.

— Добре. Аз също те харесвам — телефонът иззвъня и тя тръгна към вратата на кухнята. — Трябва да вървя. До скоро, Ърни.

— Да — изтри влажните си длани в тесните джинси. „Наистина много скоро ще се видим.“

Клеър едновременно вдигна телефона и отвори хладилника.

— Ало.

Докато изваждаше кренвирш, горчица, кисели краставички и безалкохолно, в ухото ѝ някой задиша тежко и страстно. Усмихна се и пъкна кренвирша в микровълновата фурна, после също започна да диша. Като от време на време дрезгаво шепнеше „да“ и „О, да!“. Нагласи часовника на фурната и отвори бутилката.

— О, Господи, не спирай — завърши накрая със страстно стенание.

— Добре ли ти беше? — попита niskият мъжки глас.

— Чудесно. Невероятно. Най-доброто — отпи голяма глътка пепси. — Жан-Пол, умееш да телефонираш страхотно. — Взе кренвирша от фурната, пъкна го в хлебчето и започна да го залива в горчица.

— Само ако Анджи разбере...

— Аз съм на деривата, идиотке.

Клеър се разсмя и добави към хамбургера си краставички с копър.

— Ах, така ли, значи сме разкрити. Какво има?

— Е — каза Жан-Пол, — здравей, аз съм.

— Дръж се прилично — кротко го смъмри Анджи. — Искаме да разберем как си.

— Добре съм — доволна, Клеър подхвана преливащия отвсякъде хамбургер и го ухапа. — Наистина съм добре — измънка с пълна уста. — Тъкмо приключих няколко скици на един нов модел. Хлапетото има страхотни ръце.

— О, така ли?

Развеселена от интонацията на Анджи, Клеър поклати глава.

— Казах хлапетото в буквалния смисъл. На шестнайсет-седемнайсет е. Скицирах също ръцете на една приятелка, сервитьорка. Истинска поезия на сръчността в действие. Хвърлила съм око и на още едни страхотни ръце — помисли си за Кем и замислено продължи: — Може би също и лицето. Или пък направо цялото му страхотно тяло. — После си помисли: „Как ли ще реагира, ако го помоля да позира гол?“

— Изглежда си доста заета, chérie — Жан-Пол вдигна парче аметист от бюрото си.

— Наистина съм. Анджи, предполагам ще си доволна да разбереш, че работя всеки ден. И то истински — добави Клеър и се повдигна да седне на плота, отхапвайки отново от хамбургера. — Всъщност вече имам нещо завършено.

— И? — попита Анджи.

— Предпочитам сама да го видиш. Аз съм все още много вътре.

Жан-Пол продължаваше да прехвърля камъка от една ръка в друга, затиснал телефона между рамото и ухото си.

— Как е животът във веселото село?

— Град — поправи го Клеър. — Тук е град и животът е чудесен. Защо не дойдете да видите сами?

— Какво ще кажеш, Анджи? Как ще ти харесат няколко дни в провинцията? Можем да подишаме миризмата на крави и да се любим в сеното.

— Благодаря.

— Една седмица в Емитсбъро не е като една седмица в пустинята — запалена от идеята, Клеър набързо налага хамбургера. — Тук нямаме диви прасета, нито луди изнасилвачи.

— Колко жалко — отвърна Жан-Пол, като цъкаше с език. — А какво имате, *cherie*?

— Спокойствие, тишина, дори някаква приятна скука — спомни си за Ърни с неговото младежко нетърпение и неудовлетвореност. Предполагаше, че скуката не се отнася за всички. — След като ви разведа из интересните места, като заведението на Марта и кръчмата на Клайд, можем да седнем на предната тераса, да пием бира и да гледаме как расте тревата.

— Звучи примамливо — несигурно каза Анджи.

— Ще видим как може да си организираме програмата — реши веднага Жан-Пол. — Иска ми се да видя кръчмата на Клайд.

— Страхотно — вдигна бутилката си за тост Клеър. — Ще ти хареса. Сигурна съм. Това е истинската кръчма на провинциалното малко градче. В Емитсбъро нищо не се променя.

Пръскаше слаб пролетен дъждец и овлажняваше почвата в кръга. В огнището нямаше огън, а само студена пепел от дърва и кости.

Вместо свещи имаше фенери. Облаци закриваха луната и потулваха звездите.

Но решението беше взето и те не можеха да чакат. Тази нощ имаше само пет загърнати фигури. Старата гвардия. Тази среща и този ритуал бяха тайна за всички, освен за тези петима избрани.

— Божичко, какво мръсно време — Биф Стоки загръщаше цигарата с дебелите си ръце, за да я предпази от дъжда. Тази вечер нямаше дрога, нито свещи, нито песни, нито проститутки. За двайсетте години откакто беше член на братството, той бе свикнал с това и смяташе ритуала като полагащо му се допълнение.

Само че тази вечер вместо олтар, имаше само гол стълб и обърнат кръст. Другарите му изглеждаха нервни и неспокойни. Докато дъждът се сипеше, никой от тях не проговаряше.

— За какво е всичко това, по дяволите? — попита той, без да се обръща специално към някого. — Това не е обичайната ни вечер.

— Трябва да се свърши една работа.

Водачът излезе от групата, пристъпи в центъра на кръга и се обърна към тях. Очите на маската му гледаха с мрачен и празен поглед. Като две врати към ада. Вдигна ръце и разпери дългите си пръсти.

— Ние сме малкото. Ние сме първите. В нашите ръце светлината блести по-ярко. Нашият Господар ни е удостоил с голямото благоволение да водим другите при него, и да им сочим неговата слава.

Приличаше на статуя — зловещ огледален образ на фигурата, родена от кошмарите на Клеър. Тялото приведено, главата издигната, ръцете протегнати. Зад маската очите му горяха от предчувствието, от съзнанието за силата, която притежаваше и която другите никога нямаше да разберат.

На неговия призив те бяха дотичали като добре обучени кучета. След неговата заповед щяха да действат като безмозъчни овци. И ако у един или двама все още бе останала частица от това, което някога наричаха съвест, то жаждата за власт щеше да я заглуши.

— Нашият Господар е сърдит. Зъбите му скърцат за мъст. Предаден е от едно от своите чеда, от един от неговите избрани. Законът е погазен и ние ще отмъстим за това. Тази нощ тук е смъртта.

Щом спусна ръцете си, една от забулените фигури извади изпод мантията си бейзболна бухалка. Преди Биф да успее да отвори уста от изненада, тя се стовари върху черепа му.

Когато отново дойде в съзнание, беше привързан към олтара съвсем гол. Дъждът продължаваше да ръми и се стичаше по кожата му, настръхнала от студ. Но това беше нищо, нищо в сравнение с ледения страх, който бе сграбчил сърцето му.

Стояха около него, един при краката, един при главата, а останалите двама от двете му страни. Четирима мъже, които познаваше почти откакто се бе родил. Очите им бяха очи на непознати. И той разбра, че това, което виждат, е смъртта.

Огънят беше запален и дъждът пръскаше и цвърчеше върху цепениците. Същият звук, като при пържене на месо.

— Не! — изкрещя Биф и се опита да изтръгне ръцете и краката си, докато се гърчеше върху гладкия ствол. — Исусе, не! — в паниката си той призоваваше божеството, което бе осквернявал в продължение на двайсет години. В устата си усещаше вкуса на страха и на кръв — кръвта, потекла, когато зъбите се бяха забили в езика му. — Не можете! Не можете! Аз съм приел оброка!

Вождът сведе поглед към белязания му ляв тестис. Знакът трябваше да се... изтрие.

— Ти вече не си един от малкото! Ти наруши клетвата! Наруши Закона!

— Никога! Никога не съм нарушавал Закона — ударът се стовари върху китките му, докато се извиваше. По дървото плисна първата кръв.

— Не показваме зъбите си, когато сме ядосани. Това е Законът.

— Това е Законът — пропяха останалите.

— Бях пиян — гърдите му се разтресоха от ридания — слабите, горчиви сълзи на страха. Та той познаваше тези лица, сега забулени под качулката и скрити зад маските. Очите му започнаха да се мятат от един към друг с паника и молба. — Да го вземат мътните, пиян бях.

— Ти погази Закона — повтори водачът. В гласа му нямаше милост, нито страст, макар че страстта се надигаше в него — като черно, кипнало море. — Ти показва, че не можеш да го спазваш. Ти си слаб, а слабите ще бъдат унищожени от силните.

Камбаната иззвъня. Водачът извиси гласа си над риданията и проклятията на Биф.

— О, Господарю на тъмния огън, дай ни сила.

— Сила за твоя прослава — припяха останалите.

— О, Господарю на вечността, дай ни издръжливост.

— Издръжливост заради твоя Закон.

— In nomine Dei nostri Santanas Luciferi excelsi!

— Аве, Сатана.

Вдигна сребърната купа.

— Това е виното на мъката. Пия от отчаяние за нашия загубен брат.

Пи дълго, изливайки виното през зиналия отвор на маската. После остави купата, но все още бе жаден. За кръв.

— Защото той бе изправен пред съда, бе съден, и бе осъден.

— Ще те убия! — извика Биф, разкъсвайки плътта си, докато се теглеше от въжетата. — Ще те убия! Моля те, Господи, не позволявай това!

— Смъртта е отсъдена! В сърцето на Принца на ада няма милост. В негово име заповядвам на всички сили на мрака да влеят в мен своята пъклена мощ! От името на всички богове на преизподнята заповядвам това, което желая, да се изпълни!

— Ето имената.

— Бафомет, Локи, Хикейт, Велзевул.

— Ние сме ваши чада.

С разкрито от плач лице Биф крещеше, като ту ги проклинаше, ту ги умоляваше, ту ги заплашваше. Жрецът продължаваше, изчаквайки страхът на Биф да го изпълни целия.

— Гласовете на моя гняв рушат тишината. Отмъщението ми е абсолютно. Аз съм унищожение. Аз съм мъст. Аз съм справедливостта на ада. Призовавам синовете на Господаря на мрака да смажат с непоколебим възторг нашия паднал брат. Той извърши предателство и писъците на неговата агония, неговото смазано тяло ще служат като предупреждение за тези, които се отклонят от Закона.

Спря да говори и се усмихна зад маската.

— О, братя на нощта, вие, които ще препуснете върху горещия дъх на ада, започвайте!

При първия удар, който разтроши капачките на колената му, викът на Биф разцепи въздуха от болка. Те заудряха по него механично. Ако у някого имаше съжаление, то не бе по-силно от нуждата. Не можеше да надделее над Закона.

Жрецьт остана изправен, с вдигнати ръце, докато наблюдаваше касапницата. Два пъти преди това също бе заповядвал смърт за един от братството. И вече два пъти бързият и безмилостен акт бе потушил припламващите искри на бунта. Много добре знаеше, че някои са недоволни от отклоняването на братството от първоначалната чистота на идеята. Също както другите жадуваха за повече кръв, повече секс и повече разврат.

Бяха се случвали и преди такива неща и се очакваха.

Неговото задължение беше да следи чедата му да вървят по начертаната от него линия. Негово задължение беше да се увери, че тези, които не го правят, плащат за това.

Биф отново изпищя и насладата на жреца нарасна.

Нямаше да го убиват бързо. Не беше това начинът. При всяко жестоко изпращяване на дървото върху костите кръвта на жреца потичаше по-бърза и по-гореща. Виковете продължаваха — силни, пронизителни, почти нечовешки.

Луд, мислеше си той, докато слабините му пулсираха. Смъртта на един луд често е безсмислена — ако не се смята самата сладост да убиваш. Но тази смърт щеше да послужи, за да убеди другите в абсолютния гняв. Неговият гняв. Защото той много отдавна бе разбрал, че не сатаната се разпореждаше тук, а той самия.

Той беше силата.

Славата на смъртта — това беше той.

Удоволствието да се убива — това беше той.

Тъй като виковете отслабнаха и преминаха в задавено стенание, той пристъпи напред. Взе четвъртата бухалка и застана зад Биф. Видя, че в ужасения поглед на жертвата, под булото на болката, все още тлее страх. Дори по-лошо — все още тлее надежда.

— Моля — кръвта потече от устата на Биф и го задави. Опита се да вдигне ръка, но пръстите му бяха по-безпомощни и от натрошени клонки. Вече бе отвъд болката, прострян върху режещия праг, където никому е бе дадено да издържи. — Моля те, не ме убивай. Аз съм положил клетва. Положил съм клетва.

Жрецьт само стоеше и го гледаше, защото знаеше, че моментът, че триумфът приближава своя край.

— Той е съдникът. Той е властелинът. Каквото сме сторили, сторили сме го от негово име — очите му проблеснаха и се сведоха

към все още чистото лице на Биф. — Той, който умира тази вечер, ще бъде предаден на мъки и страдания. На нищото.

Погледът на Биф ту се проясняваше, ту отново се замъгляваше. При най-леко дишане кръвта бликваше от устата му. Нямахше да има повече викове. Знаеше, че вече е мъртъв и молитвите, които се блъскаха във вцепененото му съзнание, се смесваха със заклинанията. Тук към Христос. Ту към Луцифер.

Изхриптя и почти издъхна.

— Ще се видим в ада — успя все пак да прошепне.

Жрецът се наведе близо до него, така че само Биф да може да го чуе.

— Адът е тук.

Тръпнещ от наслада, той нанесе последния „Coup de grace“. Горещото му семе се изля върху земята.

Докато изгаряха бухалките в свещеното огнище, кръвта попиваше в калта.

ГЛАВА ОСМА

Кем стоеше до оградата от източната страна на засятата с царевица нива на Матю Допър. С нахлупена върху лицето шапка, за да му пази сянка, и с парче тютюн в устата, Допър седеше на трактора и караше бавно. Двигателят бръмчеше равномерно благодарение на най-големия му син, който предпочиташе да човърка машини, вместо да обработва нивите.

Карираната му риза беше цялата мокра от пот, макар че едва минаваше десет. Два от пръстите на лявата му ръка бяха отрязани до първото кокалче при едно заплитане в комбайна. Това осакатяване не бе повлияло на работата му във фермата, нито на резултатите му на боулинг на турнирите в сряда. Само бе породило у него много внимателно отношение към машините.

Очите му бяха постоянно зачервени и възпалени от почти петдесетте години сред вятър и прах. На сбръчканото му недружелюбно лице бе изписан упорит и саможив интерес.

Беше роден във фермата и я бе поел, след като неговият старец умря. Тъй като брат му, нещастният Джуниър, се бе прострелял в съседната гора, Матю Допър наследи всяко едно камъче от фермата. Живееше тук, работеше тук и тук щеше да умре. Хич не му трябваше Кемърън Рафърти да му се пъчи със значката си и да му нарежда как да си гледа работата.

— Мат, това е вече трето оплакване за този месец.

В отговор Допър само се изплю от трактора.

— Тия проклети пришълци се домъкнаха тук и намърдаха шибаните си къщи върху земята на Хаубейкър, а сега се опитват да изгонят и мен. Тук не ми трябват значки, тук си е мойта земя.

Кем стъпи с крак върху долната преграда на оградата и се въоръжи с търпение. Ноздрите му потръпваха от силния мирис на тор.

— Никой не се опитва да те гони, Мат. Трябва само да вържеш онези кучета.

— Тук има кучета от сто години — изплю се той отново. — И никога не са били вързани.

— Нещата се променят — Кем вдигна поглед над нивата, където в далечината се виждаха панелните жилища. Някога тук имаше само поля, ливади и пасища. Ако човек дойдеше насам рано сутрин или привечер, можеше дори да види как пасат сърни. Сега хората бяха поставили сателитни антени и глинени сърни в дворовете си.

Какво чудо имаше тогава, че съчувства на Мат? Но симпатията настрана, той трябваше да си върши работата.

— Кучетата ти не стоят само във фермата, Мат. Това е проблемът. Мат изсумтя.

— Обичат да серат в нивите на Хаубейкър.

Кем не можа да сдържи усмивката си. Между семействата на Допър и Хаубейкър вече три поколения съществуваше вражда. Това ги правеше щастливи. Запали цигара и се облегна свойски на оградата.

— Липсва ми стария Хаубейкър как балираше люцерната.

Допър сви устни. Истината беше, че Хаубейкър липсваше и на него. Много му липсваше.

— Направи това, което сметна за нужно, и според мен си докара хубава печалба — извади мръсна кърпа и силно се издуха. — Но аз оставам. Докато дишам, ще си остана фермер.

— Обичах да се промъквам насам и да си бера от твоята царевица.

— Знам — сърдитият му тон малко се смекчи. — Тук отглеждаме най-хубавата сладка царевица в района. Така е било и така ще бъде.

— Няма спор по въпроса. Отивахме там в гората и я изпичахме на огъня — усмихна се към Мат, спомняйки си за захарния вкус на царевицата. — Мислех си, че сме те изпързали.

— Знам всичко, което става из земята ми — намести шапката си за момент, докато се взираше в далечината към гъстата гора. Погледът му стана по-предпазлив. — Какво ме бърка, че сте си откъснали няколко мамула. Наш'то не се губи.

— Ще си спомня за това през юли — усмихна се Кем. — Виж какво, Мат, в новия квартал има деца, и то много деца. Твоите три немски овчарки са истински зверове.

Допър отново стисна челюсти.

— Никога не хапят.

— Досега — Кем дълбоко си пое дъх. Знаеше, че може да повтаря закона да се държат кучетата вързани, валидни в окръга,

докато го заболи устата. Нямаше кой да му обърне внимание. Но понеже изпитваше симпатия към Допър, не му се искаше да рискува някое от кучетата да се хвърли и да ухапе дете.

— Мат, знам, че не искаш никой да пострада — вдигна ръка, преди Мат да успее да протестира. — Знам, че те обикновено са много гальовни кучета. С теб може и да е така. Но никой не може да предвиди как ще реагират на непознати. Ако нещо се случи, край на кучетата, а ти ще търкаш пейките в съда. Не усложнявай нещата. Вържи ги или им загради място някъде в двора на фермата.

Допър хвърли поглед към него и се изплю. Имаше си причини да държи три огромни кучета. Важни причини. Човек трябва да се защитава, себе си и своето семейство от... Погледът му се плъзна към гората и отвъд нея. Да се защитават от каквото трябва.

Не обичаше компромисите. Но знаеше, че ако не отстъпи, някой от онези никакви пикльовци от Дружеството за правата на човека щеше да се домъкне да си навири носа наоколо. Или пък някой от онези преселници щеше да го съди. Нямаше пари за такса и разни адвокатски задници.

— Ще си помисля.

След шестседмични опити този път Кем беше най-близо до изтръгването на някакво обещание. Остана да пуши мълчаливо, докато преценяваше мъжа върху трактора. „Той ще върже кучетата, реши накрая, защото стария Мат не би искал да загуби тях или фермата си.“

— Как е семейството? — опита се да приключи разговора приятелски.

— Горе-долу — отпусна се Допър. — Сю Елън се разведе с оня негодник, търговеца на коли, дето се беше оженила — ухили се и продължи: — Ти първия път изпусна влака. Сега може и да ти хвърли око, щом вече си богат и имаш сериозна работа.

Кем също се усмихна и невинно попита:

— Колко деца имаше?

— Четири. Оня тъп чукач ѝ надуваше корема всеки път, щом кихнеше. Май си е намерила работа. Чиновничка в канцеларията на Пени в оня скапания търговски център. Нанси не се хвърля на голямо — погледът му се стрелна към къщата, където жена му се занимаваше с най-малкото внуче.

Поговориха още малко за големия му син, който още преди час трябвало да върне добитъка от паша, и за малкия, който учеше в колеж.

— Представяш ли си, това момче мисли, че трябва да ходи на училище, за да се научи как да работи във ферма — Допър отново се изплю замислено. — Нещата май наистина се променят, искаш или не. Трябва да подхващам пак работата.

— В железарията има вериги — хвърли цигарата Кем. — До скоро, Мат.

Допър остана да гледа, докато отиваше към колата, и после обърна поглед към групата къщички в далечината. „Проклети пришълци“, изруга наум и включи трактора.

Кем обърна колата, вдигайки прахоляк и камъчета. Подкара покрай Допърската гора, където клонките буйно се бяха раззеленили. Мисълта му се върна назад към детството, към юношеските години.

Виждаше се, понесъл наръч царевици от нивата на Допър, с няколко бири, подрънкващи в торбата заедно с пакет марлборо и кибрит. Понякога беше сам, избягал, за да се скрие и оплаква раните си, нанесени с такава лекота от втория му баща. Друг път беше с Блеър Кимбъл, Бъд Хюит, Джес Хаубейкър или някой от останалите, с които се бе скита през онези далечни дни.

Седяха покрай огъня с мириса на печена царевица и хотдог, наливах се с бира и се хвалеха за момичетата или си разказваха истории за Джуниър Допър, от които кожата им настръхваше.

Интересно, колко често бяха идвали тук, макар че косите им щръкваша на тила от страх. Може би именно за това, помисли Кем. Тук беше тяхното място, тайнствено и злоещо.

Понякога бяха почти сигурни, че някой броди редом с тях през гъстата, мълчалива гора.

Неволно потръпване го накара да се засмее на себе си. Някои неща не се променяха, помисли отново и се усмихна. При мисълта за обезглавения призрак на Джуниър Допър по гърба му все още пробягваха студени тръпки.

Сви встрани от гората и реши да мине през новия квартал, за да успокои и най-разярените обитатели, че кучетата на Мат Допър ще бъдат вързани. Колата забръмча нагоре по извивките на завоите по склона и му напомни за неотдавнашната им разходка с Клеър.

Беше забавно и приятно — неочакван спомен за детството. Да седи с нея край реката и лениво да разговаря, беше като да се завърне отново у дома.

Но целувката им съвсем не приличаше на завръщане у дома. Не беше нито утешителна, ни то приятелска, нито нежна. Беше като гръмотевичен удар. Чудеше се как е могъл някога да изпусне Клеър Кимбъл. Сега нямаше намерение да я остави да се измъкне отново.

Реши, като свърши тук, да мине покрай нея — като се надяваше, че ще е там и ще заварява — и да види какво би казала за вечеря и кино в Хейджърстаун. При малко късмет и ако преценката му за реакцията ѝ е близо до целта, би могъл да предложи на връщане да отидат в неговата къща. После щяха да импровизират.

Спомни си, че тя не искаше да бърза. Колко жалко, че търпението не беше сред силните му качества.

При последния завой съгледа две момчета с колела. Реши, че са избягали от училище и трябва да признае, че донякъде ги оправдава в такава прекрасна майска утрин. Затова отби без особен ентузиазъм и се приготви да ги вкара в правия път. Излезе от колата и тръгна към тях.

Позна и двамата — проклетие или благодат на малкия град. Сай Абът — по-малкия брат на Джош от онова приключение в гробищата — и Брайън Найт, племенникът на Мин Атертън. Макар че на Кем по-скоро му се искаше да им намигне и да им се усмихне, приближи към тях със строг поглед. И двамата изглеждаха малко пребледнели, забеляза Кем, като се питаше дали това бе поради срещата със закона, или вече бяха започнали да дъвчат тютюн.

— Е, какво става? — сложи той ръка на кормилото на старото колело, което момчето на Абът беше възседнало. — Малко сте закъснели за училище тая сутрин, а?

Сай отвори уста, но успя само слабо да изхрипти. Лицето му почти позеленя и той се наведе в страни и повърна.

— О, по дяволите — промърмори Кем и хвана колелото, за да го задържи. — Какви ги вършите вие двамата? — той погледна към Брайън, докато Сай продължаваше да се дави.

— Просто си карахме и... и... — Сай също постави ръка на устата си и Кем забеляза, че от очите му изскочиха сълзи.

— Окей — смекчи тона и прегърна през раменете Сай, който бе започнал да трепери. — Какво стана?

— Ами ние го намерихме — Брайън преглътна силно и Кем усети неприятен дъх от устата му. — Искахме да слезем долу с колелетата и да погазим малко в реката, нищо друго не сме правили. Но после го видяхме.

— Какво видяхте.

— Тялото — въпреки унижението, че ще видят как реве, Сай започна да хлипа с глас. — Беше ужасно, шерифе. Ужасно. Цялото в кръв.

— Добре, момчета, защо не седнете отзад в колата, а аз ще отида да погледна. Елате, ще сложим колелетата в багажника — настани разтрепераните момчета на задната седалка. „Сигурно е някоя сърна или куче“, помисли си той. Но ръцете му бяха станали ледени — признак, който му бе познат. „Спокойно.“ Отвори задната врата на колата и се опита да ги поразвесели.

— Нали няма да оцапате целия под, момчета?

Сай продължаваше да хлипа, а Брайън само поклати глава. За да успокои приятеля си, той леко го потупваше по ръката.

Извън настлания с чакъл банкет на пътя теренът ставаше понисък, покрит със сухи листа и миналогодишни клонки. Хвърляйки последен поглед към двете преbledнели лица в колата, Кем започна да се спуска, като леко се хлъзгаше, защото все още беше влажно след нощния дъжд.

Усещаше мириса на влажна пръст и шума. Виждаха се дълбоки следи там, където момчетата се бяха спуснали и после обратно нагоре, когато се бяха изкачили. Видя, както сигурно и те бяха видели, лепкавата кървава диря. Усети я. Усети смъртта.

Тръгна отново, като си повтаряше, че сигурно е животно. Блъснато от кола и допълзяло тук, преди да умре. Мили Боже, имаше много кръв. За момент спря, разтърсен от картината на спомена, която напираше в съзнанието му.

Стените по жилището, целите оплескани в червено. Гадната миризма. Писъците, които не преставаха.

Започна да диша дълбоко и се проклина.

По дяволите, това бе минало. Беше приключено.

Когато съгледа тялото, стомахът му остана спокоен, за разлика от момчетата. Беше виждал трупове и преди. Дори твърде много. Първото, което живо усети, беше гняв — гняв, че го намира тук. В неговия град. В неговото светилище.

После усети отвращение и съчувствие. На когото и да бе принадлежала тази купчина плът и кости, трябва да бе умрял по ужасен начин. След това съжалението за това, че тези две момчета, избягали от училище в топлата пролетна утрин, се бяха натъкнали на нещо, което не можеха да проумеят и което никога нямаше да забравят.

Самият той не го проумяваше — след всички години в полицията, всичките безсмислени и дребни жестокости, той не го проумяваше.

Внимателно, за да не наруши разположението, Кем клекна до тялото. По голата плът бяха полепнали листа. То лежеше захвърлено, натрошените му ръце и крака бяха огънати под невъзможни ъгли, а лицето бе заровено в калната мокра шума.

Когато разглеждаше останките, изведнъж очите му се присвиха. Под раните и кръвта, успя да забележи татуировка. Устата му пресъхна. И още преди внимателно да повдигне разбитата глава и преди да погледне размазаното лице, той разбра. Когато се изправи, можеше да се закълне, че тази купчина беше онова, което бе останали от Биф Стоки.

— Божичко, Кем! — Бъд усети как вътрешностите му се надигат и преглътна. — Исусе Христе! — гледаше надолу към тялото в краката си. Попи уста с ръкава на ризата си и усети, че лицето му се облива в студена пот, а под мишниците му потичат ручейчета. — Исусе, Исусе — повтаряше безпомощно, после се обърна и залитна към храсталака, за да се облекчи.

Вече по-спокоен, Кем остана на мястото си, изчаквайки Бъд да регулира стомаха си. Някъде от другата страна на реката се чу дрозд. По дърветата подскачаха катерички.

— Съжалявам — успя да продума Бъд и със студени ръце обърса влажното си лице. — Просто не можах... никога не съм виждал...

— Няма за какво да се притесняваш. Добре ли си вече?

— Да... — но продължи да гледа няколко сантиметра над това, което лежеше върху покритата с листа земя. — Мислите ли, че е блъснат от кола? Предполагам, че може да го е бутнала някоя кола и после да са го изтъркаляли тук. Хората винаги карат много бързо по тези завои — отново избърса устата си. — Адски бързо.

— Не, не мисля, че го е ударила кола. Не мога да си представя как колата ще натроши всяка костичка от тялото му — после притворил очи, Кем продължи да разсъждава на глас: — Ами къде са следите от спирачния път? Как, по дяволите, е стигнал до тук? Къде е колата му? И къде, за Бога, са дрехите му?

— Ами, мисля... Мисля, че може..., че би могло пак да е бил мъртвопиян. Възможно е да открием колата му, а също и дрехите някъде по-нататък. После е вървял по пътя и е минала кола и... — но сам съзнаваше, че това е глупаво. Глупаво и неиздържано.

— Мисля, че някой го е пребил до смърт.

— Но това е убийство. Велики Боже, никой не е убиван тук наблизко — обзет от паника, гласът на Бъд се бе повишил с една октава, а после изведнъж се прекърши. — В тоя район на окръга не сме имали убийство откакто Т. Р. Люис полудя и застреля шурей си. Божичко, сигурно съм бил на не повече от пет-шест години. Никой не убива хора в Емитсбъро.

Като съдеше по колебанието в гласа на Бъд, Кем разбра, че е възможно да се лиши от него, ако не внимава.

— Ще изчакаме да дойде следователят. Междувременно, ще заградим района и ще започнем разследването.

Предполагаше, че това ще ангажира Бъд и ще го облекчи малко. Вече беше сигурен, че Биф не е умрял тук.

— Трябват ни снимки, Бъд. Иди горе и вземи апарата — видя погледа на помощника си и сложи ръка на рамото му. — Аз ще ги направя — каза внимателно. — Ти само иди и ми донеси апарата.

— Добре — тръгна нагоре по склона, но отново се обърна. — Това е голяма гадост, нали, шерифе?

Да-а. Наистина страхотна гадост.

Щом му донесе апарата, Кем нареди на Бъд да се върне горе на пътя, за да изчака следователя. После, освобождавайки се от всички излишни мисли, се зае с неприятната си задача. Засне протритите и

разкъсани китки и глезени, липсата на рани по гърба и задната част на бедрата.

Когато свърши, ужасно му се искаше да запали цигара, но вместо това остави апарата и взе бутилката със спрей, която бе грабнал от склада на канцеларията. Клекна и веднага изруга, защото, щом се опита да пръска, дюзата само изцвърча. Разклати силно бутилката и чу звучното триене на смесителните сачми в нея.

Установи, че този звук винаги му е бил приятен. Усецаше се добре свършена работа, за нещо предстоящо. Но не виждаше нищо хубаво, на което да се надява в близкото бъдеще. Отново насочи дюзата към земята и натисна.

С горчива усмивка забеляза, че грабнал бутилка с патешко жълто. Е, поне на проклетия негодник се беше паднало да очертаят трупа му с приятен сладък цвят.

Започна от краката, като се стараеше да не се плаши от жалкия вид на натрошените и смачкани ходила.

„Тия крака са се забивали в задника ти по-често, отколкото можеш да преброиш“, напомняше си сам. И все пак ръцете му леко потрепваха, докато напредваше в боята покрай голия му ляв крак.

— Май ти е строшил коленете, а? — измърмори Кем. — Винаги съм се надявал, че ще свършиш зле. Изглежда, желанието ми се сбъдна.

Стисна зъби и продължи нататък. Не спря, докато не усети, че челюстите го болят. Много внимателно остави боята, седна и извади цигара.

Спомни си последния път, когато беше стоял и наблюдавал мъртвец. Тогава пред него беше някой, когото обичаше, някой, с когото се беше смял, за който се чувстваше отговорен. Някой, за когото бе скърбил.

Кем затвори очи, но само за малко, защото миналото веднага го връхлетя. Тялото на Жак, проснато върху мръсното стълбище и кръвта, което бликаше от него толкова бързо, че и двамата разбраха, че няма никакъв шанс. Абсолютно никакъв шанс.

Заради мен, помисли си Кем, и усети как потта се стича по гърба му. Заради мен.

— Шерифе, шерифе — Кемърън се отърси от видението си и видя Бъд до себе си. — Следователят пристигна.

Кем кимна, после взе апарата и бутилката със спрей и ги подаде на Бъд. До неговия помощник, с черна чанта в ръка, стоеше окръжният следовател. Беше нисък, слаб мъж с бяла кожа и странни ориенталски очи — тъмни, леко изтеглени и с много гъсти мигли. Прошарените му коси бяха грижливо сресани на добре очертан път. Носеше спретнат бежов костюм и предизвикателна папионка. Беше около петдесетте, любезен и тих. С трупове се чувстваше повече в свои води, отколкото с живите им копия.

— Доктор Лумис. Как сте?

— Шерифе — Лумис му подаде бледата си, слаба ръка. — Очевидно имате някакви проблеми.

— Очевидно — Кем усети странно желание да се изсмее. — Две деца намерили тялото преди около час. Вече направих снимки и очертах положението му, така че може да не се притеснявате — всичко е както си беше.

— Отлично — Лумис сведе поглед към тялото. Единствената му реакция беше леко свиване на устните. С делови движения той отвори чантата си и взе чифт тънки хирургически ръкавици.

— Нали няма да... — отстъпи две крачки назад Бъд. — Нали няма да правите аутопсия или нещо такова направо тук?

— Не се притеснявайте — Лумис се усмихна неочаквано широко. — Ще го запазя за по-късно.

Кем отново взе фотоапарата. Пак щеше да им трябва.

— Бъд, върви горе на пътя. Внимавай никой да не спира и да зяпа.

— Да, сър. — Бъд облекчено се заизкачва по склона.

— Заместникът ви е доста нервен.

— Още е млад. Това е първото му убийство.

— Разбира се, разбира се — Лумис отново сви устни. — Боята още не е засъхнала.

— Съжалявам. Нямах нищо друго под ръка.

— Няма проблем. Няма да ми пречи.

После извади малък касетофон и внимателно го постави върху един камък. Започна да говори високо, бавно и спокойно, докато оглеждаше тялото.

— Трябва да го обърнем — каза накрая сухо.

Без да проговори, Кем остави апарата и помогна на доктора да повдигнат и обърнат трупа. В ръцете им натрошеното тяло се поклащаше и напомни на Кем за движението на изхвърлените отпадъци в торбите за боклук. Когато чу как костите се трият една в друга, едва сдържа молитвата си.

Ако преди това му беше тежко, сега стана още по-зле — с вперените нагоре в него безжизнени очи на Биф. За разлика от гърба, предната част на тялото представляваше кошмарна гледка от натрошени и счупени кости. Огромният гръден кош беше хлътнал, а от органа на мъжествеността, с който Биф толкова се бе гордял, бе останала само пихтиеста маса.

Докато се обръщаше отново да вземе апарата и да си поеме дъх, Кем си мислеше, че бе излязъл прав за коленете. Направи още снимки, а докторът продължи да диктува с неразбираеми термини.

При звука на линейката и двамата погледнаха нагоре.

— Нямаше нужда от сирената — каза Лумис и цъкна с език. — Ще преместим тялото в моргата, шерифе, за да направим по-подробен оглед. Мисля, че няма да сгреша, ако кажа, че този човек е бил подложен на жесток и продължителен бой. Смъртта вероятно е причинена от силен удар по главата. От степента на втвърдяване на трупа можем да приемем, че е умрял преди около десет до петнадесет часа. След аутопсията със сигурност ще мога да ви дам повече подробности.

— Имате ли представа кога ще можете да го върнете отново?

— След четиридесет и осем часа, а може и повече. Дали ще ни трябват снимки на зъбите?

— Какво?

— Снимки на зъбите — Лумис смъкна ръкавиците си, сгъна ги и ги натика в чантата. — Тъй като тялото е голо и няма документи, сигурно ще ви трябват снимки на зъбите?

— Не, познавам го.

— Добре тогава — погледна нагоре, където санитарите слизаха с плътна найлонова торба и носилка. Преди да успее да продължи, чуха скърцане на спирачки. Кем не обърна много внимание, разчитайки, че Бъд ще отпрати всички търсачи на сензации. После разпозна гласа, който внезапно повиши тона си, обзет от паника.

— Какво искаш да кажеш с това, че Кем е долу?

Краката на Клеър се огънаха. Като забеляза линейката, кръвта се отдръпна от лицето ѝ.

— О, Боже! О, Божичко! Какво се е случило?

Спусна се напред, но се натъкна на Бъд, който я сграбчи за раменете и препречи пътя ѝ.

— Не можеш да слезеш долу, Клеър. Не бива. Повярвай ми.

— Не! — През ума ѝ прелитаха ужасни и жестоки картини. Виждаше баща си, размазан върху плочките. А сега и Кем. — Не, не и Кем. Искам да го видя! По дяволите, искам веднага да го видя!

Тя си проправи път, изблъсквайки Бъд встрани. Хвърли се слепешката надолу по склона и се озова право в ръцете на Кем.

— Какво правиш, за Бога?

— Ти! — Клеър вдигна треперещата си ръка към лицето му и го докосна с пръсти. По него имаше рани, старите рани, но той си беше съвсем цял и истински. — Помислих... Ти си добре? Добре ли си наистина?

— Нищо ми няма. Качвай се веднага обратно — той я обърна така, че да не вижда сцената долу, после я хвана за раменете и я избута пред себе си нагоре. — Нали ти казах да държиш хората на страна — сопна се на Бъд.

— Той не е виновен — Клеър притисна ръка към устните си и направи усилия да се успокои. — Аз му избягах.

— Сега и двамата можете да се махате. Връщай се в колата и си върви вкъщи.

— Но, аз...

Очите му я пронизаха — твърди и искрящи.

— Това тук не те засяга и аз нямам време да те държа за ръчичка.

— Чудесно — с несигурни крачки тя се отправи към колата, но адреналинът ѝ бързо спадна и се наложи да се облегне на капака.

— По дяволите, Клеър, казах, че нямам време за такива неща — мислеше само как да я отдалечи от там, да я махне, преди да изнесат тялото. Пресече, хвана я за ръката и я избута откъм страната на шофьора.

— Майната ти! — изруга тя, разярена почти до сълзи.

— Хей — вдигна рязко главата ѝ той и се намръщи на блесналите сълзи. — За какво е всичко това?

— Помислих, че си ти — отблъсна грубо ръцете му и потърси ключалката на вратата. — Не знам защо трябва да ме засяга, че може да лежиш там долу ранен или умрял, но поради някакви идиотски причини това е така.

Кем дълбоко въздъхна.

— Съжалявам — тъй като тя успя да отвори вратата, той само я тръшна. — За Бога, Клеър, съжалявам. Ела тук — придърпа я към себе си, без да обръща внимание на усилията ѝ да се освободи. — Дай ми още един шанс, Щека. Имах наистина много тежък ден — усети, че тя малко се отпусна и притисна устни към косата ѝ, вдишвайки чистия ѝ аромат след гнилата миризма на смърт. — Съжалявам.

Клеър само сви рамене, съзнавайки, че това е неуместно.

— Забрави го.

— Ти се беше разтревожила за мен.

— Беше в момент на умопомрачение. Вече ми мина — но ръцете ѝ се увиха около него и за момент го притиснаха. „По-късно ще разсъждавам над реакцията си“, обеща си тя. За сега реши да успокои нещата.

— Какво се е случило?

— Не сега — над главата ѝ Кем видя, че санитарите се изкачват по склона с ужасния си товар. — Върви си вкъщи, Клеър.

— Не исках да се меся в служебните ти неща — започна тя. Но когато вече посягаше към дръжката на вратата, тя се обърна с намерението да се извини на Бъд и видя плътния найлонов чувал.

— Кой е? — попита шепнешком.

— Биф.

Бавно се обърна и погледна Кем.

— Какво се е случило?

Очите му вече не гледаха топло, а безизразно и сдържано.

— Все още не сме уточнили.

Клеър постави ръката си върху неговата.

— Не знам какво да кажа. Какво ще правиш сега?

— Сега? — той потърка лицето си с ръка. — Сега ще отида до фермата и ще кажа на майка ми, че е мъртъв.

— Ще дойда с теб.

— Не, не искам...

— Ти може би не искаш, но майка ти може да има нужда от жена до себе си — спомни си своята майка, как се връща вкъщи, след като е прекарала една забавна вечер с приятелки, и заварва линейката на алеята, тълпа хора на поляната и съпруга си в чувал за мъртъвци. — Знам какво е, Кем — и без да чака повече уговорки, седна в колата. — Идвам с теб.

ГЛАВА ДЕВЕТА

Фермата, в която Кем бе израснал, се беше променила съвсем малко за тридесет години. По някакъв начин тук все още се усещаше очарованието, което помнеше от времето, когато баща му беше жив. Шарените крави все така пасяха по стръмния склон зад плевнята и обора. Лекият пролетен ветрец набраздяваше хълмистата ливада. Зад телената ограда кълвяха и крякаха червените кокошки.

Къщата представляваше несиметрична триетажна постройка с голяма врата и тесни прозорци. Боята беше излющена и захабена. Доста от стъклата на прозорците бяха напукани, а от покрива липсваха няколко плочи. Биф не обичаше да си отваря портфейла за неща, които не носят печалба, освен ако не ставаше дума за бира или жени.

Покрай неравната кална пътека се виждаха няколко случайно останала прецъфтели нарциса. Кем си спомни, че преди два месеца беше дал на майка си пари за един камион чакъл. Най-вероятно беше осребрила чека и беше дала парите на Биф.

Помнеше градината зад къщата, която тя старателно засаждаше и плевеше. Но нямаше вече цветя в гнездата, над които бе полагала толкова грижи. Сега те бяха завзети от диви треви и лози.

Спомни си един ден, почти като днешния, сигурно е бил на пет или шест години — седеше на земята до нея, а тя разкопаваше леха, за да засади теменуги. Тогава тя пееше.

Откога не беше я чувал да пее?

Спря колата в края на пътеката до нейния стар фургон буик и ръждясалия пикап. Новият лъскав кадилак на Биф не се виждаше никъде. Мълчаливо изчака Клеър да го настигне. Тя постави ръка върху неговата и окуражително я стисна, преди да се изкачат по изкривената стълба.

Кем почука и това много я изненада. Не можеше да си представи да почука на вратата на къщата, в която е израсла и в която все още живее майка ѝ. Запита се дали щеше да се почувства задължена да почука, преди да влезе в къщата, където майка ѝ и Джери щяха да

живеят след завръщането си от Европа. Мисълта бе мъчителна и тя я прогони.

Джейн Стоки отвори вратата, като триеше влажните си ръце в престилката и примигваше на силната слънчева светлина. През последните десет години бе натрупала килограми около талията. Според Кем можеше да се каже, че фигурата ѝ е внушителна. Косата ѝ, която навремето е била ярко руса, сега се беше обезцветила. Два пъти в годината тя я къдреше в салона на Бети, като се разплащаше с парите от яйцата, но в момента я беше дръпнала над лицето си с две големи фиби.

Някога е била красива. Кем помнеше, че всъщност като малко момче беше много горд с красотата ѝ и почти влюбен в нея. Всички казваха, че е била най-хубавото момиче в околността. Точно в годината, преди да се омъжи за Майк Рафърти, тя е била кралицата на празника. Някъде още стоеше снимката ѝ с бяла, набрана рокля и праметната през гърдите ѝ лента на победителка, докато младото ѝ и тържествуващо лице блестеше от удоволствие и надежди.

Сега беше стара, помисли Кем и усети пробождане в гърдите. Стара, похабена и изтощена. Беше дори по-тъжно, защото по набръчканото и уморено лице все още се забелязваха следи от онази младежка красота.

Не използваше никакъв грим. Биф ѝ беше казал, че няма да търпи жена му да се рисува като някоя уличница... под очите, които някога са били блестящи и привлекателно сини, сега имаше сенки. Около устата, която всяко момче в Емитсбъро бе мечтало да целува, се бяха врязали дълбоки бръчки.

— Мамо.

— Кемърън! — след първото импулсивно потрепване, тя се успокои, спомняйки си, че Биф не е вкъщи. Когато забеляза Клеър, ръцете ѝ инстинктивно се вдигнаха към косата, с онзи чисто женски жест на притеснение. — Не знаех, че ще дойдеш и ще доведеш гости.

— Това е Клеър Кимбъл.

— Да, знам — припомняйки си добрите маниери, тя ѝ се усмихна любезно. — Помня те — момичето на Джак и Розмари. Виждала съм твои снимки в списанията. Ще влезете ли?

— Благодаря.

Пристъпиха във всекидневната с износени мебели, колосани покривчици и модерен широкоекранен телевизор. Биф обичаше да се изтегне с цяла опаковка бири и да гледа полицейските предавания и спортните състезания.

— Седнете — Джейн отново нервно започна да бърше ръце в престилката. — Мога да направя по един студен чай.

— Няма нужда, мамо — Кем хвана, неспокойните ѝ ръце и я заведе до дивана. „Миришеше на него“, помисли той и стисна зъби.

— Няма да ме затрудни — усмихна се притеснено майка му към Клеър, която седна на стола срещу нея. — Днес е много топло. Пък и е влажно след снощния дъжд.

— Мамо — Кем все още държеше ръцете ѝ и нежно ги разтриваше, — трябва да говоря с теб.

Джейн прехапа устни.

— Какво има? Нещо не е наред. Пак си се бил с Биф. Не бива, Кем. Не е редно да се биеш с него. Трябва да го уважаваш.

— Не съм се бил с Биф, мамо — нямаше начин да го каже повнимателно. Нямаше по-лесен начин. — Той е мъртъв. Открихме го тази сутрин.

— Мъртъв? — Джейн повтори думата сякаш никога преди това не беше я чувала. — Мъртъв?

— Станало е миналата нощ — Кемърън търсеше някакви по-меки думи, които да не присядат в гърлото му. — Съжалявам, че трябва да ти го кажа.

Като някоя кукла на конци тя бавно издърпа ръцете си от неговите и ги притисна към устата си.

— Ти... ти си го убил. О, Господи! Мили Боже. Винаги си казвал, че ще го направиш.

— Мамо — Кем се протегна към нея, но тя се дръпна и започна да се поклаща. — Не съм го убил — решително изрече той.

— Ти го мразеше — още по-бързо се залюля тя напред-назад, с вперени в него посърнали очи. — Винаги си го мразил. Беше груб с теб, вярно, но го правеше за твое добро. Само за твое добро — говореше бързо, като кършеше ръце, а думите ѝ се застъпваха. — Аз и баща ти те бяхме разглезили. Биф разбираше това. Той се грижеше за нас. Знаеш, че той се грижеше за нас.

— Мисис Стоки — Клеър се приближи, седна на края на дивана и привлече майката на Кем в прегръдките си. — Кем е дошъл да ви помогне. И двамата сме тук, за да ви помогнем.

Продължи да приглажда косите на Джейн и да ѝ говори тихо, наблюдавайки Кем, който стана и се приближи до прозореца.

— Ще се обадя на доктор Кремптън — каза той.

— Това е добра идея. Защо не направиш малко чай?

— Той мразеше Биф — зариде отново Джейн Стоки на рамото ѝ. — Мразеше го, но той се грижеше за нас. Какво щях да правя, след като Майк умря? Не можех сама да се грижа за фермата. Не можех сама да отгледам детето. Имах нужда от някого.

— Знам — без да сваля очи от Кем, Клеър продължи да се поклаща. Когато той излезе от стаята, сърцето ѝ продължаваше да го следва. — Да, знам.

— Той не беше лош човек. Не беше. Знам какво разправят хората. Знам какво си мислят, но той не беше лош. Може би обичаше повечко да си пийва, но мъжът има право на това.

Не, помисли си Клеър. Никой няма право да бъде пияница. Но продължи да я люлее и утешава.

— Значи е мъртъв. Но как може да е мъртъв. Той не беше болен.

— Било е злополука — отвърна Клеър и се надяваше, че не я лъже. — Кем ще ви обясни. Мисис Стоки има ли някого, на когото искате да се обадя?

— Не — погледът ѝ беше вперен в стената, а сълзите бликаха и блестяха на слънцето. — Няма никого. Вече си нямам никого.

— Докторът тръгна — каза Кем и постави чаша и захарница на малката масичка. Лицето и очите му бяха безизразни.

— Трябва да ти задам няколко въпроса.

— Кем, не мисля, че...

— Трябва да ги задам — прекъсна я той. Щом не можеше да ѝ бъде син, поне беше полицай, по дяволите. — Знаеш ли къде отиде Биф снощи?

— Излезе — Джейн затършува из джоба на престилката за кърпа. — Мисля, че някъде във Фредерик. Целия ден беше работил здравата и трябваше да си почине.

— Знаеш ли къде точно във Фредерик?

— Може би в клуба на ветераните — изведнъж през ума ѝ мина някаква мисъл и тя отново прехапа устни. — С колата ли е катастрофирал?

— Не.

Клеър отчаяно погледна към Кем, докато той абсолютно безизразно задаваше въпросите.

— Изпийте това, мисис Стоки. Ще ви помогне малко — и сама поднесе чашата към устните на Джейн.

— По кое време излезе?

— Трябва да е било около девет.

— Беше ли с някого друго? Щеше ли да се среща с някого?

— Беше сам. Не знам дали щеше да се среща с някой.

— Взе ли кадилака?

— Да, взе го. Той обичаше колата си — вдигна престилката към лицето си и отново заплака и се разтrese.

— Моля те, Кем — Клеър обви с ръка раменете на Джейн. Тя добре знаеше какво означава да те разпитват, да те карат да мислиш след жестоката смърт на някого, когото си обичал. — Не може ли останалото да почака?

Кем се съмняваше, че майка му би могла да му каже нещо, което да му помогне. Сви рамене и се върна отново при прозореца. Пилетата продължаваха да кълват, а слънцето напичаше тревата.

— Ще остана с нея, докато дойде докторът — Клеър го изчака да се обърне. — Ако искаш. Знаем, че имаш други неща... за които да се погрижиш.

Той кимна и пристъпи към майка си. Осъзна, че няма какво да ѝ каже. Нищо, което тя би искала да чуе. Обърна се и излезе от къщата.

Когато три часа по-късно Клеър спря пред канцеларията на шерифа, тя се чувстваше като изцедена. Док Кремптън беше дошъл и с обичайното си умение бе утешил опечалената вдовица. Двамата с доктора бяха решили, че Джейн не трябва да остава сама, така че, след като той си замина, Клеър седна на стълбите и зачака да изчезне следобедът.

Не посмя да пусне телевизора или радиото, за да не смути мисис Стоки. Не се виждаха и книги и тя остана на мястото си, докато

чувството на загриженост и безпокойство не я накараха да стане и да провери как е Джейн.

Тя спеше дълбоко, със засъхнали сълзи по отпуснатото от действието на успокоителните лице. Клеър отново излезе и тръгна безцелно из къщата.

Навсякъде беше основно почистено. Представи си Джейн как ден след ден бърше и търка от стая в стая, премахвайки всяка пращинка. Беше толкова потискащо. Поколеба се пред прага на работната стая на Биф.

„Не можеш да понасяш смъртта, нали, Клеър?“, каза си тя и се застави да прекрачи вътре.

Съвсем ясно си личеше, че Джейн не е била допускана да влиза вътре с парцала и метлата си. На стената имаше глава на елен, а между рогата му блестеше опъната паяжина. Имаше и катеричка със стъклени очи, която сякаш подскачаше върху парче дърво. А също и фазан, чиито прашни пъстри криле бяха вдигнати като за полет. Върху специална поставка бяха наредени различни пушки. С чувство на неприязън Клеър забеляза, че по тях нямаше прах.

В ъгъла имаше кожено кресло, до което стоеше маса с препълнен пепелник и три кутии „Будвайзер“. В кутията със стъклен капак се виждаше колекция от ножове. Нож с формата на козел, кама, друг нож със закривени и нащърбени краища. А също така, което ѝ се стори доста странно — красив античен кинжал с украсена с емайл дръжка.

Имаше и купчина порнографски списания. От най-вулгарните. „На стария Биф не му трябва Плейбой“, помисли си Клеър.

Забеляза и лавица с евтини книги с мека подвързия, което я изненада. Биф нямаше вид на страстен читател. После, по обложките на книгите, разбра, че те са само допълнение към списанията. Твърда порнография, жестоки убийства и няколко по-леки приключения за мъже. Реши, че би могла да запълни един час с „Наемници от Ада“. Когато я разгърна забеляза зад нея друга книга — „Сатанинска библия“. Хубава колекция, остана замислена Клеър. Явно Биф Стоки е бил любител на истинските развлечения. С облекчение чу, че някой чука на входната врата.

След това мисис Финч и мисис Нигли я освободиха от задълженията ѝ, сега стоеше в колата пред канцеларията на Кем и се чудеше какво да му каже.

Като не измисли нещо, слезе и тръгна, надявайки се, че това е един от онези моменти, които не трябва да се обмислят предварително.

Завари го зад бюрото да пише с два пръста на машината. В пепелника до него тлееше цигара, а в очуканата керамична чашка, изглежда, имаше кафе.

По стегнатата стойка на раменете му можеше да прецени колко е напрегнат. Ако не беше целувката между двамата на люлката на нейната веранда, сега щеше да ѝ е лесно да се приближи и да разтрие раменете му, за да премахне напрежението. Но една целувка, и то такава целувка, променяше нещата. Все пак, ако това щеше да помогне, тя можеше да се опита да го преодолее.

Но просто мина покрай него, седна на ъгъла на бюрото и взе изоставената цигара.

— Здравсти.

Пръстите му за момент се поколебаха и после пак продължиха.

— Здравсти — спря да пише, завъртя се със стола и я погледна. Изглеждаше свежа и нежна. Две неща, от които страшно се нуждаеше точно сега. Но очите ѝ бяха уморени и изпълнени само със симпатия. — Съжалявам, че те въвлякох в това.

— Не ти ме въвлече — поправи го тя и сръбна от кафето. Беше ледено. — Аз се намесих.

— Как е тя?

— Докторът ѝ даде успокоителни. Сега почива. Мисис Финч и мисис Нигли дойдоха. Ще останат при нея.

— Добре — потърка врата си с ръка. Въздишайки, Клеър смачка цигарата и заобиколи бюрото, за да масажира раменете му.

Кем с благодарност се облегна назад към нея.

— Човек, изглежда, лесно свиква с теб, Щека.

— Всички така казват — тя се зачете над главата му в листа върху машината. Беше полицейски доклад, брутално откровен и без никакво съчувствие. Усети как преглъща с мъка, докато четеше за състоянието, в което бе намерено тялото. Кем усети, че пръстите ѝ стискат по-силно и се огледа. Измъкна листа и го захлупи върху бюрото.

— Направи повече, отколкото трябва, Щека. Защо сега не си идеш вкъщи? Включи си оксигена.

Клеър отпусна ръце покрай тялото си.

— Бил е убит.

— Още не сме готови да дадем официално становище — после се изправи, принуждавайки я да отстъпи. — Така, че не искаме из града да тръгнат слухове.

— Нямах намерение да се втурвам в заведението на Марта и да го разправам наляво и надясно, докато си хапвам хамбургера. За Бога, Кем, ако някой е патил от клюки, това съм аз.

— Окей — сграбчи ръката ѝ, преди тя да успее да побегне навън. — Окей, не бях прав. В главата ми е такава каша, Клеър, но след всичко, което днес направи, ти си последния човек, когото искам да забърквам.

— Абсолютно си прав — отново се отдръпна тя, но после спря. — Кем, майка ти не мислеше онези неща, които ти наговори.

— Напротив, точно така мисли — искаше му се малко да се отпусне и погали Клеър по бузата.

— Беше изпаднала в шок от мъка. В такива случаи хората казват...

— Тя ме упреква от десетгодишен — прекъсна я той. — Знаеше, че го мразя, както може би мразех и нея, защото се омъжи за него. Не можех да ѝ кажа, че съжалявам за смъртта му, защото не съжалявам. Дори не съм сигурен дали съжалявам, че е умрял по този начин.

— Не си длъжен да съжаляваш — вдигна ръка и я сложи върху неговата. — Не си длъжен да съжаляваш за нищо. Върши си работата. Открий кой го е убил. Това ще е достатъчно.

— Така и ще направя.

— Слушай, струва ми се, че се нуждаеш от почивка. Защо не дойдеш с мен у дома? Ще ти направя нещо за ядене.

Кем погледна часовника, после документите върху бюрото.

— Дай ми десет минути. Ще дойда направо там.

— Нека да са двайсет — отвърна в усмивка Клеър. — Мисля, че са ми останали само сухи сладки.

Тримата мъже седяха на една пейка в парка. Видяха как Клеър влезе в офиса на Кем. Видяха я и как излиза.

— Не ми харесва, че се навърта наоколо — Лес Гледхил бавно поднесе цигара без филтър към устните си. — Един господ знае какво

е разправяла на шерифа или какво ѝ е казала Джейн Стоки, докато бяха сами през цялото време.

— Няма нужда да се тревожиш за Клеър — човекът до Лес говореше спокойно и разумно. В парка зад тях децата поскърцваха с люлките. — Нито пък за шерифа. Имаме по-важни, а и по-неотложни, задачи. — Въздъхна дълбоко, изучавайки лицата на двамата до него. — Това, което се случи миналата нощ, можеше да бъде избегнато.

— Той заслужаваше да умре — Лес се бе наслаждавал на всеки замах с бухалката.

— Може би да, а може би не — третият изобщо не обичаше да говори. Той зорко следеше преминаващите коли и пешеходци. Слухът, че тримата са се срещали, можеше да плъзне бързо. — Важното е, че е направено. На мен не ми харесва много, че убихме един от нашите.

— Той наруши Закона — започна Лес, но онзи с разумния глас вдигна ръка.

— Да се биеш в бара е безразсъдство, но не е нещо, за което да се убива. Събрахме се преди повече от двадесет години заради ритуала, заради единството, заради Господаря. Не за да проливаме собствената си кръв.

Самият Лес се беше присъединил заради секса, но само сви рамене.

— И ти самият доста кръв проля снощи.

— Решението беше гласувано. Направих каквото трябваше — част от него се беше отдала изцяло на този отвратителен триумф. Това беше неговата слабост и той се срамуваше. — Може би ще дойде време, и то скоро, за смяна на властта.

Третият поклати глава и леко се отмести, достатъчно, за да покаже, че се дистанцира.

— Не искам да се разправям с него. Казах ви, че сте прекалено дръзки, аз не искам да се разправям с него. Не искам да свърша като Биф — вдигна ръка да поздрави някой, който му свирна с клаксон. — Вие правете с него каквото искате... — кимна с глава към Лес. — Също и за момичето на Кимбъл. Не искам да имам нищо общо с това. Според мен всичко си е много добре — преглътна с леко смущение. — Имам работа.

Лес се усмихна и тупна съседа си по раменете.

— Давай напред и се цели в най-високото място, детето ми. Аз съм с теб.

Когато двамата си тръгнаха, Лес се усмихна на събеседника си. Както той си представяше нещата, ако успееш да се преборят, щяха да му разчистят хубаво чисто местенце, където да се настани. Като главен жрец щеше да получава най-добрите проститутки.

След като набързо се отби до супермаркета, Клеър сви в своята алея. Ърни беше седнал върху ниската каменна стена до гаража. Тя му помахала, пресегна се да отключи багажника, но вместо това натисна автоматичната настройка на колана. След кратко усилие успя да открие нужния бутон.

— Здравсти, Ърни — заобиколи и извади от багажника две големи торби с храна. Той лениво се приближи и взе едната. — Благодаря.

— Оставихте ключовете в колата — каза Ърни.

Клеър издуха падналата върху очите си коса.

— Прав си. — Като се наведе през прозореца, тя ги издърпа и му се усмихна. — Винаги така става.

Той я пропусна да влезе първа, за да може да наблюдава как се поклащат бедрата ѝ.

— Казахте, че искате да работите с глина — проговори той, когато Клеър започна да изважда покупките.

— Какво? А, да. Да, наистина — извади опаковка „Ориъс“ и му предложи, но той само поклати глава. — Ти ме чакаше, така ли?

— Мотаех се наоколо.

— Благодарна съм ти, но днес няма да мога да работя. Заета съм. Искаш ли сода?

Беше ядосан, но го прикри с безгрижно свиване на раменете. Взе отворената бутилка, която му подаде и я загледа как търси тигана.

— Дявол да го вземе, знам, че купих. А, ето го — тя постави на печката нащърбен тиган, още една от находките ѝ на онзи битпазар. — Днес не си ли на работа?

— Чак след шест.

Клеър го слушаше само с половин ухо, докато отваряше консерва с рагу. Това беше единствения начин, който знаеше, за да направи сносни спагети.

— Сигурно е трудно да се справяш едновременно с работата, и с училището?

— Оправям се — той се премести малко по-близо и погледът му се впи в гърдите ѝ под прилепналата блузка. — След няколко седмици свършвам с училището.

— Хм — тя намали газта. — Наближава балът, а?

— Това не ме интересува.

— Така ли? — косата ѝ се разпиля по лицето, докато се навеждаше да извади друг тиган за спагетите. — Спомням си моя бал в гимназията. Отидох с Робърт Найдт — знаеш ли го, онова семейство, дето държи супермаркета? Преди малко го видях. Главата му е оплешивяла като тепсия — разсмя се тихичко, наливайки вода в тигана. — Трябва да ти кажа, че това ме кара да се чувствам стара.

— Вие не сте стара — вдигна ръка и понечи да докосне косата ѝ, но отново я отдръпна, защото тя се обърна да му се усмихне.

— Благодаря.

Ърни пристъпи напред и погледът в очите му силно я изненада. Вече не беше същото момче, което преди малко бе сварила да се подпира намусено на стената в двора ѝ.

— Ъ... — опита се да каже нещо така, че да се справи със ситуацията, без да нарани самочувствието му.

— Хей, Щека — Кем влезе в кухнята. Беше видял последните събития и се чудеше дали да го приеме на шега, или да се гневи.

— Кем! — Клеър въздъхна облекчено и посегна за пакета със спагети. — Идваш точно навреме.

— Обичам да съм точен, като ми предлагат безплатно ядене. Здравсти, Ърни, как е?

Кем бе изненадан от проблясващата яростна омраза в очите на момчето, също както Клеър от породилото се зряло желание преди това. После всичко отмина и Ърни отново беше само един тийнейджър, облечен с фланелка на „Слейър“ и изтрити дънки.

— Трябва да тръгвам — измънка той и изскочи през вратата.

— Ърни — Клеър се спусна след него, вече сигурна, че неправилно е разбрала предишния неловък момент. — Благодаря, че ми помогна за чантите — с приятелски жест постави ръка на рамото му. — Ще мога да почна с глината утре, ако имаш възможност да дойдеш пак.

— Може би... — Ърни гледаше покрай нея как Кем разбърква с лъжица соса в тигана. — Вечеря ли му правите?

— Нещо такова. Трябва да се връщам, преди да е загоряло. Ще се видим пак.

Юмруците му здраво се свиха в джобовете, докато гордо крачеше навън. Обеща си да се погрижи за Кемърън Рафърти. Рано или късно.

— Надявам се, че не прекъснах... — отбеляза Кем, когато Клеър отново се върна в кухнята.

— Много смешно — издърпа тя италианския хляб от торбата.

— Не, мисля, че не беше. Идеше ми да умра на място, но не съм толкова... опитен.

— Не ставай смешен. Той е само едно момче — тя затършува из чекмеджето за нож.

— Когато влязох, това момченце беше готово да ти се нахвърли.

— Не е вярно — но неволно потрепери. Точно така й се бе сторило и на нея — онзи гладен, дори хищен поглед в очите му. „Само си въобразявам“, упрекна се сама. — Той просто е самотен. Не знам дали въобще има приятели, или някого, с когото да разговаря.

— Не е самотен, а саможив. Има репутация на необщителен, а и често дава воля на доста буйния си темперамент. Този месец има две глоби за превишена скорост. Бъд вече няколко пъти го хваща да лудува с момичета в кабината на оная таратайка, дето я кара.

— Така ли? — тя се усмихна лукаво. — Странно, това описание ми напомня за някого...

Кем също се усмихна.

— Не си спомням някога да съм имал намерение да пускам ръце на стари жени.

— А, много мило, Рафърти — усмихната Клеър започна да реже дебели филии хляб, — виждам, че не си загубил добрите си обноски.

— Просто внимавай с него, това е всичко.

— Ползвам го като модел, а не за поредния прелъстен в списъка ми.

— Добре — Кем се приближи и я хвана за раменете, за да я обърне с лице към себе си. — Защото бих искал аз да съм единственият, който ти пуска ръце.

— Боже, ти си бил романтичен.

— Ако искаш романтика, остави ножа — Клеър само се засмя, а той го взе и го остави настрана. После бавно, без да сваля очи от нея, зарови пръсти в косите ѝ. Усмивката ѝ се стопи. — Искам те. Предполагах, че веднага си го разбрала.

— Мисля, че за себе си вече го знам — опитваше се да говори спокойно, но не успяваше. — Слушай, Кем, досегашния ми живот е наистина пълен с провали и аз... — гласът ѝ замря, защото той наведе глава и с отворена уста започна да обхожда шията ѝ. Усети как по гърба ѝ се редуват ту ледени, ту огнени вълни. — Не искам да правя още една грешка — притвори очи и изстена, когато той захапа меката част на ухото ѝ. — Наистина, хич не ме бива да анализирам чувствата си. Моят психиатър казва, че... о, Исусе — палците му бавно и леко поглаждаха зърната ѝ.

— Че е много разумно? — прошепна Кем и започна лениво да криволичи с език и леко да хапе извитата линия на лицето ѝ.

— Не... казва, че използвам многословието и... ох, сарказма, за да прикривам чувства си, и че се разкривам единствено в работата си. Заради това съм провалила брака си и всички връзки, които... О, Господи, знаеш ли как ме караш да се чувствам?

Кем знаеше какво чувства той, докато обгръщаше с ръце нейните малки и твърди гърди и минаваше с устни по цялото ѝ лице.

— Докога ще продължаваш да говориш?

— Мисля, че свърших — ръцете ѝ обгръщаха бедрата му, а пръстите ѝ се впиха в тях. — За Бога, целуни ме.

— Мислех, че никога няма да поискаш.

Нетърпеливите му устни се впиха в нейните. Беше очаквал тази реакция, жадуваше за нея. Изчака тялото му да поеме удара и едва тогава самият той се притисна към нея.

Устните ѝ лакомо го поеха и тя обхвана езика му със своя. Тихият му одобрителен стон вибрираше в нея. Усети дълбокия му, опасен вкус и мисълта за неистов, безумен секс накара главата ѝ да се завърти.

Помисли си колко отдавна, твърде отдавна, не беше усещала мъжки ръце върху своите, не беше усещала този вихрен копнеж. Но това беше нещо повече, нещо много по-голямо и затова я плашеше. Желанието прехвърляше границата на горещия и бурен секс, който знаеше, че двамата могат да изживеят. Клеър разбра, че ако се остави, би могла да се влюби.

— Кем...

— Не сега — той хвана лицето ѝ в ръце, разтърсен от това, което ставаше с тялото му, с разума, с душата. Взря се в нея, за да потърси причината, отговора. После, проклинайки всичко, отново впи устни в нейните. Когато усети, че преминава границата, успя да охлаби прегръдката си и опря чело в нейното.

— Мисля, че трябва да сме доволни, че не се случи преди десет години.

— И аз така мисля — отвърна тя, поемайки дълбоко дъх. — Кем, трябва да обмисля всичко това.

Той кимна с глава и отстъпи крачка назад.

— Няма да те излъжа, че не искам да побързаш.

Клеър прокара коса през ръката си.

— Не се шегувах, като казах за грешките. Наистина съм допускала твърде много.

— Предполагам, че и с двамата е така — Кем прибра косата зад ухото ѝ. — И макар да не мисля, че това е толкова важно, но в момента правиш още една грешка.

— Не те разбирам.

— Водата извря.

Клеър се обърна точно навреме, за да види как водата се надига и започва да съска върху котлона.

— По дяволите.

Бъд направи обичайната си обиколка до кариерата и обратно, като през цялото време дъвчеше чипс. Колкото и да се стараше да не мисли за това, което беше видял следобед, мисълта му постоянно се връщаше там, припомняйки му гледката на размазаното тяло на Биф, сякаш непрекъснато я прожектираше пред очите му като върху екран. Много се срамуваше и от факта, че бе повърнал, макар че Кем не бе обърнал особено внимание на това.

Бъд беше твърдо убеден, че добрият полицай — дори когато е само заместник-шериф в малък град като техния — трябва да притежава желязна воля, желязна неподкупност и желязен стомах. Днес той бе претърпял пълен провал по третата точка.

Новината за смъртта на Биф се коментираше из целия град. Алис го бе спряла на улицата в своята красива розова униформа, цялата ухаеща на люляк. Самочувствието му значително се бе повишило, докато със сериозен поглед ѝ бе обяснил каква е официалната версия.

— Тялото на Биф Стоки бе намерено близо до потока Госард Крийк на пътя Госар Крийк. Причината за смъртта все още се изяснява.

Тя изглеждаше много впечатлена, разсъждаваше сега Бъд, и той почти беше събрал кураж да я покани на кино. Но преди да успее, Алис отново хукна, защото закъснявала за смяна. „Следващия път ще го направя“, закани се Бъд и схруска още едно картофче. Всъщност, като приключи с патрулната обиколка, би могъл да спре пред заведението на Марта и да изпие едно кафе с някакъв сладкиш. После можеше да поиска от Алис да я изпрати до къщи, да преметне ръка през рамото ѝ и да спомене, разбира се, съвсем небрежно, че в търговския център дават новия филм със Сталоун.

Колкото повече мислеше за това, толкова повече идеята му харесваше, така че увеличи още малко скоростта. Докато се спускаше надолу по кариерата, започна да потропва с крак по пода и да си представя колко хубаво ще бъде да гледа как Сталоун избива всички престъпници, седнал с Алис до себе си в тъмния салон.

Когато вземаше един завой, погледът му улови проблясване на метал. Бъд намали, примигвайки срещу лъчите на залязващото слънце. „Сигурно е бронята на някоя кола“, помисли си с известно разочарование. Проклетите хлапета не можеха да изчакаат поне да се стъмни.

Отби от банкета и излезе. Нищо не го притесняваше така, както задължението да надвесва кола през прозореца на спряла кола и да приканва любовниците да се прибират.

Миналата седмица видя Марси Гледхил без блузка. Макар че бързо беше извърнал очи, все още му беше трудно да се примири с факта, че видя циците на голямата дъщеря на Лес Гледхил. А колко бяха огромни. Предполагаше, че животът му би станал доста тежък, ако Лес някога научеше за това.

Прекрачи решително банкета и нагази в храстите. Не му беше за първи път да залавя ученици, които отбиват из гъсталака и се отдават на лудории на задната седалка, но за пръв път му се случваше да ги

хваща в кадилак. Поклати глава, пристъпи още една крачка и замръзна на място.

Това не беше просто кадилак, а кадилакът на Биф Стоки. Всеки в града можеше да разпознае лъскавата черна кола с мека червена тапицерия. Бъд се приближи по-близо, а под краката му клонките и съчките пращяха и се чупеха.

Колата беше пъхната наполовина в храст диви капани и бодлите бяха оставили грозни драскотини по лъскавата черна боя.

„Биф трябва да е бил в страхотна форма“, помисли си Бъд и потрепери, като си спомни какво се беше случило с него.

Опита се да не мисли за това и остана известно време, като ругаеше и чистеше бодлите от панталона си. Едва в последния момент си спомни, че трябва да използва кърпичка, за да отвори вратата.

Стереоуредбата, с която Биф толкова се беше хвалил, липсваше. Както отбеляза Бъд, беше извадена чисто и майсторски.

Жабката беше отворена и празна. Почти всички знаеха, че Биф държи пистолет, калибър 45. Ключовете лежаха захвърлени върху седалката. Реши да не ги пипа.

Внимателно затвори вратата. Беше ужасно горд със себе си. Само няколко часа, след като бе намерено тялото, и ето че той бе открил първата следа. С енергични стъпки се отправи към полицейската кола, за да съобщи по радиото.

ГЛАВА ДЕСЕТА

Клеър не разбра от какво се събуди. Нямахше спомен за някакъв сън, нито следи от страх като след кошмар. И все пак изведнъж се бе изтръгнала от съня и лежеше будна в тъмнината, а всичките ѝ мускули бяха напрегнати. В тишината чуваше единствено ударите на сърцето си.

Бавно отметна горната част на спалния чувал. Въпреки че вътре бе топло като в пашкул, краката ѝ бяха ледени. Потрепери от студ и слепешком опипа за клина, който бе събула, преди да се пъхне вътре.

Осъзна, че е стиснала здраво челюсти и е наклонила глава встрани. Ослушваше се. Какво искаше да чуе? Беше израсла в тази къща с нейните нощни звуци и движения и вече не се стряскаше при всяко поскърцване. И въпреки това кожата ѝ бе настръхнала, мускулите ѝ бяха стегнати, а ушите ѝ бяха наострени.

Несигурно се добра до вратата и огледа празния хол. Разбира се, че нямаше нищо. За всеки случай светна лампата, преди да разтрие премръзналите си ръце.

Светлината, която заля стаята зад гърба ѝ, само още по-ясно ѝ даде да разбере, че е среднощ, а тя е будна и сама.

— Трябва ми истинско легло — говореше високо, за да се успокои от собствения си глас. Пристъпи в хола и потри с длани мястото над сърцето, сякаш искаше да успокои неговия буен бяг.

Реши да изпие чаша чай. Ще слезе долу и ще си направи чаша чай, а после ще се свие на дивана. Може би по-лесно ще заспи, ако се прилъже, че всъщност иска само да си дремне малко.

Включи и печката, защото я беше забравила, преди да си легне. Пролетните нощи все още бяха студени. Ето защо бе така измръзнала. „Печката, радиото и още светлина“, помисли си Клеър. Тогава ще спи като младенец.

Но още в началото на стълбището спря. Обърна се и се взря в тесните стъпала, които водеха към таванската стая. Четиринайсет износени стъпала, които стигаха пред заключената дървена врата. Само няколко стъпки, но тя още не ги бе извървяла. Опитваше се да се

убеди, че не е нужно да го прави. Но те бяха в главата ѝ от мига, в който бе влязла отново в къщата.

Не, сега разбираше, че са били в мислите ѝ много преди да се върне в Емитсбъро и в къщата, където бе прекарала детството си.

Внимателно, със сковани и несигурни движения, тя се върна обратно в спалнята, за да вземе ключовете. Ръцете ѝ трепереха, докато се изкачваше по стълбите. Не сваляше очи от вратата над себе си.

Скрит в мрака на първия етаж, Ърни я наблюдаваше. В слабото му тяло сърцето биеше като ковашки чук. Тя идваше към него. Идваше за него. Когато смени посоката и отново се появи на стълбището към тавана, устните му се изкривиха в усмивка.

Тя го желаше. Искаше той да я последва в онази стая, стаята на насилствената смърт. Стая на тайни и сенки. Започва бавно да се изкачва, а дланите му оставяха потни следи по перилата.

Клеър усещаше болка — остра и пронизваща, сякаш остра ледена кама бе забита дълбоко в корема ѝ. С всяка стъпка болката се усилваше. Когато стигна до вратата, въздухът излизаше със свистене от дробовете ѝ. Непохватно заопипва с ключа и се наложи да се подпре с ръка на стената, докато успее да го превърти в ключалката.

„Трябва да се изправиш пред действителността, Клеър — би казал доктор Яновски. — Трябва да я приемеш такава, каквато е, и да се справиш с чувствата си. Животът ни наранява, а смъртта е част от живота.“

— Върви по дяволите! — прошепна Клеър. Какво знаеше той за болката?

Вратата се отвори и металните ѝ панти изскърцаха. Лъхна я мирис на прах и студен, застоен въздух. Очите я засмъдяха. Надяваше се, че е останала някаква миризма от баща ѝ. Следа от английския одеколон, с който се плискаше всяка сутрин, сладкия дъх на черешовите бонбони, които страстно обичаше. Дори силната миризма на уиски. Всичко беше заличено от времето. Не беше останало нищо друго, освен прах. Това беше най-болезненото. Светна лампата.

По средата стаята беше празна, а подът беше покрит с дебел сивкав прах на годините. Клеър знаеше, че майка ѝ още преди години беше накарала да изнесат мебелировката на офиса. И добре беше направила. Но ѝ се искаше, о, как ѝ се искаше, да прокара ръка по

одрасканата повърхност на бюрото му или да седне в износения му скърцащ стол.

Покрай стената бяха наредени кашони, старателно облепени с тиксо. Докато пресичаше стаята, по ледените ѝ боси крака полепна още прах, напластен през годините. С помощта на ключовете, които още държеше в ръка, разкъса лентата и раздра един от капаците.

Тук беше нейният баща.

Бръкна вътре и възкликна тихо от радост и билка, когато извади една от работните му ризи. Беше изпрана и грижливо сгъната, но следите от трева и пръст стояха. Видя го — с провиснала около мършавото му тяло риза, свирука си и наглежда цветята.

„Погледни само делфиниумите, Клеър — усмихна се и прокара слабите си, покрити със засъхнала кал пръсти по тъмносините цветчета, много внимателно, като мъж, който държи малко бебе. — Ще станат дори по-едри от миналата година. Няма нищо по-добро от малко птичи тор, за да се подхрани градината.“

Клеър зарови лице в ризата, вдишвайки дълбоко. Усети миризмата му съвсем ясно, сякаш седеше до него.

— Защо ме остави така? — притискаше силно към себе си това, което бе останало от него, и се поклащаше, сякаш да го приеме изцяло. Тогава я обзе гневът — горещи вълни, които се сливаха със задушавачата я мъка. — *Нямаше право да ме изоставяш така, точно когато толкова се нуждаех от теб. По дяволите, ти ми трябваше тук. Тук имах нужда от теб. Татко. О, татко, защо?*

Свлече се на пода и даде воля на сълзите си.

Ърни я гледаше. Преди тялото му се бе разтреперило от очакването и от чувството за мощ. Сега мрачната възбуда бе отстъпила място на вълна от горещ срам — неочакван и нежелан. Усети как срамът изгаря лицето и шията му, докато силните ѝ, сърцераздирателни ридания изпълваха стаята. Тихо се измъкна навън, но звуците на нейната мъка продължаваха да го преследват и той побягна.

Доктор Лумис седна на стола срещу бюрото на Кем, опря една в друга петите на излъсканите си обувки и склучи ръце върху куфарчето

си. Кем се питаше дали няма изведнъж да тропне с обувки и да отлети за Канзас, или там, откъдето беше.

— Когато разбрах, че убитият ви е баща...

— Втори баща — поправи го Кем.

— Да — покашля се Лумис. — Когато разбрах, че ви е бил втори баща, сметнах за по-добре да донеса лично доклада си.

— Много съм ви благодарен — продължаваше да чете доклада от аутопсията Кем, без да си спести нито дума. — Това потвърждава убийството.

— Няма никакво съмнение, че е бил убит — Лумис за момент разтвори пръстите си и отново ги преплете. — Аутопсията показва първоначалната ми теза. Убитият е бит до смърт. Съдейки по парченцата кости и треските дърво, които открихме, мога да кажа, че са били използвани поне две тояги. Едната е била от чиста борова дървесина, а другата е била боядисана в черно.

— Което ще рече, че имаме поне двама убийци.

— Много е възможно. Може ли? — Лумис взе снимките, които Кем бе направил на местопрестъплението. След като подравни старателно краищата им, той започна да ги прехвърля, сякаш показваше снимки от семеен албум. — Виждате ли раната в основата на черепа? Това е единственият удар от задната страна на тялото. От начина на разкъсването и обезцветяването можем да съдим, че е бил нанесен преди настъпването на смъртта. Това е било достатъчно, за да загуби съзнание. После забелязвате китките и глезените.

— Някой го е ударил, с което го е зашеметил. След това е бил завързан. — Кем взе пакета с цигари. — През останалото време е лежал по гръб.

— Точно така — доволен, Лумис почти се усмихваше. — От дълбочината на раните и количеството влакна в тях е явно, че се е дърпал с всички сили.

— Съгласен ли сте, че не е бил убит там, където го намерихме?

— Да, напълно съм съгласен.

Кем издуха силна струя дим.

— Открихме колата му. Стереоуредбата е извадена заедно с пистолета му и кашон бира от багажника. Касовата бележка за бирата все още беше там. Купил я е същия следобед — като наблюдаваше

внимателно Лумис, той постави цигарата в пепелника. — Много хора са били убивани и за по-малко.

— Наистина.

— Колко такива убийства минават през вас за една година?

Лумис изчака малко с отговора.

— Никога през осемнайсетгодишната ми практика в този район не съм оглеждал труп, пребит така жестоко.

Кем кимна. Така и предполагаше.

— Не мисля, че Биф Стоки е убит заради стереото и кашонче бира.

Лумис отново изпъна пръстите си.

— Аз съм патолог, шерифе. Така че не мога да бъда универсален детектив. Мога да ви посоча причината за смъртта и приблизителното време на смъртта. Мога да кажа какво е било последното, което е ял и дали е имал полов акт. Но не мога да ви дам мотив.

Кем продължи да кима, после угаси цигарата.

— Много съм ви благодарен, че дойдохте лично и то толкова скоро.

— Няма нищо — надигна се Лумис. — Тялото беше предадено на съпругата му — забелязвайки изражението на Кем, Лумис изпита известна симпатия. Явно слуховете вече бяха стигнали до него. — Майка ви пожела формалностите да се уредят в погребално бюро „Грифитс“ тук в Емитсбъро.

— Разбирам — нито веднъж тя не му се беше обадила за помощ. Потисна болката си и подаде ръка.

— Благодаря ви, доктор Лумис.

Щом докторът замина, Кем заключи доклада и снимките в чекмеджето на бюрото си. Излезе навън и след кратко колебание реши да не взема колата. Погребалното бюро беше само на няколко преки. Искаше му се да походи.

Хората му кимаха и го поздравяваха. Без да ги чува, той знаеше, че зад гъба му веднага започваха приказки. Биф Стоки беше пребит до смърт. В малък град, като техния, едно такова престъпление не можеше да остане в тайна. Също така за никого не беше тайна, че Кемърън Рафърти, заварения син на Стоки и шериф на града, беше най-големия неприятел на убития.

Кем леко се усмихна, докато завиваше на ъгъла на главната улица и „Сънсет“. Случаят беше истинска бъркотия — след като натоварения с разследването и заподозрян номер едно бяха едно и също лице, особено като се имаше предвид, че следователят е единственото алиби на заподозрения. Знаеше, че в нощта, когато Биф е бил убит, беше стоял вкъщи над бутилка бира и роман на Кунц. Като свидетелстваше за себе си, би могъл да отпише името си от списъка на заподозрени. Но съществуваша улики, които можеха да породят въпроси из града.

Само няколко дни преди убийството той се беше бил с Биф и го бе вкарал в затвора. Всички в бара бяха видели колко много се мразеха двамата. Цялата история се беше разнесла като пожар, обхващайки района от Допърската гора до Гофър Хол Лейн. Сигурно дълго беше преповтаряна и разнасяна.

Това го накара да се запита дали някой не бе използвал тъкмо това удобно стечение на обстоятелствата.

Биф не беше убит заради стереото и кашончето бира. Но беше убит и то жестоко и целенасочено. Колкото и да го ненавиждаше, Кем щеше да разбере защо. Щеше да открие и кой.

Пред старата бяла тухлена постройка на „Грифитс“ се бе събрала тълпа. Някои разговаряха помежду си, а други просто зяпаха. По тихата улица имаше неவிжданo стълпотворение от пикапи и коли. Още отдалече Кем забеляза, че Мик Морган има проблеми с въдворяването на реда.

— Вижте сега, няма к’во да гледате тук. Само дето ще разстроите мисис Стоки.

— През задния вход ли го докараха, Мик? — поинтересува се някой. — Чух, че бил разкъсан от някакви рокери от Вашингтон.

— Лос Анджелис — обади се друг.

— Не, били са трафиканти от татък реката.

Настъпи кратък ожесточен спор по въпроса.

— Бил е пиян и пак се е бил — тези думи принадлежаха на Оскар Руди, който успя да навика врявата. — Главата му е направо размазана.

Някои от жените, които бяха излезли от съседния фризьорски салон на Бети, не оставаха по-назад.

— Тоя мъж съсипа живота на горката Джейн — обади се Бети, загръщайки с ръце едрия си бюст и закима многозначително. — Защо трябваше да спестява цели шест месеца, за да може да се накъдри. И не ѝ позволяваше нищо друго, освен леко изплакване с лосион.

— На Джейн сега ѝ трябва женска подкрепа — Мин Атертън, с навита на розови пластмасови ролки коса, любопитно надничаше през предния прозорец на погребалното бюро. Ако успееше да влезе първа, може би щеше да хвърли един поглед на тялото. Тогава наистина щеше да има какво да разказва на следващата сбирка на дамския клуб.

— Не, мисис Атертън, не можете да влезете вътре, госпожо.

— Махни се, Мик — тя го побутна с топчестите си ръце. — Защо да не мога, с Джейн Стоки сме приятелки още преди ти да си се родил.

— Защо не отидете да довършите прическата си, мисис Атертън? — пристъпи напред Кем, преграждайки пътя ѝ. При неговата поява всички приказки преминаха в глухо мърморене. С присвити срещу слънцето очи той погледна тълпата. Имаше приятели, мъже, с които беше пил по една бира, жени, които го спираха по улицата, за да убият времето. Сега повечето обърнаха погледи встрани. На отсрещната страна на улицата Сара Хюит се подпираше нехайно с цигара в ръка на едно дърво и му се усмихваше.

Мин попипа ролките. Във възбудата си беше забравила за тях, но това не я смути.

— Знаеш ли, Кемърън, в такъв момент, изобщо не ме интересува как изглеждам. Искам само да предложа на майка ти своята подкрепа.

А също и да я изцедиш до край, та да можеш после да обсъждаш нещастieto ѝ, докато си правите маникюрите и по уличните ъгли, помисли си Кем.

— Уверявам ви, че ще ѝ предам вашата загриженост — бавно огледа лицата наоколо. Някои извъръщаха погледи, други се взираха по нарастващите рани по брадата и под очите му. Раните, нанесени му от Биф Стоки само преди няколко дена.

— Сигурен съм, че ще подкрепите майка ми по време на погребението — Боже, как му се пушеше. И му се пиеше. — Но сега ще ви бъда благодарен, ако оставите семейството на спокойствие.

Започнаха да се разотиват — някои се качиха в пикапите си, други тръгнаха надолу по улицата, към пощата и супермаркета, където щяха на спокойствие да продължат с подробностите.

— Съжалявам, Кем — с хриплива въздишка Мик Морган извади от джоба си пакет тютюн за дъвчене.

— Няма за какво.

— Докараха го през задния вход. Оскар тъкмо работеше нещо вътре. Това е било достатъчно. Старият пръдльо не може да си държи езика зад зъбите — Мик пъкна тютюна в устата си. — Просто са любопитни. Щях да ги разкарам след малко.

— Знам. Майка ми вътре ли е?

— Така разбрах.

— Направи ми услуга и наглеждай за малко офиса.

— Бъди спокоен — намести с език тютюна по-удобно в устата си. — А... съжалявам за неприятностите ти, Кем. Ако искаш, можеш да вземеш някой ден отпуск и да останеш с майка си. Бъд и аз ще поемем нещата.

— Благодаря ти. Оценявам предложението. Но не мисля, че ще има нужда от мен.

Без да бърза, Кем се приближи до вратата с дискретни месингови дръжки.

Пристъпи вътре и усети тежката миризма на гладиоли и лимонова есенция. В застлания в черно коридор цареше тишина като в църква. Защо, по дяволите, погребалните бюра винаги предпочитаха черния цвят? Това ли беше цветът на утехата?

Червен плюш, тъмна ламперия, дебел килим и натруфени свещници. Във високата ваза върху лакираната маса имаше букет гладиоли и люляци. До нея бяха поставени купчина визитни картички.

„Ние ще бъдем тук във време на нужда
Чарлз У. Грифит и синове
Емитсбъро, Мериленд
Основано през 1839“

„Рекламата никога не е излишна“, помисли Кем.

Към втория етаж водеше застлано стълбище. Там беше стаята за поклонение. *Колко интересно название за смъртната церемония*, размишляваше той. Не разбираше защо хората изпитват нужда да

видят тленните останки. Но навярно не го разбираше, понеже на него му се бе налагало да вижда дори повече, отколкото можеше да понесе.

Спомняше си как бе изкачил тези стълби като дете, за да погледне мъртвото лице на баща си. Майка му ридаеше, докато вървеше пред него, придружена от Биф Стоки, обгърнал раменете ѝ с яките си ръце. Кем си мислеше, че Биф наистина не си бе губил времето. Майк Рафърти дори още не беше заровен, а Стоки вече бе сложил ръка на вдовицата.

Сега нещата се връщаха пак тук.

Мина през вестибюла, пъхнал дълбоко ръце в джобовете. Двойната врата към бюрото беше затворена. Поколеба се, но извади ръка и почука. След миг вратата безшумно се отвори.

Облечен в един от петте си черни костюма, с печален поглед пред него стоеше Чък Грифит. Вече повече от сто и петдесет години семейство Грифит бяха собственици на погребалното бюро в Емитсбъро. Синът на Чък също се готвеше да поеме семейният бизнес, но на четиридесет Чък бе тъкмо в разцвета си.

Като дете той еднакво добре се справяше в залата за балсамация и на бейзболното игрище, където беше централен пичър. За Грифит смъртта беше само бизнес, и то доста добър. Чък можеше да си позволи всяка година двуседмична почивка със семейството си, а на жена си купуваше нова кола на всеки три години.

Притежаваха хубава къща в края на града с басейн, който се отопляваше. Хората често се шегуваха, че това е басейнът, построен от умрелите.

В качеството си на треньор на младежкия отбор в Емитсбъро, Чък беше весел, експанзивен и авторитетен. Като директор на единственото в града погребално бюро беше сериозен, говореше тихо, със съчувствие. И сега незабавно протегна към Кем огромната си уверена ръка.

— Добре, че дойдохте, шерифе.

— Тук ли е майка ми?

— Да — Чък хвърли бърз поглед зад гърба си. — Малко ми е трудно да я убедя, че при тези обстоятелства е най-добре да използваме покрит ковчег.

Кем за миг с неудовлетворение си представи какво беше останало от лицето на Биф.

— Ще говоря с нея.

— Моля, заповядайте — с жест покани Кем да влезе в дискретно осветената и изпълнена с цветя стая. От скритите високоговорители се чуваше тиха музика. Нещо леко и успокояващо. — Тъкмо пием чай. Ще взема още една чаша.

Кем се приближи до майка си. Тя стоеше поуспокоена на канапето с висока облегалка. Отстрани имаше кутия носни кърпи. Беше облечена в черна рокля, която той не познаваше. Предположи, че я е взела назаем или някоя от нейните приятелки ѝ я беше купила. Стискаше чашата с чая така, че кокалчетата ѝ бяха побелели. В краката ѝ стоеше малък твърд куфар със скъсани ремъци.

— Мамо! — Кем седна до нея и след малко обви нерешително ръка около раменете ѝ.

Тя не го погледна.

— Дойде да го видиш ли?

— Не, дойдох да бъда с теб.

— Няма нужда — гласът ѝ беше студен и твърд като камък. — И преди съм заравяла съпруг.

Кем отдръпна ръката си и едва се сдържа да не удари с юмрук по лъскавата масичка за кафе.

— Искам да ти помогна да уредиш формалностите. В такива моменти е трудно да се вземат решения. Освен това е и скъпо. Искам аз да поема всички разходи.

— Защо? — вдигна вдървено ръката си с чая към устните си и отново я отпусна. — Ти го мразеше.

— Искам да помогна на теб.

— Биф не би желал помощта ти.

— И сега ли управлява живота ти?

Тя бързо изви глава към него и зачервените ѝ очи се впиха в него.

— Не говори лошо за него. Човекът е мъртъв, пребит до смърт. Пребит до смърт — повтори в остър шепот. — Ти си законът тук. Ако искаш да помогнеш, открий кой направи това! Открий кой го уби!

Чък се покашля, влизайки отново в стаята.

— Мисис Стоки, може би ще искате...

— Нямам нужда от повече чай — изправи се и хвана куфара. — Нямам нужда от нищо. Донесох дрехите, с които искам да бъде погребан. Сега ме заведете да видя съпруга си.

— Мисис Стоки, още не е готов.

— Живях с него двайсет години. Мога да го видя както е.

— Мамо...

Тя се извърна към сина си.

— Не те искам тук. Мислиш ли, че мога да се изправя пред него, докато ти си до мен? Още като беше на десет години ти ме накара да застана между вас, да избирам между вас. Сега той е мъртъв и аз избирам него.

„Винаги е било така“, помисли си Кем.

Останал сам, той отново седна. Знаеше, че не е добре да я изчаква, но му трябваше малко време, преди отново да излезе на улицата и да се изправи срещу погледите и шушуканията.

На масата имаше библия, чиято кожена подвързия беше изтъркана от безброй ръце. Чудеше се дали майка му е успяла да открие в нея утешителните стихове.

— Кемърън.

Погледна нагоре и видя кмета, изправен на вратата на бюрото.

— Мистър Атертън.

— Не бих искал да се натрапвам в този мъчителен момент. Жена ми се обади. Смята, че майка ти може би се нуждае от подкрепа.

— Тя е с Чък.

— Разбирам — тръгна обратно, но промени решението си. — Мога ли да направя нещо за теб? Знаем, хората казват, че в такъв момент... и все пак. — Той леко сви слабите си рамене и го погледна притеснено.

— Всъщност може би майка ми ще има нужда от някой, който да я закара до вкъщи, щом свърши тук. Не би искала да я возя аз.

— С удоволствие ще я закарам. Кемърън, хората реагират по различен начин на мъката.

— Така ми казаха и на мен — изправи се Кем. — Получих доклада от аутопсията. Утре ще приготвя копие за вас, заедно с останалите документи.

— О, да — Атертън измъчено се усмихна. — Трябва да призная, че се чувствам малко неловко.

— Просто трябва да ги поставите в архива. Кмете, в училището има ли някакви банди? Някои от онези трудни деца, които са се групирани?

Интелигентното лице на Атертън се сбръчка.

— Не. Имаме си обичайните смутители на реда, естествено, както и бунтовници, някоя и друга свада из коридорите и сбивания заради момичета или игри — замислените му очи се разшириха. — Нали не мислиш, че Биф е бил убит от деца?

— Трябва да започна отнякъде.

— Шерифе... Кемърън... в гимназията на Емитсбъро не сме имали дори проблеми с наркотиците. Знаеш това. Може и да имаме момчета, които от време на време си разкървавяват носовете и момичета, които си скубят косите, но нищо, което да предполага убийство — извади от джоба си старателно сгъната носна кърпа и попи горната си устна. Мисълта за убийство го караше да се изпотява. — Сигурен съм, че ще откриеш, че отговорен за убийството е някой извън града, някой непознат.

— Странно е, че непознат е подхвърлил тялото точно там, където децата от години се гмуркат в реката. Бутнал е и колата точно покрай пътя, където Бъд Хюит минава всяка вечер.

— И все пак... Искам да кажа, това не потвърждава ли моята версия? Дали е искал тялото да бъде намерено толкова скоро?

— И аз това се питам — тихо изрече Кем. — Благодаря ви, че ще закарате майка ми до вкъщи.

— Какво? О, да. Щастлив съм, ако мога да помогна — все още с кърпа, притисната към устата, Атертън изглежда отдалечаващия се Кемърън, а в очите му се появи страх.

Лудата Ани стоеше пред колата на Кем и галеше капака, сякаш бе любимото ѝ куче. Тихичко си тананикаше, възхитена от лъскавата синя повърхност. Ако погледнеше отблизо, можеше да види лицето си, отразено върху парафиновото покритие. Това я размиваше и тя се кискаше.

Мик Морган я забеляза през прозореца на канцеларията. Поклати глава и излезе на вратата.

— Хей, Ани, Кем ще се ядоса, ако оставиш следи от пръсти по колата му.

— Хубаво е — тя избърса капака с мръсния си ръкав, за да махне следите. — Не искам да я развалям.

— Защо не идеш до Марта да хапнеш нещо?

— Имам си сандвич. Алис ми даде сандвич. Голяма пшеничена питка намазана с майонеза.

— Всичко е наред — показва се от страничната уличка Кем. Обратният път от погребалното бюро до тук не беше подобрил настроението му. Но като видя Ани да бърше колата, устните му се изкривиха в усмивка.

— Как си, Ани?

Тя го погледна съсредоточено. Докато си играеше с копчетата на блузата си, гривните подрънкваха на ръката ѝ.

— Може ли да се повозя на мотора ти?

— Днес не съм с него — Кем видя как долната ѝ устна се издаде напред, точно като на малко момиченце, но на нейното възрастно лице това изглеждаше трогателно.

— Какво ще кажеш да те повозя с колата. Искаш ли да те закарам у вас?

— Мога ли да седна отпред?

— Естествено.

Когато посегна да вдигне торбата ѝ, тя я сграбчи и я притисна към себе си.

— Аз ще я взема. Моя си е. Мога да си я нося.

— Добре. Качвай се. Знаеш ли как да сложиш колана?

— Миналия път ми показва. Ти ми показва — намествайки торбата и тялото си в колата, тя изплезе съсредоточено език и се зае с колана. Когато най-после се закопча, леко изпищя от удоволствие.

— Видя ли? Сама го направих. Съвсем сама.

— Много добре.

Щом влезе вътре, Кем веднага спусна прозореца. Тъй като Ани беше пропуснала няколко бани, остана доволен, че денят е топъл и подухва лек ветрец.

— Радиото?

Колата тъкмо излизаше от пресечката.

— Ето това копче — показва ѝ с пръст, защото знаеше, че тя иска сама да го включи. Когато се разнесе песен на Били Джоел, Ани запляска с ръце. Гривните заподскачаха нагоре-надолу по ръката ѝ.

— Тази я знам.

Вятърът рошеше сивите ѝ коси, а тя продължаваше да припява.

Кем сви по улица „Дъбов лист“. Когато минаваше покрай къщата на Кимбъл, несъзнателно намали скоростта, но Клеър не се виждаше в гаража.

Ани спря да пее и проточи врат, за да може да вижда къщата.

— Видях, че свети на тавана.

— Нищо не свети на тавана, Ани.

— Преди светеше. Не можех да заспя. Не мога да ходя в гората през нощта. През нощта в гората е лошо. Разхождах се из града. Горе на тавана светеше — тя бършеше лице, докато мислите се редяха една след друга. Беше ли изпищял някой? Не, това не беше този път. Този път тя не се криеше в храстите и не беше видяла мъжете, които излизат и си заминават. Излизат и тръгват с колата. Хареса ѝ ритъмът на думите и тя тихичко започна да ги повтаря.

— Кога видя, че свети, Ани?

— Не помня — тя започна да си играе с механизма на прозореца.

— Мислиш ли, че мистър Кимбъл е работил до късно? Понякога той работеше до късно. Но той умря — спомни си Ани, доволна от себе си, че не бърка. — Умря и го заровиха, така че не е работил. Момичето се върна. Момичето с хубавата коса.

— Клеър?

— Клеър — повтори Ани. — Хубава коса — и намота своята около пръста си. — Замина за Ню Йорк, но се върна. Алис ми каза. Може да е ходила на тавана да търси своя татко. Но той не е там.

— Не, не е.

— И аз търсех мама — въздъхна тя и започна да си играя с гривните, като прокарваше пръст по гравирани букви върху сребърната. — Обичам да се разхождам. Понякога се разхождам цял ден. Намирам си разни неща. Красиви неща — каза тя и вдигна ръка. — Виждаш ли?

— Аха — но Кем мислеше за Клеър и не погледна посребрената гривна, на която беше изписано Карли.

Клеър се чувстваше ужасно притеснена, докато заобикаляше през страничния вход на спретнатата двуетажна тухлена къща на семейство Кремптън. „Входът за пациенти“, помисли си с горчивина и въздъхна. Но тя не беше тръгнала при Док Кремптън за обикновен

преглед или заради лека настинка. Просто имаше нужда да го види, да свърже още една брънка във веригата, която я връщаше към баща ѝ.

Отново изпълзяха спомените, картините от детството — как седи в ухаещата на лимон чакалня на Док с нарисуваните по стените патета и цветя и разглежда опърпаните книжки от поредицата „Златни страници“ или стари броеве на „Севънтийн“. Как влиза в стаята за прегледи, сяда на кожената кушетка и казва „А“. Как, независимо дали е заплакала или не, докато ѝ бият инжекцията, получава за награда балонче.

Усещаше се някакво спокойствие от мириса на прясно окосена трева, от свежестта на боята след пролетното боядисване на первазите и от тихия глас, който се чуваше да пее в незаклучената къща.

Видя доктора — плевеше търпеливо момините сълзи. Градинарството беше общата страст, която Док Кремптън и баща ѝ бяха споделяли — страст, която бе циментирала приятелството им, въпреки че Док беше доста по-възрастен от Джак Кимбъл.

— Здравей, Док.

Той живо се изправи, макар че леко се понамръщи от болките в гърба. Кръглото му лице засия. Изпод смачканата стара шапка се подаваха буйните му бели коси, които ѝ напомняха за Марк Твен.

— Клеър. Чудех се кога ще дойдеш да ме посетиш. Онзи ден при Джейн нямахме много време да се видим.

— Алис ми каза, че няколко пъти в седмицата почиваш по половин ден. Надявах се да те хвана, когато не си зает.

— Наистина улучи. Тъкмо наглеждам момините сълзи.

— Цветята ти са прекрасни — беше ѝ донякъде мъчително, като го гледаше и си спомняше как двамата с баща ѝ обсъждаха подрязването и торенето. — Както винаги.

Независимо, че му се усмихваше, Док забеляза смущението в очите ѝ. Като лекар с обща практика в малък град, той се бе научил да разчита проблемите толкова добре, колкото и да измерва пулса. Потупа каменната стена и седна.

— Ела да правиш компания на стария човек. Искам да чуя всичко, което става с теб.

Клеър седна и му поразказва това-онова, защото знаеше, че така ще ѝ бъде по-лесно да подири съвет.

— Така че мама и Джери трябва да се върнат във Вирджиния след няколко седмици. На нея там ѝ харесва.

— Можеш да ги посетиш на връщане, тъй и тъй си дошла чак тук.

— Може — свела очи, тя избърса някакво петно на панталона си. — Радвам се, че е щастлива. Наистина се радвам, че е щастлива.

— Разбира се, че ще се радваш.

— Не знаех, че ще ми е толкова тежко — гласът ѝ потрепери и се прекърши. Наложил се да поеме дълбоко въздух, за да го удържи. — Снощи се качих горе. В таванската стая.

— Клеър! — Док взе ръката ѝ и в желанието си да я утеши, я задържа в двете си ръце. — Не трябваше да го правиш сама.

— Вече не съм дете, та да се страхувам от призраци.

— Винаги си била детето на баща си. Той още ти липсва. Разбирам те. И на мен ми липсва.

Тя колебливо въздъхна и продължи:

— Знаем колко добри приятели бяхте. Как се опитвахте да му помогнете, когато започна да пие. И как стояхте край нас, когато избухна скандалът.

— Приятелите не обръщат гръб в трудни моменти.

— Някои го правят — изправи се Клеър и му се усмихна. — Но не и ти. Ти никога. Надявах се, че още се чувстваш негов приятел, за да можеш да ми помогнеш.

Развълнуван от напрежението в гласа ѝ, той отново хвана ръката ѝ в своята.

— Клеър, ти започна да идваш при мен, откакто си проходила. Разбира се, че ще ти помогна. Заради Джак. Но и заради теб самата.

— Превърнах живота си в ужасна бъркотия.

Веждите му се смръщиха.

— Как можеш да кажеш такова нещо? Та ти си преуспяваща млада жена.

— Скулптурка — поправи го тя. — Наистина в това съм преуспяваща. Ни като жена... Сигурно си разбрал, че бях омъжена и се разведох — в очите ѝ плахо проблеснаха закачливи пламъчета. — Хайде, Док, знам какъв противник си на развода.

— По принцип, да — Док леко се понамръщи, за да не изглежда прекалено официален. — Според моите разбирания дадената клетва,

си е клетва. Но не съм чак такъв инат, та да не разбирам, че понякога съществуват... обстоятелствата.

— Аз бях обстоятелството — смъкна се от стената Клеър и отскубна стръкче от порасналата наблизо трева. — Не успях да го обикна достатъчно, не можах да бъда каквато той искаше. Мисля, че не можах да бъда и каквато аз исках. Така че провалих всичко.

Този път Док стисна устни.

— Бих казал, че за да бъде един брак успешен за необходимите двама.

Клеър почти се разсмя.

— Роб не би се съгласил, повярвай ми. Но когато сега се връщам към това, а и към другите връзки, които съм имала или съм се опитвала да имам, разбирам, че винаги нещо ми е пречело.

— Щом смяташ така, би трябвало да имаш представа какво е.

— Да. Аз... аз трябва да разбера как е могъл да направи това — бързо изрече тя. — О, знам всичко за пристрастяването и за алкохолизма като заболяване. Но това са само общи приказки, а той беше мой баща. Той беше мой. Трябва да разбера някак, за да мога...

— Да му простиш — кротко каза Кремптън и Клеър притвори очи.

— Да — това беше нещото, единственото нещо, което отказваше да признае, независимо колко я беше подтиквал Яновски. Но вината не изглеждаше толкова мъчителна, изречена тук, докато ръката ѝ бе сгушена на топло в ръцете на най-близкия приятел на баща ѝ. — Когато миналата нощ се качих горе, разбрах, че не съм му простила. И се страхувам, че никога няма да мога.

Кремптън остана за момент мълчалив, вдишвайки мириса на градината си, заслушан в песента на птичките и лекото поклащане на клонките под пролетния бриз.

— През онези дълги следобеди с Джак не разговаряхме само за тор и бръмбари. Той често ми говореше колко много се гордее с теб и Блеър. Но ти беше по-специална за него, също както предполагам и Блеър е по-специален на Розмари.

— Да — устните ѝ леко се извиха. — Знам това.

— Той искаше най-доброто за теб. Искаше целия свят за теб — Кремптън въздъхна, защото си спомняше и защото съжаляваше. — Може би искаше прекалено много и заради това направи толкова

грешки. Сигурен съм в това, Клеър, че каквото и да е направил, правилно или не, всичко е било заради любовта му към теб. Не го упреквай прекалено, че е бил слаб. Дори и сред слабостите си той те поставяше на първо място.

— Не искам да го упреквам. Но имам толкова много спомени. Те ме теглят назад.

Док я изгледа със сериозен поглед.

— Понякога не можеш да се върнеш назад, колкото и да ти се иска. Понякога връщането назад може, вместо да те излекува, още повече да те нарани.

— Разбирам това — Клеър гледаше нататък към грижливо подрязаната поляна. — Но не мога да вървя напред, Док. Не и преди да разбера.

ГЛАВА ЕДИНАДЕСЕТА

Никакви доводи не успяха да отклонят Джейн Стоки от решението ѝ за открит ковчег. Тези, които познаваха съпруга ѝ, били длъжни да погледнат лицето му за последен път и да го запомнят. Да говорят за него.

— Беше един проклет кучи син — изказа мнението си Оскар Руди, докато подръпваше възела на вратовръзката си. — След няколко бири Биф можеше да те фрасне в лицето, както те гледа.

— Така си е — дълбокомислено поклати глава Лес и продължи да се взира в лицето на Биф. „Дано идеш в ада, копеле“, рече си наум. — Чък явно добре владее занаята си, а? Доколкото чух, Биф бил размазан на пихтия, но сега изглежда сякаш само е задрямал.

— Сигурно са ползвали цял тон грим — Оскар извади кърпа и шумно се изсекна. — Ако питаш мен, голяма гадост е да се слага грим на умрял мъж.

— И аз щях да го правя, ако ще ми осигури басейн. Чух, че всяка кост по тялото му била натрошена — Лес се поотмести да огледа за доказателства, пък и просто така — заради тръпката. — Не бих могъл да го твърдя обаче.

Двамата се оттеглиха и излязоха навън да запалят по една цигара.

Джейн беше там, седнала на предната редица от столове, които Грифит бяха поставили. Тъй като Биф не принадлежеше към никоя църква, щяха да направят обикновена служба направо тук, в погребалното бюро, която щеше да се отслужи от Чък. Джейн беше облечена в тясна черна рокля, с грижливо сресана назад коса и приемаше съболезнованията и неловките утешителни слова.

Хората преминаваха покрай Биф, за да му отдадат последна почит.

— Вече не помня колко пъти се е опитвал да напъха дебелите си ръчища под полата ми — глупаво се ухили Сара Хюит към безжизненото му лице.

— Хайде, Сара — целият почервенял, Бъд се оглеждаше наляво и надясно, като се надяваше да няма никой достатъчно наблизо. — Не

бива да говориш така.

— Тъпо е, че можеш да казваш всичко на живия, но щом някой умре, длъжни сме да разправяме какъв прекрасен човек е бил... дори и да е бил проклето копеле — после вдигна вежди и смени темата: — Наистина ли са го кастрирали?

— За Бога, Сара. — Бъд я хвана за ръка и я издърпа към дъното на стаята.

— Я виж, кой е тук — усмивката на Сара стана замислена, докато наблюдаваше как Клеър влиза в стаята. — Блудната дъщеря — погледът ѝ се плъзна по фигурата на Клеър, изпълнен със завист от семплия, но много скъп тъмен костюм. — Изобщо не е напълняла, нали?

Сърцето на Клеър беше като гореща буца, заседнала в гърлото ѝ. Не предполагаше, че ще бъде толкова тежко. Последния път, когато влезе в тази стая, видя отрупан с цветя ковчег, заобиколен от жителите на града, а вътре беше баща ѝ. Можеше да се закълне, че и тогава бяха пуснали същия запис със скръбно изпълнение на орган.

Тежкия мирис на гладиоли и рози замая главата ѝ. Когато погледна към тясната пътека между сгъваемите столове, в очите ѝ се четеше ужас и едва се пребори с безумното си желание да се обърне и да избяга.

Хайде, сега си голяма жена, напомняше си сама. Смъртта е част от живота. Трябва да се научиш да я приемаш. Но така ѝ се искаше да побегне, да избяга навън на слънчевата светлина, че коленете ѝ трепереха неудържимо.

— Клеър?

— Алис — сграбчи ръката на приятелката си и се опита да се успокои. — Като че ли половината град е тук.

— Заради мисис Стоки е — погледът ѝ се плъзна по лицата, — пък и заради представлението — самата тя се чувстваше неловко в сервитьорската си униформа, но беше успяла да се измъкне само за двадесетина минути. А и без друго единствената подходяща дреха, която имаше за погребение, беше една черна спортна блуза. — Всеки момент ще започнат.

— Ще седна отзад — Клеър нямаше намерение да ходи до ковчега и да надзърта вътре.

Здрасти, Биф, не съм те виждала от години. Съжалявам, че умря.

При тази мисъл тя едва сподави нервния пристъп на смях, а след това се пребори с надигащите се горещи сълзи. Какво търсеше тя тук? Какво, по дяволите, правеше тя тук? Беше тук заради Кем, припомни си сама. А също и за да докаже на себе си, че може да седи в тази малка гореща стая и да присъства на ритуала като разумен възрастен човек.

— Добре ли си? — прошепна Алис.

— Да — дълбоко въздъхна Клеър. — По-добре да седнем.

Докато двете с Алис се настаняваха, тя огледа стаята, за да открие Кем. Забеляза Мин Атертън, облечена в някаква изкуствена тъмносиня материя, със сериозно изражение, а ясните ѝ очи гледаха тържествено. До нея стоеше кметът, свел глава, сякаш за молитва.

Фермери, търговци и техници стояха, облечени в неделните си костюми, и говореха за времето и работата си. Мисис Стоки беше наобиколена от жени. Отстрани стоеше Кем и се взираше в майка си с неподвижен и отсъстващ поглед.

Чък Грифит излезе отпред, обърна се и изчака. С глух шум хората се настаниха по сгъваемите столове.

Настана тишина.

— Приятели — започна той и Клеър се върна в спомените.

Стаята беше претъпкана и през двата дена, докато траеше поклонението. Нямаше мъж, жена или дете в Емитсбъро, който да не познава Джек Кимбъл. И всички дойдоха. Думите, които изричаха, се бяха смесили в съзнанието ѝ, оставяйки само общия смисъл. Скръб и съжаление. Но никой, никога не разбра дълбочината на нейната мъка.

По време на службата в църквата също беше препълнено и колоната от коли по пътя към гробището „Тихите могили“ се проточи на няколко пресечки.

Днес тук бяха някои от същите хора. По-стари, с повече килограми и по-малко коса. Седнаха по местата си, запазиха тишина и се заеха с мислите си.

Розмари Кимбъл беше заобиколена от жените, както сега и Джейн Стоки. Седяха около нея като единен фронт за поддръжка, изпълнени със съчувствие към нейната загуба, а също и с облекчение, че тяхното собствено овдовяване е някъде напред, в неясното бъдеще.

Бяха донесли храна в къщата — шунка, картофена салата, пилета — за да се нахранят опечалените. Храната нямаше значение, но вниманието помагаше да се запълни част от празнотата.

Няколко дни по-късно — само след няколко дни — избухна скандалът. Джак Кимбъл, многообичаният член на общинския съвет, се превърна в предател, обвинен във вземане на рушвети, даване на подкупи и фалшифициране на документи. Докато мъката ѝ все още беше като жива рана, бяха ѝ казали, че трябва да приеме факта, че баща ѝ е бил лъжец и измамник.

Но тя никога не го прие. Както не прие и самоубийството му.

Кем я забеляза. Беше учуден, че я вижда тук, и никак не му хареса колко бледо беше лицето ѝ и как гледаше с широко отворени очи. Стискаше здраво ръката на Алис, вперила поглед право пред себе си. Питаше се какво ли вижда, какво ли чува. Сигурен беше, че и тя като него не чува думите на Чък Грифит за вечния живот и опрощението.

Но другите слушаха. Със сериозни лица и неподвижни ръце, те слушаха. И се страхуваха. Предупреждението беше направено. Когато някой от тях наруши Закона, той ще бъде унищожен без милост. Гневът на малцината избрани беше не по-малък от гнева на Господаря на мрака. Затова слушаха и помнеха. Бяха уплашени.

— Трябва да се връщам — стисна ръката ѝ Алис. — Трябва да се връщам — повтори отново. — Клеър?

— Какво? — Клеър примигна. Хората се измъкваха от столовете и излизаха навън. — О!

— Успях да дойда само за службата. Ще ходиш ли до гробищата?

— Да — Клеър искаше да посети свой гроб. — Да, ще отида до там.

Само пет-шест коли изчакаха пред задния вход на бюрото на Грифит. Трябваше да се работи във фермите, да се отворят магазините, а и истината беше, че нямаше много хора, които да съпроводят Биф Стоки в последния му път. Клеър се нареди на края и потегли след малобройния церемониален кортеж. На шестнайсет километра от града строгата колона мина през отворената желязна врата.

Когато изключи двигателя, пръстите ѝ бяха ледени. Остана да изчака в колата. Носачите на ковчега понесоха товара си. Видя кмета,

Док Кремптън, Оскар Руди, Лес Гледхил, Боб Мийз и Бъд Хюит. Кем вървеше до майка си, но двамата не се докосваха.

Слезе от колата, обърна се и тръгна по склона. Птичките пееха, както винаги са пели в топлите майски утрини. Тревата ухаеше силно и приятно. Тук-там между надгробните плочи и камъни се виждаха пластмасови цветя или венци. Те не увяхваха. Клеър се питаше дали хората, които ги бяха поставили, си даваха сметка колко тъжни изглеждат ярките им изкуствени цветове до увехналите карамфили и умиращите маргаритки.

Имаше много близки тук. Бащата и майката на майка ѝ, лели и вуйчовци, един млад братовчед, който бе умрял от полиомиелит още преди Клеър да се роди. Вървеше сред тях, а слънцето прежуряше в очите ѝ.

Не коленичи пред гроба на баща си. Не беше донесла и цветя. Дори не заплака. Просто стоеше, препрочитайки отново и отново надгробния камък, и се опитваше да открие някакъв смисъл в него. Но там имаше само парче гранит и трева наоколо.

Все така застанал до майка си, Кем наблюдаваше Клеър. Слънцето оцветяваше косата ѝ в бакърено. Ярка и блестяща. Жива. Пръстите на ръцете му се свиха, защото усети колко силна е нуждата му да докосне нещо живо. Всеки път, когато посягаше към ръката, рамото или гърба на майка си, усещаше насреца си само студена стена. Тя не можеше нищо да му предложи, дори нямаше нужда от него.

И все пак не можеше да я изостави, не можеше да се обърне, както му се искаше и да отиде при Клеър, да постави ръка върху лъскавата, блестяща коса и да поеме живата топлина, от която толкова се нуждаеше.

Мразеше гробищата и си спомни как бе влязъл в празния детски гроб.

Когато Клеър се върна при колата си и потегли, той разбра какво значи да бъдеш свършено сам.

През останалата част от деня Клеър работи със стръв. Като подгонена. Втората метална скулптура беше почти завършена. Когато

дойде време да остави метала да изстива, щеше да изключи оксигена, да махне кепето и да се заеме с глинения модел на ръката на Ърни.

Не би понесла да остане без работа.

С ножове, ръце и дървени шпакли тя дълбаеше, заглаждаше и оформяше. Когато извайваше юмука, усети неговото предизвикателство. Почувства нетърпението му, докато оформяше напрегнатите мускули на частта от лакътя до китката. Търпеливо отстраняваше и най-незначителните парченца глина с помощта на парче тънка тел, а после с влажна четка заглаждаше и оформяше структурата на тъканта.

От радиото гърмеше музика — най-грубият и тежък рок, който успя да открие. Все още кипяща от енергия, тя изми глината от ръцете си, но не спря да почива. Не можеше. Върху другата работна маса имаше парче черешово дърво, на което вече почти беше издълбала средната част. Взе инструментите си — чукчета, длета, шублери — и изля енергията от нервното си напрежение в работа.

Спря едва когато слънцето се скри и се наложи да запали лампите, а после смени рока с класическа музика — все така вълнуваща и все така увличаща. Телефонът звънеше, но тя не му обръщаше внимание.

Останалите проекти напълни се изличиха от съзнанието ѝ. Сега беше част от дървото, част от неговите възможности. То поемаше чувствата ѝ. Освобождаваше я от тях. Нямаше скици, нито модел. Само спомени и необходимост.

Заблестяха звезди. Изгря и луната.

Кем я видя да работи наведена, с проблясваща в ръцете ѝ пила. Над главата ѝ светеха силните голи крушки, които привличаха безцветни нощни пеперуди с широко разперени криле в смъртоносен танц. Музиката се извисяваше със стремителните звуци на струнните инструменти и тътнещия бас на ударните.

Лицето и очите ѝ блестяха триумфално. Всеки момент щеше да погали с пръсти извивките на дървото с онова усещане за съпричастност, което ѝ бе добре познато, но което не разбираше.

Във формата му имаше нещо примитивно и властно. Линията се спускаше и образуваше открит профил. Когато Кем влезе в гаража, видя, че представлява лице със загадъчна мъжественост, с вдигната нагоре и назад глава, сякаш изправен срещу слънцето.

Не проговори и остана да я наблюдава, оставил се на течението на времето. Но почувства страстта, която пулсираше от нея. Тя достигна до него и почти болезнено се сля с неговата собствена.

Клеър остави инструментите. Бавно се смъкна от стола и отстъпи назад. Дишането ѝ беше учестено, толкова учестено, че тя инстинктивно притисна ръка към сърцето си. Докато съзерцаваше това, което в унеса си бе създавала, усети едновременно болка и удоволствие.

Баща ѝ. Така както го беше запомнила. Както го беше обичала. Тази вечер най-сетне бе успяла да открие начин да пресъздаде живота му.

Обърна се и погледна към Кем.

Нито за миг не се учуди, че не е изненадана от присъствието му тук. Не се спря, за да анализира дали тази нова вълна от възбуда е опасна и дали е готова за желанието, което прочете в очите му.

Кем стана и спусна вратата на гаража. Металът издрънча върху цимента. Клеър не помръдна, не проговори, а остана да чака и всеки нерв по тялото ѝ потрепваше от напрежение.

Той се върна при нея. Музиката беше затворена заедно с тях и се блъскаше от стена в стена и от пода до тавана.

Тогавя посегна с ръце към лицето ѝ, грубите му длани очертаха линиите му, палците му преминаха по устните ѝ, а после по скулите, преди пръстите му да се заровят в косите ѝ. Дъхът ѝ секна, когато издърпа главата ѝ назад, а тялото му силно се притисна към нейното. Това, което я караше да потръпва, не беше страх и звукът, който излизаше от гърлото ѝ, докато устните му се впиваха в нейните, беше вик на триумф.

Никога не беше изпитвал нужда от някого така, както в този момент. Цялата мъка, цялата болка и горчивина, които бе задържал в себе си през този ден, се изпариха още при първото докосване. В ръцете му тя беше като жива енергия, искряща и пулсираща от живот. Зажаднял, той още по-дълбоко се гмурна в устата ѝ и чуваше сърцето ѝ да бие до неговото.

Ръцете му се спуснаха и обхванаха ханша ѝ, после бедрата. Ако можеше, би я притеглил в себе си, толкова огромна беше нуждата му да я притежава. Забравил всичко, той я задържа със себе си, залитайки слепешком към кухнята.

Мечтаеше за легло, да потъне с нея в постелята. Да потъне в нея.

Нетърпелив, Кем задърпа ризата ѝ, измъкна я през главата ѝ и я захвърли. Двата се блъснаха в някаква стена, докато обхващаше гърдите ѝ в шепа.

Клеър се засмя и посегна към него, но само простена, защото той се наведе и ги засмука. Сграбчи с ръце косата му и продължи да стене.

Кем сякаш се угощаваше с нея. Имаше нещо диво в него, някаква ненаситност и ярост, които я зашеметяваха. Тялото ѝ се изви, за да му предложи още. Убожданията от зъбите му върху чувствителната ѝ кожа караха кръвта ѝ да се сгорещява. Можеше да я почувства, дори да я чуе — този първичен барабанен тътен непосредствено под кожата. Беше забравила, че може да изпитва такава страст към мъж. Такъв глад, който би могъл да се задоволи единствено с грубо и безумно съвкупление. Искеше да я вземе сега, така както бяха застанали. Бързо и примитивно.

Но той изхлузи джинсите ѝ и умелите му, опасни устни започнаха да се спускат по-надолу.

Плъзна езика си по тръпнещата кожа на корема. Ноктите ѝ се впиха в раменете му и цялото ѝ тяло се разтърси. Не носеше нищо под панталона си и доволното му мъркане завибрира върху голата ѝ плът. Той чуваше бързия ѝ, задъхан шепот, но не можеше да разбере какво иска. Не го интересуваше. Краката ѝ се огънаха и той я сграбчи за бедрата, а ръцете му силно я притиснаха. Устата му — лакома и настоятелна — се впи в нейната.

Клеър умираше. Сигурно умираше. Не беше възможно да е жива и да чувства толкова много. Тялото ѝ беше залято от вълна от усещания. Ръцете му, тези дълги и трескави пръсти. И устата му. Боже, устата му. Зад клепачите ѝ сякаш танцуваха светлини. При всяко задъхано вдишване тя се задавяше от топлия, плътен въздух, докато цялото ѝ тяло се изпълни нетърпимо и закрепця за освобождаване. Тя извика и го задърпа, привличайки го към себе си, неспособна да понесе това, което усеща. Жажда за още.

Когато посегна за ключа на лампата до главата ѝ, дишането му беше също толкова запъхтяно. Ръцете му отново обхванаха лицето ѝ и го притиснаха към стената.

— Погледни ме — струваше му се, че подът се люлее под краката му. — По дяволите, искам да ме погледнеш.

Тя отвори очи и прикова поглед в неговия. „Хваната е в тях като в капан“, помисли с внезапна паника. Затворена е в него. Устните ѝ се отвориха с потрепване, но не намираше думи, нищо, което би могло да опише това, което изпитваше.

— Искам да те виждам — устните му отново жадно захапах нейните. — Искам да те гледам.

Клеър започна да пада. Безкрайно. Безпомощно. А той беше там с пламнало тяло, притиснато към нейното, докато ледените плочки охлаждаха собствения ѝ нагорещен гръб.

Тласкана от желанието си, тя задърпа ризата му, без да се интересува, че копчетата се разхвърчаха, безумно жадуваше да усети голото му тяло притиснато към своето. „Не съм на себе си“, помисли си Клеър, и това я караше да ликува. Със същата трескавост като неговата, тя обгръщаше с ръце влажната му кожа и се стремеше да премахне всички бариери.

Кем се мъчеше с ботушите ѝ, ругаейки така, че тя започна да се смее. Надигна се и обви ръце около него, като леко хапеше шията и гърдите му.

„Бързо, бързо, бързо“, беше единственото, за което можеше да мисли, докато се извиваха, боричкаха и дърпаха.

След това се претърколиха на пода на кухнята, а около тях гърмеше музиката. Той изрита дрехите встрани и прекатури единия от столовете. Докато за пореден път разменяха положението си, устата ѝ не се откъсваше от неговата. Този път беше отгоре му, а той обхвана бедрата ѝ и я повдигна.

Сега, помисли си Клеър. Мили Боже. Сега.

Изви се назад и го пое в себе си. Тялото ѝ потръпваше, отново и отново, докато той я изпълваше, докато тя се разтваряше, за да поеме още от него.

После, с отметната назад глава, извила дългото си стройно тяло, Клеър започна да се поклаща. Отначало бавно, после бързо и още по-бързо, отвличайки го отвъд възможното, в един непрестанно ускоряващ се ритъм. Кем вкопчи ръцете си в нейните, докато наблюдаваше ездата ѝ.

Неустрашима. Това беше единствената дума, която трескавото ѝ съзнание откриваше. Изглеждаше неустрашима, докато препускаше върху него, свързана с него, изпълнена с него.

Той усети затягането около себе си, когато тя стигна до кулминацията. Неговото собствено освобождаване го остави без дъх.

Клеър се отпусна върху му — омекнала, безсилна и потна. Ръката му бавно поглаждаше гърба ѝ, докато и двамата се опитваха да си поемат въздух. „Много време го чаках“, помисли си Кем и извърна глава, за да целуне косите ѝ.

— Дойдох да те питам дали искаш бира — успя да каже той.

Тя въздъхна, понечи да отговори, но се отказа.

— Не, благодаря.

— Изглеждаш адски секси, когато работиш.

Тя се усмихна.

— Така ли?

— Божичко, точно така е. Можех да те излапам жива.

— Мислех, че вече го направи — после събра достатъчно сили, за да се подпре с една ръка на пода и да го погледне.

— Хареса ми.

— Това е добре, защото ми се иска да те разсъблека още от момента, когато ме повали в коридора пред стълбището — протегна се и хвана едната ѝ гърда, като прокараваше палец по все още влажните и твърди като камъчета зърна. — Наистина си станала красива, Щека — надигна се, така че да седне, като я задържа в скута си. — Още си с единия чорап.

Клеър погледна и вдигна крака си — единият бос, а другият обут в дебел яркочервен чорап. Може и да е имало други моменти в живота ѝ, когато да се е чувствала толкова добре, но сега не можеше да си спомни.

— Може би следващия път ще си свалим обувките, преди да започнем — сложи главата си върху рамото му и със съжаление си помисли, че ще трябва да станат. — Мисля, че подът вече не се върти.

— Вече се стабилизира — но и той все още нямаше желание да се изправи. Тя се чувстваше много добре в ръцете му — нещо, на което се бе надявал, но не бе очаквал наистина. — Видях те на погребението. Изглеждаше уморена.

— Трябва ми легло.

— Моето е свободно.

Клеър се засмя, но се питаше дали не бяха тръгнали прекалено бързо.

— Колко ще искаш за него?

Кем постави ръка под брадичката ѝ и я обърна към себе си.

— Искам да дойдеш у дома с мен, Клеър.

— Кем...

Той поклати глава и я хвана по-здраво.

— По-добре веднага да изясним нещата. Няма да те делия.

Тя почувства същия прилив на паника, както когато погледна в очите му и видя там уловен своя образ.

— Не, че има някой друг...

— Добре.

— Но не искам да правя прибързано такава голяма стъпка. Това, което се случи сега, беше...

— Какво?

Когато погледна в очите му, видя, че той отново се усмихва. Това ѝ помогна тя също да се усмихне.

— Страхотно. Абсолютно страхотно.

Смяташе, че може да се справи с уплахата ѝ. Бавно плъзна ръка по бедрата ѝ, после нагоре по гръдния кош и видя как очите ѝ потъмняха. Сведе глава и започна страстно да целува устните ѝ, докато тя застена от удоволствие.

— Искам да дойдеш с мен у дома за тази нощ — без да престава да я гледа, пое долната ѝ устна между зъбите си, леко я ухапа и отново я пусна. — Окей?

— Окей.

Ърни ги видя да излизат през предната врата. Тъй като прозорецът му беше отворен, чуваше звънкия смях на Клеър на тихата улица. Докато отиваха към колата на Кем, ръцете им бяха сплетени. Спряха и се целунаха — дълго, бавно и дълбоко. *Тя му позволява да я докосва*, мислеше си Ърни, а огънят в него още повече се разпалваше.

Проследи ги как отиват до колата и как потеглят.

Изпълнен с ярост, стана, заключи вратата и запали черните свещи.

Братството се събра в гората, но не застанаха в магическия кръг. Ритуалът щеше да почака. Сред тях имаше мнозина, които изпитваха страх. Олтарът, където един от групата беше езекутиран, стоеше сега пред тях. Като напомняше и предупреждаваше.

Бяха повикани тук тази нощ, само часове след погребението, за да докажат своята преданост. По време на ритуала, който предстоеше, всеки трябваше да пие от смесеното с кръв вино.

— Братя мои, един от нашите редици лежи тази нощ в пръстта — жрецът говореше тихо, но всички приглушени разговори незабавно секнаха. — Законът беше нарушен и слабият беше наказан. Знайте, че всеки, който не спазва Закона и който се отклони от пътя, ще бъде смазан. Мъртвите са мъртви. — Изчака малко и леко завъртя глава. — Има ли въпроси?

Знаеше, че никой не би се осмелил, и остана доволен.

— Сега имаме нужда от друг, който да попълни редиците ни. Предложените имена ще бъдат разгледани и предложени на Господаря.

Мъжете отново започнаха да разговарят помежду си, като често се чуваха спорове по избора, сякаш бяха политици, които обсъждат фаворита си. Жрецът ги остави да се наприказват. Той вече имаше кандидат. След като изчака нужното време, излезе в центъра на кръга и вдигна ръце.

След малко настъпи тишина.

— Ние искаме младост, сила и вярност. Ние искаме мисъл, която е отворена за нови възможности, тяло, което е достатъчно здраво, за да понесе товара на дълга. Нашият Господар очаква младия, самотния, гневния. Знаем един, който вече е готов, който вече търси. Трябва му само насока и дисциплина. С него ще започне новото поколение на Господаря на мрака.

И така, името бе написано върху пергамент, за да бъде представено на четиримата властелини на ада.

ГЛАВА ДВАНАДЕСЕТА

В събота Ърни винаги работеше в смяната от осем до четири и половина. Това много добре го устройваше, защото означаваше, че сутринта излизаше от къщи преди още родителите му да са станали от леглото. Когато пък се връщаше, те вече бяха заети с приготвянето на пици в заведението. Така че можеше да прави каквото иска през времето от края на смяната му до вечерния час в един вечерта.

За тази вечер беше запланивал да примами Сали Симънс в стаята си, да заключи вратата, да надуе някое парче на АС/ДС и да я чука до припадък.

Над решението да премине към действие със Сали той се замисли по-малко, отколкото когато трябваше да реши каква блуза да облече сутринта. В най-лошия случай тя беше заместител, а в най-добрия — символ на истинското му желание. Видението как Клеър се търкаля из чаршафите с Кемърън Рафърти беше измъчвало съня му през нощта. Тя беше предала и него, и общата им съдба.

Щеше да намери начин да я накаже, но междувременно можеше да се освободи от неудовлетворението си чрез Сали.

Ърни пълнеше бензин в една цистерна за мляко. Докато апаратът зад него гълташе долари и литри, той беше свободен да наблюдава града. Виждаше се стария мистър Финч с топчестите си бели колене, които се подаваха изпод карираните бермуди, който разхождаше двата си разглезени йоркширски териера.

Носеше шапка на защитник от Ориолс, огледални слънчеви очила и фланелка, на която пишеше, че Мериленд е за Крабс. Подвикваше и бърбореше на териерите, сякаш бяха малки деца. Ърни знаеше, че сега той ще мине по главната улица, ще пресече през района на Амоко и ще влезе вътре да изяде една поничка и да се изпикае. Така правеше всяка събота сутрин през живота си.

— Как е, млади човече? — попита го Финч, както го питаше всяка събота.

— Добре.

— Ще разходя малко моите момиченца.

Набързо мина и Лес Гледхил, както винаги закъснял. Имаше нездрав, мрачен вид, който издаваше тежкия му махмурлук. Само изсумтя към Ърни и отиде в сервиза да смени свещите на своя „Мустанг“ ’75 година.

Избърмча и Мат Допър със стария си форд пикап и с трите си кучета, качени отзад. Оплака се от цената на бензина, взе си пакет „Бул Дурхам“ от щанда за цигари в бензиностанцията и сви към селскостопанския магазин.

Със сънлив поглед се отби и Док Кремптън, за да напълни своя буик, купи си един картон от лотарията и обсъди с Финч мъжките неволи.

До десет сякаш вече половината град бе минал, а Ърни се местеше от колонка на колонка, пълнеше колите, натоварени с цели тайфи кикотеци се момичета на път за търговския център. Имаше млади майки с немирните си бебета, а също и старци, които задръстваха колоната, докато си подвикваха през прозорците на колите.

Кога успя да влезе за първата си почивка, за да изпие една кола, свари Скункс Хагърти, който ръководеше бензиностанцията, да седи зад бара, да дъвче поничка и флиртува с Рива Уилямсън — слабата и дългоноса сервитьорка от заведението на Марта.

— Ами аз бях запланувала да си измия косата и да си направя малко масаж тази вечер — говореше Рива, като премяташе с език ягодова дъвка и се хилеше.

— Лицето ти и така ми харесва.

Скункс с чест носеше името си. Никакъв сапун, дезодорант или одеколон не можеше да заличи миризмата на мръсни чорапи, която извираше от порите му. Но той беше ерген, а Рива вече два пъти се беше развеждала и сега отново търсеше плячка.

Тя се закиска и Ърни завъртя очи към тавана при звука на гласа ѝ. Все още ги чуваше как се закачат, когато влезе отзад, за да облекчи мехура си. Видя, че хартиените салфетки са се свършили. Зареждането на стаите за почивка беше негово задължение и като изруга тихо, той избърса мокрите си ръце в джинсите и тръгна към склада. Рива отново пронизително се изсмя.

— О, Скункс, и ти си един образ.

— Майната ти — промърмори Ърни и издърпа кутията с хартиени салфетки. Тогава забеляза книгата, поставена зад кашоните така, че заглавието да се вижда. Облиза устни и я взе.

Магическите дневници на Алистър Кроули. Докато прелистваше страниците, отвътре изпадна лист хартия, Ърни го грабна, поглеждайки бързо през рамо.

Прочети. Повярвай. Приобщи се.

Когато мушкаше листчето в джоба си, усети, че ръцете му треперят. Изобщо не се съмняваше, че е оставено за него. Най-сетне поканата бе пристигнала. Ърни беше видял разни неща през далекогледа си. И още повече беше подозирал. Но гледаше и подозираше, като запазваше мълчание и очакваше. Сега беше възнаграден, бяха му предложили място.

Младото му самотно сърце се изпълни с гордост, докато пъхаше книгата под фланелката си. Несъзнателно извади пентаграмата и я пусна да виси свободно и открито. Това щеше да бъде неговия знак. Те щяха да видят, че е разбрал и очаква.

Клеър застана под душа, така че силната струя да пари върху главата ѝ. Чувстваше тялото си едновременно болезнено, изтощено и доволно. Тананикаше си със затворени очи, докато се сапунисваше. Помисли си, че кожата ѝ мирише на Кем, и това я накара да се засмее.

Божичко, каква нощ.

Припомняйки си, започна бавно да движи ръката си по извивките на тялото си. Сигурна беше, че досега е взела полагащия ѝ се дял любовни приключения, но нищо не можеше да се сравни с това, което се случи между тях снощи.

Беше я накарал да се чувства най-сексапилната жена на света. А също и най-желаната, и най-нужната. Само за една нощ бяха си дали един на друг толкова, колкото тя и Роб не бяха успели за...

Опа! Клеър тръсна глава. „Без сравнения“, предупреди я вътрешния ѝ глас. Особено с бившите съпрузи.

Приглади косата си назад, като си напомняше, че все още ѝ предстои да измине дълъг път. Не беше ли дошла под душа, защото щом се събуди до Кем, толкова много ѝ се бе приискало да се притисне и сгуши в него? Дори след вихрената страст, с която се бяха любили

през нощта — или може би поради нея — сегашното желание просто да я прегърне и милва толкова много я беше смутило.

Убеждаваше се, че това е само секс. Наистина страхотен секс, но все пак само секс. Ако допусне чувствата ѝ да се задълбочат, това само ще развали всичко. Винаги така ставаше.

Затова ще се облива тук с гореща вода и сапун и после ще се разтрива, докато порозовее и се изсуши. А след това ще отиде и ще се хвърли върху него. При тази мисъл тя се усмихна, отвори очи и изпищя.

Кем притискаше лицето си към стъклената стена на кабинката на душа. Буйният му смях я накара да изругае, докато той издърпваше вратата и влезе при нея под струята.

— Изплаших ли те?

— Божичко, какъв идиот си. Сърцето ми направо спря.

— Дай да проверя — постави ръка между гърдите ѝ и се усмихна. — Не, още тупка. Защо не си в леглото?

— Защото съм тук — отметна Клеър косата от очите си.

Погледът му се плъзна по тялото ѝ. Тя усети как кръвта ѝ започна да се движи по-бързо още преди да посегне с пръсти и да я докосне.

— Изглеждаш добре, когато си мокра, Щека — устните му се спряха върху хлъзгавото ѝ рамо. — А също и много вкусна — продължи нагоре по шията, докато стигна устните. — Изпусна сапуна.

— Ммм. Повечето от битовите злополуки стават в банята.

— Те са наистина смъртоносни капани.

— Тогава май е по-добре да го вдигна — Клеър плъзна надолу тялото си и хвана здраво сапуна в ръка, без да изпуска устните му от своите. Запъхтяното му дишане се сля със свистенето на душа.

Кем мислеше, че се е изчерпал докрай през изминалата нощ, че желанията, които бяха бушували в него и го бяха разяждали и измъчвали, най-сетне са намерили покой. Но сега те бяха още по-настойчиви, още по-непоносими. Издърпа я нагоре и притисна гърба ѝ към мокрите плочки. Очите ѝ приличаха на разтопено злато и той не престана да се взира в тях, докато бавно потъваше в нея.

— Гладна ли си? — попита я Кем, докато Клеър подсушаваше с ръце косата си, застанала до прозореца на спалнята.

— Умирам от глад — отвърна му, без да се обръща. Докъдето стигаше погледа ѝ, навсякъде се простираше гора — тъмна, гъста и раззеленена. Кем се беше оградил с нея, беше се скрил зад нея. Далече на запад се червенееха планините. Представяше си как биха изглеждали, когато слънцето залязва зад тях и къпе небето в светлина. — Как намери това място?

— На баба ми е — Кем се справи с копчетата на ризата и се приближи до нея. — От сто години принадлежи на фамилията Рафърти. Тя се установила тук и после го остави на мен.

— Красиво е. Всъщност снощи не можах добре да го видя — усмихна се тя. — Май почти нищо не видях снощи. Получих само бегла представа за къща, построена на хълма.

После той я бе метнал през рамо, размивайки я, и я бе понесъл вътре и нагоре по стълбището в леглото си.

— Когато се върнах, реших, че ми трябва място, където да мога да се махам от града. Мисля, че част от проблемите на Паркър бяха свързани с това, че живееше в онзи апартамент зад магазина за спиртни напитки и никога не беше се отделял от града.

— Тежка е шерифската значка — сериозно изрече Клеър, за което получи леко издърпване на ухото. — Говореше нещо за ядене.

— В събота сутрин обикновено ям при Марта — погледна той часовника си, — но съм закъснял. Може би ще измислим нещо тук.

Това ѝ се струваше по-приемливо. Машината за клюки щеше да се задейства и нямаше начин да я спрат. Но можеха поне още една сутрин да задържат положението.

— Мога ли да поогледам?

Досега беше видяла единствено спалнята и голямото ниско легло и пода, и тавана, облицовани с различни по размер дъски. Разбира се, и банята. Дълбоката зазидана вана с чучури, огромното огледало и кабината на душа, покрити с плочки. Дотук беше очарована от вкуса му, от това, че не се беше страхувал смело да използва цветовете, но искаше да види и останалото.

Въпреки събитията от последните дванадесет часа, тя разбираше, че този мъж не е бил винаги сам в леглото.

Кем я хвана за ръка и я изведе от стаята.

— Горе има още две спални.

— Да не би да имаш планове за бъдещето? — повдигна вежди Клеър.

— Ти би могла да кажеш.

Остави я сама да се разходи на втория етаж, като я наблюдаваше внимателно. Тя одобри прозореца на тавана и подовете от твърда дървесина, големите френски прозорци и вратите на предверието, което водеше към терасата с подвижен покрив.

— Ти си бил страшно подреден — каза тя, докато слизаха долу.

— Сам човек не разхвърля кой знае колко.

Клеър само се засмя и го целуна.

Там, където стълбите свършваха, тя се спря, за да влезе в помещението, оформено за всекидневна — с високи тавани, снопове светлина и индиански черги. Едната стена беше направена от речни камъни с издълбано в тях голямо огнище. Диванът беше нисък, пухкав и съблазнителен.

— Е, това е... — тя слезе от стъпалото, обърна се и видя скулптурата. Беше я поставил до откритата стълба така, че слънчевата светлина да струи над нея през прозореца на тавана. По този начин всеки, който влезеше през входната врата или застанеше във всекидневната щеше да я види.

Скулптурата беше висока малко повече от метър и представляваше усукана, извита форма от мед и месинг. Несъмнено беше много чувствена — фигура на жена — висока, стройна и гола. Ръцете ѝ бяха вдигнати високо, а изработената от мед коса се спускаше назад. Клеър я бе нарекла „Зрялост“ и се бе опитала да пресъздаде цялата сила, чудото и магията на жената.

В първия миг остана смаяна, че открива една от работите си в дома му. Ръцете ѝ неволно затършуваха из джобовете.

— Аз, ъ-ъ... нали мислеше, че рисувам.

— Излъгах — усмихна ѝ се Кем. — Беше ми забавно да те гледам как се дразниш.

При това обяснение Клеър се намръщи.

— Предполагам, че я имаш отдавна.

— От няколко години — той дръпна косата ѝ зад ухото. — Ходих в онази галерия във Вашингтон. Там имаха някои от твоите неща и накрая си тръгнах с това.

— Но защо?

Кем забеляза, че е смутена. И притеснена. Спусна ръка от косата надолу по бузата ѝ.

— Нямах намерение да я купувам, пък и тогава доста трудно можех да си го позволя. Но когато я погледнах, разбрах, че е моя. Точно както снощи, когато влязох в гаража и те погледнах.

Клеър се отдръпна неочаквано рязко.

— Аз не съм някаква скулптура, Кем.

— Не, не си — присвивайки очи, той я наблюдаваше. — Разстроена си, защото съм я видял и съм те разпознал. Защото съм те разбрал. Би предпочела да не те разбирам.

— Благодаря, но не ми трябва анализа, имам на разположение психиатър.

— Може да се ядосваш, колкото искаш, Клеър, но това нищо не променя.

— Не се ядосвам — процеди тя през зъби.

— Разбира се, че се ядосваш. Щом искаш, можем да стоим тук и да си крещим, мога да те замъкна отново горе в леглото или пък да отидем в кухнята и да прием кафе. Оставям на теб да решиш.

Трябваше да мине малко време, преди Клеър да успее да затвори уста и да проговори.

— Ах, ти, нахален кучи син.

— Май крещим, а.

— Не крещя — извика тя. — Но нека ти кажа нещо. Няма да ме замъкваш никъде. Разбра ли, Рафърти? Дали да лягам с теб, решавам аз. Това може и да излиза извън границите на твоя подреден малък свят, но сега сме в деветдесетте години. Няма нужда да ме съблазняват, уговарят или насилват. Сексът между разумни, неангажирани възрастни хора е въпрос на свободен избор.

— Много добре — хвана я за бието на ризата и я притегли към себе си. Очите му гневно искряха. — Но това, което се случи между теб и мен, беше нещо повече от секс. Ще бъдеш принудена да го признаеш.

— Нищо няма да бъда принудена — Клеър се стегна, когато той сведе глава. Очакваше груба, жадна целувка, изпълнена с неудовлетворение и настойчивост. Вместо това устните му бяха меки като кадифе. Неочакваната нежност я замая.

— Има ли нещо, Щека?

Чувстваше очите си твърде тежки, за да ги отвори.

— Да.

Той отново докосна устните ѝ със своите.

— Уплашена ли си?

Тя само кимна и въздъхна, когато той притисна чело към нейното.

— Ставаме двама. Свърши ли да крещиш?

— Мисля, че да.

Кем обви ръка около раменете ѝ.

— Давай тогава пием кафе.

Когато след един час я остави пред къщата, телефонът ѝ звънеше. Смяташе да не му обръща внимание и веднага да се върне към работата си, докато чувствата ѝ все още бяха силни. Но телефонът продължаваше да пици пронизително и тя вдигна слушалката в кухнята.

— Ало.

— За Бога, Клеър — пропищя в ушите ѝ сърдитият глас на Анджи. — Къде беше? От вчера се опитвам да се свържа с теб.

— Бях заета — бръкна с ръка в пакетче бисквити Клеър. — Работих и разни такива.

— Знаеш ли, че ако не бях се свързала с теб до обяд, щях незабавно да тръгна?

— Анджи, казах ти, че всичко е наред. Тук нищо не се случва — спомни си за Биф. — Е, почти нищо. Нали знаеш, че рядко вдигам телефона, когато работя.

— Да не би да работеше в три сутринта?

Клеър прехапа устни.

— Тази сутрин в три бях наистина заета. Какво има?

— Имам новини за теб, момиче. Големи новини.

Клеър остави бисквитите и посегна за цигара.

— Колко големи?

— Страхотни. Институтът „Бетадин“ в Чикаго строи ново крило, което ще бъде посветено на жените в изкуството. Искат да откупят три

твои творби за постоянната си изложба и... — Клеър свирна с уста, а тя продължи: — ... има и още.

— Още?

— Искат да ти възложат скулптура, която да стои пред сградата и да символизира приноса на жените в изкуството.

— Чакай да седна.

— Очакват разширението да бъде завършено след около година — година и половина. Биха искали да им представи няколко скици преди септември и, естествено, искат да присъстваш на откриването и да бъдеш на разположение на пресата и фотографите. С Жан-Пол ще ти разкажем всички подробности, когато пристигнем.

— Пристигнете?

— Идваме при теб — бързо въздъхна Анджи. — Надявах се, че ти ще се върнеш да работиш тук, но Жан-Пол смята, че трябва да изчакаме, за да видим как се справяш там.

Клеър вдигна ръка към главата си.

— Анджи, опитвам се да поема всичко това.

— Просто изстуди шампанското, Клеър. Ще пристигнем с понеделник следобед. Има ли нещо, което би искала да ти донесем, освен проектите и договорите?

— Легла — тихо каза Клеър.

— Какво?

— Нищо.

— Добре. Жан-Пол ще ти се обади утре за наставления. Поздравления, момичето ми.

— Благодаря.

Клеър остави слушалката и потри лицето си с ръце. Това беше следващото стъпало, помисли си тя, това, заради което бе работила, за което Анджи я бе насърчавала. Искаше ѝ се само да е сигурна, че е готова за него.

През цялата сутрин и до късно следобед, продължи да работи. Спря едва когато ръцете ѝ започнаха да се схващат. Беше добре дошло, защото трябваше да отиде да пазарува — легла, чаршафи, кърпи. Всички дреболии, които изисканите хора щяха да очакват. Би могла да мине през града и ако имаше късмет, Кем би могъл да я придружи.

Това не доказваше ли, че не се страхува от развитието на връзката им?

Разбира се. А това, че се бе заровила цял ден в работа, доказваше, че не се страхува да приеме предложението за най-голямата поръчка в живота си.

Тръгна нагоре и изведнъж се озова на стълбите към тавана. Вратата беше отворена, както я бе оставила. Нямахте сили да я заключи отново, да заключи отново спомените. Стоеше на прага и мислите ѝ се понесоха в миналото. В миналото, когато още стоеше голямото неугледно бюро на баща ѝ с натрупани върху него документи, снимки и книги по градинарство. Имаше и едно корково табло със закачени на него снимки на къщи и изрезки от вестници с телефонни номера на водопроводчици, работници за ремонт на покриви, дърводелци и електротехници. Джак Кимбъл винаги се бе старал да възлага работата на приятели и хора от града.

Естествено той имаше офис и в града, който беше подреден и добре организиран. Но винаги предпочиташе да работи тук горе, в къщата, където беше на разположение на семейството си. И където можеше да вдишва аромата на цветята си долу в градината.

Спомни си, че имаше купища книги. Лавиците по стената бяха отрупани с тях. Клеър пристъпи в стаята и започна да отваря другите кашони и да разглежда нещата, които майка ѝ бе прибрала, но не се беше решила да изхвърли.

Книги за недвижими имоти, монографии по архитектура, овехтелият му бележник с адреси, романи на Стайнбек и Фицджералд. Имаше и дебели томово по теология и религия. Религията едновременно привличаше и отблъскваше Джак Кимбъл. Клеър ги прехвърляше една по една и се питаше какво го бе накарало да се обърне така страстно към вярата от своето детство почти в края на живота си.

Смръщила вежди, изтупа праха от някаква книга с мека подвързия и подгънати краища като се опитваше да си спомни къде бе виждала вече символа, изрисуван върху корицата. Представляваше пентаграма с изображение на козел в средата. Горните два лъча бяха рогата му, страничните — ушите, а в долния бяха устата и брадата му.

— Пътят към Сатаната — прочете Клеър на глас. Потръпна и понечи да отвори книгата, но в този момент върху нея попадна нечия сянка.

— Клеър?

Подскочи и изгърва книгата, така че тя се захлупи сред другите с корицата надолу. Несъзнателно протегна ръка и преди да се обърне, я покри с друга книга.

— Съжалявам! — Кем стоеше на прага и търсеше подходящи думи. Знаеше, че присъствието ѝ в тази стая ѝ причинява мъка. — Колата ти беше тук... и радиото свиреше. Реших, че си някъде из къщата.

— Да, тъкмо... — изправи се и изтупа коленете си. — Разглеждах разни неща.

— Добре ли си?

— Разбира се — погледна към книгите, които бе пръснала по пода. — Виждаш ли, и сам човек може да разхвърля.

Кем докосна бузата ѝ с ръка.

— Хей, Щека. Искаш ли да поговорим за това?

— Внимавай — Клеър обхвана с пръсти китката му. — Ще свикна да си изливам душата пред теб.

— Давай — придърпа я нежно към себе си и прокара ръка по гърба ѝ.

— Толкова много го обичах, Кем — отрони се от гърдите ѝ с тежка въздишка, докато наблюдаваше как прашинките танцуват на слънчевата светлина. — Никога не успях да обикна друг толкова. Когато бях малка, обичах да се качвам тук, след като вече трябваше да съм в леглото. Той ме оставяше да седя на стола, докато работи, и после ме занасяше долу. Можехме да си говорим за всичко, дори и когато пораснах — притисна се по-силно към него. — Мразех, когато започна да пие. Не можех да разбера защо сам си причинява толкова нещастие, защо ни прави нещастни всички нас. Понякога нощем го чувах да плаче. И да се моли. Толкова самотен, толкова отчаян. Но на следващия ден успяваше някак да овладее нещата и да продължи. И започвах да вярвам, че всичко ще бъде наред. Но не беше — Клеър въздъхна и се отдръпна. Очите ѝ бяха сухи.

— Той беше добър баща, Клеър. Дълги години ви завиждах на двамата с Блеър, че имате такъв баща. Пиенето беше нещо, което не можеше да контролира.

— Знам — усмихна се и направи това, което не беше способна да стори, докато беше сама — отиде до прозореца и погледна надолу.

Плочките бяха голи и старателно преметени. Около тях се виждаха ранните рози, които баща ѝ толкова обичаше.

— Минах през всякакви групи и терапии. Но има нещо, което никой от тях не можа да ми каже. Има едно нещо, за което се питам отново и отново и никога не намирам отговор. Дали е паднал, Кем? Дали се е напил до безсъзнание и после е загубил равновесие? Или е застанал тук, точно тук, и е решил да престане да се бори с демона, какъвто и да е бил той, който го е разяждал.

— Беше нещастен случай — хвана я за раменете Кем и я обърна към себе си.

— Бих искал да повярвам. Винаги съм се опитвала, защото противното е твърде болезнено. Бащата, когото аз познавах, не би могъл да се самоубие, да нарани по този начин майка ми, Блеър и мен. Но виждаш ли, бащата, когото аз познавах, не би могъл също и да мами, не би могъл да подкупва инспектори и да фалшифицира отчети, така както той бе направил в търговския център. Не би могъл да лъже, да краде пари и да нарушава толкова грубо закона. Но той го е направил. За това не знам на какво да вярвам.

— Той ви обичаше и е допуснал грешки. Няма в какво друго да вярваш.

— Ти най-добре от всеки разбираш какво означава да загубиш баща си точно когато най-много се нуждаеш от него.

— Да, разбирам.

Клеър притисна по-силно ръка към неговата.

— Знам, че може би звучи глупаво, но ако можех да съм сигурна... дори ако можех да съм сигурна, че се е самоубил... щеше да ми е по-лесно, отколкото непрекъснато да се питам — тръсна глава и се опита да се усмихне. — Предупредих те, че ще си излея душата — преплете пръстите си в неговите и притисна ръката му към бузата си.

— Има ли подобрение?

— Да. Благодаря — отново отметна глава назад и докосна устните му. — Наистина.

— Винаги съм на разположение. Наистина.

— Хайде да слизаме — тръгна тя напред, но протегна ръка, когато той понечи да затвори вратата. — Не, остави я отворена — почувства се неловко и бързо заслиза по стълбите. — Искаш ли една бира, Рафърти?

— Всъщност дойдох да те поканя да вечеряме в града, може би и да идем на кино, а после да се върнем у дома и да ми позволиш да те любя през останалата част от нощта.

— Ами — прекара език по устните си тя, — като цяло звучи много добре. Но има едно нещо. Следващата седмица ще имам гости и трябва да купя две легла... и един стол, и една или две лампи, чаршафи, кърпи...

Кем вдигна ръка.

— Искаш ли да прескочим киното и да се присъединим към тълпата в търговския център?

— Ами да, в търговския център... и на онзи битпазар — усмихна му се обещаващо Клеър.

За да запази тази усмивка на лицето ѝ, той би направил много повече.

— Ще се обадя на Бъд и ще се опитам да взема пикапа му.

— Боже, какъв мъж — обви ръце около него и го целуна силно, а после бързо се изплъзна, преди да успее да я сграбчи. — Ще се кача да се преоблека — телефонът иззвъня и тя извика от стълбището: — Ще се обадиш ли? Който и да е, кажи му, че аз ще му позвъня.

Кем вдигна слушалката.

— Ало — никой не отговори и след малко се чу изщракване. — Затвориха! — после набра Бъд.

Когато Клеър слезе, той стоеше в гаража и разглеждаше това, което беше направила през деня. Тя нервно пъхна ръце в джобовете на дългата сива пола, която беше облякла.

— Какво мислиш?

— Мисля, че си невероятна — Кем потърка с ръка излъскалото дърво. — Всички са толкова различни — погледът му обходи завършените метални скулптури и се спря на глинената ръка, свита в юмрук — и въпреки това несъмнено са твои творби.

— Предполагам, че трябва да ти се извиня, задето така се нахвърлих върху теб само защото си проявил добър вкус да си купиш едно от произведенията ми.

— Очаквах да се решиш — Кем небрежно разгръщаше скицника ѝ. — О, между другото получих онзи пън.

— Ти... онзи пън?

— Нали го искаше?

— Да, да, много. Мислех, че не си спомняш. Как го взе?

— Просто споменах на кмета. Той беше толкова поласкан, че беше готов да ти плати, само и само да го отрежеш.

Клеър загъна отново глинената фигура във влажните парцали.

— Ужасно си мил с мен, Рафърти.

Той остави скицника.

— Да, така е — обърна се и се вгледа в нея. — Доста е голо тук, Щека. Надявам се, че не си много придирчив купувач.

— Ще счупя рекорда на окръга — подаде му ръка и добави: — Но ще оставя достатъчно за шампанското, което ще пием тази вечер.

— Ще празнуваме ли?

— Днес получих някои новини. Ще ти ги кажа по време на вечерята — тръгна към колата му, забеляза Ърни на отсрещната страна и му помахна. — Здравсти, Ърни.

Той само я погледна и продължи да държи ръката си върху пентаграмата, която висеше на врата му.

ЧАСТ II

*„И Господ каза на Сатаната:
«Отгде идеш?»»*

*Тогава Сатаната отговори
Господу и рече:*

Скитах по земята и я обходих.“

*Книга на
Йов*

ГЛАВА ТРИНАДЕСЕТА

— На какво мирише?

— Това, мила моя, е сладък пасторален букет — Жан-Пол широко се ухили, докато вдишваше въздуха през чувствителния си нос. — Ах, c'est incroyable.

— Аз бих казала, че е невероятно — измърмори Анджи и намусено се загледа навън през прозореца. — Мирише на конски фъшкии.

— И къде ти, моя единствена, истинска любов, си помирисвала конски фъшкии?

— На 17 януари 1987 в един студен фойтон, препускащ из Централ Парк, когато за първи път ми направи предложение. Или това може би беше вторият път.

Той се засмя и целуна ръката ѝ.

— Е, значи приятни спомени.

Всъщност това беше вярно и все пак Анджи извади от чантата си шишенце „Шанел“ и напръска въздуха.

Кръстоса дългите си крака и се зачуди какво толкова намира съпругът ѝ в гледката на полята, скалите и дебелите крави, които размахваха опашки. Ако беше заради пасторалното блаженство, по-добре да я заведе на 42-ра улица.

Не че не обичаше пейзажите — изгледът към Канкун от терасата на хотела, улиците на Париж от някое кафене, вълните на Атлантическия океан върху шезлонга на палубата. Но това тук, въпреки че в него имаше някакъв първичен селски чар, който най-добре можеше да се види при художниците примитивисти, в никакъв случай не беше нейната представа за визуална наслада.

— Ето един силус!

Анджи погледна нататък и въздъхна.

— Мисля, че се казва силоз, макар че нямам представа защо — и отново се намести, докато Жан-Пол упражняваше произношението си.

Тя наистина нямаше нищо против пътуването. Жан-Пол изглеждаше очарователен и много секси зад волана. Усмихна се на

себе си с чисто женско задоволство. Всъщност Жан-Пол изглеждаше очарователно секси навсякъде. И беше само неин.

Вярно че на нея пътуването по магистралите ѝ харесваше — отворените прозорци, звуците на музиката. Не се чувстваше задължена да предложи на Жан-Пол да го отмени в карането, защото знаеше, че съпругът ѝ рядко има възможност да си сложи кокетната малка шапчица и кожените ръкавици, така че го остави да натиска педала на воля.

Точно след изход девет на магистралата за Джързи те получиха талон за глоба, който Жан-Пол старателно разписа и после отново се включи в движението, като подкара ягуара по деветдесето шосе.

„Доволен е като прасе в кал“, помисли си Анджи и притвори очи. Ето че дори започна да използва аналогии из селския живот.

Обаче последния час от пътуването я беше изнервил. Всички тези поля, хълмове и дървета. Цялото това открито пространство. Предпочиташе каньоните от стомана и бетон в Манхатън. Можеше да се справи с някой нападател — и го беше правила — но заекът, който изскача като обезумял пред колата, предизвикваше у нея ужасна паника.

Къде, за Бога, изчезна шумът? Къде бяха хората? Имаше ли изобщо хора, или всички бяха пресекли Зоната на здрача като в някоя версия на „Ферма за животни“ на Оруел?

Какво си въобразяваше Клеър, като беше избрала да живее в място, където съседни са кравите?

Неспокойно усукваше дебелия златна верижка на врата си, когато Жан-Пол внезапно възкликна и отби колата на банкета. Разхвърчаха се камъчета и се вдигна пушилка.

— Гледай! Козел.

Анджи зарови из чантата си за екседрин.

— Божичко, Жан-Пол, кога ще пораснеш!

Той се засмя и се наведе през прозореца откъм нейната страна, за да види мръсносивкавия козел, който хрупаше трева. Самият козел изглеждаше абсолютно невъзмутим, както и Анджи.

— Много си падаше по козите, когато за Коледа ти подарих онзи ангорски халат.

— Харесвам също и велуреното си сако, но нямам намерение да галя оная овца.

Жан-Пол целуна ухото на жена си и отново седна.

— Кога е следващата отбивка?

Анджи го погледна.

— Изгубихме ли се?

— Не — видя я как гълта две хапчета, преглъщайки ги с минерална вода „Перие“ направо от бутилката. — Не знам къде сме, но не може да сме се загубили, след като сме тук.

Логиката му я накара да съжالياва, че не носи в чантата си валиум вместо екседрин.

— Не ставай нахален, Жан-Пол, това още повече ме потиска.

Взе картата с указанията на Клеър и двамата се заеха да я разгледат. Раздразнението ѝ малко поутихна, когато Жан-Пол разтри врата ѝ. Както винаги той успя да напипа точно нужното място.

Беше много търпелив и усърден мъж. Във всяко отношение. Когато срещна бъдещата си съпруга, тя работеше като помощник на един от конкурентните търговци на произведения на изкуството и в погледа ѝ светеха амбициозни пламъчета. Хладна и недостъпна и за най-невинното флиртуване, и за най-открити намеци, тя се оказа неустоймо предизвикателство за неговото самолюбие. Бяха му необходими шест седмици, за да успее да я убеди да вечеря с него и други три пропилен месеца, за да я заведе в леглото си.

Там тя не бе хладна, нито пък недостъпна.

Сексът се оказа най-лесното средство. Разбра, че тя се е привързала към него. С всички жени ставаше така. Той беше достатъчно артист, за да осъзнава, че е физически привлекателен и достатъчно мъж, за да се възползва от това. Беше висок, с тяло, за което се грижеше с почти религиозно преклонение чрез диети и тренировки. Френският му акцент — а и често предумишлено несръчното изразяване — само допълваха очарованието му. Тъмните му къдриви коси се спускаха почти до раменете и обграждаха слабото му интелигентно лице с дълбоки сини очи и добре изваяни устни. Имаше тънки мустачки, за да ги подчертава и за да не изглеждат прекалено женствени.

Като допълнение към външния си вид, Жан-Пол изпитваше дълбока и искрена обич към женския пол — към всички представителки. Произлизаше от семейство с много жени и още от детските си години беше оценил тяхната нежност, тяхната сила и

суета, тяхната проникателност. Интересуваше се еднакво както от възрастна дама с боядисани в синьо коси, така и от сексбомбата със съблазнителни форми — макар и често поради съвсем различни причини. Именно тази негова откритост с жените му бе донесла успехи в леглото и бизнеса.

Но Анджи беше неговата единствена любов, макар и не единствената любовница. За да я убеди в това, както и в предимствата на традиционния брак, му бяха потребни почти две години. По-късно нито за миг не съжали за тях.

Докато летеше по двупосочния път, ръката му нежно обхвана нейната.

— Je t'aime — каза ѝ той, както често го правеше.

Това я накара да се усмихне и да вдигне ръката му към устните си.

— Знам това — помисли си, че той е наистина безценен мъж, независимо че понякога можеше да я подлуди. — Просто ме предупреди, ако отново решиш да спреш при някоя коза или друго животно.

— Виждаш ли онези ниви?

Анджи погледна през прозореца и въздъхна.

— Как бих могла да ги пропускам? Те са навсякъде.

— Бих искал да те обладая там, под слънчевите лъчи. Бавно. Най-напред ще започна само с устни и ще те докосна навсякъде. А когато цялата започнеш да трепериш и да копнееш за мен, ще използвам и ръцете си. Но само връхчетата на пръстите. Ще докосвам красивите ти гърди, а после по-надолу и навътре, където ще бъдеш толкова гореща и влажна.

„Четири години“, помисли си Анджи. Четири години и той все още беше способен да я разтрепери. Погледна към него и видя, че се усмихва. После сведе поглед по-надолу и забеляза, че е съвсем сериозен в намеренията си. Нивите вече не ѝ струваха чак толкова странни.

— Може би Клеър ще ни насочи към някоя, която да не е толкова близо до пътя.

Жан-Пол се разсмя, намести се по-удобно и започна да пее с радиото.

Тъй като беше прекалено нервна, за да може да работи, Клеър се зае да засажда петунии покрай алеята. Ако Анджи и Жан-Пол бяха тръгнали от Ню Йорк в десет, както беше уговорено, би трябвало да пристигнат всеки момент. Мисълта, че ще ги види и ще може да си разведе наоколо, ѝ доставяше удоволствие. Но в същото време се ужасяваше от момента, когато ще трябва да им покаже работите си и да разбере, че се е излъгала.

„Нищо от това, което съм направила, не става.“ Така се опитваше да се заблуждава сама, а в същото време ужасно ѝ се искаше да вярва, че все още е способна да сътвори нещо значимо от парче дърво или къс метал. В началото ѝ беше потръгнало прекалено лесно. Както със самата работа, така и с приемането ѝ от публиката. Единствената посока, която ѝ оставаше сега, беше надолу.

Всъщност ти от провал ли се страхуваш, Клеър, или от успехите? — Зазвуча в главата ѝ гласът на доктор Яновски.

„И от двете — не е ли така с всеки? И ще се разкараш ли най-сетне? Всеки има право на свои малки неврози.“

Изхвърли всички мисли за работата и се съсредоточи върху оформянето на почвата.

Баща ѝ я беше научил как става: как да нагласи коренчетата, как да смеси торф, изкуствен тор, вода и любов. От своя страна тя бе научила какво усещане за спокойствие и пълнота би могло да даде засаждането на живи растения. В Ню Йорк беше забравила това удоволствие.

Мисълта ѝ се отклони в друга посока. Мислеше си за Кем и колко интензивна беше любовта им. Всеки път. Сякаш бяха на най-примитивно ниво. Нахвърляха се един на друг като животни — изгладнели и диви. Никога и с никого досега не е била толкова... ами, първично жизнена.

И с усмивка си помисли колко много беше пропуснала, Боже мой!

Колко би могло да трае това? Сви рамене и продължи да засажда. Знаеше, че най-дълбоките и силни страсти умират най-бързо. Но няма да позволи това да я притеснява. Не иска. Колкото и да трае, ще е достатъчно. Защото точно в този момент ѝ беше трудно да измине дори час, без да си представи как ще го прегърне отново.

С много нежност потупа и заздрави почвата около червените и бели петунии. Посипа наоколо им тор. Слънцето силно напичаше гърба ѝ. Представяше си как ще пораснат, ще се разтворят и ще разцъфнат, докато първата слана не ги попари. Нямаше да са вечни, но докато ги има, щяха да ѝ доставят удоволствие, когато ги погледне.

Чу се шум на мотор, Клеър погледна нагоре и отново се отпусна, защото беше Боб Мийз, който сви с камиона си по алеята.

— Здравсти, Клеър.

— Боб? — заби лопатата в пръста и се изправи.

— Хубави цветя имаш.

— Благодаря — избърса тя пръстта по дланите си в крачолите на джинсите.

— Казах, че ще ти донеса лампата, когато се поосвободя.

За миг Клеър смръщи вежди, но после си спомни и се усмихна.

— О, вярно. Идваш точно навреме. Приятелите ми ще пристигнат всеки момент. Сега ще могат да получат лампата за стаята си.

И то каква лампа, помисли си Клеър, докато Боб я измъкваше от колата. Беше висока около метър и половина с черен абажур с формата на камбана, украсен с мъниста и ресни, поставен върху извита позлатена стойка. Изглеждаше като излязла от някой публичен дом от деветнайсети век. Клеър искрено се надяваше да е така.

— По-хубава е дори, отколкото си я спомнях — каза тя и се опита да си спомни дали му я беше платила или не. — Можеш ли да я сложиш в гаража? После ще я кача.

— Нямаш проблем — Боб я вкара вътре и остана да разгледа инструментите и скулптурите ѝ. — Хората сигурно дават луди пари за такива неща.

Клеър се усмихна, решавайки, че забележката му е по-скоро озадачена, отколкото критична.

— Понякога.

— Жената обича изкуството — продължи той с желание да си поговорят и се вгледа в една фигура от месинг и мед. В себе си изпитваше презрение към тези модерни боклуци, но като търговец на антики знаеше, че човек никога не може да предположи за какво точно хората ще решат да си хвърлят долларите. — Взе онова гипсово магаренце и го докара в предната градина. Ти правиш ли такива неща?

Клеър успя да обуздае иронията си.

— Не — отговори сериозно. — Всъщност не.

— Можеш да наминеш и да видиш нашите, ако ти трябват идеи.

— Много мило.

Тъй като Боб тръгна към колата си, без да ѝ остави сметката, Клеър реши, че сигурно му е платила предварително. Той отвори вратата и подпря крак на стъпалото.

— Сигурно си чула, че Джейн Стоки продава фермата?

— Какво?

— Джейн Стоки — повтори той и пъкна палец в колана си. Настроението му значително се подобри, че пръв ѝ съобщава новината. — Продава фермата... по-точно ще я продава. Говори се, че може да се премести в Тенеси. Там имала сестра.

— Кем знае ли?

— Не мога да ти кажа. Ако не знае, много скоро ще разбере — чудеше се дали има начин да намине край канцеларията на шерифа и да хвърли бомбата, ей така, съвсем случайно.

— Кой ще я купи?

— Доколкото чух, някакъв голям посредник от столицата. Сигурно е следил некролозите и е попаднал на съобщението за Биф. Направил ѝ е добро предложение, както чувам. Надявам се, че няма да я вземат някои скапани предприемачи и да построят още къщи.

— Могат ли да го направят?

Боб сви устни и се намръщи.

— Ами сега се води селскостопанска земя, но знае ли се. Даваш пари, където трябва, и нещата могат много бързо да се променят — спря, изкашля се и се загледа встрани, защото си спомни за баща ѝ. — Значи ти се установяваш тук?

Клеър забеляза, че погледът му се насочва нагоре към таванския прозорец.

— Нещо такова.

Той отново я погледна.

— Не е ли малко страшничко за теб тук, съвсем сама?

— Не е толкова лесно да се изплаши човек в къщата, където е израснал и където всички призраци са му познати.

Боб триеше някакво петно на страничното огледало. Лампата в таванската стая беше светнала един-два пъти. Някои хора биха искали

да знаят защо.

— Предполагам, че след всичко, което купи, имаш намерение да поостанеш.

Клеър почти беше забравила колко важно е в малкия град всички да знаят всичко.

— Всъщност нямам никакви планове — сви рамене тя. — Това е предимството да си без ангажменти.

— Предполагам — твърде отдавна беше ангажиран, за да разбере. „Без да се издаваш и умната“, напомняше си той, докато се опитваше по заобиколни пътища да стигне до целта си. — Радвам се, че пак си тук. Напомня ми за първия път, когато излизахме. Беше на карнавала, нали?

Очите ѝ станаха безизразни, бузите ѝ пребледняха.

— Да, на карнавала.

— Ами това не беше ли... — спря се, сякаш току-що си е спомнил. — Божичко, Клеър! — в очите му се четеше искрено смущение, докато примигваше. — Ужасно съжалявам. Чудя се как можах да забравя.

— Няма нищо — усмивката трудно раздвижи устните ѝ. — Това беше много отдавна.

— Да, много отдавна. Божке, чувствам се като идиот — хвана той неловко ръката ѝ. — Сигурно ти е трудно, когато хората ти напомнят.

Клеър нямаше нужда някой да ѝ напомня, но успя да свие небрежно рамене.

— Не се притеснявай, Боб. Нямахте да съм тук, ако не можех да го понеса.

— Е, сигурно, но... — продължи той — ти всъщност си доста заета. Всичките статуи... — леко ѝ намигна — Пък и шерифът.

— Слуховете са тръгнали, а?

— Няма как. Предполагам, че двамата добре се разбирате.

— Предполагам — забавляваше се, като гледаше как погледът му все се връща към гаража и скулптурата, която бе нарекла „Вътрешният звяр“. — Бони-Сю може би ще иска да я сложи до магаренцето.

Боб се изчерви и пристъпи от крак на крак.

— Не мисля, че е в нейния стил. Не мога да кажа, че разбирам нещо от изкуство, но...

— Поне знаеш какво харесваш — довърши вместо него Клеър.
— Няма нищо, Боб, щом не ти харесва... Аз самата не съм сигурна дали я харесвам.

Не, той наистина не я харесваше, но защото му беше твърде позната.

— Как ти хрумна да направиш нещо такова?

Клеър се извърна назад.

— Не знам. Може да се каже, че просто ме споходи. Насън — добави тихо, почти на себе си, и потърка раменете, за да прогони студа.

Очите му се присвиха и погледът му за миг стана твърд, но когато тя се обърна, лицето му бе отново безизразно.

— Май ще си остана само с магаренцето. Нали ще ми се обадиш, ако имаш проблеми с лампата.

— Да — *та той е първото момче, което я беше целунало*, спомни си Клеър и се усмихна. — Предай моите поздравии на Бони-Сю.

— Ще ѝ предам — доволен от това, което беше научил, той кимна и придърпа колана си. — Непременно ще ѝ предам — обърна се и присви очи, а после зяпна от изненада. — Боже, какво нещо — виж каква кола.

Клеър се обърна и забеляза ягуара, който се изкачваше по наклона. Още преди Жан-Пол да изскочи отвътре, тя се втурна надолу и се хвърли в ръцете му, разцелува го силно и буйно.

— Ммм — целуна я и той. — Ах, ти, омайнице.

Клеър през смях прегърна и Анджи.

— Не мога да повярвам, че сте тук.

— Нито пък аз — отметна назад косата си Анджи и внимателно огледа улицата. Представата ѝ за облекло, подходящо за провинцията, включваше бледозелен ленен панталон в комплект със същото сако и розова копринена риза. Носеше обувки без токове от „Бруно Магли“. — Значи това е Емитсбъро.

— Точно така — целуна я Клеър. — Как мина пътуването?

— Получихме само една глоба.

— Явно Жан-Пол е улегнал — видя го да измъква от колата два куфара и голяма торба. — Хайде да влезем и да пийнем по чаша вино — каза тя и взе чантата. Тръгна нагоре по алеята и се спря при Боб, за да ги запознае. — Това е Боб Мийз, Анджи и Жан-Пол Лъобо,

приятели и търговци на произведения на изкуството от Ню Йорк. Боб е собственик на най-добрия антикварен магазин в града.

— А! — Жан-Пол остави единия куфар и му подаде ръка. — Трябва непременно да посетим магазина ви, преди да си тръгнем.

— Отворено е от десет до шест през седмицата, а в събота от дванайсет до пет — отговори Боб и забеляза обувките му от крокодилска кожа, както и златната му гривна. „Представяте ли си, мъж да носи гривна — дори и да е чужденец.“ Боб забеляза също и екзотичната му съпруга. Това бяха подробности, които той скоро щеше да разнесе из града. — Е, трябва да се връщам.

— Благодаря, че ми донесе лампата.

— Няма проблем — с лек поздрав той се метна на камиона и даде заден по алеята.

— Някой спомена ли вино? — напомни Анджи.

— Напълно си права — Клеър я хвана под ръка и се насочи към пътеката, която водеше пред къщата. — Отидох чак до Фредерик и успях да открия „Pouillyfuisse“.

— Чакай малко — запъти се Жан-Пол в обратна посока. — Тук в гаража ли работиш?

— Да, но защо първо не влезем вътре да се настаните? Какво ще кажете за тези петунии? Току-що ги...

Анджи вече вървеше след съпруга си и я теглеше след себе си. Клеър слабо въздъхна, спря да говори и зачака. Много ѝ се искаше да отложи този момент, което всъщност беше доста глупаво. Мнението и на двамата за нея имаше огромно значение. Знаеше, че Анджи и Жан-Пол я обичат. И именно заради това можеха да бъдат откровени, дори груби, ако се наложи. Нещата, които беше направила тук, у дома, имаха жизненоважно значение за нея. Те бяха излезли направо от сърцето ѝ.

Остана безмълвна зад тях, докато те разглеждаха и обикаляха наоколо. Чуваше лекото потропване на обувките на Анджи по цимента, докато оглеждаше дървената фигура от различни ъгли. Не разменяха нито дума, дори не се поглеждаха. Изучавайки металната скулптура, над която Боб Мийз току-що се бе мръщил, Жан-Пол дърпаше с ръка долната си устна — навик, който Клеър добре познаваше.

Там, където Боб беше видял само плетеница от метал, Жан-Пол виждаше огнена клада, чийто пламъци се надигаха и извисяваха. *Този*

огън изглежда ненаситен и опасен, мислеше си Жан-Пол. Караше го да настръхва. Караше го да се пита какво ли беше подпалил.

Без да казва нищо, той се извърна към глинената ръка, която Клеър бе изпекла предния ден. *Млада, предизвикателна*, размишляваше той. С потенциал за бруталност или героизъм. Отново задърпа устната си и продължи нататък.

Клеър пристъпваше от крак на крак и тук пъхаше ръце в джобовете си, ту отново ги изваждаше. „Защо трябва да се подлага на това?“, не можеше да се начуди сама. Всеки път и винаги се чувстваше така, сякаш е извадила най-съкровениите си мисли, мечти и страхове и ги е изложила на показ. И знаеше, че никога няма да стане по-добре, няма да ѝ бъде по-лесно. Изтри овлажнелите си длани в панталона. Ако имаше поне малко мозък в главата си, щеше да продава накити.

Семейството се събра пред металната скулптура, родена от нощните ѝ кошмари. Все още не бяха продумали. Макар че помежду си се разбираха и без думи, за Клеър оставаше мълчанието. Когато Жан-Пол се извърна, тя затаи дъх. Гледаше я сериозно и внимателно постави ръце на раменете ѝ. Наведе се и я целуна по двете страни.

— Поразително!

Клеър пое дъх.

— Благодаря ти, Господи!

— Мразя да греша — гласът на Анджи звучеше възбудено. — Наистина мразя, когато трябва да призная, че не съм била права, но идването ти тук и работата ти тук са най-доброто, което някога си правила. Наистина, Клеър, ти ме смайваш.

Клеър ги прегърна от двете си страни, разкъсвана от желанието едновременно да се разплаче и да се размее. В сърцето си знаеше, че скулптурите са добри. Но разумът ѝ бе надделял със злобните си и противни съмнения.

— Хайде да опитаме виното!

Боб Мийз побърза да се върне в магазина си, като влезе през задния вход, за да избегне клиентите. Преди да вдигне телефона, заключи и входната, и вътрешната врата. Докато набираше номера, се опитваше да навлажни пресъхналата си уста. Винаги когато се

налагаше да се занимава по светло с това, което вършеше нощем, гърлото му оставаше без капчица слюнка.

— Видях я — каза веднага, щом отсреща вдигнаха.

— Е, и?

— Ясно е, че нейният старец не ѝ излиза от ума. Личи си — за момент Боб отпрати благословия към всички божества, задето все още беше твърде млад, за да е посветен по времето, когато Джак Кимбъл в последния си скок. — Не мисля, че знае какво е бил... искам да кажа, твърде лесно говори за това. Мисля, че бях прав за онази статуя. Днес я разгледах по-добре.

— Опиши ми я.

На Боб ужасно му се искаше да беше си взел преди това едно добре изстудено питие.

— Прилича на... нали ти казах — той стисна здраво устни. Тук в офиса, пред снимките на жена му и децата и миризмата на ленено масло, която се носеше наоколо, много трудно можеше да повярва, че е един от тях.

Че е доволен да бъде един от тях.

— Маската за церемонията, мантията. Звяр с човешко тяло — гласът му се сниши до шепот, макар че нямаше кой да го чуе. — Би могъл да е всеки от нас... сякаш е видяла. Мисля, че не си спомня точно или... по-скоро не знае, че си спомня.

— Но една част от нея помни — гласът му беше безизразен и леден. — И може да стане опасна. Ще я наблюдаваме. Може дори да ѝ направим едно внимателно предупреждение.

Боб не беше много сигурен какво точно означава „внимателно“.

— Слушай, не мисля, че наистина помни. Едва ли може да ни навреди. Иначе щеше да каже на шерифа. Но, както изглежда, двамата са твърде заети с креватна гимнастика, за да си говорят за нещо друго.

— Много убедителна защита — хладната надменност в гласа накара Боб да потръпне. — Ще взема мнението ти под внимание.

— Не искам да ѝ се случи нещо. Тя ми е приятелка.

— Ти нямаш приятели, а братя — това не беше забележка, а предупреждение. — Ако се наложи да се заемем с нея, ще се заемем. Спомни си клетвата.

— Помня я — каза Боб и телефонът изщрака в ушите му. — Помня я.

Сара Хюит бавно се разхождаше по главната улица, доволна от приятния следобед. Мекото време ѝ даваше добър повод да облече къси панталонки и да наблюдава как старите клюкари пред пощата зяпат с широко отворени очи. Тънкият дънков плат беше толкова прилепнал, че ѝ се наложи да легне на леглото, за да може да затвори ципа. Материята съблазнително се впиваше отпред между бедрата. Големите ѝ щръкнали гърди леко се полюшваха под изрязаната тениска с изрисуван върху тях надпис.

Беше се напръскала обилно с „Опиум“, а устните ѝ бяха начервени в искрящо тъмночервено. Вървеше бавно и мързеливо, съзнавайки, че всички погледи са вперени отзад. От всичко на света Сара най-много обичаше да привлича вниманието и хич не ѝ пукаше дали предизвиква възмущение или одобрение.

Започна още в шести клас, когато позволи на Бъки Найт да съблече ризата ѝ зад храстите по време на училищния пикник. Тъй като Бъки беше с три години по-голям от нея, той отнесе гнева на старата Гладис Финч. Факт, който безкрайно много беше развеселил Сара, тъй като приключението всъщност беше по нейна идея.

Три години по-късно позволи на бащата на малката Мерилу Уилсън да отиде много по-далеч от едното гледане. Сара почти всяка събота оставаше да пази Мерилу срещу петдесет цента на час. И веднъж, когато грубоватия Сам Уилсън я караше до вкъщи, той ѝ даде допълнителна двайсетачка, за да си затваря устата, ако си позволи да я поопипа малко.

Парите я зарадваха, но бързо се отегчи от потните му ръце и отпуснатите му меса. Затова съблазни едно момче на нейната възраст, един от синовете на Хаубейкър — проклета да е, но не можеше да си спомни кой точно.

Това според нея и без това нямаше никакво значение. Сега всички те бяха женени за жени със зорки погледи и наедрели задници.

Самата тя започваше да се замисля за женитба — макар и не точно поради желание за вярност. Мисълта, да бъде обвързана само с един мъж в леглото през останалата част от живота ѝ, я възмущаваше. Но вече преминаваше трийсетте, нямаше и триста долара в банката и беше уморена да живее в тясната стая над кръчмата на Клайд.

Привличаше я мисълта да си има къща и кредитна карта. Ако трябваше да слага вериги, искаше ѝ се да бъде с някой, който да я задоволява и когото на сутринта да може да понася. Освен това ѝ се искаше този някой да притежава такива приятни неща като акции, полици и пълен джоб кредитни карти.

С лека усмивка Сара се спря пред канцеларията на шерифа. Вътре имаше един мъж, който напълно отговаряше на желанията ѝ.

Когато влезе, Кем вдигна поглед. Поздрави я с леко кимване и продължи да говори по телефона. Силният ѝ парфюм заличи миризмата на прах и кафе в канцеларията. Щеше да бъде нечовешко, ако стомахът не го бе присвил и погледът му не се плъзнал по голия ѝ крак, докато тя се наместваше върху ръба на бюрото му. Сара се усмихна и бавно прокара ръка през гъстата си коса, чиито тъмни коренчета просветваха изпод платинено русата боя като малки змийчета, после запали цигара.

— Регистрирано е на Търт Б. Стоки, шосе едно, пощенска кутия две хиляди двеста и единайсет, Емитсбъро. Точно така. Колт, калибър четиридесет и пет. Ще бъда много благодарен, сержант — затвори и погледна часовника. Вече закъсняваше за вечерята у Клеър. — Какво има, Сара?

— Зависи — тя се наведе напред и започна да си играя със значката върху ризата му. — Паркър винаги държеше бутилка в най-долното чекмедже. Ти какво ще кажеш?

Кем не си даде труда да я пита откъде знае какво е държал Паркър в бюрото си.

— Нямам.

— Сигурно доста си търчал тия дни, а Кем? — острият ѝ присмехулен поглед срещна неговия. Прокара пръста на крака си по бедрото му. — Като че ли наистина разследваш убийството на Биф.

— Това ми е работата — Кем дори не трепна, когато тя издуха струя дим в лицето му и продължи да я гледа.

— Хората се чудят дали няма да пропуснеш някои неща в тоя случай — наведе се Сара към стъкления пепелник, за да тръсне цигарата си, а гърдите ѝ се разлюляха под блузата.

В очите на Кем припламнаха гневни искри, но той бързо ги овладя.

— Хората могат да си говорят каквото искат.

— Това вече ми звучи като някогашния Кем — усмихна се тя и го загледа през дългите си, силно гримирани мигли. — Никой не знае по-добре от мен колко мразеше Биф — взе ръката му и я постави върху бедрото си, съвсем близо до ръба на панталона, където кожата ѝ беше твърда, гладка и топла. — Помниш ли? Седяхме на тъмно в гората и ти ми разправяше колко го мразиш и как искаш да умре. Как ти сам ще го убиеш. С пистолет или нож. Дори и с голи ръце — почувства как влагата протича в нея само при мисълта за това. — После двамата правехме секс, и то направо невероятен секс.

Кем усети как нещо стърже в стомаха му. Старите спомени. Старите желания. Старата страст.

— Това беше много отдавна — опита се да издърпа ръката си, но Сара я притисна към себе си.

— Никога не си преставал да го мразиш. Онази вечер при Клайд искаше да го убиеш. Много внимателно те наблюдавах — премести се така, че ръката ѝ му се оказа заклещена в процепа между краката ѝ. — Както в доброто старо време.

— Не — топлината беше съблазнителна, но той изведнъж живо си представи влагалището ѝ, подобно на озъбена уста-капан, готова да щракне около всеки по-непредпазлив пенис. Издърпа ръката си, без да откъсва очи от нея. — Не, няма да стане, Сара.

Погледът ѝ стана по-твърд, но тя се усмихна и се смъкна в скута му.

— Би могло, Кем. Спомни си всичко, което сме правили един за друг — посегна надолу и го сграбчи в ръце, като потръпна от задоволство, откривайки, че е възбуден и твърд.

Кем обви ръка около китката ѝ.

— Не си създавай сама неприятности, Сара.

Устните ѝ се разтеглиха в усмивка.

— Знам, че ме желаш, копеле.

Хвана я за раменете и я избута назад, докато ставаше.

— Още преди десет години престанах да мисля с оная си работа. Сара, изглеждаш добре, не си глупава. Мислиш ли, че не знам с какво се занимаваш горе в стаичката. Двайсет гуцера, за да пуснеш всеки потен съпруг, решил да изкръшка в леглото ти? Нямах нужда от това, Сара.

— Я не ми разправяй от какво имам нужда — за първи път от години тя изпита срам. И го намрази за това. — И ти не си по-добър от мен и никога не си бил. Само защото си улучил Клеър Кимбъл свободна си въобразяваш, че си станал по-изискан?

— Не я намесвай.

Това още повече влоши нещата. Яростта ѝ избухна и заличи целия старателно положен грим. В този момент Сара заприлича на това, което всъщност си беше — застаряваща лека жена от малкия град.

— Тая богата кучка Кимбъл с луксозната си кола и луксозната си къща. Интересно как парите на бърза ръка накараха всички да забравят, че старецът ѝ беше пияница и крадец. Появява се отново тук и дамите веднага се засуетяват около нея със сладкишите и тортите.

— Но пък съпрузите им идват при теб.

— Точно така — усмивката ѝ беше горчива. — И когато Клеър Кимбъл си замине за Ню Йорк и те остави на сухо, те ще продължат да идват при мен. Ние двамата си приличаме, винаги е било така. Ти все още си Кемърън Рафърти от бедняшките квартали и си осъден да останеш в този смрадлив град също като мен.

— Има малка разлика, Сара. Аз се върнах, защото така исках, а не защото нямаше къде другаде да отида.

Тя грубо издърпа ръцете си. Искаше ѝ се да му го върне, да го накара да страда. Нямаше значение за какво точно.

— Сигурно е много удобно именно сега да носиш тая значка, когато и собствената ти майка се пита дали ти не си този, който преби Биф до смърт — видя как огънят пламва в очите му и това още повече я разпали. — Скоро хората ще започнат да си припомнят отвратителния ти характер и буйната ти кръв — усмихна му се отново и присви очи. — Има такива, които със сигурност ще поискат хората да започнат да си припомнят. Мислиш, че познаваш този град, Кем, и всичките му добри и уважавани граждани. Но има неща, които не знаеш. Неща, които дори не можеш да си представиш. Може би ще се замислиш защо Паркър си събра багажа и избяга. Защо изнесе дебелия си мързелив задник оттук, преди дори да си е взел пенсията.

— За какво, по дяволите, говориш?

Беше казала твърде много. Не трябваше да допуска гордостта или гневът да я подтикнат по-нататък. Затова тръгна към вратата,

постави ръка на дръжката и се обърна.

— Можеше да ни е добре заедно, ти и аз — хвърли му последен поглед Сара, като в същото време си мислеше, че с малко помощ от нейна страна той вече беше поел пътя към ада. — Ще съжаляваш за това.

Когато вратата се затвори след нея, Кем потърка лицето си с ръце. Наистина вече съжаляваше. Съжаляваше, че не беше излязъл от канцеларията дет минути по-рано, за да избегне срещата. Съжаляваше, че не беше успял по-добре да се справи с предизвикателството. Съжаляваше, че твърде добре и ясно си спомняше онези вечери с нея в гората — мириса на бор, важна пръст и секс.

Тя много живо му беше припомнила какъв беше на седемнайсет. Какъв все още би могъл да бъде, ако не се беше научил да овладява най-порочния от навиците си, към които почти се беше върнал след смъртта на партньора си, когато бутилката му се струваше най-добрият и лесен отговор.

Попипа разсеяно значката върху ризата си. Нещо наистина незначително, както веднъж беше казала Клеър, което можеше да се купи във всеки магазин. Но за него означаваше нещо — нещо, което не беше сигурен, че може да обясни дори на себе си.

С нея той чувстваше, че принадлежи на града по начин, който беше забравил, откакто баща му умря. „Сара не е права“, помисли си Кем. Той познаваше хората тук. Разбираше ги.

Но какво, за Бога, искаше да каже с тази забележка за Паркър? Изведнъж се почувства уморен. Нищо нямаше да му струва да се обади до Флорида. Погледна отново часовника и взе ключовете.

Ще се обади сутринта — само за да задоволи любопитството си.

Докато караше към Клеър, се почувства твърде уморен и без настроение за добри маниери. Само ще намине, ще се извини и ще я остави сама с приятелите ѝ.

Думите на Сара се блъскаха в него и не му даваха мира. Наистина беше прикован тук. Може би сам го бе пожелал, но това не променяше основния смисъл. Никога нямаше да може отново да живее и да работи в големия град, където по всяко време ще трябва да посяга към пистолета си и да бъде преследван от призрака на партньора си, докато обикаля улиците. Клеър щеше да се върне в Ню Йорк — след седмица, месец или шест месеца. Той не можеше да я последва.

Спомни си колко самотен се беше почувствал, докато стоеше изправен на гробищата и я гледаше как се отдалечава.

Тази мисъл разкъсваше сърцето му.

Заобиколи покрай ягуара и паркира до колата ѝ, като извади ключовете от таблото, преди да влезе през вратата на гаража. Чуваше се музика — джаз — пламенен, майсторски и изтънчен. Видя Клеър, която стоеше пред плота и отваряше пакет чипс. Краката ѝ бяха боси, а косата ѝ беше вдигната назад с връзка за обувки. На ушите ѝ се полюшваха дълги аметистови обеци, а тениската ѝ беше скъсана под мишницата.

Осъзна, че е безнадеждно влюбен в нея.

Тя се обърна, видя го и му се усмихна, докато изсипваше чипса в напуканата синя купа.

— Здравсти, страхувах се, че няма да...

Кем я прекъсна, придърпвайки я към себе си и впи устни с нейните. Ръцете ѝ обгърнаха раменете му, докато тялото поемаше натиска. Остана притисната към него — изглежда, той имаше нужда от това — и го остави да утоли жаждата, която го измъчваше.

Облекчение. Простота. Сладост. Възхищение. Всичко това го обгръщаше и се вливаше в него. Бавно, без дори да съзнава промяната, той започна да я целува по-нежно, по-кротко, наслаждавайки се на вкуса ѝ. Ръцете ѝ се спуснаха по раменете му надолу към кръста и леко го обгърнаха.

— Кем! — остана изненадана от звука на гласа си в плътния и горещ въздух.

— Шшт — захапа той отново устните ѝ — веднъж, два пъти, а после прокара език по тях. Усети лек дъх на вино, примесен с по-силния и по-богат аромат, който той вече познаваше и който беше неповторим.

— Клеър, Жан-Пол не постигна голям успех с печката. Мисля, че ще трябва... о! — Анджи се спря, подпряла ръце на отворената врата. — Извинете!

— О! — вдигна разтрепераната си ръка Клеър и оправи косата си. — Кем, това е... ъ-ъ...

— Анджи — като пусна вратата, тя му подаде ръка. — Анджи Лъобо. Приятно ми е.

— Кемърън Рафърти — той продължаваше да държи ръката си върху рамото на Клеър, като добре съзнаваше, че жестът му е доста собственически.

— О, да, шерифът — усмихна му се Анджи и го прецени от върховете на износените му ботуши до разрошената му тъмна коса. — Клеър ни спомена за вас — веждите ѝ леко се повдигнаха, докато хвърляше поглед към Клеър, — но явно е пропуснала някои неща.

— Има отворено вино — бързо изрече Клеър, — или ако предпочиташ, бира.

— Няма значение — Кем също беше направил своята преценка. Както забеляза, Анджи Лъобо приличаше на джаза, който се лееше от радиото — твърде изискана. Беше явно и много недоверчива. — С Клеър сте учили заедно в колежа, така ли?

— Точно така. Сега съм неин агент. Какво мислите за работите ѝ?

— Искаш ли още вино, Анджи — Клеър направо ѝ бутна чашата с вино в ръцете.

— Това лично ли е, или професионално?

— Моля?

— Питам се дали ме питате като нейна приятелка, или като агент — наблюдаваше Анджи, докато поемаше чашата от Клеър. — Защото, ако ме питате като неин агент, трябва да внимавам с изказванията си, тъй като имам намерение да купя онази скулптура с огъня — хвърли бърз поглед към Клеър. — Пак си оставила ключовете в колата — извади ги от джоба си и ги хвърли към нея.

Анджи с усмивка отпи от виното.

— Ще поговорим за това. Между другото, какво знаете за печките с въглища.

ГЛАВА ЧЕТИРИНАДЕСЕТА

Джейн Стоки не се интересуваше какво ще стане с фермата. Тя беше приключила с това. Беше приключила и с Емитсбъро. Имаше тук двама съпрузи, заровени в гробищата. Първия беше обичала безумно, изцяло и щастливо. Имаше моменти — дори и след всичките тези години, — когато с копнеж си спомняше за него, докато отиваше към нивите, които той беше орал и в които беше умрял, или когато се качваше горе в стаята, в която бяха спали заедно.

Помнеше го все така млад, жизнен и красив. Някога красотата имаше голямо значение в живота ѝ, както такива неща като цветята и красивите нови дрехи.

Но Майкъл си беше отишъл — двадесет години оттогава. Сега тя беше петдесетгодишна стара жена.

Не беше обичала Биф — не така ласкаво и безумно. Но се нуждаеше от него. Зависеше от него. Страхуваше се от него. Сегашната ѝ загуба приличаше на ампутация. Нямаше кой да ѝ нарежда какво да прави, кога и как да го прави. Нямаше за кого да готви и за кого да чисти и нямаше топло тяло, което нощем да диша зад гърба ѝ.

На осемнайсет бе напуснала къщата на родителите си и беше дошла при съпруга си, изпълнена с мечти, заслепена от любов и разцъфнала с надежди. Майк се беше грижил за нея, беше плащал сметките, беше вземал решения и беше правил всичко, което е необходимо. Тя само поддържаше къщата, засаждаше градината и отглеждаше детето.

На това я бяха учили. Само това умееше.

Само шест кратки месеца след неговата смърт тя предаде себе си, фермата и къщата в ръцете на Биф. Той още преди това беше поел грижите и всички други подробности. Не ѝ се налагаше повече да се измъчва с банкови разписки и сметки. Дори и да не разполагаше с толкова пари и да нямаше същото спокойствие както с Майк, поне отново беше нечия съпруга. Биф може и да не беше мил, но беше тук.

Сега за пръв път през живота си Джейн беше абсолютно сама.

Самотата я смазваше, къщата ѝ се струваше толкова голяма, толкова празна. Беше почти готова да помоли Кем да дойде при нея само за да има близо мъжко присъствие край себе си. Но това нямаше да е честно спрямо Биф, а той толкова дълго беше направлявал живота ѝ, че смъртта му не отменяше задълженията ѝ.

Освен това отдавна беше загубила момчето си някъде по пътя, също както беше загубила и бащата. Невъзможно ѝ беше да посочи кога точно стана това, а и отдавна се беше отказала да прави опити. Беше престанал да ѝ бъде син и се беше превърнал в неспокоен, гневен и предизвикателен непознат.

Караше я да се чувства виновна, ужасно виновна за това, че се бе омъжила за Биф толкова скоро след смъртта на Майк. Не ѝ беше казал нито дума, нито една думичка, на начина, по който я гледаше с тъмния си осъдителен поглед, ѝ беше нанесъл неизлечими рани.

Джейн спря за малко по пътя към пристройките и остави на земята кашона, който носеше. Слънцето силно блестеше над зелените поля, които щяха да бъдат ожънати и балирани от непознати. Едно новородено теленце подскачаше след майка си, за да суче, но Джейн не му обърна внимание. В съзнанието ѝ фермата вече беше загубена и заедно с това надеждите, които бе хранила за нея.

Някога я обичаше, така както обичаше и сина си. Но чувствата към земята и сина ѝ сега ѝ се струваха толкова далечни, сякаш друга жена ги бе изживяла. Знаеше, че Биф беше жесток към фермата и към момчето, също както и към нея.

Но те всички се нуждаеха от това, припомни си, докато отново вдигаше кашона. Майк толкова ги беше разглезил. Усети, че очите ѝ се изпълват със сълзи, както често ставаше през последните дни, и не успя да ги преглътне. Нямаше кой да я види. Нямаше за кого да се притеснява.

До няколко седмици ще получи парите, които щяха да останат от продажбата на фермата, и ще се премести в Тенеси, близо до сестра си. Ще купи някоя малка къщичка. „И какво ще правя? — запита се тя и се облегна на стената, ридаейки. — Кажи ми, Господи, какво ще правя?“

Всеки ден от живота ѝ беше преминал в тежък и изморителен труд, но никога не беше ходила на работа. Изобщо не разбираше от такива неща като лихви и дивиденди. Чувстваше се объркана и уплашена, когато понякога гледаше в предаванията на Опра или

Донахю как хората съветват да откриеш призванието си, да започнеш отново и да се справиш с неуспехите си.

Не искаше да бъде свободна, нито способна. А най-страстно от всичко не желаше да бъде сама.

Когато пристъпът премина, тя попи лицето си с престилката. Джей успяваше някак да запълни дните след смъртта на Биф, като вършеше разни полезни и безполезни къщни работи. Тази сутрин вече бе приключила с доенето, храненето, беше събрала яйцата и ги беше измила. Беше почистила и без това чистата къща. А все още беше едва пладне и денят се простираше далеч напред, след което щеше да дойде още една безкрайна нощ.

Реши да се заеме с бараките. Повечето инструменти и земеделски машини щяха да се продадат заедно с фермата, но тя искаше да погледне из пристройките, за да открие и прибере някои неща, за които би могла да получи по-висока цена при самостоятелна продажба. Страхуваше се, че няма да има достатъчно пари, че ще остане не само сама, но бедна и сама.

Биф нямаше никаква застраховка живот. Защо да се пилеят ценни пари за разни лихви? Откри, че е потънал в дългове. Девизът му беше: „Живей сега, плащай после.“ Трябваше да се изплати почти цялата ипотека за фермата, както и вноските по заема за сламопресата, която Биф купи преди две години. Освен това да се плати торът, сметките в супермаркета, вноските за трактора и кадилака на Биф. Итън Майърс от банката ѝ беше казал, че ще ѝ разсрочат всички плащания, докато постави нещата си в ред, но мисълта за вноските не я оставяше нощем да спи.

Не можеше да понесе срама да бъде длъжница. Преди това оправдаваше всички кредити, защото смяташе, че щом Биф взема заемите, той отговаря за изплащането. Сега вече нямаше кой да застане между нея и действителността.

Не можеше и така бързо да се продаде фермата.

Извади ключовете от престилката си. Биф не ѝ позволяваше да влиза в тази барака. Джейн никога не беше питала защо. Никога не се осмели. Дори и сега, когато пхна ключовете в масивния катинар, почувства, че трепери от страх, сякаш той всеки момент можеше да изскочи зад нея, да се развика и да я заблъска. Когато ключалката превъртя и се освободи, тя усети, че по горната ѝ устна се стича пот.

В този момент се чу гласът на стария петел и тя подскочи.

Вътре въздухът беше застоял и много сладникав. Като че ли някой се беше промъкнал и беше умрял там. Дишайки тежко през устата, Джейн сложи катинара и ключовете в джоба на престилката си и подпря вратата с камък.

Изведнъж изпита някакъв безпричинен страх, че ще бъде затворена вътре. Че ще трябва да тропа по вратата, да се моли и да плаче, а смехът на Биф ще се промъква през пролуките, докато заключва катинара отвън.

Потърка замръзналите си рамене със студени ръце.

Стаята не беше много голяма — десет на дванайсет и без прозорец — но силната слънчева светлина не можеше да проникне до ъглите. Не беше се сетила да вземе фенер, защото беше сигурна, че ще открие вътре. Как иначе е можел да вижда Биф? Той прекарваше тук часове наред, често и нощем.

„Какво е правил?“, питаше се сега Джейн, след като не се замисляше над това, докато той беше жив — би могъл да прочете мислите ѝ.

Пристъпи вътре настръхнала. В полумрака различи тясно легло с мръсен и гол дюшек. По металните лавици, където очакваше да намери инструменти, бяха натрупани списанията, които Биф събираше. С пламнали бузи, Джейн си помисли, че трябва да ги изгори. Не би понесла агентът по недвижими имоти или акционерът на търга да ги открият и да хихикат над тях.

Не можа да види фенер, но имаше много свещи. И то черни. Не ѝ беше приятно да ги пали, но неясната, тайнствена светлина беше още по-лоша. На техния пламък започна да издърпва списанията от лавиците и да ги поставя в кашона, извърщайки очи от пикантните им корици. Ръката ѝ напипа плат. Любопитна, Джейн го издърпа и видя дълга мантия с качулка. Миришеше на кръв и пушек и тя припряно я напъха в кашона.

Не се запита какво е това — не си позволи да се пита. Но сърцето ѝ заби учестено. „Трябва да го изгориш, казваше си сама. Изгори го.“ Думите отново и отново се повтаряха като припев в съзнанието ѝ, докато погледът ѝ се стрелкаше през рамо към вратата. Устата ѝ пресъхна, ръцете ѝ затрепериха.

И тогава откри снимките.

Виждаше се младо момиче, почти дете, което лежи на леглото. Беше гола и беше завързана за китките и глезените. Очите ѝ бяха отворени и гледаха безизразно. Имаше и други — същото момиче с разкрячени крака и извити колене, за да се виждат половите ѝ органи.

После друго момиче — малко по-голямо, много русо, изправено до стената като кукла. Имаше и свещ — мили Боже — изпод русия ѝ, окосмен триъгълник, неприлично стърчеше свещ.

Имаше много, десетки снимки. Но Джейн не можеше да ги гледа. Докато ги мачкаше и късаше, усети как стомахът ѝ натежава и се засуети на колене и лакти, за да събере всички парченца. Ръката ѝ хвана обеща — дълъг наниз от мъниста, но и нея хвърли в кашона.

Запъхтяно духна свещите и ги пъкна заедно с останалото. После с резки и припрени движения издърпа кашона навън. Примигна на слънчевата светлина и зорко огледа двора и полето.

Ами ако някой дойде? Трябва да бърза да изгори всичко. Не се замисляше какво прави. Не се питаше какво е това, което унищожава. Изтича до плевнята и взе кутия с бензин, а в гърдите си усещаше остра болка. Дъхът ѝ излизаше със свистене от дробовете, докато поливаше кашона и съдържанието му. В бързината фибите бяха изпадали от косата ѝ и сега тя висеше на сплъстени кичури, така че Джейн приличаше на вещица, заета със своите тайни магии.

Два пъти се опита да запали клечка и да я поднесе към фитила на една свещ и двата пъти пламъкът потрепваше и угасваше.

Когато накрая запращя и се разгоря, тя вече хлипаше с глас. Допря я до напоения с бензин кашон, при което треперещите ѝ ръце едва не угасиха пламъка. След това се отдръпна.

Картонът и хартията засвистяха, изпускайки горещи пламъци и дим. Вътре снимките се нагънаха и огънят обхвана лицето на Карли Джемисън.

Джейн покри своето с ръце и заплака.

— Нали ви казах, че е много тих град — с доволна усмивка Клеър вървеше по главната улица между Анджи и Жан-Пол.

— Мисля, че думичката „град“ е силно преувеличена. — Анджи наблюдаваше едно куче, което щастливо и свободно подтичваше по

отсрещния тротоар. После вдигна крак и най-небрежно се изпика в основата на един дъб. — По-скоро би могло да се нарече село.

— Като хапнеш от хамбургерите при Марта, тази надменна усмивка веднага ще изчезне от лицето ти.

— И аз от това се страхувам.

— Какво е това? — Жан-Пол посочи ярките знаменца в червено, бяло и синьо, опънати над главната улица.

— Подготвяме се за парада в събота по случай загиналите във войните.

— Парад — светна лицето му. — С маршируващи оркестри и красиви момичета, които подхвърлят пръчици?

— Точно така, плюс разни други неща. Това е най-голямото събитие в града — Клеър посочи към къщата, покрай която минаваха, и където една жена беше коленичила на колене и лакти и боядисваше вратата. — Всички се готвят и измъкват сгъваемите столове. На градския площад ще бъде издигната голяма трибуна за кмета, съветниците и останалите знаменитости на града. Ще пристигнат училищни оркестри от цялата околност, ще изберем тазгодишната „ралица на фермите“ ще има коне, състезания от малката лига.

— Юпи-и-и — извика Анджи и Клеър я сръчка в ребрата.

— Пожарната команда лъска колите, помпите или каквото там се нарича. Ще има балони, щандове за продажба с намаление и... — добави Клеър, поглеждайки към Жан-Пол — ... мажоретки.

— Мажоретки — повтори той с въздишка. — Ще бъдат ли обути в онези малко бели ботушки с пискюлчета?

— Позна.

— Жан-Пол, нали щяхме да си тръгваме в четвъртък.

Той се усмихна на жена си.

— Един или два дни в повече при това положение нямат никакво значение. Във всеки случай, искам да организирам извозването на готовите неща на Клеър. Предпочитам лично да наблюдавам опаковането им.

— Искаш да позяпаш малките бели ботушки — измърмори Анджи.

Той я целуна по връхчето на носа.

— Също и това.

Спряха, за да изчакат светофара и да пресекат улицата. Анджи погледна надолу и забеляза надписа върху бронята на един пикап.

Господ, оръжията и смелостта направиха от Америка това, което е днес.

„Боже мили, помисли си тя, като затвори очи. Какво правя тук?“

Докато пресичаха, слушаше с половин ухо как Клеър разправя на Жан-Пол за някогашните паради. Ако я притиснеха, трябваше да признае, че в града има известно очарование. Стига човек да бъде в подходящо настроение.

Разбира се, Анджи не би искала да живее тук и не беше сигурна колко дълъг престой би издържала, преди това спокойно и мудно място да я побърка, но Жан-Пол явно беше много доволен.

И естествено, смяташе Анджи, той не забелязваше погледите. Макар че бяха навсякъде. Не беше сигурна дали хората се впечатляват от дрехите, или от прическата ѝ. Освен това, ясно е, че забелязват кожата ѝ. Когато последва Клеър и Жан-Пол през вратата на заведението, на лицето ѝ имаше изписана загадъчна и — не можа да се въздържи — високомерна усмивка.

От джубокса се носеше музика, тази, която Анджи винаги възприемаше като пиянски каубойски изпълнения. Но миризмата беше наистина съблазнителна, както и в еврейското ресторантче в Ню Йорк. Печен лук, печен хляб, туршия и някаква супа с подправки. Колко ли зле можеха да бъдат нещата? Докато тя се чудеше, Клеър помахна на сервитьорката и се настани на една от масите.

— Черешова кола — предложи Клеър. — Тук все още я сервират — подаде на приятелите си облеченото в найлон меню. — Моля ви да не поръчвате спагети.

Анджи отвори страниците.

— Дори не бих мечтала за това — продължи да следи възможностите за избор с лакирания си в черешов цвят нокът. — Защо не предоставим избора на теб?

— Тогава хамбургери за всички.

Алис застана до масата с поднос в ръка и положи максимални усилия да не зяпа двойката, която седеше срещу Клеър. Сякаш бяха от друг свят, като някакви екзотични птици — мъжът, с дългата си къдрава коса и риза с дълъг ръкав и жена, с кожа с цвят на кафе и светли очи.

— Да обядвате ли сте дошли? — попита тя.

— Точно така. Алис, това са приятелите ми, семейство Лъобо, Анджи и Жан-Пол.

— Приятно ми е — отвърна Алис.

Мъжът насърчително ѝ се усмихна.

— Дошли сте от Ню Йорк на гости?

— За няколко дни — Жан-Пол я наблюдаваше как мести поглед от него към жена му и обратно. — Днес Клеър ни развежда из града.

— Май няма много за гледане.

— Опитвам се да ги накарам да останат за парада в събота — Клеър все цигара и придърпа металния пепелник пред себе си.

— О, наистина е много хубав. Не е като този в Маси за Деня на благодарността или някой друг, но е доста добър.

— Алис беше мажоретка — съобщи Клеър и накара сервитьорката да се изчерви.

— Преди сто години. Готови ли сте с поръчката, или искате да ви изчакам?

— Повече от готови сме — Клеър поръча за всички и се загледа в отдалечаващата се Алис. — Погледнете как се движи. Наистина ми се иска да успея да уловя това движение, неговата увереност. Мисля, че с глина ще стане добре.

— Учудвам се, че не си убедила твоя шериф да ти позира — извади Жан-Пол една от дългите си черни цигари.

— Работя по въпроса.

— Той ми харесва.

Клеър се усмихна и докосна ръката му.

— Разбрах и се радвам.

— Не е това, което очаквах — Анджи реши, че ако двамата мъже на съседната маса ще я зяпат и тя ще направи същото. — Представях си някакъв селяк с провиснал корем и слънчеви очила, който вдига стойки.

— Я чуйте, момчета — имитира Клеър с провлачен носов говор. — Това наистина прилича на предишния шериф. Кем е нещо съвсем различно. Мисля, че може би... — прекъсна думите си, защото забеляза, че Анджи не я слуша. Проследи погледа ѝ и видя двамата местни мъже на съседната маса. Те гледаха втренчено, а и в погледа зад гърба си Клеър забеляза войнствени искри. С надежда да заглади

нещата постави ръка върху ръката на Анджи. — Тук не обръщаме много внимание на изисканите маниери.

Анджи се отпусна, усмихна се и стисна ръката ѝ.

— Забелязах. Май ми беше казала, че нямате и много смутители на реда.

— Такива неща не се случват в тая част на окръга.

— Точно така — забарабани Анджи с пръсти по масата. — Нищо не се случва в Емитсбъро.

— Е, не сме съвсем изостанали. Всъщност миналата седмица имаше убийство.

— Само едно?

Жан-Пол също почувства лошото настроение на жена си и постави ръка върху крака ѝ под масата.

— Да, само едно — съгласи се Клеър. — И то е единственото в Емитсбъро, откакто се помня. Наистина е много отвратително. Втория баща на Кем е бил пребит до смърт и захвърлен край пътя извън града.

— Съжалявам — веднага забрави за зяпачите Анджи. — Сигурно е много тежко за Кем.

Клеър нервно угаси цигарата си с бързи и резки движения.

— Тежко е, макар че никак не бяха близки.

— Има ли вече заподозрени? — попита Жан-Пол.

— Не знам. Съмнявам се — Клеър погледна навън към колите и хората, които продължаваха да се движат бавно. — Трудно може да се повярва, че е някой от града — разтърси глава. — Никой не иска да вярва, че може би е бил някой от града.

Върнаха се в къщата едва след три. Жан-Пол беше обиколил антикварните магазини и мъкнеше три махагонови рамки. За своя най-голяма изненада, Анджи беше попаднала на прекрасна златна карфица на Арт Деко и беше платила за нея само малка част от това, което карфицата би струвала, ако беше стигнала до Манхатън.

На ъгъла спря огромен жълт училищен автобус, претъпкан с деца, и с пъшкане и скърцане се отвори. Започна надпревара на колелетата, книгите и бейзболните ръкавици.

— Ето го Ърни — забеляза го Клеър на бордюра пред къщата ѝ. — Моделът за ръката — обясни им тя.

— Май теб чака — отвърна Жан-Пол.

— Понякога се мотае наоколо. Самотен е — усмихна се и му помахаша. — Мисля, че не се разбира с родителите си. Дори не успяха да дойдат да видят скулптурата.

Ърни я наблюдаваше, разочарован, че не е сама. Знаеше, че шерифът е зает във фермата на Допър, където две млади телета бяха намерени заклани. Знаеше го, защото той ги беше заклал с надеждата, че това ще ускори посвещаването му в култа.

— Здравсти, Ърни. Днес не работиш ли?

— Имам малко време.

— Хубаво. Не съм те виждала скоро.

— Бях зает.

— Е, искам да ти покажа готовата скулптура. Това са моите приятели, господин и госпожа Лъобо.

Той възнагради с леко промърморване поздравите им, но все пак подаде ръка на Жан-Пол, когато той му протегна своята.

— Ела в гаража. Искам да разбера какво мислиш — Клеър тръгна напред. — Не си я виждал завършена и изпечена — продължи да говори тя. — Глината се оказа най-подходящия материал — малко по-груб и по-примитивен от дървото. Понеже господин Лъобо се кани скоро да я вземе в Ню Йорк, това може би е единствената ти възможност — посочи я с ръка и пъкна палци в джобовете. — Е, какво мислиш?

Докато я наблюдаваше, Ърни се почувства странно — сякаш раздвоен. Клеър някак си бе взела част от него, нещо повече от ръката и пръстите му. Не можеше да го обясни, не намираше думи. И ако все пак трябваше да го изрази, навярно би го нарекъл „същност“, защото изглеждаше сякаш е успяла да извлече неговата същност и да я пресъздаде отново в предизвикателна безплътна ръка, свита в юмрук.

— Мисля, че е много добре.

Клеър се разсмя и постави ръка на рамото му.

— Значи сме успели. Много съм ти благодарна, че ми помогна.

— Не беше кой знае какво.

— За нас е много важно — поправи го Жан-Пол. — Без теб Клеър не би я създала и ние нямаше да можем да я изложим в галерията си, така че на другите дилъри да им щръкнат косите от

завист и мъка. — После се усмихна на момчето. — Всички сме ти длъжници.

Ърни само сви рамене, при което медальонът му се разлюля около врата. Жан-Пол го погледна и най-напред остана изненадан, а после и развеселен. „Тийнейджъри, помисли си той, играят си с неща, които сигурно дори не разбират.“ Погледна отново към Ърни и усмивката му се стопи. Да, наистина тийнейджър, някакво си момченце, но Жан-Пол изпита неприятно усещане, че това момче прекалено добре разбира всичко.

— Жан-Пол? — пристъпи Анджи и постави ръка на рамото му. — Добре ли си?

— За момент се разсеях. Много интересен медальон — обърна се към Ърни.

— И на мен ми харесва.

— Сигурно те задържае — гласът на Жан-Пол оставаше мек, но обгърна по-здраво жена си.

— Да — презрително се ухили Ърни, — имам да върша разни неща — свободно и преднамерено той докосна с пръсти пентаграмата, стисна юмрук и с показалеца и малкия си пръст направи знака на дявола. — Ще се видим пак.

— Не го използвай повече — каза Жан-Пол, докато го наблюдаваше как се отдалечава.

Клеър повдигна вежди.

— Какво казваш?

— Като модел. Не го използвай повече. Има много лош поглед.

— Е, наистина...

— Извини ме — усмихна се той и целуна Клеър по бузата. — Казват, че баба ми е била ясновидка.

— Бих казала, че слънцето доста те е напекло — каза Клеър — и имаш нужда от едно питие.

— Няма да ти откажа — Жан-Пол хвърли последен поглед през рамо, докато следваше Анджи и Клеър към кухнята. — Имаш ли бисквити?

— Разбира се — Клеър му посочи към хладилника, докато тя посягаше към бюфета за пакетче бисквити. — Боже, чувате ли тези мухи. Като че ли имат събиране — тя се обърна към стъклената врата и надзърна. — Господи! О, Господи!

— Клеър? — Анджи с един скок се озова зад нея. — Скъпа, какво... — после и тя видя. Притисна ръка към устата си и се обърна. — Жан-Пол.

Но той вече ги избутваше встрани. На площадката пред вратата някой беше захвърлил мъртва котка, едно малко черно коте. Там, където някога е била главата му, имаше локва тъмна кръв. Рояк черни мухи пиеха и бръмчаха доволно.

Жан-Пол грубо изруга на френски и се обърна преbledнял към жените.

— Вървете в другата стая. Аз ще го оправя.

— Това е ужасно — обвила рамене с ръце, Клеър се подпираше на вратата. — Толкова много кръв. — „А също и все още съвсем прясна“, помисли си тя и силно преглътна. — Трябва да е било някое бездомно куче, което я е убило и я е домъкнало тук.

Жан-Пол мислеше за пентаграмата, която висеше на врата на Ърни, а това го караше да се съмнява.

— И момчето би могло да го направи.

— Момчето? — Клеър набра достатъчно смелост, за да му подаде пластмасова торба за боклук. — Ърни? Не ставай смешен. Било е някое куче.

— Той носеше пентаграма. Символ на сатанизма.

— Сатанизъм? — Клеър потрепери и отново се извърна. — Недей да пресилваш нещата.

— Сатанизъм ли? — Анджи отвори хладилника, за да вземе виното. — Ти изчете всичко по въпроса. Чувах за разни ритуали, които се изпълнявали в Сентръл Парк.

— Остави тая работа — затършува Клеър за цигара. — Момчето може и да носи някакви окултни знаци и навярно се е почувствало гордо, че Жан-Пол му обърна внимание. За Бога, баща ми имаше петолъчка, но това не значи, че е бил комунист — дръпна силно от цигарата и бързо изпусна дима. — Много хора се интересуват от окултните ритуали, особено хлапетата. Това е начин да се противопоставят на утвърденото.

— Може да бъде опасно — настоя Жан-Пол.

— Не е възможно това момче да обезглави някаква скитаща котка и да я подхвърли пред задната ми врата. Би било ужасно. Гарантирам ви, просто си гледал прекалено много филми.

— Може би — нямаше смисъл да тревожи още повече нея и Анджи и сам трябваше да се заеме с неприятната задача. — И все пак направи нещо за мен, *cherie*, и внимавай с него. Баба ми казваше, че човек трябва да се пази от тези, които са избрали пътя на лявата ръка — пътя на Сатаната. Ето ви виното — въздъхна дълбоко — и вървете в другата стая, докато свърша тук.

„Пътят на лявата ръка“, помисли си Клеър и си спомни книгата, която откри в кабинета на баща си горе на тавана.

ГЛАВА ПЕТНАДЕСЕТА

Какво, по дяволите, ставаше? Кем се настани в стола на терасата с литрова бутилка студено пепси до себе си. Щом се върна от фермата на Допър, той се разсъблече и се изкъпа и сега стоеше само по дънки и наблюдаваше залеза.

Две малки теленца бяха брутално заклани. Обезглавени. Кастрирани. Според ветеринаря, който заедно с него беше огледал труповете, някои от вътрешните органи бяха извадени.

„По дяволите!“ отпи голяма глътка пепси, за да премахне неприятния вкус в устата си. Който го е направил е искал да шокира и предизвика отвращение и дяволски добре си е свършил работата. Дори и Мат Допър, въпреки яда си, изглеждаше пребледнял и неразположен. Телетата са били само на два месеца и се е канел да ги отгледа за работен добитък.

Заклани — да, но не и да бъдат обезобразени.

Мат обвиняваше него, поне отчасти. Ако кучетата не бяха вързани, никой не би посмял да припари в земите му, никой не би посегнал на стоката му и не би заклал телетата му.

Облегна се назад, наблюдавайки как слънцето се спуска и усети прохладата по голата си кожа. В залеза имаше някакво спокойствие и то го привличаше — цареше особено безмълвие, докато ярката светлина постепенно гаснеше и преминаваше в полуздрач. Викът на козодоя прозвуча като благословия в тишината.

Какво ставаше с неговия град, града, който вярваше, че толкова добре познава?

Изровен гроб на бебе, жестоко пребит мъж, обезобразени телета. И всичко това се беше случило само за няколко седмици, докато преди това най-големият проблем беше дали в събота вечер в клуба да свири рок или кънтри състав.

Къде беше връзката? Имаше ли изобщо такава?

Не беше толкова наивен, за да не си дава сметка, че градските проблеми и насиетието от градовете биха могли да се спуснат надолу по междуцатската и да навлязат в града. Емитсбъро не беше никакъв

изолиран идеален град. И все пак доста се приближаваше до този модел.

Наркотици. Отпи още една глътка от шишето и забеляза, че първите звезди започват да блещукат. Можеше да се каже, че този, който беше теглил ножа на телетата, е бил или ненормален, или направо луд. И все пак той е познавал фермата на Допър, знаел е, че немските овчарки са вързани. Следователно е бил някой от Емитсбъро.

Градът беше достатъчно близо до столицата, за да бъде потенциален обект за наркотрафика. Всъщност при една от внезапните си проверки щатската полиция наскоро беше конфискувала в една ферма на около шестнайсет километра по на юг около десетина килограма кокаин, няколко автоматични пушки и около двайсет хиляди в брой. С почти смехотворно постоянство по междущатското шосе 70 бяха залавяни куриери, които имаха глупостта на всичкото отгоре да карат с превишена скорост с пакетчета кокаин в джантите.

Възможно ли беше Биф да е спечелил голяма сума, да е провалил някоя сделка или пък да се е полакомил за повече и след това да е премахнат?

Беше бит от някой, който или е бил бесен от яд, или е бил притиснат.

Но тези два инцидента, колкото и да бяха отвратителни, не можеха да бъдат свързани с онова грозно деяния в гробищата.

Защо тогава инстинктът му подсказваше, че трябва да търси връзката?

Защото е уморен, мислеше си Кем. Защото се беше върнал, за да избяга от жестокостта и вината. А също така — трябваше да си го признае — заради страха, с който беше живял, след като партньорът му издъхна в ръцете.

Отпусна се отново и затвори очи. Не искаше да помръдне, защото му се пиеше, ужасно му се пиеше. Представи си какво щеше да бъде, ако вземе бутилката, вдигне я, притисне съблазнителните стъклени устни към своите и отпие глътка: горещата течност се спуска по гърлото, за да опари вътрешностите му и да замъгли мисълта му. Една глътка, после втора. Защо, по дяволите, да не изпие цялата бутилка. Животът е прекалено кратък, за да се скъпим. Давай да го изпием, да гребем с пълни шепи.

Но после — мъката на следващата сутрин. Чувстваш се като пребито куче и ти се иска да умреш. Всички вътрешности, които напират да излязат, докато стоиш разкрячен в банята и прегръщаш влажния порцелан.

Някогашните мъки.

Това беше една от любимите му игри, които играеше, откакто скъса приятелството си с добрия стар „Джак Даниълс“.

Искаше му се да вярва, че една сутрин ще се събуди и повече няма да изпитва желание да се втурне към бутилката. То ще бъде напълно изчезнало. Искаше да вярва, че ще се събуди, ще направи обиколката си из града, ще се справи с няколко нарушения на движението, ще смъмри няколко хлапета и ще попълни само няколко формуляра.

Не му трябваше разследване на убийство и разтревожени фермери. Още по-малко му се искаше да разговаря с уплашени, потънали в скръб родители, като тези Джемисън, които се обаждаха с почти неумолима периодичност всяка седмица.

Но знаеше много добре, че и на следващата сутрин ще трябва да стане, най-напред да провери как е с желанието отново да се трови с бутилката, а после да се заеме с работата си. Защото нямаше вече къде другаде да отиде и нямаше какво друго да прави.

Мислиш, че познаваш този град, но не е така.

Злъчните думи на Сара Хюит отново прозвучаха с него. За какво говореше тя? Какво знаеше за Паркър?

Кем не бе постигнал никакъв успех при опитите да се свърже с бившия шериф. Преди повече от година Паркър се бе преместил от Форт Лаудърдейл, без да остави нов адрес. Сега явно трябваше да включи още едно задължени към постоянните си грижи — да се опита да влезе по дирите на Паркър. Самият той не знаеше защо.

Отвори очи сред мрака и се почувства по-спокоен. Вдигна бутилката и задоволи желанието си да пие с блудкавата смес от захар и кофеин. Запали цигара и погледна през телескопа. Наблюдаването на звездите винаги му носеше успокоение.

Тъкмо съзерцаваше Венера, когато чу, че нагоре по пътя избръмча кола. С увереност, от която сам се изненада, той беше сигурен, че е Клеър. Нещо повече — разбра, че всъщност я е очаквал.

Имаше нужда да излезе от къщи. И не само това, признаваше си Клеър, докато бързо се измъкваше от колата, на нея неудържимо ѝ се искаше да излезе от къщи. Знаеше, че Анджи и Жан-Пол ще се чувстват добре и само за час-два. Дори беше сигурна, че им се иска да останат сами за известно време, за да обсъдят теориите на Жан-Пол. Тя обаче не искаше да мисли за това. Не трябваше.

— Здравсти, Щека — Кем се надвеси над перилата на терасата. — Качвай се.

Клеър все стъпалата по две наведнъж и обви ръце около него. Преди той да успее да реагира, беше притиснала устни към неговите.

— Ей — успя той да каже след малко, — радвам се да те видя. — Погали с длани гърба ѝ и после спусна ръце към ханша, без да спира да я оглежда на светлината, идваща откъм прозореца в спалнята. — Какво има?

— Нищо — знаеше, че на лицето ѝ грее широка усмивка. Просто не можеше да я удържи. Просто не можеше да я удържи. — Нямах търпение — пъкна ръце в косата му и се притисна към него. — Да не съм била много груба?

Би могъл да се почувства поласкан, дори щастлив, ако можеше да ѝ повярва. Леко я целуна по ръката.

— Можеш да ми кажеш, Клеър.

Знаеше, че той щя я изслуша. Умееше да слуша. Но тя не би могла да му каже за ужаса, който откри на задната площадка или пък за подозренията на Жан-Пол или за книгата, която взе от канцеларията на баща си и я скри под дюшека, така както тийнейджърите крият порно списания.

— Няма нищо особено. Предполагам, че съм малко превъзбудена — комисионни, договори, големи очаквания — това донякъде беше вярно, но тя усещаше, че той ще разбере и останалото, ако не се опита да го заличи от съзнанието си. — Ти какво си правиш?

Отдръпна се от него и пресече терасата, за да отиде до телескопа.

— Нищо специално — Кем се приближи зад нея и вдигна бутилката. — Искаш ли пепси?

— Да — взе я Клеър и отпи направи от шишето. — Надявах се да ми се обадиш — незабавно съжали за думите си. — Забрави за това. Какво може да се види оттук?

Преди да успее да се наведе към обектива, Кем обгърна раменете ѝ.

— Щях да ти се обадя, но телефонът ти непрекъснато даваше заето.

— О, наистина — не можа тя да сдържи доволната си усмивка. — Анджи говореше с Ню Йорк. Имаш ли цигара, Рафърти? Изглежда съм оставила чантата си в колата.

— Приятелите ти ми харесаха — извади той една цигара и запали клечка.

— Страхотни са. Сигурно е глупаво, но наистина бях малко нервна преди срещата ви. Чувствах се така, сякаш ще те представям на родителите си или нещо такова. О, Божичко — Клеър се строполи на облегалката на стола. — Не мога да повярвам, че говоря такива неща. Не ми обръщай внимание — представи си, че току-що пристигам — въздъхна дълбоко. — Боже, чувствам се като тийнейджърка. Мразя това.

— На мен пък ми харесва — пхна ръка под брадичката ѝ Кем и повдигна главата ѝ. — Всъщност мисля, че направо съм луд по това. Преди десет минути седях и се окайвах, а сега дори не мога да си спомня защо.

Клеър го погледна. На светлината на примигващите звезди очите му изглеждаха почти черни. На устните му беше изписана уморена, но доволна усмивка. Усещането беше толкова силно, че почувства как стомахът ѝ потреперва от усилие да остане спокоен.

— Рафърти, какви ги вършим с теб?

— Май още не съм наясно. Надявах се, че ти си.

Той добре го осъзнаваше, но не искаше да я улеснява.

— Защо не помислиш малко по въпроса? — седна на стола до нея. — Тъкмо съм насочил обектива към Венера. Искаш ли да погледне?

Клеър се намести и наклони глава.

— Харесва ми да бъда с теб — каза, докато наблюдаваше ярката червена звезда. — Искам да кажа, просто така — не само в леглото.

— Това е добре като начало.

— Но и сексът си го бива.

Кем се усмихна.

— Не мога да го оспоря.

— Това, което се опитвам да кажа, е, че макар сексът да е наистина невероятен, не заради това съм... — „Пази се, помисли за себе си, мисли за себе си.“ — Не заради това съм тук.

— Добре — Кем хвана отпуснатата върху облегалката на стола ръка. — Защо тогава си тук?

— Просто исках да съм с теб — продължи да гледа тя през телескопа, но вече нищо не виждаше. — Окей?

— Аха — Кем поднесе ръката ѝ към устните си и леко целуна пръстите ѝ с романтичен жест, който я накара да се просълзи.

— Не искам да провалям всичко, Кем. Наистина много ме бива да провалям всичко.

— Всичко ще бъде наред, Щека. Наистина всичко.

Останаха да гледат звездите повече от час. Когато си тръгна, Клеър почти беше забравила за скритата книга.

Лиза Макдоналд беше ужасно ядосана. Освен това се беше загубила — ако питаха нея, беше някъде на майната си — и на всичкото отгоре колата ѝ напълно се скапа. С последни искрици оптимизъм отново се опита да включи двигателя. В края на краищата беше изминала само стотина хиляди километра с тая кола. Завъртя ключа и се заслуша в хъркането — напълно безнадеждно. Колата се разтресе, но не запали.

Разярена, Лиза хлопна вратата на волво 72-ра година и вдигна капака. Тъй като основните ѝ познания бяха в областта на балета, а не на автомеханиката, предварително знаеше, че напразно се хаби.

Луната беше почти пълна, а звездите блестяха ярко. Но тяхната светлина хвърляше само сенки по тъмното платно на пътя. Единственото, което се чуваше, беше монотонния хор на жабите и щурците. Повдигна със скърцане капака и го подпря с лоста. Проклинайки, мина откъм страната на шофьора и затършува из жабката. Брат ѝ, който беше нейната будна съвест, нейната мъка и най-добър приятел, ѝ беше купил прожектор и комплект инструменти за аварийни поправки.

— Всеки, който кара кола, трябва да може да сменя гума и да извършва най-елементарни поправки — измърмори Лиза, имитирайки Рой. — Я се разкарай, брат ми — допълни тя, но се почувства по-

спокойна, когато от прожектора заструи ярък сноп светлина. Рой беше настоял да вземе силни батерии „Дурасел“.

Ако не беше тръгнала да го види и ако той не беше настоял да вземе влака, при което тя се почувствала задължена да тръгне с колата чак от Филадельфия, само за да го подразни, сега нямаше да се подреди така.

Смръщи вежди и отметна през раменете дългите си до кръста руси коси, след което насочи светлината към двигателя. Всичко ѝ изглеждаше наред. Навсякъде беше черно и покрито със смазка.

Защо, по дяволите, тогава не искаше да върви?

И защо, за Бога, тя не бе закарала колата на преглед преди пътуването? Защото имаше нужда от нов чифт балетни обувки, а бюджетът ѝ не позволяваше и двете наведнъж. Лиза си имаше свои приоритети. Дори и сега, застанала сама в тъмното до неподвижната си кола, тя пак не би постъпила другояче. Би си купила обувки за балет дори вместо храна, както впрочем често беше правила.

Уморена, ядосана и нетърпелива, заобиколи колата, осветявайки наоколо с прожектора. Забеляза някаква ограда, поле и група светлинки, които изглеждаха на около три километра. Виждаше се и гората — гъста и тъмна — и черната лента на шосето, която се губеше зад завоя.

Къде бяха бензиностанциите, телефонните кабинки? Къде, за Бога, бяха заведенията Макдоналдс? Как можеха хората да живеят така. Затръшна капака и седна отгоре му.

Може би трябва да извади няколко страници от наръчника на скаутите и да остане тук, докато някой я открие. Погледна напред, после назад и нервно въздъхна. Дълго трябваше да чака, преди да се появи някаква помощ.

Би могла да тръгне пеш. С нейните сто и шейсет сантиметра и четирийсет и пет килограма Лиза може би изглеждаше крехка и дребничка, но строгите упражнения за танца бяха закалили тялото ѝ. Навярно беше по-издръжлива от един среден защитник във футбола. Но накъде да тръгне и колко трябва да върви?

Твърдо решена, тя се върна при колата и взе картата с подробните указания, които Рой ѝ беше дал и които тя изглежда бе объркала някъде. Остави вратата отворена и седна странично на

седалката на шофьора, докато се опитваше да разбере къде точно се беше заблудила.

Беше минала Хейджърстаун. Сигурна беше, защото там отби от междущатската, зареди бензин и си взе една диетична кола. С известно чувство за вина си припомни, че беше се отбила и в един бар. След това стигна до шосе 64, точно както Рой ѝ беше казал. Там зави надясно.

По дяволите! Лиза се хвана за главата. Завила е наляво, беше повече от сигурна. Мислено отново се върна на кръстовището, представи си от едната страна универсалния магазин, а от другата царевичната нива. Спря на светофара, дъвчейки шоколад, докато си тананикаше заедно с Шопен. Светлината се смени и тя зави. Веждите ѝ съсредоточено се свиха. Дефектът на мисълта ѝ, заради който объркваше ляво и дясно, беше постоянна тема на шеги в трупата. Когато танцуваше, винаги носеше на дясната си китка гумена лента.

Ами да, сега си спомни — наистина беше завила наляво.

Проблемът идваше от това, че по рождения тя беше левачка, но баща ѝ настояваше да се научи да ползва дясната ръка. И сега, след двадесет години, все още продължаваше да ги обърква.

Жестоко беше да обвинява милия си стар татко за това, че сега седи в счупената си кола някъде на майната си, но все пак ѝ помогна.

Значи неправилно е завила. Прокара през косата си дългите си деликатни пръсти. Това не беше чак толкова страшно. Трябваше просто да реши накъде да тръгне — напред или назад.

Лиза не беше от жените, които се паникьосват, и внимателно, често дори с малко инат, търсеше изхода от всяка ситуация. Така направи и сега, като се върна обратно по картата, посочвайки мястото на грешката и после продължи напред към най-близкия град.

Емистбъро, все окончателно решение. Освен ако не беше останала без капка мозък в главата, би трябвало да може да извърви около три километра направо по пътя. Така ще стигне до града, а при малко късмет може би и до някоя къща край пътя, откъдето ще може да телефонира на Рой и да му признае, че е глупава, неспособна и безотговорна. В тази ситуация признанието ѝ се струваше по-добър вариант от това, да прекара цяла нощ в колата.

Пъхна ключовете в джоба на клина си, грабна дамската чанта и затвори.

Не беше планирала точно така да прекара вечерта. Представяше си как ще се изправи пред вратата на Рой, дванадесет часа по-рано, отколкото той очакваше. Искаше да го изненада и после да отвори бутилката шампанско, която носеше със себе си.

Не всеки ден можеше да обяви, че току-що е получила главната роля на Дулсиня в постановката на Дон Кихот. Макар че беше от онези жени, които лесно се сприятеляваха и поддържаха приятелства, нямаше никого друго, с когото толкова много да ѝ се искаше да сподели новината, както с брат си.

Представяше си как ще светне погледът му, когато му каже, как ще се разсмее и ще я грабне и завърти около себе си. Някога майка им я беше водила с упорито постоянство, ден след ден на уроци по танци. Но Рой беше този, който разбра желанието ѝ, който я окуражаваше и който вярваше в нея.

Нещо прошумоля в храстите и като момиче, което беше живяло само в града, Лиза подскочи, изпищя и после изруга. „Къде е уличното осветление?“, питаше се тя и беше още по-доволна, че има прожектора под ръка.

За да се успокои, започна да си представя колко по-зле би могло да бъде. Можеше например да вали. Или пък да е студено.

Някъде се чу кукумявка и тя ускори крачка. Би могла да бъде нападната от банда изнасилвачи. Би могла да си счу крака. При тази мисъл тя потръпна. Счупеният крак беше по-страшен и от лудите престъпници.

След една седмица щяха да започнат репетициите. Представи си как грациозно изпълнява десетина завъртания „фуете“ и размахва черното дантелено ветрило.

Почти виждаше светлините, чуваше музиката и усещаше възхищението на публиката. В живота ѝ не съществуваше нищо друго, нищо по-важно от танца. От шестнайсет години, без да е преставала да работи и да се моли, очакваше да получи шанс, за да се докаже като основна изпълнителка.

Сега го получи и щастлива, тя направи три пируета както си вървеше по средата на пътя. Всяка болка, всяка капка пот и всяка сълза, щяха да бъдат възнаградени.

Все още усмихната, забеляза колата, която беше отбила от платното в посока към гората. Първата ѝ мисъл беше за спасение. Там

може би имаше някой красив и сръчен мъж — Лиза мразеше да обръща внимание на външните качества, но в случая нямаше място за чувства — който би могъл да се оправи с колата ѝ.

Но после спря в края на шосето, като се зачуди защо колата е закарана чак в храстите и е наполовина скрита в тях. Приблужи с несигурни стъпки и повика:

— Ало? Има ли някой? — погледна отново към пътя, който приличаше на безкраен тъмен тунел и направи още една крачка, като внимателно избягна канавката. — Ало? Мога ли да помоля за помощ — насочи светлината надолу, за да вижда всичко, което би могло да доведе до изкълчване и тръгна по наклона. — Има ли някой? — погледът ѝ се насочи към мястото, откъдето се чу прошумоляване. — Колата ми... — започна тя и спря.

Сякаш изплуваха от дърветата. Две призрачни фигури, загърнати в черно. Бяха без лица и без форма. Обзе я инстинктивен, безумен страх. Докато насочваше лъча нагоре към тях, ръката ѝ потрепери. Отстъпи назад, обърна се, за да хукне, но те идваха бързо.

Лиза изпищя от болка и ужас, когато някой сграбчи косата ѝ и безмилостно я издърпа. Усети как една ръка се обвива около кръста ѝ и я повдига. В главата ѝ се завъртяха всички черни женски кошмари. Започна да рита, ожесточено размахвайки дългите си крака, но усети само празно пространство. Продължи да удря с ръце и крака и успя да стовари прожектора върху нечий череп. Чу се стон, после псувня и хватката се поотпусна. Дръпна се да се освободи и чу как ризата ѝ се разкъсва.

Нещо я удари през лицето, политна и погледът ѝ се премрежи. После затича сляпо. Съзнаваше, че плаче. При всяко вдишване усещаше как гърлото ѝ пари. Опита се да спре, защото през паниката си разбираше, че така могат да я чуят и проследят.

Даде си сметка, че тича през гората, напълно загубила ориентация. Падналите дънери се превръщаха в капани, а разлистените клони — в бариери. Беше като заек — бърз, но заслепен от страх, преследван безмилостно от глутницата. Обзета от ужас, Лиза се простря по очи. Тътенът от ударите на сърцето ѝ беше толкова силен, че изобщо не чу приближаващите се зад гърба ѝ стъпки.

Той я притисна в жестока хватка, удрайки силно коляното ѝ в някаква скала. Дори заслепена от страх, чу изпращяването на костта.

Кракът ѝ се огъна, а тялото ѝ се удари в земята със сила, от която я прониза жестока болка. Зъбите ѝ се забиха в устните и тя усети вкуса на собствената си кръв.

Той пееше. „Боже мили“, беше единственото, което Лиза успя да си помисли. Той пееше. Усети миризмата на кръв.

Сега, когато я обърна, започна да чува по-добре. Хора, които преминаваха между дърветата. Викове. Приближаваха. Този, който я залови, все още не ги беше повикал. Виждаше очите му, само очите. И разбра, че борбата ще бъде на живот и смърт.

Той си мислеше, че я е усмирил. Лиза го виждаше. Самата тя усещаше страха, който се излъчваше от нея. Когато се премести и разкъса ризата ѝ, тя заби нокти дълбоко в ръката му. Бореше се със зъби и нокти.

Но ръцете му се обвиха около врата ѝ. „Ръмжи като животно“, мислеше зашеметена Лиза. Беше ранена, измъчена и съпротивата ѝ отслабваше. Петите на маратонките ѝ се забиха в пръстта.

Не можеше да диша — тя не можеше да диша. Очите ѝ бяха широко отворени, сякаш щяха да изскочат, а той усмихнат я наблюдаваше. Омекнали и безсилни, ръцете ѝ се плъзнаха по грубата материя на мантията му и се отпуснаха върху килима от листа.

Умираще. Лиза умираше. Ръцете ѝ се забиха в сухите съчки. Неуверените ѝ пръсти напипаха камък. Сърцето и дробовете ѝ всеки момент щяха да се пръснат, но тя го вдигна и го стовари отзад върху главата му. Той изохка и ръцете му се отпуснаха. Докато поемаше първата глътка въздух, още веднъж го удари.

После с мъка се измъкна изпод него. Никога не беше изпитвала такава болка и ѝ се искаше просто да легне и да плаче, докато всичко премине. Но чуваше гласовете, виковете, стъпките. Отново я обзе безумен страх и я накара да се изправи. Стисна здраво устни, защото кракът ѝ се огъна и болката се изкачи чак нагоре към слабините ѝ. Затича се все така накуцвайки и побягна между дърветата, добре съзнавайки, че другите са наблизко зад нея.

Клеър се чувстваше по-добре. Всъщност беше много по-добре. Докато караше обратно към къщи, почти си затананика. Не беше вярвала, че де седи отвън, да гледа звездите и да говори за разни

незначителни неща, може да подейства толкова успокоително на разклатените ѝ нерви. Съжаляваше, че не може да остане, че не може да се сгуши до него в леглото и да се любят или просто да си говорят, докато потънат в сън.

Анджи и Жан-Пол биха я разбрали, естествено. Но майка ѝ доста успешно ѝ бе втълпила някои предразсъдъци. Както и да е, и без това искаше да се върне, да се заключи в стаята и да разгледа книгата от кабинета на баща си.

Не биваше да я крие — още един извод, до който стигна през времето, прекарано с Кем. Ще я прочете и ще се опита да я разбере. Дори може да прегледа и останалите книги, които бяха в кашоните.

— Какво ще кажете, доктор Яновски — промърмори на себе си. — Няма нужда да се изръсвам по сто и петдесет долара, за да открия, че най-доброто решение е да се изправиш пред проблемите и после да се занимаеш с разрешаването им.

Освен това нямаше никакви проблеми. Отметна глава назад и вятърът разпиля косите ѝ около лицето. Всичко ще бъде наред. Парадът в Емитсбъро щеше да отmine, хората щяха да поприказват малко и после отново всичко ще се успокои и ще се върне към монотонния си ритъм. Точно както тя го харесваше.

Видя фигурата, която притича от гората. Помисли, че е сърна и незабавно натисна спирачките. Колата занесе и се отклони, докато Клеър извиваше волана. Фаровете ѝ рязко смениха посоката и осветиха фигурата — фигура на жена, както успя да забележи с нарастваща паника точно преди да чуе сблъсъка на левия калник с тялото.

— О, Господи. Мили Боже! — изхвърча Клеър като стрела от колата, а краката ѝ се огъваха. Навън миришеше на гума, а до колата се беше строполила една жена. Клиньт ѝ беше напоен с кръв и ръцете ѝ също бяха оцапани. — О, моля ти се, моля ти се, Господи — повтаряше на пресекулки Клеър, като клекна и внимателно отметна с треперещи пръсти падналите руси коси.

Лиза примигна, но едва успя да фокусира погледа си. Нещо беше наранило окото ѝ, докато се провираше през дърветата.

— Помогнете ми — прозвуча дрезгавият ѝ шепот, който едва се чуваше.

— Да, да. Съжалявам. Не Ви забелязах по-рано.

— Кола — Лиза се надигна, опирайки длани на асфалта и се подпря на лакът. Всяка дума изгаряше гърлото ѝ като огън, но трябваше да накара да я разберат, преди да е станало късно. — Слава Богу. Моля ви, помогнете ми. Мисля, че не мога да стана сама.

— Може би не трябва да се движите — *нямаше ли нещо за счупвания на врата и гръбначния стълб. Боже, защо не изкара курс за оказване на първа помощ?*

— Те идват! Бързо! Моля ви! — Лиза вече се надигаше, подпряна на калника. — За, Бога, бързо!

— Добре, добре — не можеше да остави жената да лежи на сред пътя, докато открие помощ. Колкото е възможно по-внимателно, Клеър я настани на предната седалка. — Ето така, чакайте...

— Тръгвайте. — Лиза се страхуваше, че може да загуби съзнание. С ръка върху дръжката на вратата тя извърна поглед към гората. Красивите ѝ очи гледаха с нарастваща паника. — Тръгвайте бързо, преди да са ни открили.

— Ще ви закарам в болницата.

— Където и да е — покри с ръце окървавеното си лице Лиза. — Закарайте ме, където и да е, само не стойте тук — после се свлече на седалката, докато Клеър потегляше. Тялото ѝ залитна и тя започна да губи съзнание. — Очите му — изхленчи тя. — О, Боже, очите му. Като на дявола.

Когато телефонът иззвъня, устата на Кем тъкмо беше пълна с паста за зъби. Изплю водата, изруга полугласно и се отказа да се изплакне. Вече за трети път звънеше.

— Ало?

— Кем.

Тази единствена сричка му беше достатъчна, за да разбере, че нещо не е наред.

— Клеър, какво има?

— В болницата съм. Аз...

— Какво стана? — извика той и грабна дънките, преметнати върху стола. — Много ли си ранена?

— Не съм аз. Аз съм добре — ръцете ѝ трепереха толкова силно, че кафето от пластмасовата чашка се разплиска. — Стана злополука —

една жена. Изскочи от гората. Помислих, че е сърна. Опитах се да спра. О, Боже, Кем, не знам колко съм я ударила. Не искат да ми кажат. Трябва...

— Идвам. Просто седни и затвори очи.

— Добре — притисна ръка към устните си. — Благодаря ти.

Сякаш изминаха часове. Седеше в приемната за спешни случаи и чуваше приглушените разговори, шляпането на краката по плочките, бръмченето на телевизора. Лено представяше обичайния си монолог и явно пак им вземаше ума. Келър не преставаше да се взира по петната кръв по блузата и дънките си и отново и отново си припомняше момента, когато удари спирачките.

Беше ли се поколебала? Беше ли карала много бързо? Отдала се беше на мечтите си. Ако беше внимавала повече, сега жената нямаше да бъде в хирургията.

„Боже, помисли си, дори не знам името й.“

— Келър.

Замаяна, погледна нагоре към Кем.

— Дори не знам името й.

— Всичко е наред — целуна леко двете й ръце той и ги задържа в своите, убеждавайки се, че е здрава и нищо не й се е случило. По блузата й имаше кръв, но след първоначалната уплаха Кем разбра, че не е от нея. — Можеш ли да ми кажеш какво се случи?

— Тя изтича пред колата и аз я ударих.

Забеляза, че лицето й е съвсем преbledняло, дори и устните. Зениците й бяха разширени. Когато опря ръка до бузата й, кожата беше студена и влажна.

— Някой прегледа ли те?

Тя го погледна с невиждащ поглед.

— Искам да разбера какво става. Трябва да знам. На теб ще ти кажат, нали? Моля те, Кем, не мога да го понеса.

— Добре. Не мърдай отгук. Няма да се бавя.

Наблюдаваше го как се приближава до една от сестрите и й показва картата си. След малко сестрата го поведе през фойето. Когато се върна, носеше одеяло, с което я загърна.

— В хирургията е — все ръцете ѝ, за да ги стопли между своите.
— Може да отнеме известно време. Коляното и окото ѝ са лошо ударени — изчака, докато Клеър здраво стисна устни и кимна. — Има някои вътрешни наранявания и множество рани по врата. Клеър, можеш ли да ми кажеш колко силно я блъсна? Далече ли я отхвърли ударът?

— Вече ме питаха за това.

— Кажи и на мен.

— Беше по-скоро като сблъсък. Бях почти спряла. Мислех, че ще успея да спра навреме. Извих силно колата вляво. Кълна се, по всичко изглеждаше, че ще мога да спра навреме. Но когато излязох, тя лежеше там и по нея имаше кръв.

Очите на Кем замислено се присвиха.

— Точно до колата ли беше?

— Да, почти под проклетата гума — притисна отново ръце към устните си. — Не знаех какво да правя. Тя ме помоли да ѝ помогна.

— Говори ли с теб?

Клеър успя само да кимне с глава и се разтърси от ридания.

— Добре, спри за момент — прегърна я през раменете и леко я целуна по слепоочието. Същевременно мисълта му трескаво работеше.
— Искаш ли вода?

Тя поклати глава.

— Добре съм. Просто непрекъснато я виждам как стои прикована в светлината на фаровете ми.

По-късно щеше да я попита и за това, но искаше да ѝ остави малко време.

— Не говори, само ме слушай. Докторът от вътрешното отделение казва, че дрехите ѝ били разкъсани. По тях и в косата ѝ имало набити клончета и листа. Белезите по шията ѝ показват, че е имало опит за душене.

— Но...

— Казваш, че е изскочила от гората. Ще можеш ли да ми покажеш къде точно?

— Няма да забравя скоро това място.

— Добре тогава — усмихна се Кем и забеляза, че лицето ѝ започва да си възвръща цвета. — Искам да хвърля един поглед на колата ти, преди да те закарам у вас.

— Не мога да си отида. Не и преди да разбера.

— Недей да упорстваш, Щека.

— Не и преди да разбера — Клеър пое дълбоко въздух, преди да го погледне. — Тя бягаше от някого. Досега не го проумявах. Бях толкова уплашена. Аз не исках да я местя, но тя сама се опита да се качи в колата ми. Беше ужасена, Кем. Сигурно болките ѝ са били страшни, но тя се опитваше на всяка цена да се добере до колата. Каза, че трябва да се махаме, преди да са ни открили.

Той я целуна по челото.

— Ще намеря някъде да легнеш.

— Не, не искам...

— Това е условие, в противен случай ще те кача в колата и ще те закарам вкъщи. Трябва да се успокоиш — въздъхна и добави: — Клеър, трябва да ти направим кръвен тест. За алкохол.

— Алкохол? — цветът отново се отдръпна от лицето ѝ. — За Бога, Кем. Не съм пила. Знаеш го. Тъкмо бях излязла...

— Щека, това е за протокола — отново хвана ледената ѝ ръка. — Заради твоята собствена безопасност.

— Добре — Клеър се загледа в Лено, който продължаваше с философските си шеги. — Прави, каквото трябва, шерифе.

— Майната му — искаше му се да я разтърси, но тя изглеждаше така, сякаш при най-малкото движение ще се разпадне. Повтаряше си, че трябва да бъде търпелив. — Клеър, тук съм, за да ти помогна. Има си процедура, тя е необходима. Ще я направя колкото е възможно по-лека за теб.

— Знам. Съжалявам — но не погледна към него. — Ще ти съдействам. Само ми кажи какво трябва да направя.

Искам пак да ми се довериш, помисли си Кем, но на глас изрече:

— Искам да направиш теста. Опитай се да се отпуснеш. Опитай се да ми имаш доверие — Клеър не отговори, но поне го погледна. — Освен това трябва да взема свидетелски показания от теб.

— О! — отново извърна поглед. — Като приятел или като шериф?

— Мога да бъда едновременно и двете — взе лицето ѝ в ръце и го обърна към себе си. — Не се извъръщай от мен, Щека. Свикнах с теб.

Клеър здраво стисна устни, уплашена, че ще проговори и още повече ще влоши нещата.

— Ще си тръгнеш ли, след като вземеш показанията?

Кем я гледаше и леко поглаждаше с палци скулите ѝ.

— Предполагам, че тази вечер е много тежка за теб, затова имаш право на всякакви глупави въпроси. Но този беше последен.

Започваше да се чувства по-спокойна и почти успя да се усмихне.

— Може би няма да ми хрумнат други, ако просто хванеш ръката ми и я подържиш малко.

Кем пое ръката ѝ в своята.

— Сега как е?

— По-добре — облегна глава на рамото му и притвори очи. — Много по-добре.

ГЛАВА ШЕСТНАДЕСЕТА

Беше задрямала. Когато успя да се изтръгне от съня, сърцето на Клеър лудо биеше. Направи опит да седне, а в устата си още усещаше сухия и горчив вкус на страха. В първия момент, докато сънят се сблъскваше с действителността, твърдата кушетка с опънатото наоколо тънко перде ѝ заприлича на ковчег и тази мисъл прониза цялото ѝ съзнание.

После си припомни как Кем я беше превел през залата за спешна помощ и беше дръпнал паравана на малката ниша, така че светлината да не блести. Видя сенките, които се движеха зад пердето.

Беше извадил и включил касетофона, после внимателно и съвсем накратко я накара да му разкаже за събитията, след като си беше тръгнала от дома му.

Беше се почувствала едновременно оскърбена и смутена, докато отговаряше на въпросите му, той не носеше значката, но Клеър знаеше, че тя стои между тях.

След като приключи с касетофона и запечата лентата, Кем ѝ беше донесъл чаша чай и беше останал с нея, докато заспи.

Доволна беше, че сега не е тук и можеше да остане за момент сама със себе си, за да се успокои. Сънят, който я беше разбудил, продължаваше да се върти като безконечна филмова лента в съзнанието ѝ.

Старият кошмар се бе слял с нов, в който самата тя тичаше през гората, провираше се през шубраците и изскачаше на пътя. Зад себе си чуваше монотонните гласове, които пееха все по-високо и по-високо. Миришеше на кръв и пушек. Нейно беше пребледнялото и вцепенено от ужас лице, заслепено от ярката светлина на фаровете. Зад волана на колата, която се носеше насреща ѝ, седеше мъж с глава на козел.

Беше се пробудила от удара и тъпият отвратителен звук още отекуваше в главата ѝ.

Потърка лицето си и усети, че пръстите ѝ пулсират от напрежение. Отново си повтори, че е будна, жива и невредима. Сърцето ѝ постепенно забави ритъма си и тя започна да чува звънци

за повикване на санитарите. Близо до себе си чу приглушена кашлица и нечие охкане.

Кошмарите изчезнаха, но реалността не. Някъде горе имаше друга жена, която също лежеше на легло. Жена, за което тя се чувстваше отговорна.

Тъкмо се канеше да спусне крака от кушетката, и завесата се дръпна.

— Будна ли си? — пристъпи напред Кем и взе ръката ѝ, като се взираше в лицето ѝ.

— Колко време спях? Тя излезе ли от хирургията? Искам да... — спря, защото видя, че Кем не е сам. — Доктор Кремптън!

Той окуражително ѝ се усмихна и потупа свободната ѝ ръка.

— Е, млада госпожице, какво ни се е случило? — започна докторът, докато измерваше пулса ѝ.

Точно със същите думи я беше посрещал и когато преди много години я лекуваше от инфекция на ухото. Думите му и сега предизвикаха същата реакция.

— Нищо ми няма. Нямам нужда нито от инжекция, нито от нещо друго.

Док се усмихна и намести очилата с тесни рамки върху острия си нос.

— Понякога е доста потискащо хората да си мислят, че непрекъснато ходиш със спринцовката в джоба. Някакъв световъртеж?

— Не. Кем, нямаше нужда да караш доктор Кремптън да бие път чак до тук.

— Предполагах, че може би с него ще се чувстваш по-добре. Освен това — усмихна се той към нея — дежурният лекар е много млад и красив — после се обърна към доктора. — Нали не се обиждате?

— Нямам нужда от лекар — „Как можеше да се шегува? Как можеше?“ — Само ми кажи как е тя.

— Изведоха я от хирургията — Кем продължаваше да държи ръката ѝ, докато тя леко се усмихваше на Кремптън. — Още не е дошла в съзнание, но ще се оправи — не можеше да си позволи да ѝ каже, че ще се наложи поне още една операция, за да се оправи коляното на жената.

— Слава Богу! — беше толкова доволна, че не успя да протестира, когато Кремптън постави апарата за кръвното на ръката ѝ.
— Мога ли да я видя?

— Утре сутринта — стисна ръката ѝ, преди да успее да възрази.
— Това е заповед на лекарите, не моя.

— Била си подложена на голям стрес, млада госпожице — каза ѝ доктор Кремптън. — Дори прекалено голям. Ще се обадиш в кабинета ми и ще се запишеш за следващата седмица. Имаш ли възражения?

— Не, сър.

Той ѝ се усмихна.

— Доколкото разбирам, смяташ да се измъкнеш.

Клеър също му се усмихна.

— Позна.

— Винаги си била труден пациент — побутна я с пръст по носа.
— Искам да си починеш. Ще ти дам нещо, което ще ти помогне да спиш — видя упорития израз в очите ѝ и на свой ред я загледа непреклонно. — Същото бих направил и за собствената си дъщеря.

При тези думи Клеър въздъхна. Той беше човекът, който я бе лекувал по време на шарките ѝ, който беше направил онзи първия, толкова смущаващ гинекологичен преглед. Търпеливият глас и спокойните му ръце не се бяха променили. Около очите му се бяха издълбали нови и по-дълбоки бръчки от времето, когато за последен път беше негова пациентка. Косата му беше оредяла, а фигурата — наедряла. Но Клеър много добре си спомняше как раздаваше балони за добрите момиченца и момченца от един китайски клоун, поставен на бюрото му.

— Няма ли да получа награда?

Той отново се засмя и отвори чантата си. Извади дълъг червен балон със същия цвят като хапчетата.

— Явно с паметта ти всичко е наред.

Клеър все този символ на надеждата и детството и го задържа в ръцете си.

— Много мило от ваша страна, че дойдохте чак дотук, докторе. Съжалявам, че Кем ви е вдигнал от леглото.

— Не ми е нито за първи, нито за последен път — намигна ѝ той.
— Шокът е бил много тежък за теб, Клеър, но смятам, че почивката ще те оправи. Непременно си запиши час или ще си взема обратно балона

— хвана чантата си и се обърна към Кем: — Ако искаш, мога да поговоря с хирурга да наглежда от време на време пациентката.

— Ще ти бъда благодарен.

Док прие благодарностите в движение и двамата го проследиха как се отдалечава с уморена и бавна походка.

— Не се е променил — каза Клеър.

Кем допря ръката ѝ до бузата си и я задържа така.

— Много ме уплаши, Щека.

— Съжалявам.

— Още ли ми се сърдиш?

Тя неспокойно се размърда.

— Всъщност не. Малко е глупаво да ме разпитва някой, с когото съм спала.

Кем пусна ръката ѝ и се отдръпна.

— Ако то това ще ти стане по-добре, бих могъл да прехвърля останалото на Бъд.

„Пак провалих всичко, помисли си Клеър. Както винаги.“

— Не, ще го преживея — опита се да се усмихне и почти успя.

— И така, каква е следващата стъпка?

— Мога да те закарам у вас и там ще можеш да се напиш истински — точно това му се искаше да направи.

— Или?

— Ако си готова, можеш да ме заведеш до мястото на произшествието и да го огледаме заедно — това пък се чувстваше длъжен да направи.

Клеър почувства как паниката се надига в нея и с огромни усилия успя да я потисне.

— Добре, избираме второто.

— Аз ще карам. Ще приберем колата ти по-късно — искаше да я огледа по-добре, а не само на светлината на прожектора, за да потърси следи от удара.

Тя се смъкна от кушетката и хвана ръката му.

— Мисля, че съм оставила ключовете вътре.

И други рани бяха лекувани през тази нощ. Бяха взети и други решения. Останалите дванадесет чада на сатаната затегнаха редиците.

Страховете им щяха да почакаат. В нощта на пълнолунието те щяха да се срещнат за празника. Да празнуват. Да ръкоположат. Да направят жертвоприношението.

Изпратената им жертва се изплъзна. Просто трябваше да изберат друга.

— Тук беше — Клеър притвори очи, докато Кем отбиваше на банкета. — Идвах от другата страна, но точно тук беше — чуваше воя на спирачките, нейния вик. — Тук я ударих.

— Искаш ли да останеш в колата, докато огледам?

— Не — отвори вратата и се измъкна навън.

Луната беше залязла и звездите вече избледняваха. Беше най-мрачната и студена част на нощта. Клеър се питаше дали има друг момент, когато хората да са толкова уязвими, както в този час, принадлежащ на създания, които денем спят или се спотайват? Нещо прошумоля в гъсталака — чу се викът на преследвача и писъкът на жертвата. После видя сянката на кукумявката, която отлиташе, сграбчила в нокти своя улов. Щурците нито за миг не прекъсваха своя безкраен концерт.

Обгърна плътно раменете си с ръце. Кем вече оглеждаше на светлината на фенерчето следите от спирачния път, които започваха по средата на платното и рязко извиваха вляво.

По дължината им би могъл да се обзаложи, че Клеър не е карала с повече от шейсет километра в час. А от ъгъла им ставаше ясно, че е реагирала бързо и е извила колата встрани. От това, което виждаше в краката си, и от показанията на Клеър, за себе си той почти беше сигурен, че по-скоро жената е връхлетяла върху колата, отколкото обратното. Но засега запазваше това мнение за себе си.

— От гората ли излезе? — попита той.

— Точно там — посочи уверено Клеър, тъй като нейното артистично въображение много добре си представяше сцената. — Движеше се бързо и някак странно се препъваше. За части от секундата ми се стори, че е сърна — заради начина, по който изскочи измежду дърветата и заподскача. Първата ми мисъл беше, по дяволите, ще се блъсна в тази сърничка. И тя ще смачка колата ми. Спомням си как Блеър се блъсна в един елен още първия месец, след като взехме

шофьорските си книжки и напълно огъна бронята на пинтото — отпусна ръце и ги пъха в джобовете. Вътре имаше няколко монети, с които пръстите ѝ започнаха нервно да си играят. — Натиснах силно спирачките и извих волана. После я видях на светлината на фаровете.

— Каж ми какво точно видя.

— Жена — много слаба, с дълга руса коса. По лицето ѝ имаше кръв, а също и по ризата и панталоните. Сякаш вече я бях прегазила — докато говореше устата ѝ ужасно пресъхна. — Имаш ли цигара?

Кем извади две, запали ги и ѝ подаде едната.

— Какво стана после?

Чувството на неприязън отново се надигна в нея, също както дима, който поглъщаше.

— Кем, вече ти казах всичко.

— Искам сега да ми го повториш отново.

— Ударих я — грубо отвърна тя и се отдръпна встрани. — Чух онзи тъп звук.

Кем отново проследи със светлината кървавата диря върху асфалта, която свършваше до средата от дясната гума на колата на Клеър.

— Тя в съзнание ли беше?

Дръпна отново от цигарата, като полагаше усилие да не изпитва омраза към него.

— Да, помоли ме да ѝ помогна. Беше уплашена, страшно уплашена. От каквото и да бягаше, за нея то беше по-страшно от раните.

— В нея намерихме ключове.

— Какво?

— В джоба ѝ имаше ключове — Кем извади малкото пластмасово пликче, в което бяха сложени. — Ключове от кола — отново огледа пътя. — Хайде да продължим нататък.

Докато пътуваха, Кем мълчеше и размишляваше. В жената не бе намерена нито дамска чанта, нито раница, нито документи. Русокосите хубавици не минаваха незабелязано през Емитсбъро, така че можеше да се обзаложи, че не е местна. Затова, когато забеляза паркираното волво на около километър и половина от мястото на произшествието, никак не беше изненадан.

Докато го наблюдаваше как работи, Клеър не отрони нито дума. Той взе носна кърпа и покри с нея ръката си, за да отвори жабката и да провери съдържанието.

— Лиза Макдоналд — прочете в регистрационната карта и се обърна към Клеър. — Вече знаем името ѝ.

— Лиза Макдоналд — повтори тя. Никога нямаше да забрави това име.

Кем отвори също пътна карта и старателно напечатани указания за пътуване от Филадельфия до Уилямспорт — град на около двадесет и пет километра от Емитсбъро. Все така с кърпата извади ключовете от найлоновото пликче и ги пхна в ключалката. Моторът само изхърка задавено.

— Изглежда е имала повреда.

— Но защо ще ходи в гората?

„Може би някой я е закарал там“, помисли си Кем и прибра в джоба си документите.

— Ще трябва да разбере това — затвори вратата той. Слънцето вече изгряваше над планините на изток. На тази призрачна светлина лицето на Клеър изглеждаше бледо и изтощено. — Ще те закарам у вас.

— Кем, искам да помогна. Искам да направя нещо.

— Най-доброто, което можеш да направиш сега, е да вземеш хаповете на Док и да поспиш. Когато тя дойде в съзнание, ще ми се обадят и аз ще ти съобщя.

Беше влязъл напълно в ролята на ченге и това никак не ѝ се нравеше.

— С какво ще се заемеш сега?

— Ще проведе няколко телефонни разговора, ще попълня доклада. Хайде, ела.

— Ще дойда с теб — отвърна Клеър, докато той я теглеше към колата. — Бих могла да ти помогна.

— Клеър, това си е моя работа. Представяш ли си да ме оставиш да ти държа оксижена.

— Това е различно. Аз участвам в тази история.

— Само че разликата е в това, че тук става дума за официално разследване — дръпна вратата и я побутна вътре. — А ти си свидетел.

— Свидетел на какво?

— Ще ти съобщя — затвори той вратата.

Новината се разпространи като пожар. Док Кремптън я събщи на жена си, когато най-накрая успя да се добере до леглото си. Жена му пък я каза на Алис по време на сутрешния им телефонен разговор. Алис успя да издири Бъд още преди да е свършила закуската. До обяд, когато Кем уреди да вземе теглича на Джордж Хауърд, за да закара волвото в задния двор на автосервиза на Джери, историята вече беше плъзнала из целия град като бързо разпространяващ се вирус.

Без да губи време, Мин Атертън незабавно се появи в къщата на Кимбъл с прословутата си оранжево-бяла форма с желе и нос, готов да надуши всякакви пикантерии. След като Анджи непоколебимо я отпрати, обяснявайки ѝ, че Клеър си почива и никой не трябва да я безпокои, Мин се отби в салона на Бети, за да се оплаче от онази арогантна черна жена.

По време на втората обедна смяна в гимназията на Емитсбъро вече всички говореха, че в Допърската гора има избягал луд.

Имаше и такива, които разправяха, че жената е налетяла на призрака на Джуниър Допър, но повечето предпочитаха версията за лудия.

Над камарите с маруля на пазара се обсъждаше въпроса дали шериф Рафърти не прикрива Клеър, след като са толкова близки. В края на краищата той не си даваше много зор по разследването на убийството на Биф Стоки, макар че човек трудно би могъл да го упрекне за това.

А не беше ли твърде жалко и за Джейн Стоки, която продаваше фермата и се готвеше да замине за Тенеси? И сега фермата на Рафърти, която принадлежеше на семейството от почти сто години и местните хора винаги щяха да я наричат така, може би щеше да бъде откупена за строеж на жилища. Само почакайте и ще видите. Господи, вижте само цената на тия домати. Пък са и от парник. Нямаат никакъв вкус.

Ами какво ще кажете за онези телета на Мат Допър? Трябва да са били някои наркомани от долния край на града. Същите, дето са убили стария Биф. Шерифът трябва да го има предвид.

Разговорите продължаваха по щандовете, по телефонните жици, които опасваха града, край люлките в парка, където дечурлигата

тичаха в слънчевия майски ден.

Кем трябваше да се справи с десетки позвънявания и непрекъснато изпращаше Бъд и Мик насам-натам, за да овладеят разпространяването на паниката из града. Хората бяха разтревожени дотолкова, че заключваха вратите си и дебнеха навън през тъмните прозорци, преди да си легнат в леглата. Представяше си вече пистолетите и ловните пушки, смазани и готови зад вратите и се молеше на бога да не му се наложи да се занимава с вълна от нещастни случаи.

И без това положението беше достатъчно тежко по време на ловния сезон, когато адвокати, зъболекари и всякакви други чиновници от града излизаха из гората и стреляха по-често един по друг, отколкото по елените, като най-често изобщо не улучваха. Но в Емитсбъро винаги всичко се знаеше от единия до другия край.

Ако градът изпадне в паника, Кем трябваше да отиде при кмета да подпише заповед за още един помощник, поне временно, който да помага да се справят с повикванията като тези на Чарлс Менсън, всеки път, когато клоните на някое дърво хлопат по нечий прозорец.

Изправи се от бюрото и отиде до малката баня-тоалетна в задната част на канцеларията. Тук миришеше или по-точно направо вонеше на лизол. Явно работата на Бъд — помощник-шерифа, който бе поел борба с микробите.

Написка лицето си със студена вода, опитвайки се да премахне следите от умората. Не беше спал от трийсет и шест часа и мисълта и тялото му не бяха вече толкова свежи.

В миналото често му се беше налагало ба будува заедно в партньора си, затворени в замръзналата или спарена от горещина кола, за да наблюдават някой заподозрян. Един друг се улавяха, че задрямват, наливаха се с кафе от автомат и играеха на онези тъпи игри на думи, само и само да убият непоносимата скука.

Кем вдигна глава, докато водата се стичаше по лицето му и се вгледа в мръсното огледало. Питаше се дали някога ще дойде ден, когато няма повече да си спомня.

Дяволите да го вземат, искаше му се едно питие.

Но вместо това подсуши лицето си и се върна в стаята за още кафе. Тъкмо сръбна от горещата течност и пристигна Клеър. Хвърли поглед на сенките под очите му, наболата брада и поклати глава.

— Ти изобщо не си лягал.

Кем отново отпи, като опари вече претръпналите си устни.

— Какво правиш тук?

— Пратих Анджи да ми направи чай и се измъкнах. Двамата с Жан-Пол ще вдигнат голяма врява. Мислех, че ако ти се обадя, ще ме разкараш. Сега ще ти е по-трудно.

— Тя дойде в съзнание. Малко е несигурна в това, което се е случило, но помни името си, датата на раждане и адреса.

— Обеща да ми се обадиш.

— Мислех, че още спиш.

— Е, не спя — Клеър закрачи от бюрото до прозореца и обратно, като се опитваше да се пребори с гнева. Напразни усилия! — По дяволите, Кем! Служебно разследване или не, аз имам право да разбера.

— Нали ти казвам — отвърна ѝ той спокойно.

— Ще отида да я видя — насочи се към вратата Клеър.

— Задръж малко.

— Майната ти! — отново се извъртя назад, готова да се бори с него. — Не само имам право да я видя, но съм и длъжна.

— Ти не си виновна. Това, което се е случило с нея, е станало в гората.

— Дали е ранена преди или след като я ударих с колата, важното е, че бях там.

— Ти не си я ударила — поправи я той. — По колата ти няма следи от удар. Тя може и да се е блъснала в колата, но това не е оказало никакво влияние.

Гневът ѝ се разгаряше за сметка на неговото спокойствие.

— По дяволите, аз бях там. И дай да се разберем — продължи тя, преди той да успее да възрази. — Нямам нужда нито да ме глезиш, нито да ме покровителстваш или защитаваш. Ако съм оставила в теб такова впечатление, толкова по-зле. Доста отдавна сама се грижа за себе си, за да те оставя сега ти да ми казваш какво да трябва и какво да не трябва да правя.

Тъй като реши, че и за двамата ще е по-добре, Кем предпочете да не продължава спора.

— Твърде много наприказва за нула време, Щека — остави внимателно кафето си върху бюрото. — Мислех, че ще искаш да

знаеш, че се свързах с брата на Лиза. Той е на път за болницата и щом Бъд дойде, и аз отивам там.

— Чудесно — почувства се глупава, злобна и виновна, но не можеше да се остави това да я спре. — Ще се видим там — на излизане силно тръшна вратата. Тъкмо измина две стъпки и връхлетя върху Жан-Пол. — О, Боже мой!

— Сетих се, че си тук.

— Слушай, оценявам твоята загриженост, но съм много ядосана. Отивам в болницата да видя Лиза Макдоналд.

Жан-Пол я познаваше твърде добре, за да ѝ противоречи.

— Тогава най-напред да минем през къщи, за да може Анджи да спре да скубе прекрасните си коси и след това ще те закарам.

Почти цял час Клеър се разхождаше из коридорите на болницата, което още повече я изнерви. Достъпът до стаята на Лиза Макдоналд беше разрешен само за най-близки лица от семейството и за медицинския персонал. Заповед на шерифа. В такъв случай ще почака, реши Клеър. Ако той си въобразяваше, че ще се върне кротко да си стои вкъщи, явно не знаеше с кого си има работа.

Вероятно точно в това беше проблема — всъщност те не се познаваха.

— Донесох ти малко чай — подаде ѝ пластмасовата чашка Жан-Пол. — За успокоение на нервите.

— Благодаря, но ще ми трябва нещо доста по-силно от чай.

— Нямам водка в автомата.

Усмихна му се измъчено и отпи само заради него.

— Защо не ме пуска да вляза при нея? Какво си въобразява, че прави той, Жан-Пол?

— Върши си работата, *cherie*.

Клеър дълбоко въздъхна.

— Недей да ми демонстрираш логиката си.

Забеляза Кем веднага щом той излезе от асансьора. До него вървеше жена с папка в ръка. Бутна чашата в ръцете на Жан-Пол и се отправи към тях.

— Какви са тези истории, Рафърти? Аз имам право да я видя.

Току-що се беше наложило Кем да изчака двайсет минути, за да получи разрешение от лекуващия лекар да вземе показания от Лиза Макдоналд.

— Правото е на Лиза Макдоналд — отвърна ѝ кратко той. — Ако тя иска да те види, след като разговарям с нея, тогава добре.

Говореше ѝ, без да се спира и след като даде знак на една от сестрите, влезе в стаята на Лиза и хлопна вратата.

Високият блед мъж, който седеше до леглото, незабавно се изправи. Рой Макдоналд се наведе, за да прошепне нещо на сестра си, и се приближи до Кем. Според Кем, беше около двайсет и пет годишен, със сериозен поглед на нежното лице. Около очите и устата се бяха очертали напрегнати гънки.

— Вие ли сте шериф Рафърти?

— Да. Току-що разговарях с доктор Сю, господин Макдоналд. Той ми даде разрешение да взема показания от сестра ви. Това е госпожа Ломакс, стенографката.

— И аз ще остана.

— Мисля, че така ще бъде най-добре — после Кем кимна към стенографката да седне. — Може да се окаже доста тежко за нея, а и за вас.

— Направете всичко, което е нужно, за да се открие кой ѝ е причинил това — Рой Макдоналд ту стискаше, ту отпускаше ръце. — Докторът каза, че не е била изнасилена.

— Не, няма признаци за изнасилване.

— Само е леко ранена — промърмори Рой. — Кракът ѝ... — преглътна и снижи глас: — Засегната е артерията... и коляното ѝ. Тя е балерина — хвърли поглед назад към сестра си, опитвайки се да се пребори със своята безпомощност и гняв. — Беше балерина.

— Мога да ви уверя, че беше приета много бързо в хирургията и че персоналът тук е толкова квалифициран, колкото и навсякъде в щата.

— Надявам се — за момент Рой отново се почувства уплашен, както впрочем се чувстваше от момента, в който шерифът му се бе обадил тази сутрин. Боеше се да не се пречупи и така още повече да влоши положението на сестра си, вместо да ѝ помогне. — Тя не знае, че... че вероятно няма да може да танцува отново. Но щом започне да мисли...

— Ще се опитам да направя всичко възможно най-безболезнено.

Рой се върна при сестра си и хвана ръката ѝ. Когато Лиза проговори гласът ѝ беше силно прегракнал.

— Мама и татко ли са?

— Не още. Скоро и те ще пристигнат. Това е шерифът, Лиза. Искат да ти зададе няколко въпроса.

— Не знам — пръстите ѝ здраво се стегнаха около неговите. — Не ме оставяй.

— Никъде няма да ходя. Ако не искаш, не си длъжна да говориш — придърпа стола си по-близо до леглото и седна. — Нищо не си длъжна да правиш.

— Няма нищо — Лиза усети как риданията се надигат в гърлото ѝ, но не могат да излязат. — Няма нищо — повтори с все същия мъчителен шепот.

— Госпожице Макдоналд — Кем застана от другата страна на леглото и изчака тя да обърне глава и да го погледне с красивите си очи. — Аз съм шериф Рафърти от Емитсбъро. Ако смятате, че сте готова, бих искал да ви задам няколко въпроса. Стенографката ще запише всичко. Ще говорим колкото е възможно по-бавно и ще прекратим веднага щом поискате.

Усещаше болка, мъчителна болка в крака, която безмилостно се бореше с успокоителните, които ѝ бяха дали. Лиза се страхуваше, че ще се усили. Страхуваше се и че може да спре. Рой не беше прав: тя вече знаеше, че никога няма да танцува Дулсинея.

— Добре.

Кем погледна към госпожа Ломакс, която му кимна и се приготви да записва.

— Защо не се опитате да ми разкажете какво си спомняте за това, което се случи?

— Не си спомням — пръстите ѝ в ръката на Рой започнаха да се свиват и потрепват.

— Колата ви се е повредила — подсети я Кем.

— Да. Идвах от Филадельфия, за да видя Рой. Искях да... — не, не можеше да говори за балета, за трупата, за сбъднатите ѝ мечти. — Обърках се, защото бях завила неправилно — усмихна се леко на Рой. — Някои неща не се променят.

Изплашен да не се разплаче, той стисна още по-здраво ръката ѝ, но не каза нищо.

— Погледнах картата и разбрах, че съм само на няколко километра от Емитс... Емитс...

— Емитсбъро — отново ѝ подсказа Кем.

— Да. Емитсбъро. Помислих си, че ако тръгна, мога да стигна до някоя къща. После видях... — спомни си как правеше пируети по средата на шосето.

— Какво стана после, госпожице Макдоналд?

Лиза поклати глава. Имаше някакво черно перде между нея и спомените ѝ. Тънко, но непрозрачно.

— Кола — затвори очи и отново поклати глава. — Кола — повтори, но не успя да се съсредоточи. — Вътре имаше жена — чуваше глас, беше уплашена, трепереше. Нежни пръсти, които докосват лицето ѝ. — Исках тя да ми помогне.

— Защо?

— Бях уплашена.

— От какво?

Лиза отново поклати глава.

— Спомням си само, че бях уплашена. Тя ми помогна да се кача в колата. Трябваше да бързаме. Трябваше да бягаме.

— От какво?

Очите ѝ се напълниха със сълзи и солта им изгаряше раните ѝ.

— Не знам. Имаше ли наистина жена? Не си ли въобразявам?

— Не, наистина е имало жена — в този момент Кем се подчини на инстинкта си. — Изчакайте малко — отправи се той към вратата. — Клеър!

Клеър бързо се извърна и тръгна към него.

— Ще ме пуснеш ли да я видя?

— Искам да те предупредя за две неща. Първо, тя е в доста тежко състояние. Второ, всичко, което се казва в тази стая се записва.

— Добре.

— Не си длъжна да дойдеш — продължи Кем. — Можеш да повикаш адвокат, преди да говориш.

Клеър го погледна изпитателно.

— Нямам нужда от адвокат.

Тръгна нетърпеливо зад него, но се поколеба, когато мъжът в стаята на Лиза Макдоналд се обърна и намръщено я погледна.

Рой Макдоналд разбра. В момента, в който я видя, той разбра, че това е жената, което е блъснала сестра му. Бързо се изправи и се приближи до вратата.

— Какво смятате да правите? Не искам тя да се приближава до сестра ми.

— Господин Макдоналд...

— Искам да се махне — прекъсна той Кем с враждебен поглед. — Не е ли достатъчно, че е виновна сестра ми да лежи в това легло?

— Господин Макдоналд, сестра ви вече е била ранена, когато е изскочила от гората пред колата на госпожица Кимбъл. Не искате ли да разберете защо?

Рой се опита да обуздае гнева си, който беше предизвикан преди всичко от страха, и строго кимна, преди да се обърне към Клеър:

— Само ако кажете нещо — една-единствена думичка, която да я разстрои, аз лично ще ви изхвърля.

Клеър предугади реакцията на Кем и постави ръка на рамото му.

— Имате право.

Искаше да види Лиза. Беше настояла за това. Но не предполагаше, че ще ѝ бъде толкова трудно да измине краткото разстояние до болничното легло. Нито че ще бъде толкова страшно. Жената, която лежеше там, беше бяла почти колкото превръзките по лицето и ръцете ѝ. Едното ѝ око беше покрито с марля, а кракът ѝ беше окован в нещо, което на Клеър ѝ заприлича на кофраж.

— Лиза — стисна устни и се хвана за таблата на леглото, — аз съм Клеър Кимбъл.

Докато се приближаваше към нея, Лиза задиша по-учестено. Помръдна се и се опита да се изправи. Брат ѝ беше застанал готов да я успокои и да я подпре с възглавници.

— Не се притеснявай, скъпа, никой не иска да те нарани. Тя ще си отиде ей сега.

— Не — пипнешком успя да хване ръцете на Клеър. — Помня те.

— Съжалявам. Толкова съжалявам — сълзите я задавиха. — Знам, че не мога да направя нищо, което да заличи това, не мога да

поправя нещата. Но искам да знаеш, че каквото и да поискаш, всичко, което поискаш...

— Адвокатите ще се погрижат за това — обади се Рой. — Сега не е време да успокоявате съвестта си.

— Не, наистина не е — опита се Клеър да се успокои. — Лиза...

— Помня те — повтори Лиза. — Ти ме спаси — ръцете ѝ започнаха да треперят и тя още по-здро се вкопчи в Клеър. — Ти беше там, на пътя. Те щяха да ме убият — онези мъже. В гората. Видях ли ги?

Клеър само поклати глава.

— Как се озова в гората, Лиза? — внимателно се намеси Кем.

— Не знам. Не си спомням. Тичах. Загубих светлината, прожектора си — ръцете ѝ се повдигнаха. — Ударих го и се затичах. Мисля, че те ме хванаха. Хванаха ме и аз побягнах. Толкова беше тъмно в гората. Нищо не виждах. Зад мен... паднах. Той беше върху мен. О, Боже, кракът ми. Коляното ми. Боли ме. Рой...

— Тук съм, скъпа.

— Боли. Мирише на кръв — моята кръв. Видях очите му. Той щеше да ме убие. Пееше и щеше да ме убие. Стисна ме и аз не можех да дишам. Умирах. Но успях да се измъкна. Имаше и други, които идваха и аз отново затичах. Кракът толкова много ме болеше. Разбрах, че не мога да тичам повече и те ще ме хванат. Ще ме открият. Видях светлина. Трябваше да отида при светлината. Някой изпищя. Колата ти — отново погледна към Клеър.

— Моите фарове — отговори ѝ Клеър. — Ударих те с колата.

— Не, аз се хвърлих към колата. Уплаших се, че ще отминеш и те ще ме настигнат. Затова се затичах към колата, за да те спра. После паднах, а ти ме взе в колата. Ти ме отведе.

— Лиза — Кем говореше много тихо, — видя ли мъжа, който те нападна.

— Черен.

— Негър?

— Не, не мисля... Беше облечен в черно. Дълго черно наметало и качулка. И очите му — видях очите му.

— Нещо друго? Цветът на косата му, формата на лицето му, гласът му?

— Само очите. Сякаш виждах ада — Лиза се разплака и покри с ръка окото, което не беше превързано.

— Нека да спрем засега дотук — Кем вече беше просрочил времето, което лекарят му беше разрешил. — Ще дойда пак утре. Ако си спомниш още нещо, каквото и да я, можеш да ми се обадиш.

— Моля те — ръцете ѝ не пускаха ръката на Клеър. — Искам да ти благодаря. Винаги ще помня лицето ти. Ще дойдеш ли пак?

— Разбира се.

Клеър едва се държеше на краката си. Щом затвори вратата зад себе си, тя се подпря и притисна ръце към лицето си, за да се успокои.

— Ела, Щека. Ела да те заведе да седнеш.

— Добре съм. Можеш ли да ми кажеш какво е физическото ѝ състояние?

— Роговицата на окото ѝ е одраскана. Не смятат, че може да останат трайни последици, но все още е рано да се каже. Има и две счупени ребра, а също и гърлото. През следващите няколко дни ще има затруднения с говора.

— А кракът? — Клеър забеляза, че той избягва да го спомене. — Много ли е зле?

— Още не знаят.

— Ще ми правиш ли пак спънки да я виждам?

— Лекарят ще каже.

— Извинете ме — Рой затвори вратата след себе си. — Госпожице Кимбъл... дължа ви извинение.

— Не, няма нужда. И аз имам брат. Мисля, че при такива обстоятелства и той би реагирал така. Бих искала да оставя телефонния си номер при сестрите. Можете да ми се обаждате винаги, когато тя поиска да ме види.

— Благодаря ви — после се обърна към Кем: — Искам да знам всичко, което предприемете, шерифе. Искам да знам, че който и да е сторил това със сестра ми, ще си плати.

Влезе обратно в стаята и затвори вратата.

— Трябва да свърша някои неща — Кем се съпротивляваше на желанието да разтрие болката, която пулсираше на слепоочията му. — Ще се оправяш ли?

— Всичко е наред.

— Може да се наложи да те посетя отново. Официално.

Клеър кимна.

— Знаеш къде да ме намериш, шерифе.

Остави го сам.

ГЛАВА СЕДЕМНАДЕСЕТА

Сали Симънс отби на бензиностанцията Амоко, но всъщност малко я интересуваше бензинът. Това, което я интересуваше, беше Ърни Бътс. Този интерес често я караше да се чувства смутена и засрамена. А също и възбудена.

За няколко седмици, през които беше излизала с Джош, тя му беше позволила да я докосва само от кръста нагоре. Всеки път го оставяше да вдига блузата ѝ и дори му беше позволила да докосва гърдите ѝ с горещите си непохватни устни, но винаги когато ръцете му се опитваха да се спуснат под ципа на дънките ѝ, тя незабавно го спираше.

Не че беше чак такава моралистка или нещо такова, пък и знаеше, че повечето момичета от групата бяха направили съдбоносната крачка. Но Сали беше романтична като героите от романите, които четеше, и винаги си представяше как ще се влюби безумно и неконтролируемо в някой много вълнуващ, непокорен и по всяка вероятност неподходящ мъж.

Ърни отговаряше на всичките ѝ представи.

Той беше някак тайнствено красив и мрачен, точно както Сали винаги си беше представяла Хетклиф — любимият ѝ трагичен герой. Фактът, че откриваше у него доста ексцентричност, още повече допълваше мистичния му образ. Беше много лесно да повярва, че е влюбена в него. Както и той в нея.

Майка ѝ беше разговаряла с нея доста открито за секса, контрола над раждаемостта, отговорността, последствията. Призракът на СПИН-а, нежеланата бременност и абортът, заедно с голямото ѝ желание да отиде в колеж и да следва журналистика, бяха предостатъчни, за да може да запази самообладание при срещите с Джош.

С Ърни Бътс беше различно.

Когато той я заведе в стаята си, всички мисли за отговорност, бъдеще, загрижеността и практическите съвети на майка ѝ, се изпариха.

Ърни запали черни свещи и пусна музика, която разгорещи кръвта ѝ. Той не я попита. Не се шегуваше и не се притесняваше като Джош. Беше груб и това отначало я изплаши. После направи такива неща — неща, за които майка ѝ никога не ѝ беше говорила. Неща, които я караха да крещи, да ридеае и да стене. А също и да копнее.

Дори и сега, като мислеше за това, усещаше, че се размеква и разтреперва.

Връщаше се при него нощ след нощ, под предлог, че ще работят върху проекта по химия, от който тя вече не се интересуваше. Към безумния и неутолим копнеж, който изпитваше към него се примеси и страх. Разбираше, така както само жените умеят, че той става все по-хладен към нея, че понякога мисли за друга, докато прониква дълбоко в нея.

Искаше да се увери. Беше луда по него.

Спря до колонката и излезе навън, защото добре съзнаваше, че е в най-добрата си форма — с късите шорти и бюстието. Сали с право се гордееше с краката си — най-дългите и прекрасни крака в групата на клакьорките. Беше напръскала от скритите парфюми на майка си и беше прекарала цял час да разтрива косата си с гел, така че да се получи водопад от спираловидни къдри.

Чувстваше се много зряла и загадъчна.

Когато Ърни се появи, тя се облегна на вратата и му се усмихна.

— Здравсти.

— Здравсти. Бензин ли искаш?

— Да — опита се да не изглежда много разочарована, че той не я целуна. В края на краищата дори не искаше да ѝ държи ръката в училище. — Толкова съм доволна, че най-сетне е петък — наблюдаваше го как пъха накрайника в резервоара и погледът ѝ се спря на ръцете му с дълги и слаби пръсти, които я караха да си припомня. — Още една седмица и завършваме.

— Да — „Пука ми“, помисли си наум Ърни.

Сали изтри запотените си длани в шортите.

— Мери-Алис Уисли дава голямо парти по случай дипломирането. Каза, че мога да си взема кавалер. Искаш ли да дойдеш?

Погледна я с особения си пронизващ поглед.

— Не ходя на тържества. Колко бензин ще искаш?

— Можеш да го напълниш — облиза се Сали. — Ще ходиш ли утре на парада?

— Имам си по-важна работа от това да вися и да зяпам някакви си идиоти, които маршируват по улицата.

Тя също щеше да марширува и ѝ стана много обидно, че той не си спомня. Дядо ѝ беше пристигнал чак от Ричмънд с видеокамера, за да заснеме последното ѝ изпълнение като водач на клакъорките в гимназията на Емитсбъро. Но не ѝ се искаше да говори сега за това.

— След парада у нас ще има барбекю. Само хамбургери и безалкохолно. Би могъл да дойдеш.

Изобщо не го вълнуваше идеята да седи в задния двор на Сали и да дъвче сандвичи с лимонада.

— На работа съм.

— О, ще продължи целия ден, така че, ако ти остане време... — гласът ѝ се сниши и тя продължи в опита си да го заинтригува. Чувстваше се унижена. — Довечера мога да взема колата, ако искаш да се поразходим или нещо друго...

Ърни отново я погледна, докато изваждаше маркуча от резервоара. Изглежда и резервоарът на Сали се беше изпразнил. Усмихна се. Разгорещила се е, това е добре. Сигурно ако ѝ каже, щеше да се смъкне на колене и веднага да го засмуче направо тук.

— Защо не минеш към девет и половина да видиш как съм?

— Добре.

— Петнайсет и петдесет за бензина.

— О, чакай да си взема чантата.

Тъкмо се навеждаше през прозореца и пристигна Клеър. Ърни веднага забрави за Сали.

— Догоре ли да го напълня?

— Да — усмихна му се Клеър, като внимателно избягваше да поглежда към медальона му. — Не съм те виждала от няколко дни.

— Бях зает.

— Предполагам — облегна лакът на стъклото и подпря главата си. Връщаше се от болницата след поредното посещение при Лиза Макдоналд. Беше уморена, но вече не се чувстваше виновна. — Сигурно доста трябва да се потрудиш за дипломирането след седмица.

— Приятелите ви още ли са тук.

— Ще останат утре за парада. Ти ще ходиш ли?

Ърни само сви рамене.

— Аз не бих го пропуснала — продължи Клеър. — Чух, че ще продават мекици. Имам слабост към мекиците.

— Ърни, ето ти парите — приближи се Сали и застана между тях. Отметна назад дългите си буйни къдри и хвърли студен поглед към Клеър. — Сигурно не искаш клиентите ти да чакат, така че ще дойда по-късно.

— Добре.

Клеър изчака момичето да се върне при колата и да включи двигателя.

— Е, коя беше?

— Сали? Една глупачка.

— Сали Симънс? — Клеър се засмя и зарови в чантата си, за да открие портмонето. — Божичко, ходех да я пазя, когато беше бебе. По-добре да си вървя вкъщи и да извадя люлеещия се стол — плати му и се почувства по-леко. Естествено, нямаше нищо по-нормално от едно момче и неговата ревнива приятелка. — Доскоро, Ърни.

— Аха. Доскоро — ръцете му здраво стискаха пентаграмата, докато тя потегляше.

Отчаяно се нуждаеха от информация. Какво беше разбрала тази жена Макдоналд? С кого се беше видяла? Тези въпроси се предаваха шепнешком от уста на уста. Страхът се разрастваше, а този, който ги наблюдаваше, знаеше, че страхът е слабост, която води до грешки.

Информацията щеше да бъде получена — както винаги.

Имаше и такива, които говореха повече за Клеър Кимбъл, отколкото за жертвата, която им се беше изплъзнала. Клеър, която се беше намесила и отвела жената, избрана за жертва. Клеър, която не обърна внимание или не разбра предупреждението, оставено пред задната ѝ врата. Клеър, която като дете беше нарушила светостта на кръга и беше видяла повече, отколкото умът на едно младо момиче можеше да понесе.

И накрая Клеър, която с метал и огън беше пресъздавала образа на Господаря.

Някои я защитаваха, други бяха против. Но изходът беше предрешен.

Времето за наблюдение и предупреждение почти изтичаше. Идваше време за действие.

Друг би опитал с рози. Кем реши, че клишетата няма да подействат при Клеър. Трябваше му доста време, преди изобщо да реши да направи опит. Беше въпрос на гордост.

Все по-трудно му ставаше да се убеждава, че това, което се случва в града, е дело на външни хора. И въпреки това всеки път, когато караше или се разхождаше из улиците или стоеше на някой ъгъл, мисълта, че някой от Емитсбъро може да извърши убийство или нещо още по-жестоко, му изглеждаше абсурдна.

Но Лиза Макдоналд не беше измислица, тя беше първата му сериозна следа. Получи и резултатите от лабораторията. Не всичката кръв по дрехите ѝ беше нейна. Лиза беше нулева група, а някои от петната бяха от група А. Под ноктите ѝ бяха открити частици кожа — на бял мъж — както и няколко черни памучни влакънца.

Заедно с Бъд и Мик щателно претърсиха Допърската гора около мястото, където Клеър беше открила Лиза и откриха кървавата диря, следи от борба и преследване. Щеше да е необходима допълнителна работа в лабораторията и това означаваше, че ще трябва да поиска от кмета спешно увеличение на бюджета.

Искаше му се за няколко часа да се откъсне от задължението да мисли за улики и процедури, както и да забрави, че отново трябва да отиде в болницата и да дълбае и рови в паметта на Лиза Макдоналд.

Клеър работеше. Забеляза светлината в гаража, макар че едва бе започнало да се смрачава. През последните дни няколко пъти беше минал покрай тях и я беше виждал наведена над работната маса. Този път сви по алеята.

При нея беше Алис и двете бърбеха на фона на Бийтълс — „Един ден от живота“.

— Върви напред и се движи наоколо. По-добре се получава, когато се движиш.

— Мислех, че хората трябва да стоят мирно, когато позират на художниците — макар и поласкана, на Алис много ѝ се искаше Клеър да я беше помолила да ѝ позира с нещо друго, вместо със

сервитьорската си униформа. — Това от ония модерни работи ли ще бъде, дете никой няма да може да познае, че съм аз?

— Нали аз ще казвам, че си ти — Клеър търпеливо оформяше глината. — Искам да бъде много раздвижено. Ще го отлея от бронз.

— Майка ми пази моите и на Лизет бебешки обувки, покрити с бронз — обърна се Алис и се усмихна. — Здравсти, Кем.

— Ще те увековечават ли, Алис?

Тя се изкиска.

— Изглежда.

Клеър измъкна от глината леко разтрепераните си ръце.

— Мога ли да направя нещо за теб, шерифе?

„Студена и хлъзгава като бучка лед“, помисли си Кем и повдигна вежди.

— Може би — обви ръка около раменете ѝ и я задърпа навън. — Ела.

— Какво правиш, по дяволите? Не виждаш ли, че работя — отблъсна го с изцапаните си с глина ръце, докато Алис зяпаше смаяно. — Виж какво, Рафърти, няма да търпя тези... полицейски прийоми.

— Не ставай такъв инат, Щека — той успя да я издърпа зад пикапа на Бъд. — Донесъл съм ти подарък.

Вътре беше стволът, още по-ефектен, отколкото го бе запомнила.

— О, Боже! — преди Кем да успее да я повдигне, тя сама се покатери през страничната преграда и се озова до дървото в каросерията. С благоговение погали кората му. — Красиво е — измърмори и вече си представяше какво ще направи от него.

— Но това е само парче дърво — надникна от другата страна Алис. Беше объркана и разочарована.

— Това е една загадка — отвърна ѝ Клеър. — Едно предизвикателство и дар на природата — разсмя се, когато видя изражението на Алис. — Какво ще кажеш след една година, когато стане готово за работа, да ти направя една паница.

— Би било прекрасно — учтиво отговори Алис, с което отново разсмя Клеър. — Чакай само Анджи да го види — клекна и пак поглади дървото. Внимателно погледна към Кем. Той не казваше нищо, а само стоеше и я гледаше, опрял ръце на страничния капак. — Много подло беше от твоя страна, Рафърти.

— Отчаяно положение, отчаяни средства, Щека. Реших, че ако ти го донеса, ще трябва да ми проговориш — вдигна ръце и протегна длани. — Искаш ли да ти помогна да слезеш?

— Мога и сама.

Но когато понечи да слезе, той я хвана през кръста, спусна я на земята, обърна я към себе си и зачака да го удари.

— Имаш кал по ръцете.

— Глина — „По дяволите, не можеше да се задъха толкова само от този кратък допир.“ — По-добре се дръпни, защото ще оплескаш цялата си риза.

— Ризата ми вече е изцапана — наведе се по-ниско и я подуши, както мъжката лисица души женската. — Как я караш?

— Добре я карам — сърцето ѝ биеше силно, непоносимо силно, притиснато до неговото.

— Май ще си тръгвам — обади се смутено Алис. — Искам да кажа тръгвам си.

— Не! — Клеър се извърна от прегръдката на Кем. — Искаше ми се да поработим още един час, освен ако не си много уморена.

— Не съм много уморена, но в малък град като нашия, не е твърде разумно да ядосваш шерифа — пошегува се Алис.

— Много проникателно — каза Кем и хвана Клеър за ръка. — Защо не влезем да поговорим вътре?

Тъкмо се чудеше дали да се засмее, или да го наругае, когато по алеята сви кола и наду клаксона.

— Здравейте — измъкна се мъжът през люка — Може ли човек да получи тук стая за тази нощ?

— Блеър! — Клеър се спусна надолу и широко разтвори ръце, докато брат ѝ излизаше от колата.

Той погледна ръцете ѝ и се отдръпна.

— Не ме докосвай, за Бога!

— Какво правиш тук?

— Мислех да участвам в парада. Здравсти, Кем — издърпа от задната седалка чанта с багаж и тръгна нагоре по алеята. — На гости ли си, или Клеър е арестувана?

Това беше лоша идея, но Кем само се усмихна и му подаде ръка.

— Само докарах една пратка — прокара пръст по ревера му. — Хубав костюм.

— Работих до късно и не исках да губя време да се преобличам.
О, Алис, радвам се да те видя.

— Здравсти, Блеър — Алис мислено се проклрнаше, че така се изчервява. — Клеър не каза, че ще идваш.

— Тя не знаеше. Така че... — дръпна той косата на сестра си. — Как се справяш?

Клеър погледна към Кем, после се извърна.

— Бих казала, че тази седмица е доста натоварена. Анджи и Жан-Пол са тук.

— Тук? — Блеър учудено вдигна вежди. — В Емистбъро?

— Почти цяла седмица. Май започва да им харесва. Ще донеса нещо за пиене.

— Напълно те подкрепям.

Преди да успее да я последва, Кем го спря.

— Ела първо да ми помогнеш да се справя с този подарък?

— Подарък? Разбира се — остави чантата си до вратата и погледна вътре. — Но това е само някакъв дънер.

— Аха.

— Наистина адски грамаден дънер — навъсено се извърна към Кем. — Този костюм е петдесет процента коприна.

Кем се ухили, спусна задния капак и скочи вътре.

— Не ставай еснаф, Блеър.

— Майната му — Блеър също се покатери и го хвана отзад. — За какво се това? Ще ми се забият трески.

— Това е дар за помирение. Келър не искаше да ме види.

— О!

— Дълга история. Ето така, аз ще сляза пръв. За Бога, дръж здраво! — извика той, когато Блеър едва не изгърва дървото върху крака му. — Историята може и да те заинтересува — продължи, докато мъкнеха дънера и го завлякоха в страничния двор.

— Историите на Рафърти са моя живот.

— Защо не минеш през канцеларията утре след парада?

— Окей. Има ли нещо, което трябва да знам още сега?

— Спах със сестра ти — очите му срещнаха смаяния поглед на Блеър над дънера, който се поклащаше между тях. — Предполагам, че най-напред трябва да разбереш това.

— Божичко, Кем, какво очакваш да кажа?

— Е, сигурно поздравленията ще ти се сторят неуместни. Дай да го оставим тук — изпъшка, докато наместваха дънера до гаража. Изправи се и загледа Блеър, който си изтупваше костюма. — Искаш ли да ме удариш?

— Мисля по въпроса.

— Преди да го направиш, искам да ти кажа нещо, което все още не съм успял да й кажа — обичам я.

— Ами, добре.

— Винаги съм твърдял, че имаш дар слово.

Объркан и смутен, Блеър прокара ръка през косата си.

— Кога стана тая работа?

— И аз не знам.

Блеър тежко въздъхна.

— Може би все пак ще влезем вътре и ще пийнем.

— Ти върви — Кем погледна към къщата. — Тя още не е готова за мен.

Тръгна към колата, но се спря, защото Блеър го повика.

— Кем... тя не е Сара Хюит.

Отключи вратата й я задържа.

— Никой не го знае по-добре от мен.

Но именно при Сара отиваше сега.

В кръчмата на Клайд беше по-тихо от обичайното за петък вечер. Хората бяха спокойни. Жените настояваха мъжете им да се прибират от работа направо вкъщи, независимо дали е петък или не. Щом една жена не е в безопасност на пътя, как тогава можеха да са сигурни, че са в безопасност и в собствените си домове?

Останали бяха само няколко от най-редовните посетители, Лес Гледхил се беше отпуснал на бара, като се опитваше да се справи с бирата и лошото си храносмилане от порция руло „Стефани“, което изяде при Марта. След поредния скандал с жена си, той беше излязъл да вечеря навън и да потърси някъде утеха. Освен това всички знаеха, че яката мама Гледхил можеше сама да се погрижи за себе си, а и за още десетина мъже.

Докаато приближаваше към бара, Кем разглеждаше познатите лица. Забеляза не само кои са тук, но и кои липсват.

— Слаба работа тая вечер — обърна се към Клайд.

Барманът се намръщи.

— Това ли си дошъл да ми разправяш, или искаш да пиеш?

— Дай една бира.

Скункс Хагърти седеше на обичайното си място в ъгъла и дремеше над редовната си чаша „Джони Уокър“, докато чакаше да свърши смяната на Рива Уилямсън при Марта. Малкият син на Допър, който си беше дошъл от колежа за почивните дни, пиеше „Будвайзер“ и се надяваше да му излезе късмета със Сара Хюит.

Никой не пускаше джубокса и тракането на билиардните топки ясно се чуваше от задната стая.

Кем отпи от бирата си, докато Лед Гледхил продължаваше да се оригва до него.

— Проклет лук. Клайд, дай още една бира, да му се не види макар.

— Пеш ли ще се прибираш? — подхвърли Кем.

— Не мога ли да изпия една бира.

— Още едно нарушение и положението ти става тежко.

— Тогава ще се прибера пеш, да му се не види — с чувство на самосъжаление той шумно сръбна от бирата. Господ му беше свидетел, че доста беше изтърпял от жена си. Какво чудно имаше тогава, че излиза да търси женска компания навън, щом се е оженил за някаква проклета кранта? — Какъв срам и позор, човек не може да изпие една бира, без да го дебне някой.

— Тежък ден, а — отпи от чашата си Кем, а очите му бяха вперени в превръзката на дясната ръка на Лес. — Ударил ли си се?

Лес завъртя ръката си и недоволно изпъшка. Очакваше въпроса и вече имаше готов отговор.

— Изгорих се от парата на една шибана тръба.

Кем си помисли, че утре ще трябва да провери историята му.

— Неприятна работа!

Лес надигна бирата, изхълца и въздъхна.

— Яд ме е, защото тая вечер мислех да поиграем малко покер. Жената на Руди не го пуска да излиза, щом се скрие слънцето. Скункс пък се е повлякъл след тая слаботелесната Рива. Сам Пофънбъргър дреме в гостната на бившата си жена, докато я успокои, а пък Джордж

Хауърд обикаля двора с кучетата си за тоя дето духа. Всички са откачили.

— Не може да се отрече.

— Оная жена в болницата каза ли ти нещо, което да ти помогне?

— Ако почна да обсъждам показанията на свидетелите, отивам на кино — отново отпи от бирата. — Най-малкото, което мога да кажа, е, че навсякъде ударих на камък — сега вече гледаше Лес с очите на полицаи и двамата добре го разбираха. — Лошото е, че когато удариш на камък, обикновено почваш отначало. Я ми кажи, ти къде беше във вторник вечерта между десет и половина и единайсет?

— Какви са тия истории, по дяволите?

— Това ми е работата — надигна чашата си Кем. — Понякога е по-лесно да я свърша на чаша бира, вместо в канцеларията.

— Майната ти.

— Това е само рутинна процедура. Ти не си първият, когото питам и няма да си последният.

— Не ми харесва тая работа — придърпа купичката с фъстъци от бара и започна да гребе от тях със здравата си ръка. Искаше да покаже, че е раздразнен, но не и уплашен.

— И на мен също, така че защо направо не ми отговориш и да продължим да си пием бирата?

— Ако толкова искаш да знаеш, бях у Чарли Грифитс и работех по неговия „Кавалер“ — хвърли око през рамо към Скункс. — Нямам право да работя допълнително и ако се разбере, могат да ме изгонят.

— Никой не е казал, че ще се разбере. Ще трябва само да сверя това с Чарли.

— Ами давай де, майната ти. Сега, шерифе, ако нямаш нищо против, искам да си изпия бирата на спокойствие.

Кем взе чашата си и се отправи към задната стая. Ченгетата винаги губят приятелите си — знаеше го много добре. По-добре да ги загуби така, отколкото от куршум.

Сара играеше бiliarд с Дейви Рийдър — върлинестия дърводелец с щръкнали зъби, който имаше сръчни ръце, но беше умствено изостанал. В миналото Дейви беше придружавал Кем, Блеър и останалите по време на походите им в гората. Беше с няколко години по-голям и успя да завърши училище едва на двайсет едно от

момичетата на Лоурънс беше забременяло от него и на двайсет и две години той вече се беше женил и развел.

Кем подозираше, че Дейви е един от редовните клиенти на Сара, но не беше сигурен кой от двамата съжеляваше повече.

— Здравсти, Дейви.

— Здравсти — усмихна му се той със зъбата си усмивка и леко вкара трите топки в страничната дупка. — Искаш ли да поиграем на бири?

— Последния път, когато играхме, ти се напи, а аз се разорих.

Дейви се изкикоти по своя особен женски маниер и заби четвърта и пета топки в противоположните ъгли.

— Ще ти подроня авторитета, а?

— Остави се.

Сара се усмихваше и нехайно прокарваше ръка нагоре-надолу по щеката с похотлив жест.

— Ще продължаваме ли?

— Ама че тъпотия — Дейви не сполучи със следващия удар. — Ти си Сара.

— Доста е мрачно тук без музика — измъкна няколко банкноти от джоба си Кем. — Защо не разведриш малко обстановката, Дейви, иди да пуснеш някое парче? И докато си там, можеш да си купиш една бира.

— Разбира се — повлече се той навън.

— Е... — бавно и съблазнително се наведе над масата Сара и удари топката. — Приятно ми е да видя, че се изръси цели пет долара, за да останеш насаме с мен — отметна косата си назад, изправи глава и облиза горната си устна. — Искаш ли да играем?

— Само няколко въпроса, Сара. И искам кратки отговори.

— О, този официален разговор ме възбужда.

— Остави това — Кем сграбчи ръката ѝ и я изправи. — Какво, по дяволите, искаше да кажеш онзи ден с това, че не познавам града?

Сара прокара пръсти по ризата му.

— Доста време те нямаше, сладурче. Нещата се промениха.

— Не ме баламосвай, Сара. Това няма нищо общо с моето отсъствие.

Тя само сви рамене и се опита да се отдръпне, но той я издърпа обратно. Очите ѝ светнаха.

— Давай. Харесва ми да си груб. Помниш ли?

— Защо ми подхвърли онзи кокал за Паркър. Какво знаеш за неговото напускане?

Сара безсрамно пъхна крака си между неговите.

— Какво трябва да знам?

— Отговори ми, Сара. Тук стават разни неща, ето какво трябва да знаеш.

— Вторият ти баща беше пребит до смърт. Гаджето ти блъсна жена с колата си. Какво общо имам аз?

— Отговори ми, за Бога! Кажи ми за Паркър. Защо напусна?

— Сигурно защото му беше писнало от тоя град. Откъде да знам?

— Знаеш, и беше толкова побесняла, че едва не ми каза. Идваше ли горе при теб? — хвана я за косата и я задържа да не мърда. — Качваше ли се по задната стълба за сеанс срещу двайсетачка?

— И какво, ако е идвал? — изблъска го тя. — Теб какво те засяга с кого се чукам?

— Като се наситеше да търкаля тлъстините си върху теб, говореше ли ти — разправяше ли ти разни неща?

— Може би — Сара измъкна цигара. Докато палеше клечката, ръцете ѝ видимо трепереха. — Мъжете разправят на такива като мен всякакви работи, като пред доктор или изповедник — засмя се и издуха дима. — Ти... искам ли да ми кажеш нещо?

— След почти шейсет години живот в тоя град, от които двайсет и пет като шериф, изведнъж си събира багажа и заминава. Защо?

— Защото оная кучка, за която беше женен, искаше да отидат във Форт Лаудърдейл.

— Той не е там. Няма го никъде.

— Паркър е стара работа — взе бирата му тя и отпи голяма глътка. — Нямах ли си други грижи? Убийството все още ти виси на ръцете, нали? Или си изоставил тази задача?

— Кажи ми какво знаеш — кротко я попита той. — Ако някой ти е казал нещо, казал ти го е горе в леглото, нали?

— Знам най-различни неща — остави чашата тя. — Знам кой има проблеми в банката, кой лъже в данъчното, чия жена не иска да го прави повече от веднъж седмично — дръпна дълбоко от цигарата и издуха дима. — Знам също, че си досаждал с въпросите си на много

хора, докато всички мислят, че трябва да търсиш из гората някой психопат. Нямам какво да ти кажа, Кем.

— Не искаш нищо да ми кажеш.

— Може и да съм искала някога — взе отново щеката и закачливо го мушна с нея. — Някога бих направила много за теб. Можех да ти облекча живота. Но жена като мен трябва да се грижи за себе си, а доколкото разбирам, ти си на път да изчезнеш. Убийство, нападение, заклани телета и какво ли не, откакто си се върнал — погледът ѝ беше многозначителен. — Някой може би ще иска да те поразпита за това-онова.

Кем се наведе по-близо до нея.

— Запомни добре — ако знаеш нещо нередно, аз съм най-добрият ти шанс.

— Най-добрият ми шанс съм си аз самата — поправи го тя. — Винаги е било така — обърна му гръб и се наведе над масата. После още веднъж се извърна към него. — Чух, че майка ти също се кани да заминава. Чудя се защо ли?

Удари топката в останалите и ги разпръсна.

На светлината на нощната си лампа Клеър прелистваше книгите на баща си. Не ѝ беше за първи път. През последните няколко нощи ги прелистваше отново и отново, като се опитваше да разбере каква връзка имат с бащата, когото тя беше познавала и обожавала.

Откри общо шест горе в кашоните. Шест, които бяха свързани с това, което Жан-Пол нарече „пътят на лявата ръка“. Половин дузина книги, някои с подгънати краища, в които се рекламираше и директно се възхваляваше свободата на учението на сатанизма.

Това, което най-много я плашеше, беше, че не бяха никакви съзлививи блянове на необразовани лунатици. Бяха умело и някак много убедително написани и бяха издадени от уважавани издателства. Като артист, Клеър гледаше на свободата на словото като на нещо неоспоримо: човек изобщо не би могъл да живее без това. Но сега, всеки път, когато отваряше някоя от книгите, се чувстваше омърсена. Всеки път, когато четеше, страдаше. И въпреки това продължаваше, както сигурно и баща ѝ бе правил — тайно, едновременно засрамена и разкаяна.

Сигурно е търсил нещо, мислеше си тя. Джак Кимбъл беше мъж без предразсъдъци, който жадуваше за нови знания и който винаги беше готов да задава въпроси. Може би интересът му към практикуването на сатанинските култове се бе породил по същия начин, както интересът му към политиката, изкуството и градинарството.

Клеър четеше и пушеше, после успокояваше гърлото си с топла вода от чешмата и много ѝ се искаше да може да убеди и сърцето си, така както убеждаваше разума си.

Той обичаше да се вдъхновява, обичаше предизвикателствата и разкриването на нови, различни пътища. Един бунтовник, усмихна се Клеър, решен да разчупи тясната черупка, в която родителите му се бяха постарали да го затворят. Възпитан от ревностни католици, баща ѝ винаги цитираше родителите си като Свети Татко и Мама, сякаш двамата бяха някакво свещено единство.

Често им беше разказвал на двамата с Блеър как по време на великите пости са го вдигали всеки ден рано сутрин, за да отиде преди училище на служба — и как е задрямвал по време на молитвата, докато майка му го смушкала с лакът. Имаше неизчерпаеми запаси от анекдоти за католическото училище — някои от тях доста весели, а други малко страховити. Беше им казал колко наранени и разочаровани са били родителите му, когато той отказал да приеме духовно звание. Смееше се, докато описваше как майка му палела свещ след свещ и се молела на Светата Дева да се намеси, та сина ѝ да види своето призвание. Но винаги, когато се смееше, в смеха му се прокрадваше и горчивина.

Но Клеър беше дочувала и друго: колко много се мразели родителите му и как продължавали да живеят под един покрив и да споделят общото легло година след година, без любов, като често са го използвали за нещо като везна, на която да претеглят горчилката. Пред лицето на църквата разводът не съществува, а то било единственото лице, през чиито очи гледат родителите му.

„По добре да живееш в страдание, отколкото в грях — цитираше ги той с отвращение. — Боже, какви лицемери бяха!“

След като се оженил, Джак Кимбъл окончателно се отказал от църквата.

И само след десет години отново се върнал към нея, спомняше си Клеър, с почти същия фанатизъм както родителите му. А след още няколко години беше започнал да надига бутилката заедно с молитвеника си.

Защо?

Дали отговорът беше някъде тук в книгите, които Клеър беше разхвърляла върху леглото си?

Не искаше да повярва. Не искаше дори да помисли, че е възможно да стигне до такова откритие. Бащата, когото тя помнеше, беше сериозен, амбициозен и очарователен. Как би могъл човек, който се измъчваше за болните розови храсти, да се обвърже със секта, която практикува жертвоприношение на животни и проливане на невинна кръв?

Това беше немислимо.

И все пак оставаше сънят — сънят, който я навестява още от детството. Достатъчно беше да затвори очи, за да види отново баща си — гол и с изцъклен поглед — как танцува около огнището, а от пръстите му се стича кръв.

Това е само символика, успокояваше се тя и трескаво започна да събира книгите. Доктор Яновски ѝ го беше повтарял отново и отново — че никога не е могла да приеме смъртта на баща си. Сънят е само отражение на ужаса, мъката и страха от загубата му.

Но след като угаси лампата и продължи да лежи будна в леглото, Клеър си припомни, че сънят се беше появил много, преди баща ѝ да умре.

ГЛАВА ОСЕМНАДЕСЕТА

Към десет часа Емитсбъро вече беше задръстен. Страничните улички гъмжаха от народ, деца търчаха насам-натам около неспокойните си родители, тийнейджърите се движеха с надежда да бъдат забелязани от връстниците си, търговците предлагаха лимонада, хотдог и балони.

Най-старите и най-предвидливите бяха оставили платнените си сгъваеми столове покрай бордюра, близо до хладилниците с безалкохолни напитки. Тъй като улиците бяха затворени от Дог Ран до Маултаун, хората оставяха колите си и вървяха пеш.

Тези, които имаха щастието да живеят на главната улица или познаваха някой, който живееше там, седяха на току-що боядисаните веранди на сянка под навесите. Отпиваха от напитките, хрупаха чипс и обсъждаха съседите или минаващите паради.

В задните дворове всичко вече беше готово за пикника — дървените маси, застлани с цветни хартиени покривки, които леко се вееха от вятъра. Скарите бяха почистени, а бирата и дините се изстудяваха.

Оркестърът на гимназията в Емитсбъро имаше нов млад диригент. Предишните титуляри на поста търсеха повод за критики. Това беше само едно от малките им човешки удоволствия.

Навсякъде се обсъждаха клюки. Разговорите за убийството на Биф Стоки бяха минали на второ място след нападението на жената от Пенсилвания. Фермерите пък считаха закланите телета на Допър за номер едно в темите на деня.

Но по всеобщо негласно споразумение повечето от гражданите бяха решили да изоставят неприятните теми и да се отдадат на празника.

Телевизионният канал от Хейджърстаун беше изпратил екип. Мъжете прибираха коремите, а жените оправяха прическите си, когато камерата обхождаше публиката.

Сред тълпата имаше дванайсет мъже, скрити зад многоцветните знаменца и смеховете, които очакваха своя таен ритуал. Очите им

понякога се срещаха; знакът щеше да бъде даден. Може и да се надигаше някакво недоволство сред тях, но днес градът им принадлежеше, макар че самият град не знаеше това.

Черните ленти на ръцете, които всички носеха, не бяха само за отдаване почит на мъртвия, но и символ на съюза им с Господаря на мрака. Тяхното тържество по случай Деня на загиналите щеше да започне тук, сред блясъка на музикалните инструменти и подскачащите палки, и щеше да завърши през някоя нощ, и то много скоро, в церемониалния кръг дълбоко в гората.

Някой щеше да умре и тайната, известна само на малцината избрани, щеше да остане потулена в мрака.

Върху голямата трибуна се перчеше Мин Атертън. Обичаше да седи горе и да гледа отвисоко приятелите и неприятелите си. Специално за случая си беше купила нова памучна рокля, въобразявайки си, че огромните ярки ириса, изрисувани върху бюста и ханша, ѝ придават по-младежки вид. Малко я притесняваше, дето толкова силно бе пристегнала колана, особено след като изяде две чинии с мекици, но майка ѝ винаги казваше, че красотата иска жертви.

Косата ѝ беше току-що измита, нагласена и напръскана така щедро с лак, че не би помръднала дори от торнадо, та какво оставаше от лекия пролетен ветреца. Приличаше на някаква лакирана каска, нахлупена над пълното ѝ лице.

До нея мъжът ѝ сърдечно се ръкуваше с членовете на градския съвет. Мин изпитваше истинско удоволствие — изглеждаше толкова сериозен и елегантен в светлобежовия си костюм. Опита се да възрази срещу червената вратовръзка, която тя му беше избрала, но Мин го убеди, че ще изглежда много добре на телевизионния екран, както винаги той отстъпи.

Мин се смяташе за идеалната съпруга на политик. Жената, която стои зад мъжа. И се наслаждаваше на властта, която можеше да упражнява тайно. Захранваше мъжа си с информацията, във фризьорския салон, на пазара, през оградите и по време на кулинарните разпродажби. Често той я потупваше по ръката, като казваше, че е по-информирана и от Си Ен Ен.

Не ѝ трябваша подслушвателни устройства или скрити камери. Носът ѝ надушваше клюките, както хрътка надушва следата. Мин можеше да предъвква с дни някое сочно парче, преди да го преглътне.

В края на краищата нейно право, като жена на кмета, беше да знае всичко, което ставаше из града.

Сега очите ѝ лакомо поглъщаха шумната тълпа.

Ето я Сю-Ан Рийдър — сега Бауър, вече в шестия месец, а омъжена едва от четири. И тоя брак нямаше да трая повече от първия ѝ.

Пеги Найт купуваше на трите си хлапета газирана вода и захарен памук. Зъбите им ще се развалят, разбира се.

Мици Хаубейкър държеше най-малкото в скута си и целуваше мъжа си — целувка с език, с отвращение си помисли Мин — и то на улицата.

Намръщи се и се извърна не толкова заради гледката на откритата им безсрамна целувка, а заради децата. Всичките им деца. Когато ги гледаше, Мин се чувстваше абсолютно празна, въпреки изядените мекици.

Не беше честно — не беше справедливо — всичките тези млади повлекани да раждат деца, както котките се котят всяка година, а нейната утроба да остава празна и неплодна.

Мразеше ги всичките — заради безгрижната им плодовитост.

— Искаш ли да пийнеш нещо студено, докато не е започнало, Мин?

Атертън постави ръка на рамото на жена си. Мин леко я потупа — това беше единствената нежност, която жената можеше да си позволи на обществено място — и му се усмихна.

— Би било чудесно.

Той я обича, мислеше си тя, докато го наблюдаваше как забързано отива за питието. И той беше единственото семейство, което ѝ бе нужно.

С помощта на един от съветниците на естрадата се качи и Гладис Финч, обута в удобни обувки, в качеството си на председател на Историческото дружество.

— Какъв прекрасен ден, наистина. Помниш ли как валя миналата година?

— Малко е горещо.

Гладис кимна, но се чувстваше много добре в крепонената си рокля на райета.

— Тази година оркестърът ни има големи шансове да спечели.

— Хм... — Мин не одобряваше идеята на новия директор оркестърът да свири мелодии от филми вместо „Сузана“. Забеляза семейство Кремптън и ги поздрави, както ѝ се струваше, с царствен жест.

— Люси Кремптън ми изглежда поотслабнала.

— Нова диета — обясни ѝ Гладис и на Мин ѝ стана неприятно, че не е разбрала първа.

— Ето я и Сара Хюит. Погледни я само! — вдигна облечената в бяла ръкавица ръка към устата си — не толкова от изненада, колкото за да прикрие думите си. — Какви високи токчета, а полата едва прикрива срамотиите ѝ. Не знам как горкичката ѝ майка може да гледа хората в очите.

— Мери направи каквото можа за момичето.

— Трябвало е да я понашиба един-два пъти... Ей, ама това е Блеър Кимбъл.

— Той е. Красив е нали?

— Сигурно е дошъл заради неприятностите на сестра си. Какъв позор — продължи, преди Гладис да успее да отговори, — да доведеш тези хора насред града.

— Какви хора? — Гладис се обърна и видя семейство Лъобо, които крачеха до Клеър. — О, Мин, наистина.

— Да ти кажа, намирам това за неестествено. Можеш да ми разправяш каквото си искаш, Гладис Финч, но ако някое от твоите синчета си науми да се омъжи за такава, друга песен ще запееш. Ами нали помня какъв скандал стана, когато момчето на Пофънбъргър доведе онази виетнамка, като се върна от войната.

— Най-голямото им момиче е отлична ученичка — сухо отвърна Гладис.

— Сигурна съм, че по-добра от нея няма — изсумтя Мин и се обърна, забелязвайки, че съпругът ѝ се завръща. — Благодаря ти, Джеймс. Тъкмо показвах на Гладис, Блеър Кимбъл. Не е ли прекрасно, че си е дошъл за парада.

— Да, наистина. Как си днес, Гладис?

— В отлична форма. Чух, че в сряда ще има голямо общоградско събрание. Хората са много развълнувани от новата такса от двацет и пет долара. Няма съмнение, че Пофънбъргър Райз ще вдигне тарифата и това ще повиши цените.

— Съветът и аз търсим решение на въпроса — смъкна очилата си Атертън и започна да ги бърше. — Но по-добре спри с тия приказки и остави хората да си изкарат празника.

Приблужи се до микрофона и почука да провери дали работи, след което се покашля. Чу се изпищяване, което предизвика смях сред тълпата, но после всички млъкнаха и се заслушаха.

Кметът говори за доблестната смърт, за опустошенията на войните и за прославата на Бога и страната. Сред тълпата бяха и онези, които тайничко се подсмиваха сред поздравленията и ръкоплясканията. Техните поздрави бяха за преднамерената смърт, за опустошителното отмъщение и за славата на Господаря.

Силата се надигаше. Скоро щеше да има прясна кръв.

Ърни пък изобщо не слушаше. До гуша му беше дошло от мистър Атертън в училище. Пробиваше си път сред тълпата и се оглеждаше за Клеър.

Наблюдаваха го — така както внимателно го бяха наблюдавали през последните дни. Беше одобрено. Беше записано. Душата му беше готова да бъде откупена.

— Започват долу откъм началното училище — обясняваше Клеър на приятелите си. — Сигурна съм, че точно сега там е истински хаос. Някой си е загубил ръкавиците или ботуша. Друг повръща из храстите.

— Звучи ми прекрасно — обади се Анджи.

— Я трай, проклета нюйоркчанка — обгърна раменете ѝ с ръка Клеър. — Говори се, че тази година оркестърът на гимназията се стреми към награда.

— Ами мажоретките? — попита съпругът на Анджи.

— Ще има десетки, Жан-Пол — успокои го Блеър. — Истинска армия от маршируващи млади красавици. А също и клакьорки.

— А!

— Клеър почти беше станала клакьорка.

— Блеър, защо не се застреляш?

— Наистина ли? — очите на Жан-Пол заблестяха, докато я гледаше. — Но, ma chere amie, никога не си ми споменавала за това.

— Защото още при първия опит се спъна във връзките на обувките си.

— Бети Меснер ги беше развързала — нацупи се Клеър. — Ти я заряза и тя си го изкара на мен.

— Да — усмихна се Блеър, — такива времена бяха. Хей, Ани, здрасти.

Лудата Ани сияеше. Денят на парада беше любимият ѝ ден, дори повече от Коледа и Великден. Вече беше получила фунийка с белтъчен крем. Ръцете ѝ бяха оцапани и лепкави.

— Познавам те — каза тя на Блеър.

— Разбира се, че ме познаваш. Аз съм Блеър Кимбъл.

— Познавам те — повтори тя. — Ти играеш бейзбол на игрището. Аз ви гледах. И теб те познавам — обърна се към Клеър.

— Радвам се да те видя, Ани. Розите вече цъфнаха — спомни си тя, че баща ѝ често даваше по някое цвете на Ани.

— Най-много обичам розите — погледна към Клеър и в нейните очи разпозна Джак Кимбъл с неговата мила усмивка. — Съжалявам, че баща ти умря — каза учтиво, сякаш се беше случило съвсем наскоро.

— Благодаря ти.

Ани се усмихна, доволна, че се е сетила да постъпи както трябва. После обърна поглед към Анджи.

— И тебе те познавам. Ти си черната жена, която живее у Клеър.

— Това е приятелката ми Анджи и нейният съпруг Жан-Пол. Те са от Ню Йорк.

— Ню Йорк? — интересът на Ани се повиши. — Познавате ли Клиф Хъкстейбъл? И той е черен и живее в Ню Йорк. Гледам го по телевизията.

— Не — усмихна се Анджи. — Не съм го срещала.

— Можеш да го гледаш по телевизията. Винаги носи красиви пуловери. Аз харесвам красивите неща — забеляза златното колие на Анджи. — Къде намери това?

— Ами, аз... — леко смутена, Анджи вдигна ръка към колието. — В Ню Йорк.

— Аз си намирам красиви неща и тук — вдигна ръката си и гривните ѝ се раздрънчаха. За да спаси приятелите си, Клеър хвана лепкавата длан на Ани и разгледа бижутата ѝ.

— Красиви са наистина — похвали я тя, като любопитно прокара пръст по сребърната гривна, на която беше гравирано КАРЛИ.

— Тази ми е любимата — засия Ани. — А-Н-И. Нося я всеки ден.

— Прекрасна е — за момент Клеър смътно си спомни нещо.

— Хайде, вдигнете глави — съобщи Блеър. — Пристига „ралицата на фермите“

— Искам да видя! — шумугна се сред тълпата Ани, за да може да погледне от близо и споменът на Клеър избледня сред оваците.

Останаха да наблюдават бавния кортеж от открити коли. Слушаха буйните възгласи. Тълпата се сгъсти, повдигна се на пръсти и се заблъска. Малките деца бяха качени на раменете. Носеше се мирис на хотдог, сладки сиропи и бебешка пудра. Някъде в далечината Клеър чу първите звуци на барабаните и медните инструменти. Очите ѝ се напълниха със сълзи.

Момичета в лъскави трика се премятаха през глава, огъваха се назад, подхвърляха високо сребърните пръчици. Дори някоя да изхвъркнеше върху асфалта, тълпата отново аплодираше. Зад тях и между тях с висока маршова стъпка през площада на града идваха оркестрите.

Слънцето блестеше по инструментите и заслепяваше очите. Тромпети, туби, тромбони. Проблясваха също и сребърните флейти и пикола. Изпод мощния звук на музиката се долавяше равномерното *трон-трон* при удрянето на токовете върху асфалта. Към тях и барабаните прибавяха своето вълшебно *рата-та-та*.

Жан-Пол почти примря от радост, докато три момичета, облечени в ярки къси полички, изпълняваха жизнерадостен танц с бели парадни пушки.

Младостта е надеждата дефилираха пред първенците на града, пред родителите и дядовците, пред учителите — така както поколения наред младите бяха преминавали по улицата. Те бяха свежото попълнение на града. Старите ги наблюдаваха вече помъдрели.

Анджи обви ръце около съпруга си. Мислеше, че ще се отегчава, че ще ѝ бъде безинтересно. Но се развълнува. За своя изненада усети, че кръвта ѝ пулсира в ритъма на тръбите и барабаните. Когато видя да преминават най-малките мажоретки от състава на „Сребърните звезди“, някои от които едва превишаваха на ръст пръчиците си, гърлото ѝ се сви.

В този момент нямаше никакво значение, че е външен човек. „Клеър е права“, мислеше си тя. Парадът наистина беше прекрасен. Обърна се да каже нещо на приятелката си и видя Ърни, който стоеше точно до Клеър.

Играеше си с медальона, закачен на врата, а в погледа му имаше нещо... нещо твърде зряло, би казала Анджи, и много смущаващо. Обзе я необяснимо и глупаво усещане, че той ей сега ще се усмихне и ще разкрие хищните си зъби, преди да ги забиے във врата на Клеър.

Инстинктивно я прегърна и леко я придърпа напред. Тълпата зашумя, защото се зададе оркестърът на гимназията в Емитсбъро, който оглушително свереше мелодията от филма „Индиана Джоунс“. Ърни вдигна поглед, взря се в Анджи и ѝ се усмихна. Макар че видя само дребни бели зъби, усещането за някакво зло остана в нея.

Наложи се Кем и двамата му помощници да се справят с движението след края на парада. Бъд Хюит пое южния край на града и ентузиазирано надуваше свирката и размахваше ръце. Когато задръстването намалня, Кем напусна кръстовището. Тъкмо свиваше по страничната улица и чу някой да ръкопляска.

— Чудесна работа, офицер — усмихна му се Блеър. — Знаеш ли, много ми е трудно да възприема, че момчето, което навремето завърза задната броня на Паркър за телефонния стълб, сега е с шерифската значка.

— Дали шефовете в „Пост“ знаят как веднъж пусна скункс в съблекалнята на момичетата и после застана отвън с полароида в ръка?

— Естествено, написал съм го в автобиографията си. Искаш ли да вземем по едно кафе от Марта.

— Давай да рискуваме и да опитаме от отровата в канцеларията — усмихна се към Блеър и тръгна напред. — Е, Клеър каза ли ти нещо за мен?

— Не, ако не се брои това, че ме попита дали ти си ми казал нещо за нея.

— Ти какво ѝ отговори?

— Божичко, напомня ми за гимназията.

Кем отвори вратата на кабинета си.

— На мен ли ги разправяш!

Отиде направо до кафе машината и включи нагревателя под каната със старо кафе.

Блеър го изгледа с безпокойство.

— Мога ли първо да се инжектирам против тетанус?

— Щом искаш — кротко отвърна Кем и извади две чашки.

— Чух за Биф. — Блеър изчака Кем да запали цигарата си. — Жестока история.

— Водеше жесток живот — понеже Блеър учтиво вдигна вежди, Кем сви рамене. — Не е нужно да го харесвам, за да открива кой го е убил. Това ми е работата. Майка ми продава фермата — допълни той. Не можеше да каже на никого колко много го нараняваше това. Но на Блеър не беше нужно да казва — той го знаеше. — Ще замине на юг веднага щом уреди нещата. Преди няколко дни минах от там. Стоеше на прага и дори не ме пусна в проклетата къща.

— Съжалявам, Кем.

— Знаеш ли, казах си, че съм се върнал тук в града, за да се грижа за нея. Това, разбира се, беше лъжа, но и не съвсем. Явно напразно съм си губил времето.

— Не си закрепостен тук. Полицията във Вашингтон на драго сърце ще те приеме обратно.

— Не мога да се върна — погледна в чашката с кафето. — Тая помия трябва да се стерилизира. Искаш ли малко химия? — вдигна кутията със сухо мляко.

— Ами да, слагай — Блеър обходи с поглед таблото за обяви, където безразборно бяха закачени снимки на избягали престъпници, съобщения за градски събрания и плакат от маневрите на Хаймлих. — Какво можеш да ми кажеш за произшествието на Клеър?

— Тази Лиза Макдоналд е имала дяволски късмет, че Щеката е минавала точно в този момент по пътя — подаде кафето на Блеър и седна.

Накратко и по същество, както подобава между полицаи и журналист, той му разказа това, което знаеше.

Докато говореше Блеър изпи половината кафе, без изобщо да усети вкуса му.

— Господи, ако някой е нападнал тази жена и Клеър е можела да пострада. Ако не е успяла да я качи толкова бързо и да потегли, и двете можеха да...

— Мислил съм за това — дори твърде често и твърде образно. — Радвам се, че тя не се замисля над тази възможност. Целият град е започнал да се заключва и да зарежда оръжието. Сега се опасявам да не би някой глупак да вземе да застреля съседа си, докато пикае в храстите.

— И казваш, че жената не е видяла лицето на човека?

— Поне не си спомня.

— Нали не мислиш, че е някой местен?

— Налага се да приема, че е местен — отпи от кафето, намръщи се и разказа на Блеър всичко, което се случи от месец насам, когато откриха разровения гроб.

Този път Блеър сам стана и си напълни чашата.

— Такива неща не стават в град като Емитсбъро.

— Освен ако нещо не ги предизвика — отпи бавно от кафето и продължи да наблюдава Блеър. — Когато бях в полицията във Вашингтон, попаднахме на едни кучета. Три огромни черни добермана. Бяха обезглавени точно като телетата на Допър. Наоколо открихме и разни други неща — парафин от черни свещи, пентаграми, издълбани по дърветата. И всичко в един очертан правилен кръг.

— Сатанизъм? — на Блеър му се искаше да се разсмее, но на Кем изобщо не му беше до това. Седна внимателно на мястото си. — Това е наистина преувеличено, Кем.

— Не знаеш ли, че пръст от гробове се използва при сатанинските ритуали? Проверих го. Даже и за предпочитане да бъде от гроб на дете. Нищо друго не беше пипнато в гробището. Освен това някой беше извозил пръстта. Защо?

— Детски щуротии — но инстинктът му на репортер се задейства.

— Може би. Но съвсем не им е било до детски шегички на тези, които са пребили Биф с тояги, а и тези, които са теглили ножа на ония телета, също не са били шегаджии. Сърцата им бяха извадени, Блеър. Който го е направил, е взел сърцата със себе си.

— Боже мили! — отмести чашката си той. — Казвал ли си на някой друг над каква версия работиш.

— Не, сега просто разсъждавам на глас — наведе се напред Кем. — Трябва да вземем под внимание и това, че Лиза Макдоналд каза, че мъжът, който я е нападнал, е пеел. Отначало тя точно така се изрази, но

когато я попитах отново, обясни, че е пеел някакви псалми. Сторило ѝ се, че е на латински. Ти имаш връзки с пресата, Блеър — с хора, които знаят много повече от това, което аз бих могъл да изровя в библиотеката.

— Ще видя какво мога да направя — изправи се Блеър, като се опитваше да прикрие притеснението си. Ако ставаше дума за друго място, а не за Емитсбъро, той бързо би се съгласил с подозренията на Кем. Като репортер знаеше колко извратени култове се бяха появили, особено в големите градове и колежите. — Не мислиш ли, че би могло да са деца, които малко повече са се престарали с игрите си?

— Не мога да кажа. Знам, че обикновено наркотиците вървят ръка за ръка с такива неща, но като се изключат няколко хлапета, които свиват по някоя цигара марихуана, не сме имали много такива случаи тук. По наше време дори по-често ставаха такива неща.

— Може би става дума за някой ренегат — някой, на когото му е омръзнало само да чете Кроули и слуша „Блек Сабат“.

— За това, което бяха направили с Биф, е бил нужен повече от един човек — измъкна цигара и продължи: — Дори за миг не вярвам, че няколко хлапета, могат да откачат до такава степен, че да извършат всичко това. В книгите ги наричат любители, защото точно така действат. Това, което се случи тук, не е дело на любители.

— А пък аз си мислех, че ще дойда тук да си почина хубавичко.

— Съжалявам. Слушай, ще ти бъда много благодарен, ако не споменаваш за всичко това пред Клеър.

— Имаш ли някакви причини?

— Официално тя е единственият ми свидетел по случая Макдоналд и не искам да повлияя върху спомените ѝ. Не бих искал да я тревожа повече.

Блеър почукваше с пръст по чашката с кафе и размишляваше.

— Тази сутрин цели двацет минути изследваше сантиметър по сантиметър онзи пън.

Погледът на Кем се проясни и той се усмихна.

— Наистина ли?

— Като си помисля за всичките пари, които съм дал за цветя и бижута всеки път, която някоя жена ми е била сърдита.

— Никога не си притежавал моя чар, Кимбъл. Какво ще кажеш да пуснеш някоя добра дума за мен?

— Не си спомням някога да си имал нужда да те препоръчват.

— Преди никога не е било толкова важно.

Блеър не успя да продължи шегата и се изправи, подрънквайки с монетите в джоба си.

— Наистина ли имаш сериозни намерения към нея?

— Направо ще умра — постави ръка на сърцето си Кем. — Господи, мисля, че ще умра.

— Знаеш ли, бившият ѝ съпруг беше истинско говедо. Изискваше от нея да организира разни снобски събирания и да се научи да се гримира.

— Вече го мразя — можеше да попита Блеър това, което не се беше решил да попита Клеър. — Защо се ожени за него?

— Защото успя да убеди себе си, че е влюбена и че е време да създаде семейство. Оказа се, че него изобщо не го интересува семейството. Преди да приключат, успя да я убеди, че за всичко, което не върви, е виновна само тя. Тя наистина повярва и все още не може да го преживее.

— Разбрах — Кем почти се усмихваше. — Ще ме попиташ ли дали намеренията ми са почтени?

— Върви на майната си, Рафърти — махна Блеър. — Не ми разправяй, че искаш само да чукаш сестра ми.

— Точно сега ще бъда доволен и на възможността да седна и да поговоря разумно с нея.

За момент Блеър се замисли.

— Кога приключваш със задълженията си?

— В такъв град човек никога не приключва със задълженията. Няма точни указания кога трябва да гоня дечурлигата, които се спускат със скейтборд по главната или да спра боя заради игра на табла в парка.

— Старият Фогърти и Макграт още ли продължават?

— Всяка седмица.

— Паркът е само на три крачки от дома. Защо не минеш към нас и може да поостанеш за някое печено пиленце.

— Много любезно от твоя страна — отвърна Кем и се ухили.

„Изобщо не ме дразни, че е тук“, мислеше си Клеър. Погледна нататък при звука от удар на метал и видя, че Кем не успя да вкара халката.

Не му се сърдеше. Всъщност не. Просто се опитваше малко да се отдръпне, за да може да погледне нещата отстрани.

Роб винаги казваше, че тя води спора нечестно, като изтъква нелогични аргументи и стари обиди или пък просто се отдръпва с ледено мълчание. Всъщност аргументите ѝ се струваха дори много логични и...

„Отново започвам“, сепна се Клеър и старателно се зае да обръща пилетата на скарата. Роб беше минало и ако не престанеше да вади тия стари истории, със сигурност щеше да се озове отново на стола в кабинета на Яновски.

Ако това не можеше да я вразуми, значи нищо друго не можеше да ѝ помогне.

Виж Кем беше нещо ново. Не ѝ беше харесал начинът, по който в един момент я разпитва като ченге, а в следващия се опитва да я скрие на безопасно място като някой загрижен любовник. И ще му го каже. Евентуално.

Дотогава ѝ се искаше да има малко време за преоценка. Но той не я оставяше — най-напред с дървото, което дяволски добре знаеше, че ще я размекне. А днес отново — забавляваха се с Блеър като деца в задния двор. Демонстрираше прекрасното си тяло в тесни дънки и навита над загорелите му мускулести ръце риза.

Наведе се над пилетата, обърна ги и се постара да не поглежда нататък, откъдето се чуваха виковете и смехът на мъжете и звъна на металните халки.

— Има страхотен похват — приближи се Анджи и подаде на Клеър чаша вино.

— Винаги съм харесвала похвата на Жан-Пол.

— Не е същото. Бог ми е свидетел, че си го бива — помириса цвърчащите пилета. — Добре си крила таланта си, бибчо.

— Трудно се организира барбекю на таван.

— И ми го разправя жена, дето заварява във всекидневната си. Ще го оставиш ли да си отиде?

— Просто ми трябва време да помисля — погледна нататък и се засмя. — Погледни горкичкия Бъд как зяпа Алис, а тя пък как е

зяпнала Блеър.

— За кого ще заложиш?

— За Бъд. Той действа бавно, но упорито. Блеър винаги ще бъде само гост в Емитсбъро.

— Ами ти?

Клеър нищо не отговори, само обилно поля със сос започналото да се зачервява месо. Усещаше мириса на люляк, който лекият ветрец довяваше откъм старото изкривено дърво. По плочките танцуваха слънчеви петна и сенки. Музиката, която звучеше от радиото, беше от онези стари мелодии от щастливите и безгрижни години, когато още не й се налагаше да взема решения и да мисли за бъдещето.

— Видя ли скулптурата, над която работих снощи?

— Онази бронзовата фигура? Прилича ми на жена, разпъната върху олтар, за да бъде принесена в жертва.

— Понякога ме дострашава колко лесно успявам да работя тук. Колко неудържимо е желанието ми да излея всичките си идеи. Винаги съм смятала, че съм създадена за Ню Йорк — погледна към приятелката си. — Вече не съм толкова сигурна.

— Заради работата или заради този първокласен екземпляр, там отзад?

— Мисля, че точно това трябва да разбере.

— Кучи син — дотича Блеър и измъкна бира от фризера. — Жан-Пол май си мисли, че играем боулинг. Кога ще ядем? Уморих се да ме унижават двойка провинциални полицаи.

— Ще ти съобщя, но след като обелите тези царевици.

Мърморейки, те все пак се заеха с това. Когато всички седнаха около старата маса на терасата, отрупана с печени пилета и царевица, картофена салата и изстудено френско вино, настроението беше прекрасно. Никой не говореше за убийства. Продължаваха да обсъждат играта с халки.

Ранните рози бяха разцъфнали вече покрай бордюрите заедно с петуниите, които Клеър беше засадила. Ухаеше на люляк и пикантен сос. Бъд се беше самонастанил до Алис и така я размиваше, че тя едва успяваше да хвърли по някой поглед към Блеър. Постепенно следобедът премина в една от онези златисти, благоуханни и безкрайни вечери, характерни само за пролетта.

Кем прояви отличните си качества на стратег, като успя да включи на свое място в турнира по халки Алис и се промъкна в кухнята след Клеър.

— Страхотни пилета, Щека.

— Благодаря — продължаваше да стои, завряла глава в хладилника, докато подреждаше чиниите с останалата храна. Той я хвана за рамото и я издърпа.

— Не че гледката не ми харесва, но когато говоря с теб бих искал да виждам лицето ти.

— Картофената салата много бързо се разваля.

— Страшно си красива, когато се правиш на домакиня. Задръж така! — опря ръце на хладилника и прегради пътя ѝ, преди да успее да се измъкне.

— Виж какво, Кем, имам гости.

— Те и сами добре се забавляват.

Жан-Пол тъкмо надаваше триумфален вик, последван от разгорещен, но добродушен спор. Високите гласове ясно се чуваха през отворения прозорец на кухнята.

— Виждаш ли?

— Притесняваш ме, Рафърти.

— Щом така приемаш нещата. Готов съм най-сърдечно да се извиня, ако ми кажеш в какво всъщност съм се провинил.

— В нищо — прокара ръка през косата си Клеър. — Няма нищо.

— Недей пак да ми се изплъзваш, Щека.

— Добре тогава — наведе глава, но тя опря ръце на гърдите му, преди да успее да я целуне.

— Това не решава нещата.

— На мен ми изглежда адски добро решение — полагаше максимални усилия, за да овладее желанието и гордостта си. — Тогава дай твоето предложение.

— Ти се държа като ченге — пъхна палци в джобовете тя. — Разпита ме, направи си скапания кръвен тест, попълни си доклада... После изведнъж се обръщаш и започваш да се държиш като някой загрижен любовник, държиш ме за ръка и ми носиш чай.

— Е, това май наистина е проблем, тъй като аз съм и двете — хвана я здраво за брадичката. — И възнамерявам да продължавам така.

Едновременно с приятната тръпка Клеър усети как яростта се надига в нея.

— Това вече е друг въпрос — ти какво възнамеряваш. Струва ми се, че цялата ни връзка се развива точно както ти възнамеряваш. Ще се отместиш ли?

Кем се отдръпна. В края на краищата тя му беше проговорила, но явно нямаше намерения да спре, преди да изприказва всичко.

— В това отношение се признавам за виновен — исках те в леглото си и те получих. Исках ти да ме желаеш и ти ме пожела.

Тези неоспорими факти трудно можеха да се оборят.

— Е, сега трябва да бъдеш разумен.

Той се усмихна и леко разроши с пръсти бретона ѝ.

— Мислех си, че няма да ми е толкова трудно да се откажа. Но ако скоро не мога да те имам отново, ще полудея.

Клеър започна да рови из чекмеджетата за някоя забравена цигара.

— Не обичам толкова бурни страсти. Изнервят ме.

— Какво значи това? Мога да го кажа и по-направо.

Клеър вдигна глава и видя погледа в очите му. Ръцете ѝ се вцепениха и усети как в гърлото ѝ се свива от уплаха.

— Не го казвай — успя да прошепне. — Недей! Не съм готова да го чуя.

Кем се залюля на пети, опитвайки се да остане спокоен.

— Ако ти кажа какво изпитвам към теб, сигурно ще побегнеш през вратата, така че ще изчакам.

Не помръдна, когато той се приближи до нея, хвана ръцете ѝ и я привлече към себе си. Отпусна се в прегръдката му, опря лицето си в неговото и затвори очи.

— Така ми се струва много по-добре — прошепна той.

— Да. Да, така е.

— Чуй. Помниш ли я?

От радиото вън звучеше бавна провлачена мелодия.

— „Под кея“. Дрифтърс.

— Вече е почти лято — залюля я той в ритъма на танца и двамата си спомниха за първия път, когато се любиха тук, в тази стая. — Липсваше ми, Щека.

— И ти ми липсваше — доволна се остави да я води и обви ръце около врата му. Той леко ухапа ухото ѝ и тя потрепери. „Може би всичко би било съвсем просто, помисли си Клеър. Стига само да се отпусна.“ — Чух, че снощи си играл бiliarд със Сара Хюит и си представях как ще ѝ избода очите с ножицата за ламарина.

Кем вдигна вежди, отдръпна се и я погледна в лицето. На него беше изписана лека и самодоволна усмивка.

— Ти си много опасна жена с отвратително въображение.

— Позна. Представих си също, че ще използвам ножицата и на друго място, за една много особена част от анатомията ти. Хич нямаше да ти хареса.

Придърпа я отново към себе си.

— Знаеш ли какво е наказанието за обида на униформен служител?

— Не.

— Ела с мен у дома и ще ти покажа.

ГЛАВА ДЕВЕТНАДЕСЕТА

Ярка лунна светлина обливаше стаята и къпеше горещите им тела в хладни сребристи отблясъци. Не се хвърлиха веднага в леглото, а отново се прегърнаха в бавен и мълчалив танц под светлия диск на луната. Харесваше му, когато тя се повдигаше на пръсти, за да могат очите и устните им да бъдат на едно ниво. Харесваше му, когато плъзгаше тялото си по неговото и се усмихваше.

Без да се откъсват, двамата бавно се гмурнаха в леглото, а музиката продължаваше да свири.

Събличаха се, без да бързат, целуваха се дълго и страстно, докосваха се нежно. Сега бяха спокойни, заобиколени от тихата нощ, която им принадлежеше. Музиката се допълваше от въздишки и шепот.

Любовта им беше продължение на танца.

Плавни, гъвкави движения.

Стъпка напред, стъпка назад.

Смел чувствен танц.

Обръщане.

Телата леко се докосват, разделят се.

Пауза.

Ръцете се сплитат.

Последен стон.

Дори и след като танцът свърши, Клеър продължаваше да усеща музиката, която трептеше във въздуха и във вените ѝ.

— Трябваше да те нападна преди няколко дни.

— Да го беше направил.

— Бях уплашен.

— Знам. Аз също — Клеър се надигна и го погледна. Усмихна му се. — Сега се чувствам много по-добре.

— Наистина? — дръпна я той за косата, за да стигне устните ѝ. — Аз също.

— Харесва ми лицето ти — с присвити очи прокара пръстите си нагоре по линията на челюстта до скулите и обратно покрай носа до устата. — Наистина много ми се иска да го моделирам — той само се

засмя и леко докосна пръстите ѝ. — Говоря сериозно. Много хубаво лице. Много изразителни черти. Какво ще кажеш?

Малко смутен, Кем сви рамене.

— Не знам.

— Също и ръцете ти — каза Клеър повече на себе си, като ги обърна и разгледа дланите, твърдите мазоли, дългите пръсти. — Няма нищо деликатно в тях — продължи замислено, — само труд.

— Би трябвало да знаеш.

Тя се усмихна, но поклати глава.

— Имам предвид от художествена гледна точка, простако! А после и цялото ти тяло — имаш страхотно тяло. Елегантна мъжественост. Стегнат ханш, хубави рамене, добре оформен гръден кош, прибран корем, прекрасни бедра и прасци.

Кем страшно се смути.

— Стига, Клеър.

— Наистина се канех да те помоля да ми позираш гол, преди още да сме станали... толкова интимни.

— Гол? — понечи да се засмее и я прегърна, но смехът му заглъхна, защото видя, че тя говори абсолютно сериозно. — Няма начин да ме накараш да позирам разсъблечен.

— Гол — поправи го тя. — Човек се разсъблича за секс или за баня, за изкуството се позира гол.

— Няма да позирам нито гол, нито разсъблечен.

— Защо не? — запалена от идеята, тя се отдръпна и седна върху него. „Ами да, помисли си, наистина чудесна коремна мускулатура.“ — Вече си те представям гол от различни ъгли. Голотата е напълно безпристрастна.

— Голотата означава да си напълно разсъблечен.

— Ще изглеждаш страхотно от мед, Кем.

— Не, дори и заради теб.

Клеър само се усмихна.

— Добре. Просто ще направя скиците по памет. Може би само ще трябва да измеря... — тя плъзна ръка между телата им.

— Не пипай.

Заля се от смях.

— Кой би помислил, че Кемърън Рафърти, лошото момче, което стана човек на закона, бил толкова срамежлив.

— Не съм срамежлив. Просто съм... дискретен.

— Разправяй ги на задника ми.

— Мислех, че говорим за моя.

Клеър изсумтя и се намести, като натъпка възглавниците под главата си. Чудно ѝ беше откъде идваше цялата тази енергия? Преди десет минути ѝ се струваше, че никога няма да може да се помръдне. А сега ѝ се искаше... ами да, искаше ѝ се да танцува лудо.

— Можем да използваме препаска. Ще си закачиш на нея и значката, ако така ще се чувстваш по-добре. Мога да го нарека „Дългата ръка на закона“.

— Ей сега ще те напляскам.

С дълбока доволна въздиша Клеър се извърна към него и го погледна.

— Трябва да ти кажа, че когато става въпрос за работата си, съм наистина голям инат. Веднъж преследвах една улична търговка цяла седмица, за да скицирам ръката ѝ. Защо се смееш?

— Красива си.

— Опитваш се да промениш темата.

— Да де, но си красива. Луничките по носа ти имат същия цвят като очите ти.

— Добре, можеш да ми направиш портрет, но аз бях първа.

Кем хвърли една възглавница върху лицето ѝ.

— Знаеш ли — измъкна се Клеър и я постави при другите под главата си, — ако сега бяхме в Ню Йорк, щях да те накарам да се издокараш и да излезем. Ще отидем в някой нощен клуб — усмихна се и притвори очи. — Модерна музика, голяма навалица, скъпи питиета, сервирани от нахални сервитьорки.

Той хвана ръката ѝ и започна да си играе с пръстите.

— Хм — вдигна небрежно рамене. — Не съм мислила много за това. Мъчно ми е, че нямам хлебарница точно срещу прозореца си, но пък в супера продават много хубави понички.

Присвил очи, Кем внимателно разглеждаше пръстите ѝ. Бяха дълги, слаби и артистични — също като нея.

— Къде живееш там?

— Имам таван в Сохо.

Таван в Сохо. И това беше също като нея — едновременно екзотично и просто.

— Ти ходил ли си в Ню Йорк?

— Няколко пъти.

Вдигна поглед от ръцете към лицето ѝ. Беше напълно отпусната, със затворени очи и едва открити устни, кожата ѝ леко поруменяла от приятната възбуда след секса. Не се беше сетила да придърпа чаршафите върху себе си, както биха направили други жени, а лежеше върху тях, без да се притеснява от голотата си. Прокара ръка по гърдите ѝ и после надолу.

— Хареса ли ти?

— Кое да ми хареса?

Клеър отново се усмихна.

— Ню Йорк.

— Добре беше. Като някоя бърза разходка из претъпкан и суперскъп увеселителен парк.

Описанието му я накара да се засмее по-силно.

— Много различно от годишния карнавал в Емитсбъро, а?

— Да. Доста различно. Прекрасно е, че нещата се нареждат така — че и двамата се върнахме тук и се събрахме заедно — посегна с ръка и погали бузата ѝ. — Не искам да се връщаш в Ню Йорк, Клеър — тя отвори очи и го погледна внимателно. — Не ми казвай, че избързвам, защото имам чувството, че животът ми е поставен на карта.

— Няма да го кажа. Изобщо не знам какво да кажа.

— Не искам да те загубя, а ако се върнеш в Ню Йорк не мога да дойда с теб. Не мога да се върна в полицията.

— Но ти и тук работиш същата работа.

— Да-а — седна и взе цигара. Тя нямаше да се примири с полуистини или ултиматуми. И защо трябва? Ще му се наложи да ѝ каже всичко. — Хубав малък спокоен град. Или поне беше такъв, а аз точно това търсех — драсна клечка кибрит. Ето, и тя е съвсем безобидна, когато движението е премерено. Гледаше как пламъкът лумва, преди да го угаси. — Точно това ми трябваше. Върнах се, защото повече не можех да работя като полицай в големия град. Не бях уверен в себе си, за да излизам с някой друг.

— Да излизаш?

— С партньор — отвърна Кем. — Но бях сигурен, че ще мога да подкрепям партньора си.

Клеър постави ръка върху неговата.

— Но защо?

— Имах партньор. Работихме заедно повече от три години. Беше добър полицаи. И добър приятел.

— Беше? — попита тя и притисна ръката му към устните си. — Съжалявам. Какво се случи?

— Аз се провалих и той умря.

— Нещата никога не са толкова прости — изведнъж усети хлад, придърпа блузата си и я нахлузи през главата. Знаеше какво означава да криеш раните в себе си, да придобиеш почти собственическо чувство към тях, да ги потулаваш дълбоко вътре като скъперник, който заравя някакво мрачно тайно съкровище. — Искаш ли да ми разкажеш?

— Нещо повече — трябва — за момент остана да се взира мълчаливо. Навън се чу песента на козодоя, която се сля с изпълнението на Джони Рей. — Бяхме излезли да проучваме някакъв случай и по уредбата се получи повикване за нарушение на реда — и сега чуваше бръмченето на радиото и добродушния глас на Джейк.

„Май е за нас, Тонто.“

— Някакъв въоръжен човек стреляше по колите и прозорците в Саут Ийст. Бяхме само на няколко пресечки и го поехме. Когато пристигнахме, оня беше хванал някаква жена за врата и притискаше пистолет до главата ѝ. Жената пищеше — Кем дръпна от цигарата си. Лунната светлина се смени с яркото лятно слънце. Гореща августовска мараня. Миризмата от кофите за боклук. Спомняше си всички съвсем ясно. Прекалено ясно. Цвета на блузата на жената, безумния поглед в очите на мъжа с пистолета, отблясъците по прозорците в уличката. — Напълно беше откачил, говореше екзалтирано. Повлече я към онази сграда. Беше изоставена, подготвена за събаряне. Повикахме подкрепление и влязохме след него. Джейк повече не излезе.

— О, Кем.

— Оня влачеше жената нагоре по стълбите. Беше си загубила обувката — тихо каза той. — Смешно е какви неща си спомня човек. Беше си загубила обувката и петите ѝ глухо тупаха по стъпалата, докато я мъкнеше нагоре. Очите ѝ... — гледаше право в него с тъмните си черни очи, изпълнени с ужас, надежда и молба. — Вече не крещеше, само плачеше и се молеше. Но пък той започна да крещи.

— *Аз съм пътят, истината и светлината! Аз съм спасението! Ако очите ти те изкушават, изтръгни ги!*

— Отминахме първия етаж — още чуваше как крясъците и риданията се блъскат в голите разрушени стени. Усещаше миризмата на прах и гадната лепкава воня на страха. — Случи се в края на втория етаж — едно стъпало се счупи. Хлътнах чак до проклетото си коляно — *и страхът*. — Джейк вървеше три стъпала пред мен. Три стъпала. Измъкнах се от онази скапана дупка.

— *Блудницата от Вавилон! Кой ще хвърли първия камък? За кого ще е позорът? За кого ще е славата?*

— Онова лудо копеле застреля жената. Докато аз се бях прострлял на колене и лакти, той я застреля. Тя отскочи от стената като кукла и преди още да е паднала, той успя да забие три куршума в Джейк. После го убих. — *писъкът, докато куршумите се забиваха в плътта. Кървавите петна, които разцъфнаха върху пробитата тениска*. — Убих го — повтори Кем. — Закъснях само няколко секунди. Стоях все така на колене, а Джейк рухна по стълбата, докато стрелях. Ако не бях изостанал три стъпала по-назад, той щеше да е жив.

— Не си можел да предположиш.

— Можех да предположа. Той ми беше партньор и умря там горе на стълбите, защото аз не бях до него да го подкрепя.

— Умрял е, защото някакъв маниак го е убил заедно с онази невинна жена — прегърна го Клеър и се притисна към стегнатото му тяло. — Може би, ако стъпалата не са били прогнили, ако партньорът ти беше пропаднал вместо теб, ако онзи мъж беше откачил в някоя друга част на града — тогава може би това нямаше да се случи. Нищо не си могъл да направиш, за да промениш нещата.

— Стотици и хиляди пъти съм го повтарял в мислите си — притисна Кем устни към врата ѝ, за да потърси утеха в аромата и вкуса на кожата ѝ. — И винаги закъснявам. След това се хванах за бутилката — отдръпна се, защото искаше тя да го вижда. — Пропих се наистина жестоко. Щях да продължавам и досега, ако това ми помагаше. Върнах значката и оръжието си и дойдох тук, защото си мислех, че ще се налага да се занимавам единствено с раздаването на някоя и друга глоба и от време на време да прекратявам някой бой в кръчмата.

— Тук се справяш добре — Клеър седна и все ръцете му. — Ти принадлежиш на този град. Каквито и да са причините, които са те

довели, това не променя положението — изпълнена със съчувствие, притисна пръстите му към устните си. — Знам какво е да загубиш някой, който е бил важен за теб, какво е непрекъснато да се питаш дали не си могъл да направиш нещо, нещо, което е могло да попречи на нещастиято. Искан ми се да ти кажа, че ще мине, но не съм сигурна в това. Всичко, което знам, е, че трябва да си простиш и да продължаваш.

— Може би вече бях започнал. Може би. Но през последните няколко седмици покрай всичко, което се случи в града, започвам да се питам дали аз съм човекът, който трябва да се справи. — Не, не — по-скоро мисля, че се питам дали мога да се справя.

Клеър леко се усмихна с надежда да разсее мислите му.

— Искан да ти кажа, че изглеждаш като истински професионален полицаи, когато ме разпитваше.

— Не исках да съм груб.

— Не беше. По-скоро бих казала усърден — прокара ръка през косата му. Да, наистина харесваше лицето му. Сега още повече — след като бе узнала неговата уязвимост. — Помня те, Рафърти, преди десет-дванайсет години цял Емитсбъро беше пропищял от твоите скандали. Никой не смееше да ти се изпречи насреща. Но помня и как возеше на мотора си Ани. Как ѝ говореше. Беше мил с нея. Това беше страхотна комбинация, и още е. Този град има нужда от теб и каквото и да не е наред тук, няма друг, по-подходящ от теб.

Кем поглади ръката ѝ.

— Много си мила.

— Да — наведе се Клеър и го целуна. — Мисля, че наистина съм — целуна го отново. — Мисля, че те обичам.

— Чакай — стисна по-здраво ръцете ѝ и я придърпа назад. — Я го повтори отново.

— Мисля...

— Не, остави тази част.

Клеър го погледна, разбра какво очаква и каза с въздишка:

— Добре де, обичам те.

Устните му се усмихваха, докато я целуваше.

— Щека, аз също те обичам.

Тя обхвана лицето му с ръце и се вгледа в очите му.

— Знам. Искан ми се да вярвам, че постъпваме правилно, Кем.

— Постъпваме повече от правилно — привлече я на рамото си той. Тя се намести там, точно както сега се наместваха всички късчета от живота му. — Мисля, че понякога нещата се случват просто защото е трябвало да се случат. След десет години и двамата се озовахме пак тук, откъдето започнахме. Ти дойде, защото искаше да намериш отговор на някои въпроси. А аз избягах.

Очите ѝ се притвориха и тя се усмихна.

— Значи причините не са по-важни от резултата.

— Така мисля и аз.

— И все пак смятам, че грешиш в едно — ти си искал да се върнеш, а не си избягал — изведнъж отвори очи. — О, Господи!

— Какво има? — попита Кем, докато тя се изправяше.

— Избягал... Момичето, което търсехте, когато пристигнах в града. Избягалата от...

— Харисбърг?

— Да, от Харисбърг. Как се казваше?

— Джемисън — Карли Джемисън. Защо?

— Божичко — отново затвори очи тя. Не можеше да бъде съвпадение. — Я ми кажи как се пише.

— К-а-р-л-и. Келър, какво значи това?

— Ани. Тази сутрин видях Ани по време на парада и тя ми показва гривните си. На ръката ѝ имаше сребърна гривна с гравирано име. Името беше Карли. Не можах да разбера защо ми направи такова впечатление.

Кем усети как стомахът му се свива от напрежение. Погледна часовника и видя, че минава един.

— Утре сутринта най-напред ще отида да говоря с Ани.

— Нека дойда с теб. Не, не се опитвам да се меся — каза бързо. — Мисля, че мога да помогна. Тя каза, че тази гривна е любимата ѝ, защото на нея е написано името ѝ. Всъщност грешно разчита буквите. Ако ми дадеш един час, мога да ѝ направя друга и ще я уговорим да ги разменим.

— Добре. Моля се на Бога, да я е намерила на шосето и дано момичето да я е изтървало, докато е махало на колите.

— Сигурно така е станало — но Клеър усети хладна тръпка. — Децата са небрежни. Сигурно е забелязала, че ѝ липсва чак след като е изминала половината път до Флорида.

— Сигурно — но вътре в себе си не беше много убеден.

— Не е нужно да правиш шедьовър — каза ѝ Кем, като се опитваше да я накара да побърза.

— Всичко, което правя трябва да е шедьовър — Клеър заваряваше верижката с изключително старание. Дизайнът много ѝ харесваше — тънката сребърна лента се огъваше в овална форма. Отгоре щеше да гравира името на Ани с големи плътни букви. Само Кем да не я разсейваше с мърморенето си.

Той крачеше насам-натам из гаража и пипаше инструментите ѝ.

— Искам да я заваря в караваната, преди да е излязла.

— Добре де, добре — сигурно щеше да протестира, ако изпили мястото на спойката. Клеър разгледа гривната и реши, че ще му се наложи да се примири. Не можеше да си позволи некачествена работа. — Не си играй с шублера ми.

— Какво става тук, по дяволите? — на вратата се появи Блеър, навлякъл шорти. Беше махмурлия.

— Клеър прави гривна.

— Прави гривна? — постави ръката си между светлината, като се опитваше да не се мръщи. Когато се мръщеше, главата все повече го болеше. — Часът е седем сутринта. Неделя сутрин.

Кем погледна часовника си.

— Седем и десет.

— А, добре — махна с ръка Блеър и веднага съжали.

— Помагам на полицията — обясни му Клеър, докато ровеше из инструментите за гравирание.

— Да не би правенето на гривни да е работа на полицията?

— Да. Ако ще стоиш тук, защо не отидеш да направиш кафе?

— Нямаме време — обади се Кем.

— Можем да го вземем с нас.

— Ще ти купя цял литър кафе, щом свършиш.

— Сега имаш нужда — каза Клеър, най-сетне избрала подходящ инструмент. — Направо си се скапал.

— Скапан съм и много бързо ще се ядосам.

— Я да видим?

— Слушайте — започна Блеър и хвана с две ръце главата си, за да я закрепил здраво. — Защо вие двамата не се разберете, а пък аз да се върна в леглото?

Никой не му обърна внимание.

— Колко още?

— Няколко минутки — тънкото острие се плъзгаше по среброто. — Ако разполагах с повече време бих могла...

— Клеър, нали е лъскава. Тя ще я хареса.

— Аз съм художничка — отвърна му тя, докато прибавяше различни завърткулки с поялника. — Творбите ми са моята душа.

— О, Господи!

Клеър стисна устни, за да не се разсмее и замени инструмента с малко парцалче за полиране.

— Ето, готово. Малко е примитивна, но е хубава.

— Извади душата си от менгемето и да вървим!

Вместо това тя взе пилата.

— Само още пет минути. Трябва да изгладя спойката.

— Ще го направиш в колата — посегна Кем и сам развъртя инструмента.

— Напомни ми да спомена липсата у теб на всякакво уважение към творческия процес — вече подтичваше, защото Кем я задърпа навън. — Да вземем моята кола. Няма да изглежда толкова официално и ще прилича на обикновено посещение.

— Добре, но аз ще карам.

— Заповядай. Ключовете са вътре — хвана гривната, седна на седалката до шофьора и започна да пили. — Какво ще правиш, след като вземеш гривната от нея?

Кем даде заден по алеята.

— Моля се да си спомни къде я е намерила. После ще се обади на Джемисън. Трябва да я идентифицират.

— Сигурно ще бъде ужасно за тях. Без да знаят къде е и как е.

„Ако изобщо е някъде“, помисли си Кем.

Фургонът на Ани се намираще в края на града, в една малка обрасла местност, която беше известна като Кални рид. Никой не знаеше защо, още повече, че тук беше толкова каменисто и имаше

толкова малко пръст, че никога не беше ставало особено кално, освен през лятото на седемдесет и втора, когато премина ураганът Агнес.

Но го наричаха Кални рид и няколкото фургона, които бяха разположени тук, носеха името с известна гордост.

В този час на неделната утрин единствените обитатели, които се виждаха, бяха двойка кльоцави кучета с провиснали хълбоци, които се състезаваха да пикаят по гумите на някакъв пикап. От радиото в един фургон се чуваше изкусният глас на евангелизатор, който се опитваше да продаде Господ.

Караваната на Ани не можеше да бъде сбъркана. Едната страна беше боядисана с пурпурночервена боя, която Ани беше открила в контейнерите зад железарията. Останалите бяха в избледняло металическо зелено, с изключение на стълбището, което Дейвид Рийдър наскоро беше поставил и Ани беше намазала в яркожълто. Резултатът от тези старания можеше да накара човек да си изповръща червата, но Ани го харесваше.

— Спомням си последния път, когато идвах — каза Клеър. — Беше точно преди Деня на благодарността, когато бях на... май на четиринайсет-петнайсет — дойдохме тук с майка ми, за да ѝ донесем тиквеник — остави пилата на облегалката между седалките. — Знаеш ли защо обичам този град, Кем? Хората се грижат за такива като Ани и изобщо не се замислят. Просто го правят.

Пусна гривната в джоба си. Чуваше се как вътре Ани пее „Удивителна милост“. В тихия утринен час гласът ѝ беше толкова завладяващ — много по-истински и по-искрен от обиграните извивки на евангелизатора.

— Чакай! — Клеър го докосна по рамото, преди да успее да почука. — Остави я да свърши.

*„Някога се бях изгубил,
но сега отново съм спасен.
Бях спял, но прогледнах.“*

Кем почука на металната врата. Забеляза, че по нея има дупки и си постави наум задачата да я поправят преди лятото. Отвътре се чу

тътрене на крака и мърморене, после Ани отвори вратата, примигна и лицето ѝ светна.

— Здравейте. Здравейте — беше облякла две блузи една върху друга и част от копчетата на долната бяха мушнати в илиците на горната. Маратонките ѝ бяха старателно завързани, а ръцете и гърдите ѝ бяха отрупани с различни дрънкулки. — Можете да влезете. Влизайте направо и се настанете.

— Благодаря, Ани — Кем прекрачи прага. Караваната беше натъпкана с кашони и торби. Белият изкуствен плот, който разделяше кухничката от останалата част, беше отрупан със съкровища — лъскави камъчета, пластмасови играчки от шоколадови яйца и сладолед, празни шишенца от парфюми и дезодоранти.

Стените бяха украсени със старателно изрязани снимки от списания. Спрингстийн танцуваше рок до миловидното лице на Барбара Буш. Кристи Бринкли се беше ухилил до извехтеля портрет на Сюзприймс с дълги къдри и бели устни.

Те бяха нейни приятели, нейни съквартиранти — от принцеса Ди, до непознатата на рекламата за чисти и лъскави коси.

— Можете да седнете — каза Ани. — Седнете, където искате. Имам малко черешов сок и бисквити.

— Много мило — Клеър реши да седне на старата възглавница на цветя, а Кем се отпусна под снимката на Мики Маус. — Не се притеснявай.

— Обичам гостите — Ани подреди бисквитите в кръг върху нацърбения поднос и наля сладкия черешов сок в три пластмасови чашки. — Дойде мисис Нигли и ми донесе няколко книги. Обичам да разглеждам картинки — с добре усвоени движения тя се провря между кашоните, за да им поднесе соковете. — Има и допълнително.

— Това е достатъчно — каза Кем. — Защо не седнеш и ти с нас?

— Най-напред трябва да взема бисквитите. Винаги трябва да предложиш на гостите нещо за ядене. Така казваше мама — след като постави подноса върху един от кашоните, най-после и тя седна. — Хареса ли ви вчера парадът?

— Да — усмихна ѝ се Клеър. — Много ми хареса.

— Музиката беше хубава. Хубава и силна. Иска ми се всеки ден да има парад. След това ходих в къщата на Ривърънд Баркли. Имаше хамбургери и сладолед.

— Спомняш ли си дали видя Клеър на парада, Ани?

— Разбира се. Срецнах приятелите ѝ. Имаш черна приятелка и бял приятел. Нали така?

— Да, и ти ни показва гривните си. Кем също иска да ги види.

Ани с готовност протегна ръка.

— Обичам красивите неща.

— Тези са много красиви — Кем отдели пластмасовите, позлатените верижки и другите боядисани метални гривни и разгледа сребърната. — Откъде взе тази?

— Намерих я.

— Кога я намери?

— О, веднъж — усмихна се, като въртеше ръката си, ту напред, ту назад, за да могат гривните да подрънкват. — Онзи ден.

Кем едва потисна нетърпението си.

— В теб ли беше, когато те докарах с колата? Помниш ли, когато слушахме Били Джоел по радиото?

Очите на Ани отначало потъмняха, но бързо се проясниха.

— Още помня онзи рокендрол. Харесвам тази песен. Знаем всички думи.

— Тогава гривната у теб ли беше?

— Да. Да, наистина — с любов прокара пръст по гравираните букви тя. — Намерих я много преди това. Преди да разцъфнат розите и след като гората се беше разлистила.

— Добре. Можеш ли да ми кажеш къде я намери?

— На земята.

— Тук в града ли?

Ани сбърчи вежди.

— Не — тя си спомняше, но не можеше да му каже за онова тайно място. Никой не трябваше да знае за него. Издърпа неспокойно ръката си и посегна да си вземе бисквита. — Ей така на земята. Виждам нещо и го взимам. Събирам много неща. Искате ли още сок?

— Не, благодаря — Клеър се наведе и хвана ръката ѝ. — Ани, може да се окаже много важно, ако успееш да си спомниш къде намери тази гривна. Мислех, че щом толкова я харесваш, сигурно си запомнила мястото. Сигурно си била много щастлива, когато си я открила.

Тя започна да се върти на стола и леко да заеква като ученик, когото са извадили да говори пред дъската. Около устата ѝ беше останала червена диря от черешовия сок.

— Просто си я намерих някъде. Тук или там. Каквото си намираш си е твое. Намирам си много неща. Няма нищо лошо, че ги събирам, защото хората ги изпускат и ги оставят ей така по земята.

— Добре — На Клеър ѝ стана ясно, че само ще я объркат още повече. — Много ми харесват картинките ти.

Неспокойните ръце на Ани веднага се отпуснаха.

— Закачам ги и така си имам компания през цялото време. Но слагам само хора, които се усмихват. Никакви тъжни лица. Направих си специална книга със снимки и мога да си я разглеждам нощем.

— И аз направих нещо днес. Искаш ли да го видиш?

— Да — Ани учтиво протегна ръка, макар че ѝ се искаше да говори още за снимките си. — Ти правиш статуи.

— Понякога.

— Мисис Атертън казва, че правиш статуи на голи хора — изчерви се и се изкиска. — Не е ли много смешна мисис Атертън?

— Направо да си умреш от смях — измърмори Кем. — Клеър прави и гривни.

— Наистина ли? — Ани широко отвори очи. — Правиш ли?

Клеър бръкна в джоба си.

— Днес направих тази.

— О! — Думите ѝ се стопиха във въздишка, докато нежно прокараваше пръст по металната повърхност. — Много е красива. Направо е най-красивата.

— Благодаря. Виждаш ли буквите.

Ани се наведе по-напред и засрича.

— А-Н-И. Ани.

— Точно така. Виж сега тази — хвана отново ръката на Ани и постави двете гривни една до друга. — Тази е различна. Тук пише нещо друго.

Ани съсредоточено се вгледа в гривните.

— Не знам.

— На тази не пише Ани, но на другата пише. Първата не е твоя.

— Не съм я откраднала. Мама казваше, че е лошо да се краде.

— Знам, че не си я откраднала — обади се Кем. — Но мисля, че знам на кого е.

— Искаш да я върна — устните ѝ потрепериха. — Тя си е моя. Аз си я намерих.

— Можеш да вземеш тази, която направих.

Ани моментално се успокои като бебе, на което са дали зальгалка.

— За подарък ли?

— Да, това е подарък, но ще ни помогнеш, ако ни дадеш другата. Докато решаваше, започна да поклаща глава наляво-надясно, като си мрънкаше нещо под носа.

— Твоята е по-хубава.

— Имаш я — Клеър я пъкна на китката ѝ. — Виждаш ли?

Ани вдигна ръка, за да погледне как слънцето се отразява върху металната повърхност.

— Никой досега не ми е правил гривна. Никога — леко въздъхна, докато измъкваше гривната на Карли от китката си. — Можете да вземете тази.

— Ани — Кем я хвана за ръката, за да привлече вниманието ѝ. — Ако си спомниш къде си я намерила, веднага ще дойдеш да ми кажеш. Много е важно.

— Намирам много неща. Намирам ги през цялото време — усмихна се тя с наивните си очи на възрастна жена. — Искаш ли още една бисквитка?

— Какво ще правиш сега — попита Клеър, докато пътуваха обратно.

— Ще се обадя на семейство Джеμισън.

Тя се протегна да хване ръката му и събори на пода пилата, която беше оставила.

— Много жалко, че не можа да си спомни къде я е намерила.

— Никога не можеш да знаеш какво помни. Ти много ми помогна, Клеър. Много съм ти благодарен.

— Бих искала да бяхме открили момичето вместо гривната.

— И аз.

Клеър се извърна към прозореца.

— Ти не вярваш, че ще я намериш.

— Няма никакви следи...

— Не говоря за следи — отново го погледна тя. — Говоря за инстинкт. Видях го изписано на лицето ти, когато прибираше гривната в джоба си.

— Да, наистина не вярвам, че ще я намеря. Не вярвам, че изобщо някой ще я намери.

През останалата част от пътя и двамата мълчаха. Пред гаража слязоха и Клеър се приближи до него, като обви ръце около кръста му и отпусна глава на рамото му.

— Защо не влезеш да ти направя кафе и да ти сваря две яйца?

— Харесва ми идеята да ми сготвиш.

— Май и на мен.

— Имам работа, Щека — преди да се откъсне от прегръдката, той я целуна по косата. — Ще трябва да се задоволя с това, което предлагат при Марта.

— Ще бъда тук, когато свършиш.

— Надявам се.

Клеър помахала, после се обърна и влезе в къщата. Отправи се към гласовете в кухнята.

— Това не ми харесва — настояваше Анджи. — Когато толкова често се повтаря, значи е нарочно.

— Какво? — Клеър влезе и огледа тримата около кухненската маса. — Случило ли се е нещо?

— Къде е Кем — веднага попита Анджи.

— Върна се в канцеларията. Защо?

— Анджи е малко нервна — Блеър сърбаше кафе и се опитваше да прочисти мозъка си. Махмурлукът беше преминал в мъчителна тъпа болка в главата. — Нощес звъня телефонът.

— Телефонът звъня цели три пъти нощес — поправи го тя. — И всеки път щом вдигнеш, отсреща затваряха.

— Деца — успокой я Клеър и тръгна към кафеарката.

— Може би само едно дете — Анджи нервно потропваше с крак. — Онова, дето живее отсреща.

— Ърни? — Клеър с въздишка се подпря на плота и отпи от кафето. — Защо мислиш така?

— Втория път станах и погледнах — най-горният прозорец на къщата им светеше.

— Моля ти се, Анджи!

— Вчера на парада той така те зяпаше.

— Значи това било! Давай да го изкараме на площада и го разстреляме.

— Не се шегувай — обади се Жан-Пол. — Момчето е много съмнително.

— Момчето си е момче и толкова.

— Занимава се със сатанизъм — настоя Жан-Пол и Блеър се задави с кафето.

— Какво?

— Ърни има пентаграма — обясни му Клеър — и на Жан-Пол вече му се привиждат духове.

— Виждам само едно съмнително и може би опасно момче — натъртено изрече французинът.

— Я чакайте — вдигна ръка Блеър. — Какви са тия неща за пентаграмата?

— Обратна пентаграма — намръщи се над чашата с кафе Жан-Пол. — Момчето я носи и се перчи с нея. Освен това постоянно наблюдава Клеър.

Блеър остави чашата настрана и се изправи.

— Клеър, мисля, че трябва да говориш с Кем за това.

— Не ставай смешен. Няма какво да говорим. Освен това Кем си има достатъчно работа, за да го занимавам и с ловене на духове. Отивам да работя.

Вратата се затръшна след нея.

— Какво знаеш за сатанизма? — обърна се Блеър към Жан-Пол.

— Само това, което съм чел в пресата — достатъчно, за да се тревожа за това момче.

— Кажи му за котката — настоя Анджи, поглеждайки към гаража.

— Каква котка?

Тя се наведе към него и побърза да му каже, преди Жан-Пол да успее да обясни.

— Някой беше оставил умряла котка — по-точно обезглавена котка — отвън до задната врата. Клеър твърдеше, че е довлечена от

някое скитащо куче, но аз не мисля така — не беше разкъсана — погледна смутено към съпруга си. — Жан-Пол я разгледал докато... докато чистеше.

— Беше обезглавена — поясни той. — Не смачкана, както би направило някое животно, а с отрязана глава.

Блеър кимна мрачно и се изправи.

— Дръжте я под око. Трябва да проведе няколко разговора.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТА

— Защо не ми е казала, за Бога? — извика Кем, докато Блеър седнаше срещу него в канцеларията на шерифа.

— Не знам. Бих искал да знам — устните на Блеър се бяха изпънали от напрежение. — Освен това ми се иска да хвърля един поглед на момчето и внимателно да го огледам.

— Аз ще се оправя с Ърни.

— Може би ще искаш да се справиш и с това — Блеър почука с пръст по тънката папка. — Ходих до редакцията на вестника в Хейджърстаун и се порових малко в архивите им. Обадих се и в „Пост“ и те ми пратиха по факса няколко статии върху сатанизма. Мисля, че четивото ще те заинтересува.

Кем разтвори папката и подсвирна.

— Но тук не сме Вашингтон.

— И други градове не са. Това обаче не пречи на тия глупости да се разпространяват.

Обезобразен добитък, изкормени домашни любимци. Кем прелистваше листата от факса и усещаше как отвращението се надига в него.

— Попадахме от време на време на такива неща, докато работех там. Намирали сме ритуални кръгове в някои от горичките в града и околностите, издълбани символи по дърветата. Но тук... — вдигна поглед към Блеър той. — За Бога, ние израснахме тук. Как е възможно да го е имало и ние да не разберем?

— В по-голямата си част този род общества са много внимателни, наистина много внимателни — изправи се и се приближи до кафе машината. — Искаш ли от тоя ядрен отпадък?

— Да — почти от самото начало нещо в него му го подсказваше — още докато се взираше в онзи малък празен гроб. — Например в случая с Биф — беше направо жестоко. Не — очите му заблестяха. — Не беше жестоко, а арогантно.

— Ще ти кажа какво разбрах от тези документи — наля му Блеър още кафе. — Те не разсъждават като останалите. Те не възприемат

нещата като другите хора — седна отново, но столът непрекъснато проскърцваше под неспокойното му тяло.

Кем извади пепелник.

— Кажи ми как ти виждаш нещата като репортер.

— Добре — облегна се и кръстоса ръце. — Мисля, че арогантно беше много точно казано. Погрешно е да се смята, че те са глупави. Тук не става въпрос само за наркомани, психопати и непокорни тийнейджъри, отдадени на култове. В някои от документите се споменава, че се включват и лекари, адвокати, преподаватели в колежи, и то често доста високопоставени.

Кем и сам бе стигнал до този извод, но му се искаше да чуе някакво обяснение.

— Как биват въввлечени?

— Групите са добре организирани. Имат си мрежа за набиране на нови членове. Част от привлекателността се крие в тайнството и самочувствието, че принадлежиш към кръг, който е извън нормалните граници на обществото — докато говореше, Блеър се изплаши колко добре разбира изкушението. — Живеят заради удоволствията — доста жестоки удоволствия. Започват с животни. После — Господи! — и деца. А също и заради властта — тя играе много голяма роля — разпръсна листата по бюрото. — Някои от тях не вярват, че могат да призовават духове, но участват заради удоволствията — секс, наркотици, тръпката да се убива — погледна към Кем, който внимателно го наблюдаваше. — Както се вижда от статиите, невинаги става дума за убийство на овце и кучета. Понякога отиват и по-далече. Избягали от къщи деца са добър обект.

Кем с болезнено предчувствие си помисли за Карли Джемисън.

После за Биф.

— Дали убиват и свои?

— Защо не? Това не ти е някой посредствен мъжки клуб, Кем, и много от тези хора наистина вярват — дълбоко и ревностно, че сатаната ще им даде всичко, което пожелаят, ако вървят по пътя му. Донесъл съм тук различни статии, като се почне от тези, които наричат любители и се стигне до сериозните мъже. Но това, което обединява и хлапетата, които палят черни свещи, и тези, които следват Лавей — е властта. Всичко се свежда до властта.

— И аз прочетох това-онова — каза Кем. — Доколкото схванах, съществуват различни култове. Тези, които са на високо равнище, залагат най-вече на привилегиите и церемониите, но отхвърлят различните форми на жертвоприношение.

— Точно така — кимна Блеър и едва се възпря да не се размее нервно. Седяха си тук двамата — добри стари приятели и обсъждаха култовете на дявола и ритуалните убийства над чашите с лошо кафе. — Но има и други. Трябва да направя повече справки, но от това, което успях да издиря, става въпрос за най-опасния вид групи. Те избират от книгите и традициите само това, което има харесва, и си изграждат някакви свои схващания. Връщат се чак към древните времена, когато проливането на кръв е било единствения начин да се умилостивят и... и да се измоли нещо от боговете. Има ги навсякъде. Те не търсят да привлекат внимание — напротив, крият се. Но се намират един друг.

— Как можем да ги открием?

— Страхувам се — отвърна Блеър и вече наистина не му беше до смях, — че може да не ни се наложи да търсим много далеч. — Прокара неспокойно ръка през косата си. — Аз съм политически репортер, Кем, и всъщност не знам дали в случая това е някакво предимство или недостатък.

— Предполагам, че сред култовете има много политици.

— Вероятно — дълбоко въздъхна Блеър. Не приличаше ли една политическа кампания на дейността на проповедника? Да набираш гласове, като целуваш бебета и стискаш ръце? Божичко! — Има много неща, които не знам. Свързах се с няколко души във Вашингтон, които обещаха да ми се обадят. Знаеш ли, че има полицаи, които се специализират в тази област?

— Не ни трябва търсачи на сензации.

— Вече имаш един — бързо му отвърна Блеър, — но ако смяташ, че ти помагам, за да извлека някаква лична изгода...

— Извинявай — Кем вдигна ръце и опита да успокои болката, която пулсираше зад очите му. — Майната му! Това е моят град, по дяволите!

— Също и моят — опита се да изобрази нещо като усмивка Блеър. — Досега не си давах сметка до каква степен все още е моят град. Искам да поговоря с Лиза Макдоналд, Кем. После ще видя какво

мога да направя тук. Но мисля, че скоро ще трябва да се върна във Вашингтон и да направя някои проучвания по това.

— Добре — трябваше да се довери на някого. Страхуваше се, че в града, за който си мислеше, че толкова добре познава, няма на кого другото да се довери. — Ще ѝ се обадя и ще уредя това. Внимавай с нея — все още е много слаба.

— Щеше да е мъртва, ако не е била Клеър — съвсем внимателно, с премерени движения, той остави чашата с кафето. — Страхувам се за нея, Кем. Много съм загрижен. Ако този Ърни принадлежи към някоя секта и наистина е увлечен по нея...

— Няма да може да се доближи до нея — спокойните овладявани думи бяха в пълна противоположност с пламналия му поглед. — Разчитай на това.

— Ще разчитам — побутна чашата си и се наведе по-близо. — Тя е най-важният човек в живота ми и след като си замина, ще я поверя на теб. Надявам се, че ти по-добре ще се грижиш за нея.

Пръстите на Ърни трепереха, докато държеше тънката хартийка. Беше я намерил на огледалото на колата след края на смяната в Амоко. Най-после всичко си беше на мястото.

„31 май, 10 часа. Южния край на Допърската гора.
Ела сам.“

„Довечера“, само това успя да си помисли. Довечера ще види, ще разбере и ще приеме. Сгъна бележката и я напъха в задния джоб на дънките си. Докато подкарваше колата, ръцете му продължаваха да треперят. Кракът му беше неуверен, когато натисна газта.

По пътя към къщи нервността му премина в хладна и добре овладяна възбуда. Вече нямаше да бъде само наблюдател, нямаше да се задоволява само с шпионирането през телескопа. Щеше да принадлежи към тях.

Сали го видя, че пристига, и излезе от колата си още преди Ърни да е свил по наклона към тяхната къща. Щастливата ѝ усмивка помръкна веднага щом го погледна. Очите му бяха мрачни и студени.

— Здравсти... Минах насам и си помислих, че мога да дойда.
— Имам си работа.
— Добре. И без това не мога да остана. Трябва да ходя при баба ми — нали знаеш, неделна вечеря.
— Ами, давай — тръгна да влиза Ърни.
— Ърни — затича се след него Сали. — Исках само да те питам отново за партито. Джош се натиска да ходя с него, но аз...
— Върви с него — изблъска ръката ѝ той. — Престани да се влачиш след мен.
— Защо си такъв? — очите ѝ се напълниха със сълзи.
Ърни видя сълзите и изпита някакво угризения, което бързо потисна.
— Какъв съм?
— Държиш се грубо с мен. Мислех, че ме харесваш. Даже нещо повече. Каза, че...
— Нищо не съм казвал — това беше самата истина. — Просто направих това, което ти се искаше да направиш.
— Нямах да ти позволя... Никога нямах да направя с теб това, ако не мислех, че ме обичаш.
— Да те обичам? Как ли не? Ти си само една от всички уличници — тя пребледня и се свлече на тревата, ридаейки. Една част от него беше смутена. Но друга част, тази, над която той съсредоточи вниманието си, я наблюдаваше с преднамерено безразличие. — Разкарай се от тук, чу ли!
— Но аз те обичам.
Нещо отново трепна в него, но той отново го потисна. Посегна да я издърпа, но в този момент се зададе Кем — ръцете му се отпуснаха и той остана така.
— Проблем ли има?
— Аз не — отвърна Ърни.
След като измери с поглед момчето, Кем сведе очи към Сали.
— Ей, сладурано. Направи ли ти нещо?
— Каза, че не му пука за мен. За нищо не му пука.
— Значи не заслужава да плачеш за него — той внимателно ѝ подаде ръка. — Ела, стани. Искаш ли да те закарам у вас?
— Не искам да си ходя у нас. Искам да умра.

Кем вдигна поглед и с известно облекчение забеляза, че Клеър пресича улицата.

— Много си млада, за да умираш — потупа я той по рамото.

— Какво става? — премести поглед от единия към другия Клеър.
— Видях те, че пристигаш.

— Сали е много разстроена. Защо не я заведеш у вас и... — Кем направи неопределен жест.

— Разбира се. Ела, Сали — Клеър обви кръста ѝ с ръка и ѝ помогна да стане. — Ела да отидем у дома и да се освободим от мъжете.

Хвърли последен поглед към Кем и поведе хлипащото момиче през улицата.

— Голям подвиг, шампионе — обърна се той към Ърни.

За изненада и на двамата той се изчерви.

— Вижте, нищо не съм направил. Тя ми се натискаше. Не съм я карал да идва. Не е противозаконно да кажеш на една глупачка да се разкара.

— Тук си прав. Вашите у дома ли са?

— Защо?

— Защото искам да ти задам няколко въпроса. Може би ще искаш да са с теб.

— Нямам нужда от тях.

— Както искаш — небрежно отговори Кем. — В къщата ли предпочиташ да говорим, или направо тук?

Ърни отметна глава с предизвикателен жест и косата му се разпиля назад.

— Тук.

— Интересно бижу — посегна да пипне пентаграмата, но Ърни я скри в ръка.

— Е, и?

— Това е сатанински символ.

Ърни се усмихна цинично.

— Без майтап?

— Да не си поклонник на дявола, Ърни?

Момчето продължаваше да се усмихва и да поглажда пентаграмата.

— Правото на избор на религия не беше ли записано в Хартата за правата на човека?

— Да. Точно така е, разбира се. Освен ако хората се отдават на религии, които нарушават законите.

— Не е противозаконно да се носи пентаграма.

Някой от съседите включи косачката. Двигателят се задави два пъти и после равномерно забръмча.

— Къде беше миналия понеделник през нощта между един и четири?

Коремът го присви, но погледът му остана спокоен.

— В леглото, както и всички останали в тоя заспал град.

— Пробвал ли си се в жертвоприношения на животни, Ърни?

— Не мога да се похваля.

— Можеш ли да ми кажеш къде беше миналия вторник вечерта около десет и половина — единайсет?

— Да — с усмивка погледна към покрива на къщата Ърни. — Бях ей там горе и се забавлявах със Сали Симънс. Предполагам, че сме свършили към единайсет. Тя си тръгна, а майка ми и баща ми се върнаха от пицарията към единайсет и половина.

— Ти си един долен малък кучи син.

— И това не е противозаконно.

— Не, не е — Кем се изкачи с едно стъпало по-нагоре, за да застане по-близо до него. Челото на момчето беше леко изпотено и Кем остана доволен, като го забеляза. — Най обичам да размазвам такива гадини като теб и още не съм загубил навиците си. Само една погрешна стъпка, нещастно копеле, и ще ти изпия кръвчицата, без да ми мигне окото.

— Това заплаха ли е?

— Точно така. Ако алибито ти се разминава и с пет минути, ще си поговорим пак в канцеларията. Най-добре е да измислиш нещо и за вторник вечерта — хвана в ръка пентаграмата на врата му. — Стой настрана от Клеър. Стой далеч от нея. Ако не ме послушаш, няма бог — нито на небето нито под земята, който може да те спаси от мен.

Стиснал юмруци, Ърни го наблюдаваше как се отдалечава. Щеше да получи много повече от това. След тази нощ, той щеше да има всичко, което пожелае.

— Мислех, че ме обича — продължаваше да хълца Сали над чашата, която ѝ бе наляла Клеър, — но него изобщо не го е грижа. Никога не ме е обичал, само... Такива ужасни неща ми наговори.

— Понякога хората си наговарят ужасни неща, когато се карат, за който по-късно съжаляват.

— Не беше така — Сали взе нова кърпа. — Не се карахме. Той дори не беше ядосан — беше напълно безразличен. Погледна ме сякаш... сякаш съм някакъв навлек. Каза, че... че съм уличница.

— О, милата ми — хвана ръката ѝ Клеър и реши, че трябва да си поговори с Ърни при първа възможност. — Знам, че това много те е наранило.

— Сигурно наистина съм такава, щом го направих с него — покри лицето си със смачканата кърпа Сали. — Той ми беше първият — наистина първият.

— Съжалявам — почти готова и тя да се разплаче, Клеър прегърна момичето. — Искан ми се да ти кажа, че това, което той е казал, няма никакво значение, но знам, че за теб е важно. И за известно време ще е така. Това, че си спала с Ърни, не значи, че си уличница. Просто си като всички човешки същества.

— Аз го обичах.

„Ето че вече употребяваме минало време“, помисли си Клеър, доволна, че сърцето на тийнейджърите толкова лесно реагира на промените.

— Знам, че действително си го вярвала. Но когато се влюбиш истински, ще разбереш каква е разликата.

Сали поклати глава.

— Не искам никога да помисля за друго момче. Не искам никога някой пак да ме нарани като него.

— Знам какво изпитваш — всъщност всички жени го знаеха. — Проблемът е в това, че пак ще обикнеш — хвана Сали за раменете. Лицето ѝ беше зацапано от сълзите. Очите ѝ бяха подпухнали и зачервени. „А е толкова млада“, помисли си Клеър. Взе чиста кърпа и внимателно попи сълзите. — Мисля, че е по-добре да ти кажа нещо. Нещо, което всяка жена трябва да знае за мъжете.

Сали подсмръкна.

— Какво?

— Те са магарета.

С измъчена усмивка момичето избърса сълзите си.

— Наистина — настояваше Клеър. — После остаряват и стават стари магарета. Номерът е да не попадаш на онзи, дето ще те накара въпреки това да се влюбиш в него. В противен случай изведнъж се оказваш омъжена за цели петдесет или шейсет години, преди да разбереш, че са те измамили.

Сали е усмихна тъкмо когато Анджи влезе през вратата.

— О, извинявайте — забеляза обляното ѝ в сълзи лице и понечи да се върне.

— Няма нищо — покани я да влезе Клеър. — Анджи, това е Сали и тъкмо си говорехме колко приятно място ще е светът без мъжете.

— Това се разбира от само себе си. Освен за секс и да убиват хлебарки, никаква друга полза няма от тях.

— И за паркиране на паркинг — вметна Клеър, доволна, че Сали отново се усмихва.

— И за ремонт на коли — разтри бузите си с ръце момичето. — Баща ми много го бива за ремонт на коли.

— Вярно е — замисли се за момент Клеър, — но жената винаги може да си купи ръководство.

Сали въздъхна и прокара пръсти по чашата.

— Чувствам се адски глупаво, че се държах така.

— Няма защо.

Тя преглътна и заби поглед в масата.

— Не мога да кажа на майка ми какво съм направила с Ърни.

— Мислиш ли, че ще се ядоса? — попита Клеър.

Сали поклати глава.

— Не знам. С нея наистина е много лесно да се говори. Обсъждали сме всичко. Нали разбирате. Тя естествено не очаква, че ще остана девствена завинаги, но... Не мога да кажа за това, което съм направила с Ърни.

— Ти ще трябва да решиш — чу как Кем свива по алеята. — Ето пристигна и шериф Рафърти.

— О! — покри лицето си Сали. — Не искам да ме вижда така. Изглеждам ужасно.

— Ела да се измиеш — предложи Анджи. — Малко червило и капки за очи и работата ще се оправи.

Втурна се навън точно когато Кем влизаше.

— Къде е Сали?

— Оправя се, за да не я виждаш с червени очи и протекъл нос. Говори ли си Ърни?

— Да, поговорих си с него.

— Не знам какво му става, за да наприказва такива неща на Сали, но много ми се иска лично да разменя няколко думи с него.

— Стой настрана от него — хвана я за брадичката той. — Държа на това.

— Я чакай малко...

— Не, аз не те моля, аз ти нареждам. Докато не се убедя, че е чист, стой далеч от него.

— Чист? За какво говориш?

— Защо, по дяволите, не си ми казала за котката?

— Котката? — Клеър леко се отдръпна. — Какво общо има тя тук?

— Може да има много общо с цялата история. Не бягай от мен, Щека.

— Не бягам — но всъщност беше така. — Не съм го направила нарочно — добави. — Има някои неща, с които сама трябва да се справя. Окей?

— Не, не е окей — отново я хвана за брадичката и за момент я погледна внимателно, после отпусна ръка. — Но засега ще оставим това. Трябва да говоря със Сали — изруга наум, защото знаеше, че колкото повече я притиска, толкова повече Клеър се стреми да се отдръпне. Вече виждаше как между веждите ѝ се очертава онази лека упорита линия, виждаше как челюстите ѝ се стягат. — Щека... — хвана ръцете ѝ в своите. — Важно е. Иначе нямаше да те моля.

— Каза, че не ме молиш, а ми нареждаш.

— Окей — усмихна се леко той. — Нямаше да ти нареждам, ако не беше важно.

— Може би ще изпитвам по-малко желание да те пратя по дяволите, ако се опиташ да ми обясниш.

Кем я щипна по носа.

— Веднага щом мога, ще го направя — обърна се, защото Сали отново се появи в кухнята.

— Предполагам, че искате да говорите с мен — каза тя и склучи ръце.

Кем се изправи и ѝ предложи стол.

— Как се чувстваш?

Момичето заби поглед в краката си, после погледна към масата.

— Притеснявам се.

— Недей — той ѝ се усмихна толкова мило, че тя едва се сдържа да не заплаче отново. — Веднъж се сбих със Сюзи Нигли на масата в закувалнята на Марта.

— Сюзи Нигли? — зачуди се Сали.

— Сега е Сю Найт.

— Мисис Найт? — Сали най-сетне вдигна поглед от масата и погледна Кем, като се опитваше да си представи строгата си учителка по английски до шерифа. — Да не би вие да сте... с мисис Найт?

— Когато беше само на шестнайсет. Та тя така ме удари, че направо ме събори от стола. Това наистина беше за притеснение.

Сали се засмя и сълзите ѝ пресъхнаха.

— Мисис Найт ви е ударила? Сериозно?

— Недей да го разправяш много. Надявам се, че хората вече са забравили.

— Не, не са — обади се Клеър, докато ставаше. — Просто му е по-леко да си мисли така. Да ви оставя ли сами?

— Може ли... — Сали отново прехапа устни. — Може ли да остане? Вече ѝ казах и... може ли?

— Разбира се — Кем погледна към Клеър и ѝ кимна. — Трябва да ти задам няколко въпроса. Отдавна ли познаваш Ърни?

— Още от средното училище.

— Той разбира ли се с другите?

Това не бяха точно въпросите, които Сали очакваше и затова сбърчи чело.

— Ами, не се бие или нещо такова. Този път... — погледна към Клеър. — Този път вината наистина си беше моя. Сама дойдох и май му направих сцена, защото исках и той да изпитва към мен същото, което и аз изпитвах... мислех, че изпитвам — поправи се тя — към

него. Не искам да му създавам неприятности, шерифе. Той не заслужава.

— Добре казано — промърмори Клеър и поздрави Сали с чашата с диетична кола.

— Няма да има неприятности — засега. — С кого се движи?

— С никой специално.

— Не сядат ли с някоя определена групичка в стола?

— Не, обикновено седи сам.

— Нали идва с кола на училище?

— Да.

— Никога ли не вози някого със себе си?

— Никога не съм го виждала да вози някого — Сега Сали разбираше, че това наистина е странно. Децата винаги се тъпчеха в колите си. Но никой никога не се качваше при Ърни.

Това не беше отговорът, който Кем искаше да чуе. Ако Ърни имаше пръст в това, което ставаше в Емитсбъро, той не е действал сам.

— През последните седмици ти доста често си била с него.

Горещината започна да я залива от врата и нагоре към страните ѝ.

— Мистър Атертън ни раздели по двойки, за да работим върху проекта по химия. Ние с Ърни бяхме партньори.

— За какво ти говореше?

Сали вдигна рамене.

— Не говори много — Сали отново си даде сметка, че Ърни не говореше като Джош — за училището, за спорт, за кино. Оставяше я само тя да приказва и после я водеше горе в спалнята си.

— Говорехте ли понякога за това, което става, като например убийството на Биф Стоки?

— Сигурно сме говорили нещо. Спомням си, че Ърни каза, че Биф бил глупак — червенината ѝ стана огнена. — О, извинявайте.

— Няма нищо. Не каза ли нещо друго? — смутена до припадък, тя поклати глава. — Не те ли разпитваше за онази вечер, когато с Джош бяхте в гробището?

— Не. Но Джош и без това разправяше на всички и продължи да дрънка наляво и дясно, докато стана направо досаден. Джош не се отказва лесно, да знаете — надяваше се, че той все още иска да отиде с нея на партито.

— Сали, беше ли с Ърни миналия понеделник вечерта?

— Миналия понеделник? — погледна с благодарност Клеър, която отново напълни чашата ѝ с пепси. — Не, всеки понеделник гледам бебето на Дженкинс.

— И Ърни не е идвал при теб, нито пък ти си ходила след това у тях?

— Не. Семейство Дженкинс живеят точно до нас и ако съм с момче, майка ми направо ще се вбеси. Те обикновено не се връщат преди единайсет.

— Ами във вторник?

— Вторник ли? — отвърна поглед тя и хвана чашата си.

— Беше ли с Ърни във вторник вечерта?

Сали кимна и остави чашата, без да е пила.

— Трябваше да бъда у Луиз и да учим, но аз отидох у Ърни. Родителите му работят вечер.

— Знам. Можеш ли да ми кажеш по кое време отиде и кога си тръгна?

— Тръгнах от Луиз малко преди десет и след няколко минути трябва да съм стигнала. Когато си тръгнах, минаваше единайсет.

— Сигурна ли си?

— Да, защото трябва да съм си вкъщи в единайсет, а вече беше почти и половина, когато пристигнах, и баща ми беше ядосан.

— Окей — „Малкият хитрец не може да бъде едновременно на две места“, помисли си Кем. Но не искаше да се откаже толкова лесно.

— Виждала ли си медальона, който Ърни носи?

— Разбира се. Той обикновено го носи под блузата, но... — много късно осъзна какво означава това и отново сведе поглед към масата.

— Имат ли и други деца такива?

— Не. Не мисля. Никой не си пада по такива работи.

— Какви работи?

— Нали знаете — сатанизъм и тем подобни.

Кем усети как Клеър става по-напрегната, но съсредоточи вниманието си върху Сали.

— Но Ърни се интересува?

— Така мисля. Носи пентаграмата и има черни свещи в стаята. Обича да ги пали и да слуша хеви метъл.

— Питала ли си го някога за това?

— Веднъж го попитах защо се занимава с тези неща, но той се усмихна и каза, че това е само игра. Обаче... мисля, че за него не беше игра. Казах му, че съм виждала по телевизията как такива убиват хора, дори бебета, и той ми каза, че съм много наивна и че това е само начин обществото да отрече нещо, което не разбира.

— Казвал ли ти е още нещо по този въпрос?

— Не си спомням.

— Ако си спомниш, ще дойдеш ли да ми кажеш?

— Добре.

— Искаш ли да те закарам у вас?

— Не, сега съм добре — Сали прехапа устни. — Ще кажете ли на нашите?

— Ако се наложи да говоря нещо с тях, първо ще кажа на теб.

— Благодаря — усмихна му се тя и се обърна към Клеър. — Вие с Анджи бяхте наистина страхотни.

— Трябва да се подкрепяме.

Сали кимна и се изправи.

— Аз... а, Ърни има в стаята си телескоп — изведнъж изтърси тя. — Веднъж, когато ме остави за малко сама, погледнах през него. Беше насочен право във вашата спалня. — Отново се изчерви цялата. — Помислих, че трябва да знаете.

Клеър с усилие успя да остане спокойна.

— Благодаря ти.

— До скоро.

— Идвай винаги, когато поискаш — щом момичето излезе, Клеър въздъхна дълбоко. — Май ще е по-добре да пускам щорите!

— Малък мръсник!

Клеър го хвана за ръката, преди Кем да успее да стане.

— Какво ще направиш, ще го набиеш ли? Не само че си два пъти по-голям от него и двойно по-висок, но носиш и значка, която не ти позволява да го направиш.

— Ще я махна.

— Не, няма. Ако не друго, поне това, което разказа тая красавица Сали, ме убеди в това, което искаше. Ще стоя далече от него — наведе се напред, хвана лицето му с две ръце и го целуна. — И все пак оценявам намеренията ти.

— Започни да се заключваш.

— Той няма да... — спря се тя, забелязвайки гнева в очите му. — Добре. Ще ми кажеш ли сега какво целиш с тези въпроси към Сали?

— Липсва пръстта от гроба, извършено е нещо като ритуално убийство и е нападната Лиза Макдоналд. Освен това е обезглавена котка пред задната ти врата.

— Нали не мислиш сериозно, че някакво нещастно хлапе се е отдало на сатанински блудства.

— Не, не мисля, но трябва да започна отнякъде.

Клеър неспокойно се изправи и тръгна към прозореца. По дяволите — люляците цъфтяха, под стряхата имаше гнездо на скорци, а тревата трябва да се окоси. Ето как трябва да изглеждат нещата. Не можеше да приеме, че под спокойната повърхност има нещо гнило.

Но си спомни за книгите на нощното си шкафче. В един ужасен миг отново видя баща си, размазан върху терасата — разкъсан, окървавен, бездиханен.

Потърка очи с ръка, сякаш да изтрие тази картина.

— Това е абсурдно. Следващото, което ще ми кажеш, сигурно ще бъде, че дамският клуб на Емитсбъро всъщност е сборище на вещици, които се срещат всеки месец при пълнолуние.

Кем я хвана за раменете и я обърна към себе си.

— Казвам ти, че в града има нещо нередно. Ще го открия и ще го изкореня. Засега Ърни Бътс е единствената ми следа.

Отново си спомни за книгите на баща ѝ. На нейния баща. Не можеше да се реши да говори за това. Но имаше нещо друго, което можеше и да няма никаква връзка, и все пак не беше чак толкова трудно за изричане.

— Тогава нищо не си помислих — започна тя, но ѝ беше нужно малко време, за да може гласът ѝ да се успокои. — В деня, когато намери Биф и отидохме у майка ти...

Ръцете му се стегнаха около раменете ѝ.

— И какво?

— Останах с нея, след като докторът ѝ даде успокоителни. Започнах да се разхождам из къщата. В стаята, която, предполагам, е била нещо като бърлога на Биф, имаше книги. Искях да взема да чета нещо. Повечето бяха чиста порнография и разни приключения за мъже, но...

— Но?

— Намерих екземпляр от „Сатанинска библия“.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ПЪРВА

Джейн Стоки прекарваше дните в чистене и опаковане. След като събираше яйцата и се погрижеше за добитъка, тя се заемаше с някоя стая от къщата. Повечето неща щяха да се продадат на търг. Боб Мийз вече беше идвал да ѝ предложи да купи махагоновата гарнитура от трапезарията, която беше останала от баба ѝ. Голямата и малката масичка за сервиране, китайския бюфет, разтегателната маса, предназначена за голямо семейство с много деца, запазеният комплект столове — всички те някога имаха значение за нея. С годините лакът беше потъмнял и повърхностите не бяха вече толкова лъскави, но някога гарнитурата в трапезарията беше нейната гордост и радост. Както и обект на кавги между нея и Биф.

Той искаше да я продаде. Но това беше едно от малкото неща, за които се беше осмелила да му се противопостави.

Сега желанието му щеше да се изпълни.

В Тенеси нямаше да има място за тежки, стари мебели. Сестра ѝ също нямаше да я иска. Кем си имаше своя, а Джейн нямаше дъщеря, на която да прехвърли тази семейна реликва. След нея всичко ще приключи.

Сега не мислеше за това. Не си позволяваше.

Щеше да е много скъпо да я превози на юг или пък да я даде някъде за съхранение. Истината беше, че вече не държеше на нея — когато беше останала сама.

Изваждаше едно по едно чекмеджетата, като разпределяше бельото — в един кашон за продажба, а в друг за ползване. Ето покривката за маса от дамаска на майка ѝ с петното от боровинков сок, останало от един „Ден на благодарността“ преди много години, което не можа да изпере. Дантелената покривка, която беше сватбен подарък от лелята на Майк — Лорета. Някога Джейн я колосваше и гледаше с такава любов, а сега беше размъкната и непотребна. Тук бяха и покривките с красивите букви „Р“ в ъглите, които сама беше избродирала.

Реши да ги вземе със себе си.

От белъото се прехвърли към стъклените съдове — свещници, бонбониери и единични чаши за шампанско, преживели трийсет години.

Щом напълни един кашон, започна следващия и все си мислеше колко неща се натрупват за един трийсетгодишен живот. С умели движения загъваше във вестници частици от живота си, които други хора щяха да отнесат и да докосват. Тук беше и големият поднос, който майка ѝ купи от пътуващия търговец с червени като морков коси и лъскава усмивка. Той беше казал, че ще могат да го използват цял живот, но майка ѝ го купи заради красивите розови цветя по краищата.

Докато го огъваше, върху вестника капна една сълза.

Не можеше да го вземе със себе си. Не можеше. Какво щеше да прави сама жена с толкова неща? И после, всеки път, когато ги мие или бърше, ще си спомня, че вече си няма никого, за когото да се грижи.

Ще си купи някакви нови чинии като тези, които видя в каталога на Дж. С. Пени. Нямахше смисъл да пълни шкафовете и килерите с неща, които не ѝ бяха нужни. Дори не можеше да си спомни какво я бе накарало да ги запази толкова време. Биф ѝ наричаше събирачи на прах. И имаше право. Джейн прекарваше часове да бърше прахта от тях.

Загъна малко котенце от китайски порцелан и гузно го пусна в кашона с нещата, които щеше да вземе със себе си.

Когато на вратата се почука, тя трепна. Преди да отвори, оправи престилката си и приглади косите си. Искрено се надяваше, че не е пак Мин Атертън, която идваше да рови из къщата под предлог, че е загрижена приятелка и съседка.

При тази мисъл Джейн почти се засмя. Мин си беше досадна интригантка, откакто беше проговорила. Ако не се беше омъжила за Джеймс, никой нямаше да си губи времето с нея. Обзе я чувство на съжаление и завист. Мин може и да беше досадна като прашинка в окото, от която не можеш да се отървеш, но си имаше съпруг.

Джейн отвори вратата и видя сина си.

— Мамо — Кем не помнеше по-приятен момент в живота си. — Трябва да говоря с теб.

— Заета съм, Кемърън — страхуваше се, че е дошъл да говорят за фермата. Очакваше, че ще протестира, задето я продава. Но той не

каза нищо. — Продажбата е след три седмици и трябва да опаковам цялата покъщнина.

— Бързаш да се изнесеш, а? — Кем задържа вратата с ръка и се прокле за това. — Трябва да говоря с теб. Става въпрос за Биф.

— Биф? — пръстите ѝ заиграха по копчетата на блузата. — Откри ли нещо? Разбра ли кой го е убил?

— Трябва да говоря с теб — повтори той. — Ще ме пуснеш ли да вляза?

Джейн отстъпи назад. Кем забеляза, че вече е започнала с всекидневната. Беше останал само диванът, телевизорът и малка маса с лампа. По избелелите тапети се забелязваха петна, там, където е имало картини, а по пода личаха избледнели линии от килимите и пътеките.

Искаше му се да я разтърси, да ѝ извика и да я помоли да размисли. Това, което опаковаше, беше част от живота ѝ. Но не беше тук като неин син. Тя не искаше.

— Защо не седнеш? — посочи той към дивана и зачака. — Трябва да ти задам няколко въпроса.

— Вече ти казах всичко, което знам.

— Наистина ли? — той не седна. — Защо не ми каза за заниманията на Биф?

— Занимания? — лицето ѝ стана безизразно. — Не те разбирам.

— От какво друго се интересуваше, освен от пиене?

Устните ѝ здраво се стиснаха.

— Не искам да говориш лошо за него в дома му.

— Тук никога не е било негов дом, но да оставим това. С какво се занимаваше?

— Работеше във фермата.

„Как не!“, помисли си Кем, но отмина това.

— Исках да кажа през свободното си време.

— Обичаше да гледа телевизия — затършува из паметта си да си спомни нещо за мъжа, с когото беше живяла повече от двацет години. — Обичаше да ходи на лов. Никога не пропускаше да убие поне една сърна през сезона.

„Или две“, помисли си Кем. Изчистваше ги в гората и после все успяваше да заобиколи проверката на пазара и да продаде месото.

— Четеше ли?

Джейн смутено премигна.

— Малко.

— Какви неща четеше?

Спомни си списанията, които намери и изгори в бараката.

— Ами разни неща, каквито четат мъжете.

— Ами религията?

— Религията? Той нямаше религия. Мисля, че беше отгледан като методист, но винаги казваше, че църквата е губене на един час ценно време всяка седмица.

— Колко пъти седмично излизаше?

— Не знам — намръщи се тя. — Не виждам какво общо има това с убийството.

— Имаше ли някаква специална вечер, в която винаги да излиза?

— Не съм го следила. Не беше моя работа.

— Ами чия работа беше? С кого излизаше?

— С разни хора — сърцето ѝ заби много силно, но Джейн все още не разбираше от какво толкова се страхува. — Повечето пъти излизаше сам и се срещаше с Лес Гледхил, Оскар Руди, Скунк Хагърти или някой от останалите. Понякога играеха покер или отиваха в кръчмата на Клайд — *понякога ходеше и във Фредерик и посещаваше проститутки*, но това Джейн не изрече на глас. — Мъжът има право да се отпусне.

— Отпускат ли се е някога с наркотици?

Лицето ѝ пламна, а после отново пребледня.

— Нямахте да допусна такива мръсотии в къщата си.

— Трябва да огледам стаята му.

Този пък лицето ѝ стана яркочервено.

— Няма такива неща. Няма. Идваш тук. Идваш тук, след като човекът е мъртъв и не може да се защити, и се опитваш да ми разправяш, че бил някакъв наркоман. Защо не си навън да търсиш кой го е убил, вместо да ми подхвърляш разни мръсотии?

— Търся този, който го е убил. Сега обаче трябва да погледна нещата му. Мога да го направя така, а мога и да взема прокурорско разрешение. Ти избирай.

Джейн бавно се изправи.

— Ще го направиш ли?

— Да.

— Ти не си момчето, което отгледах — потрепери гласа ѝ.

— Не, сигурно не съм. Искам да дойдеш с мен. Ако намеря нещо, искам да видиш къде е и как съм го открил.

— Свърши, каквото трябва, и после не те искам да се връщаш тук.

— Няма за какво да се връщам.

Джейн тръгна сковано нагоре по стълбата и Кем я последва.

Остана доволен, че още не е почнала да разтребва тук. Беше точно както Клеър му го описа — разхвърляно, прашно и вонящо на киснала бира.

— Обзалагам се, че не си влизала често тук.

— Това беше стаята на Биф. Мъжът има право на свое местенце.

Но прахът я притесняваше почти колкото струпаните по пода списания.

Кем започна от единия ъгъл. Работеше мълчаливо и систематично. В едно от чекмеджетата, сред гилзите от патрони и кибритите, намери кесийка от тютюн, пълна с около трийсетина грама стрита трева.

Погледна към майка си.

— Това е тютюн.

— Не — той ѝ го подаде. — Марихуана е.

Джейн усети бързо тъпо пробождане в стомаха.

— Тютюн е — настоя отново. — Не виждаш ли, че е написано на пакетчето.

— Няма нужда да те убеждавам. Ще го изпратя в лабораторията.

— Това не доказва нищо — започна да навива и развива краищата на престилката си. — Някой му го е дал на шега. Сигурно дори не е знаел какво е. Как е можел да разбере?

Кем остави пакетчето и продължи търсенето. В издълбаната поставка за препарираната катеричка откри две шишенца с кокаин.

— Какво? — вдигна ръце към устните си Джейн. — Какво е това?

Той отвори едното шишенце, навлажни пръста си и го поднесе към езика си.

— Кокаин.

— О, не! Господи, не! Това е някаква грешка.

— Седни. Хайде мамо, ела да седнеш — заведе я до стола той. Част от него искаше да я прегърне и да ѝ каже да забрави, да изтрие

всичко това от съзнанието си. Но другата част искаше да изкрещи злорадо: „Нали ти казах какъв е. Нали ти казах.“ — Искам сега да помислиш и да ми кажеш кой идваше тук. Кой се качваше при Биф?

— Никой — Джейн с ужас погледна шишенцата, които Кем все още държеше в ръка, и после се извърна. Не разбираше за какво са наркотиците, освен онези, които Док Кремптън ѝ даваше заради стомашните възпаления или артритните болки. Обаче се страхуваше от тях. — Не пускаше никого тук. Когато се събираха да играят покер, най-напред заключваше вратата. Казваше, че не иска момчетата да се ровят в нещата му. Винаги стоеше тук сам.

— Добре — Кем направи опит и леко стисна ръката ѝ, но не последва реакция. — Трябва да продължи огледа.

— Какво ще промени това? — отрони тя.

Съпругът ѝ, ѝ беше изневерил. Не само с други жени — Джейн можеше да разбере за жените, особено за тези, на които се плащаше. Но той ѝ беше изневерил с тези малки шишенца прах. Това тя никога нямаше да може да разбере.

Кем откри още няколко скрити пакетчета. Всички бяха в малки дози, явно за собствена употреба, а не за продан.

— Виждала ли си някога Биф да има много пари в брой?

— Никога не сме имали пари — уморено отвърна тя. — Знаеш добре.

— Как успя да плати началната вноска за кадилака?

— Не знам. Никога не задавах въпроси.

Кем започна да преглежда списанията и книгите по лавиците и откри множество, които се отнасяха за сатанизма, практикуването на култове и ритуалните жертвоприношения. Две от тях бяха чисто порнографски с явно студийни снимки, на които бяха изобразени голи жени, измъчвани от мъже с маски. Но останалите бяха сериозни книги върху сатанинското учение.

Като отдели най-отвратителните, Кем занесе останалите при стола на Джейн.

— Какво знаеш за тези неща?

С изцъклени от ужас очи тя се взираше в заглавията. Католическото ѝ възпитание се пробуди и я сграбчи за гърлото.

— Какви са? Какво правят тук? Как са попаднали в къщата ми?

— На Биф са. Трябва да ми кажеш дали знаеш нещо повече за това.

— Не — вдигна ръце и ги кръстоса върху гърдите си, уплашена, че може да ги докосне. Това беше още по-лошо и от наркотиците. — Никога не съм ги виждала. Не искам да ги гледам. Махни ги!

— Виждаш ли това — посочи ѝ той пентаграмата, нарисувана върху корицата на една книга. — Биф имаше ли такова нещо?

— Какво е това?

— Имаше ли?

— Не знам — но си спомни за нещата, които откри в бараката. — Какво означава това?

— Това означава, че Биф е участвал в нещо. Може би заради това е бил убит.

Джейн протегна ръце, за да го отблъсне, но не събра сили да се изправи.

— Беше добър човек — настоя отново. — Не беше голям черковник, но не би богохулствал така. Опитваш се да го изкараш някакво чудовище.

— За Бога, отвори си очите! — едва не изпрати книгите в лицето ѝ. — Ето каква е била представата му за приятно прекарване — грабна една от другите книги и я разтвори. Имаше голяма цветна снимка. — И мисля, че не само е чел. Разбираш ли? Не вярвам само да си стоял тук да смърка кокаин и да зяпа мръсни снимки. Мисля, че е ходил навън сам да прави такива неща.

— Спри! Спри! Не искам да слушам!

Хвана я и я разтърси, но вече не изпитваше желание да злорадства.

— Защо го защитаваш? Ти никога не си била щастлива с него, нито за миг през целия си живот. Беше гаден, садистичен кучи син. Съсипа фермата, съсипа теб и вложи цялата си проклетия, да съсипе и мен.

— Той се грижеше за мен.

— Направи от теб старица. Уплашена и смачкана стара жена. Дори и да не го мразех за друго, мразя го заради това, което направи с теб.

Тя вече не се опитваше да изглежда невъзмутима. Отвори уста, но думите не излизаха.

— Ти се смееше — в отчаяния му и гневен глас се прокрадна молба. — По дяволите, ти се интересувахте от нещата около себе си, грижеше се за себе си. Но през последните двама месеца години единственото, което си правила, е, да работиш и да се притесняваш. А когато вечер си лягала — прекалено уморена, за да те интересува нещо, той е отивал да пали черни свещи и да принася в жертва козли. Или нещо още по-лошо. Господ да ни е на помощ! Може би нещо още по-лошо.

— Не знам какво да правя — занарежда тя, като се поклащаше напред-назад. — Не знам какво да правя.

Джейн дълбоко и суеверно вярваше, че има сатана. Представяше си го като змия, която се увива в райската градина, като демон, който предизвиква и изкушава Христос, като господаря на пламтящия пъкъл. Сърцето ѝ се изпълни с леден ужас от присъствието му в дома ѝ.

Кем отново хвана ръцете ѝ. Този път тя не ги отдръпна.

— Ще ми кажеш всичко, което знаеш.

— Но аз не знам — сълзи потекоха от очите ѝ. — Кем, аз не знам. Дали е... дали е продал душата си?

— Ако приемем, че изобщо е имал такава.

— Как съм могла да живея с него двама месеца години и да не разбера?

— Сега вече може би ще си спомниш разни неща — неща, на които преди не си обръщала внимание. Или пък не си искала да обърнеш.

Здраво стиснала устни, Джейн погледна книгата, паднала разтворена на пода. Видя голата жена с петна кръв по гърдите и свещ между краката.

Тя беше дресирана добре — дресирана да бъде вярна, да не забелязва и да прощава. Но преди това имаше и друго възпитание, което сега взимаше превес и я караше да изпитва страх от гнева на Бога и то неговото наказание.

— Бараката — едва изрече. — В бараката.

— Открих разни неща и ги изгорих.

— О, Боже!

— Трябваше — гласът ѝ потрепери и се повиши. — Трябваше да ги изгоря. Не можех да позволя някой да види...

— Какво да види?

— Списанията. Същите като тези — замахна към пода тя и отново отмести поглед.

— Само тях ли изгори?

Джейн поклати глава.

— Какво друго?

Срамът — срамът направо я съсипваше.

— Свещи. Като тези на снимката. Черни свещи. А също и наметало с качулка. Миришеше... — усети как ѝ се повдига — на кръв. Имаше и снимки. Фотографии.

Кем я прегърна по-здраво.

— Фотографии на какво?

— На момичета. Две млади момичета. Едната с тъмна коса, а другата руса. Бяха голи... бяха голи, завързани на леглото в бараката. Скъсах ги и ги изгорих.

Сякаш някой заби юмрук в стомаха му.

— Изгорила си снимките?

— Трябваше — в гласа ѝ се прокраднаха истерични нотки. — Длъжна бях. Не знаех какво друго да направя. Беше толкова отвратително. Хората не биваше да разберат, че е водил тук жени и им е плащал, за да му позират за тези мръсни снимки.

— Ако видиш същите момичета на други снимки, ще ги познаеш ли?

— Не бих могла да ги забравя. Никога няма да ги забравя.

— Добре. Ще се обадя на Бъд. После ще ме заведеш.

— Хората ще разберат ли?

— Да.

Тя издърпа ръцете си от неговите, закри лицето си и се разплака:

— Хората ще разберат!

— Какво открихме, шерифе?

— Все още не знам — Кем погледна назад към къщата, където майка му стоеше на вратата и смутено кършеше ръце. — Донесе ли всичко?

— Точно както ми казахте.

— Давай да слагаме ръкавиците и да се захващаме за работа.

Нахлузиха тънките хирургически ръкавици и влязоха в бараката.

„Изгорила е дори проклетия дюшек“, помисли си Кем, докато се взираше в металната табла на леглото. Почти нищо не беше останало, освен няколко инструмента, много прах и счупени бирени бутилки. Кем клекна и се зае да разглежда от долната страна на работния тезгях.

— Знаем ли какво точно търсим? — попита Бъд.

— Ако го открием, ще ти кажа.

— Много приятен начин да си прекараме неделата — оплака се Бъд, но после свирна с уста. — Знаете ли, че довечера имам среща с Алис.

— Ами?

— Ще я вода в мексиканския ресторант и на кино.

— Работата напредва, а?

— Ами... — Бъд леко се изчерви, докато опипваше с пръсти отгоре и отдолу по металните лавици. — Заслужава го. Можете и вие да заведете Клеър някой път там. Обстановката е много приятна. Нали знаете — грънци, хартиени цветя и разни такива. Жените си падат по това.

— Ще го имам предвид.

— Мислите ли, че „Маргарита“ е подходящо питие за жена?

— Не и според Джими Бъфет.

— Кой?

— Няма значение. Опитай с „Дос Ескис“, и то само едно.

— „Дос Ескис“ — повтори на себе си Бъд, опитвайки се да го запомни. — Чудех се какво... по дяволите!

— Какво става?

— Тук нещо бодеше, почти проби ръкавицата. Една от онези обеци с остри връхчета. — Бъд я вдигна малко смутено. Всички знаеха, че Биф беше гуляйджия, но женска обещаване в бараката му за инструменти... — Предполагам, че... ами ще трябва да я сложа в пликче.

— Да. Също и това. — Кем измъкна пакетче кокаин, което беше залепено под тезгяха.

— Милостиви Боже, дали е това, което си мисля?

Очите на Бъд щяха да изскочат. Ако Кем държеше петглава жаба щеше да е по-малко смаян.

— Г-г-господи, Кем, какво ще кажеш на майка ти?

— Просто го прибери, Бъд.

— Разбира се. Да — хвана внимателно пакетчето, сякаш беше някакво ревящо бебе.

С помощта на фенерчето си, застанал на колене и лакти, Кем оглеждаше сантиметър по сантиметър пода. Сред парчетата от бирени бутилки откри малко късче матово стъкло. Вдигна го и погледна през него. От очила с диоптри. Карли Джемисън е била кривогледа. Разрови счупените стъкла и откри още две парченца.

Щом приключиха с претърсването, двамата излязоха навън на светло.

— Донесе ли снимката на онова момиче Джемисън?

— Разбира се, както ми казахте. В колата е.

— Донеси я, вземи и прах за снемане на отпечатащи.

— Ясно — лицето на Бъд моментално се проясни. Това беше нещо, което вършеше с почти религиозно благоговение, пък и толкова рядко му се удаваше случай. — Веднага ще се заема.

Кем взе снимката и се отправи към къщата, където майка му все още стоеше и чакаше. Забеляза, че изглежда стара — по-стара дори отпреди два часа.

Протегна снимката към нея.

— Това момиче ли беше на фотографиите, които намери в бараката?

Джейн прокара език по устните си и с усилие се извърна да погледне. Лицето на снимката беше красиво — младо и красиво. Бързо извърна поглед.

— Да.

— Опитай се да си спомниш времето около Великден. Виждала ли си това момиче наоколо?

— Никога не съм я виждала — Джейн се взираше над главата му към нивите. — Мъртва ли е?

— Страхувам се, че може и да е.

— Мислиш, че Биф я е убил.

— Каквото и да ѝ се е случило, той е бил замесен. Тя явно е била в бараката. Била е вързана там.

Джейн мислеше, че вече е изплакала всичките си сълзи, но сега от възпалените ѝ очи отново потекоха солени ручейчета.

— Не знаех. Кълна се в живота си, не знаех.

— Кой е идвал насам по това време? Кой е идвал при Биф?

— Кем, беше преди много седмици. Не знам. Как бих могла да си спомня? Точно преди Великден лежах от онзи грип. Помниш ли, ти ми донесе цветя.

— Да, помня.

— Биф идваше и излизаше. Като че ли веднъж се събираха да играят покер, а може и да е било след Великден — прокара ръка през разрошените си коси. — Никога не съм обръщала внимание на тези неща. Той не искаше. Какво значение може да има това сега? Отишъл е в ада. Продал е душата си и е отишъл в ада.

— Добре — усилията му бяха напразни и той го съзнаваше. — Ако си спомниш нещо, обади ми се. Не искам с никого да говориш за това.

— С кого да говоря? — унило продума тя. — И без това всички ще разберат. Така става винаги.

Кем въздъхна.

— Искаш ли да дойдеш при мен, докато... за малко?

Най-напред я разтърси изненадата, а после дойде срамът.

— Не, тук съм си добре, но е много мило от твоя страна.

— По дяволите, ти си ми майка. Не е мило. Аз те обичам.

Джейн едва го виждаше през сълзите, които я заслепяваха. Но ѝ се стори, че прилича на момчето, което тя помнеше — висок, строен и непокорен. А също и сърдит. Мислеше си, че той всъщност ѝ беше сърдит още от деня, в който баща му умря.

— И все пак ще остана. Още малко ми остава в тоя дом — тръгна към къщата, но се обърна. Събра цялата смелост, която ѝ бе останала, за да се обърне и да погледне сина си. — Когато беше на пет години, ми взе хубавия червен лак за нокти. Беше написал с едри печатни букви върху плочките в банята: „Мамо, обичам те.“ Мисля, че нищо друго, преди и след това не е било толкова важно за мен — погледна го безпомощно и безнадеждно. — Искан ми се да ти по бях казала по-рано.

Влезе вътре сама и кротко притвори врата след себе си.

Когато се върна вкъщи, Клеър го чакаше. Посрещна го на вратата, погледна го и обви ръце около него.

— Не е нужно да говорим сега — притисна се по-силно, когато той опря буза в косата ѝ. — Взех няколко пици. Ако предпочиташ да останеш сам, мога да си отида. Трябва само да ги затоплиш, щом решиш да ги опиташ.

Кем докосна устните ѝ със своите.

— Остани.

— Добре. Анджи и Жан-Пол си тръгнаха преди около час. Трябваше да се връщат в галерията и поръчаха да ти предам поздравите им.

— А Блеър?

— Реши да остане няколко дни — Клеър се отдръпна леко, за да може да го вижда. — Рафърти, изглеждаш ужасно. Защо не се накиснеш в онази твоя вълшебна вана? Аз ще ти стопля пиците и ще ти отворя бира.

— Щека — сви ръката ѝ в юмрук и я поднесе към устните си. — Ще трябва да се омъжиш за мен.

— Какво ще трябва?!

Не обърна никакво внимание на изненадата в очите ѝ.

— Харесва ми да ме посрещаш на вратата и да ми затопляш пицата.

Клеър продължи да се усмихва, вече по-спокойна.

— Човек направи едно добро дело и веднага очакват от него цял живот да продължава така.

— Засега ще съм доволен и на компания във ваната.

Усмивката ѝ стана по-широка.

— Предполагам, че бих могла да ти измия гърба.

— Ти ще измиеш моя, а аз — твоя.

— Дадено — подскочи и обви крака около кръста му. — Какво ще кажеш по-късно да стоплим пиците?

— Ще кажа, че това е добра идея.

Тръгнаха нагоре по стълбите. Слънцето започна да се спуска.

Другите също нетърпеливо очакваха залеза на слънцето.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ВТОРА

В десет и половина пицарията „Рико“ се задъхваше. Джолийн Бътс се отказа от идеята да затварят по-рано, тъй като пристигна цялото семейство Хобс, състоящо се общо от седем души. Най-малкият все още пиеше мляко от шишето, а останалите четири деца веднага се насочиха към отделението с игрите, стиснали в ръка по четвърт долар. Джолийн прие поръчката за три големи пици, зареди ги и после се върна да поръси нарязаните на кубчета гъби върху ивиците моцарела, а бръмченето и пукането на Кинг Конг нито за миг не преставаше.

В момента и на четирите маси имаше хора, а пред тях пици, достигнали до различна степен на унищожение. Върху плотовете се търкаляха смачкани хартиени салфетки. Доставчикът, който работеше при тях на половин работен ден, току-що бе заминал до пожарната по поръчка за три големи пици със сирене. Джолийн видя най-малкия от групата на Хобс, който се беше измъкнал и притискаше лепкавите си пръсти върху витринката, вперил лаком поглед в соковете и сладките неща.

Толкова народ при работно време до десет!

След няколко седмици, когато започне лятната ваканция, щяха да работят до полунощ. Децата обичаха да стоят тук, да похапват пици на дървените маси и да играят на автоматите. „Но не и нашето момче“, помисли си Джолийн и пхна пица във фурната.

Той почти винаги седеше къщи сам и слушаше записите си.

Усмихна се на съпруга си, който пренасяше два кашона към касата.

— Натоварена вечер — намигна ѝ той.

„Както повечето“, помисли си тя и започна да приготвя един голям хамбургер. Бяха постигнали голям успех с това заведение, точно както си бяха мечтали. Още когато самите те с Уил бяха тийнейджъри, започнаха да се готвят за това — да си имат свое местенце в някой хубав малък град, където децата им да растат в безопасност и щастие. „Детето ми“, поправи се Джолийн. Двата спонтанни аборта след

раждането на Ърни завинаги дръпнаха завесата над мечтата за голямо семейство.

Но всичко останало бяха постигнали.

Понякога тя се притесняваше, но Уил сигурно беше прав, че Ърни просто изживява кризисен период. От едно седемнайсетгодишно момче не може да се очаква да харесва родителите си и да прекарва времето си с тях. Когато самата тя беше на седемнайсет, най-голямото ѝ желание беше да се махне от къщи. За щастие навън беше Уил и я очакваше с пламенно нетърпение.

Знаеше, че двамата бяха по-скоро изключение. Браковете между тийнейджъри обикновено се оказваха грешка. Но на трийсет и шест и след седемнайсет години брак зад гърба си Джолийн се чувстваше доволна, сигурна и спокойна.

Това обаче не означаваше, че се радва на факта, че Ърни все още не проявява сериозен интерес към някое определено момиче. Тя и Уил може и да са били готови за съдбоносната крачка, макар и толкова млади, но не и Ърни. В известен смисъл той си беше още дете, но в друг...

Джолийн отметна дългата си кестенява плитка. За някои неща изобщо не го разбираше. Изглеждаше по-едър от баща си и много силен. Трябваше да помъдрее, преди да започне да се отнася сериозно към някое момиче или нещо друго.

На нея Сали Симънс и харесваше, харесваше свежата ѝ кожа, учтивите ѝ маниери и спретнатите дрехи. Сали можеше да окаже благотворно влияние върху Ърни, да го откъсне малко от затворения му живот. Точно това му трябваше.

Всъщност той беше добро момче. Загърна хамбургера и го подаде заедно с кутийките бира на заместник-шерифа Морган.

— На нощно дежурство ли?

— Не — усмихна ѝ се Мик. — Просто съм гладен. Никой не прави по-хубави хамбургери от вас, мисис Бътс.

— Сложих двойна доза лук.

— Точно така трябва — удоволствие беше да я наблюдава човек — с пламнало от фурната лице и бяла къса престилка, завързана над джинсите и ризата. — Как е синчето? — запита я, докато прибираще рестото в джоба си.

— Добре е.

— Другата седмица се дипломира май?

Джолийн кимна.

— Не мога да повярвам.

— Всичко хубаво.

— На вас също.

„Дипломира се“, помисли си тя и въздъхна дълбоко сред уханията на подправки, сосове и пикантни сирена. Нейното малко момченце. Колко често ѝ се бе искало да се върне пет, десет години назад и да открие момента, в който направи погрешната стъпка.

Сама се убеждаваше, че не е вярно. Ърни си беше отделна личност и така трябваше да бъде. Загледа се с малко завист в дребничката Тереза Хобс, която удряше по коляното баща си и се смееше. Вярно, че Ърни не беше склонен да проявява обичта си, нито пък да се шегува, но поне не се забъркваше в неприятности. Бележките му, макар да не бяха отлични, бяха добри. Никога не се връщаше къщи пиан или без пукната пара — както на нея ѝ се беше случвало, преди да се ожени. Вероятно просто си беше такъв — акуратен, добър и сериозен. Винаги замислен.

Много ѝ се искаше да знае за какво мисли.

Чакаше. Ърни знаеше, че е дошъл рано, но беше ужасно неспокоен, за да остане къщи. Кръвта му пулсираше толкова силно и бързо, че му се струваше, че ще избухне. Но той не разбираше, че тази нервност се дължи на страха, който беше проникнал дълбоко в него и беше вцепенил тялото му.

Имаше пълнолуние. Светлината посребряваше върховете на дърветата и блестеше над нивите. Много добре различаваше къщата на Допър в далечината. Затворена, с прибран добитък.

Спомни си последния път, когато идва тук. Прескочи оградата с въжето и ножовете, който носеше в торба за пране. Тогава не беше толкова светло и вятърът беше по-хладен.

Изобщо не го затрудни да заобиколи телетата и да завърже краката им, точно както беше виждал по филмите, които гледаха в девети клас, когато го сложиха в групата по селско стопанство. Мразеше всяка минута от тези часове, но беше запомнил филмчетата за жигосването на животните, за израждането и клането.

И все пак не знаеше, наистина не очакваше, че ще има толкова много кръв. Нито пък звуците, които издаваха, очите, които щяха да изскочат.

Отначало му прилоша, остави трупите и изтича в гората, докато в разбунтувания му стомах не остана нищо. Върна се и ги довърши. Беше доказал, че е достоен.

Да се убива не беше толкова лесно, колкото да се чете за това. Да държиш кръв в малко шишенце в чекмеджето си беше нещо различно, много по-различно от това, да я усещаш как се лее все по-гореща по ръцете ти.

Следващият път щеше да е по-лесно.

Обърса уста с опакото на ръката си. Трябваше да бъде по-лесно следващия път.

Чу шумолението на клонките и се обърна, без да съзнава, че очите му са изпълнени със страх — същият безумен страх, който беше видял в очите на телетата. Ръката му посегна към ключа на двигателя. За момент — само за момент — разумът му изкрещя да обърне, да завие обратно с колата и бързо да я подкара. Да избяга, докато още има време.

Но те излязоха от гората. Като духове или привидения. А може би като дяволи.

Бяха четирима — с наметала и маски. Ърни мъчително преглътна, когато единият се приближи и отвори вратата на колата.

— Дойдох — каза Ърни.

— Ти беше изпратен — отвърнаха му. — Няма връщане назад.

Ърни поклати глава.

— Искам да науча. Искам да принадлежа.

— Изпий това.

Подаде му чаша. С треперещи крака момчето се измъкна от колата и я пое, вдигна я към устните си и я изпи, вперил поглед в очите под маската на Бафомет.

— Ела.

Единият от мъжете се качи в колата и я подкара под една просека, докато я скри от пътя. Обградиха Ърни и навлязоха обратно в гората.

Не говореха. Мислеше си колко величествени и могъщи изглеждат, докато вървяха на призрачната светлина, а сухите листа

шумоляха под полите на мантиите им. „Като музика“, помисли си той и се усмихна. Халюциногенът проникваше във вените му и на Ърни му се стори, че започва да се носи по земята. Сякаш всички заплуваха между дърветата, дори през тях. Въздухът заприлича на вода, а водата на въздух.

Лунната светлина стана пурпурна и сред призрачната ѝ пелена той различаваше ярки цветни петна и причудливи форми. Пращането на съчките под краката им се превърна в барабанен тътен в кръвта му. Така крачеше той към съдбата си.

Бафомет се обърна и лицето му изглеждаше огромно, по-голямо и по-ярко от луната. Ърни се усмихна и си помисли, че собственото му лице също се променя. Превръща се във вълк — млад вълк, кръвожаден, силен и жесток.

Загуби представа за времето. Не го интересуваше. Искаше да отиде с тях чак в огъня на ада. Пламъците не можеха да го докоснат. Той беше един от тях. Усецаше как мощта и ликуването се надигат в него.

Когато пристигнаха при кръга, останалите ги очакваха. Бафомет се обърна към него.

— Вярваш ли в могъществото на Господаря на мрака?

— Да — погледът му беше кротък и безизразен от наркотика. Не беше нито кръвожаден, нито силен, нито жесток — лицето му изглеждаше неподвижно и уязвимо. — Аз му се покланях. Аз му принасях жертви. Аз го очаквах.

— Тази нощ ще се срещнеш с него. Съблечи се.

Ърни покорно смъкна маратонките, дънките и изхлузи през глава тениската с „Блек Сабат“, докато накрая остана само с пентаграмата на врата. Наметнаха го с мантия.

— Няма да слагаш маска. По-късно, когато станеш един от избраниците, ще си избереш какво искаш.

Гласът стигаше до слуха му плътен и внушителен, подобно на погребален марш или плоча, която са пуснали на бавни обороти.

— Учил съм — каза той. — Разбирам всичко.

— Трябва още да учиш.

Бафомет пристъпи в кръга. Другите се приближиха около него. Когато Ърни зае своето място, видя жената. Беше красива — загърнатата

в червена мантия, с разпуснати бляскави коси. Усмиваше му се. Усети как пенисът му се втвърдява и едновременно с това я позна.

Сара Хюит и преди това беше участвала в церемонията. Единственото, което трябваше да прави, беше да лежи гола върху дървения пън и да изчака няколко откачени мъже да приключат със смешните си изпълнения. Падаше голямо пеене и викане на дявола. Дявола, Мили Боже! И всичко това си беше само извинение, за да я чукаат. За двеста долара не ѝ пукаше дали искат да носят маски и да си показват един на друг голотиите. Естествено, жертвоприношението с козата беше доста гадно, но мъжете са си мъже. Във всеки случай тази вечер, изглежда, тържеството беше по-специално. Беше познала Ърни и си помисли, че той може би ще допринесе забавлението да стане по-интересно.

Момчето беше много напрегнато и сигурно щеше да свърши още преди да стигнат до приятната част. Но тя можеше отново да го оправи. В това я биваше.

Освен това сега се чувстваше по-спокойна, след като я поканиха за тази вечер. Беше допуснала грешка, като говори с Кем. Сара съзнаваше, че хората плащат за грешките си.

Камбаната удари, свещите бяха запалени и огънят лумна в огнището. Сара плъзна ръка към отвора на наметалото и го смъкна от раменете си. Остана за момент така, тъй като знаеше добре, че всички очи са вперени в нея. После тръгна под ярката лунна светлина и сама се изпъна върху дървото.

Главният жрец вдигна ръце.

— В името на сатаната, господар и повелител, призовавам тъмните сили да влеят в мен пъклената си мощ. Отворете широко вратите на ада и ми дайте всичко, което поискам. Ние се наслаждаваме на живата плът. Търсим и искаме нейните удоволствия. Чуйте имената!

Ърни потрепери, докато извикваха имената. Знаеше ги, беше ги научил. И той им се беше молил, но за първи път не беше сам. Докато ги повтаряше заедно с останалите, кръвта му потече гореща и разтопи последните останки от страха в костите му.

Чашата мина от ръка на ръка. Ърни натопи пресъхналите си устни в оскверненото вино. Пламъците в огнището сякаш се издигаха чак до небесата и лакомо пращяха. Кожата му пламна.

Гледаше главния жрец. Фигурата от скулптурата, която Клеър беше създала, напълно съвпаднаше с действителността. „Тя знае — помисли си Ърни и изпита болезнено желание. — Тя знае.“

Извадиха меча, за да повикат четиримата владетели на ада.

Усещаше могъществото като ледено острие на копие в себе си. Горещината и студа се вплетоха в чувствен танц. Ърни трепереше, докато пригласяше на другите.

— Тази нощ ти водим нов брат, Господарю. Предлагаме ти неговото сърце, неговата душа и неговото тяло. Младостта е благословена. Младостта е силна. Кръвта му ще се смеси с нашата за твоя прослава.

— Аве, сатана!

Вдигна ръка и покани Ърни в кръга.

— По свое желание ли дойде тук?

— Да.

— Приемаш ли господаря на мрака за свой властелин?

— Да.

— Заклеваш ли се, че ще пазиш неприкосновено това място. Че ще се подчиняваш на Закона?

— Кълна се.

Ърни почти не усети пробуждането върху показалеца на лявата му ръка. Като в сън го притисна към пергамента, който държаха пред него. Така се подписа с кръвта си.

— Вече се закле. Вече прибави името си към тези на малцината. Ако проговориш за това, което си видял тази нощ, езикът ти ще изсъхне и ще падне от устата ти. Сърцето ти ще се вкамени в гърдите и ще спреш да дишаш. Тази нощ ти приемаш неговия гняв и неговите удоволствия.

— Приемам ги.

Жрецът постави ръце на раменете му и отметна глава назад.

— Ние препускаме върху буйния вятър до мястото на нашите желания. Житейските наслади очакват да ги вземем. Очаква ни живот, изпълнен със страст. Ние сме мъже.

— Да бъде благословен.

— Аз съм атакуващото копие с железен връх. Жените копнеят за мен.

— Ние сме мъже.

— Изпълнен съм с чувствена радост. Кръвта ми е гореща. Членът ми е пламтящ.

— Ние сме мъже.

— В мен са се вселили всички демони — сведе глава и погледът му се впи в очите на Ърни. — Аз съм пантеон от плът.

— Привет, сатана.

Една от фигурите пристъпи напред и подаде на жреца малък кокал. Взе го и се отправи към олтара, като остави Ърни да се олюлява сам. Кокалът беше поставен изправен между краката на жената-олтар. Вдигна чашата, която стоеше между гърдите ѝ, и като я наклони, разля виното върху голото ѝ тяло.

— Земята е моя майка — влажна и плодovита блудница — започна да движи ръцете си по жената, като я стискаше и дращеше. — Чуй ни сега, велики сатана, защото ние призоваваме благословията ти над удоволствията на нашата плът.

— Подкрепи ни, господарю!

— Ние пожелаваме всичко.

— Подкрепяй ни, господарю!

— Ние вземаме, каквото искаме.

— Аве, сатана.

Докараха козата и извадиха церемониалния нож. Наркотиците и пеенето се завъртяха в главата му и Ърни се свлече на колене. Започна да се моли на Бога, от когото току-що се бе отрекъл, да не му прилошее.

Изправиха го отново на крака и дръпнаха наметалото от него. Жрецът протегна потопената си в кръв ръка и я размаза по гърдите му.

— Белязан си с церемониалната кръв. Извикай името.

Момчето се олюля, хипнотизирано от очите, които се впираха в неговите.

— Сабатан.

— Сабатан!

Жрецът се върна при олтара, като повтаряше екзалтирано името. Взе кокала и се извърна така, че и останалите да могат да застанат пред нея.

— Плът без грях — каза той.

Мантиите бяха отхвърлени и пеенето започна да се усилва.

Ърни вече нищо не чуваше, защото го избутаха към олтара. Тръсна глава, опитвайки се да проясни разсъдъка си. Тя улови в ръце твърдия му пенис и грубо започна да го опипва, докато той целия се тресеше. През силното пеене чуваше смеха ѝ — тих и подигравателен.

— Хайде, момченце. Не искаш ли да покажеш на тези пръчове какво можеш?

Тогава яростта го изпълни заедно със злобата и желанието. Проникна сам дълбоко в нея и продължи да се движи, докато видя как присмехът се заменя от наслада.

Знаеше, че го гледат, но не го беше грижа. Горещият ѝ дъх обливаше лицето му. Всичките му мускули трепереха. Песента се носеше около него, в очите му бликнаха сълзи. Той вече принадлежеше.

После, когато свърши, остана да гледа другите и усети, че отново се втвърдява. Те се изреждаха над жената — ненаситни, проникващи неудържимо в нея, хапейки плътта ѝ. Докато изливаха семето си в един и същи съд, те вече не изглеждаха величествени, а жалки, с увисналите си меса и грозните си тела под светлината на луната.

Ърни установи, че някои са доста стари. Стари и дебели и хриптяха, докато се опитваха да стигнат до кулминацията, а после рухваха. С преминаването на действието на наркотика и отшумяването на възбудата, погледът му ставаше все по-циничен. Някои дори мастурбираха на земята, твърде нетърпеливи, за да изчакат реда си. Ревяха, пияни от секс и кръв.

Плъзна насмешлив поглед над тях и срещна други очи, под маска — главата на Мендес. Голото му тяло беше стегнато и бледо и тежкият сребърен медальон висеше на гърдите му. Той не танцуваше около огъня, нито викаше срещу луната, нито се нахвърляше върху жената. Само стоеше и гледаше.

„В него има власт“, реши Ърни. В този човек беше съсредоточена властта. Позна го и разбра. Когато тръгна към него, момчето се разтрепери, че би могъл да отгатне мислите му.

— Ти постави началото.

— Да. Ритуалът... беше по-различен от това, което съм чел и учил.

— Вземаме това, което ни трябва. Добавяме, каквото изберем. Не го ли одобряваш?

Ърни се извърна назад към олтара и мъжете, които се възкачваха върху ѝ.

— Одобрявам го — и той това търсеше — свобода, ликуване. — Но плътските удоволствия са само един от пътищата.

Човекът зад маската се усмихна.

— Ще имаш и други възможности. Тази вечер е посветена на теб.

— Но аз искам да...

— Ще те върнем обратно и ще чакаш да бъдеш повикан. Ако това, което видя и направи тази нощ, бъде изречено извън това място, ти ще умреш. И семейството ти ще умре.

Обърна се и се върна при главата на олтара.

Подадоха на момчето дрехите му и му наредиха да се облече. Двама наметнати мъже го обградиха от двете страни и го съпроводиха обратно до колата му. След като измина по-малко от километър, Ърни отби, изключи двигателя и затича обратно.

„Ще взема това, което искам“, казваше си той. Ритуалът не беше приключил. Щом ще се присъедини, има право да види всичко.

Той вече принадлежеше.

Главата му бучеше и устата му беше пресъхнала, сякаш пълна с пясък. Реши, че това са последици от действието на наркотика. Щеше да внимава друг път да не пие, а само да се преструва. Не искаше сетивата му да са замъглени, а ясни. Наркотиците са за глупаците и страхливците.

Един-два пъти му се стори, че ще загуби посоката, но продължи да върви. Беше сигурен, че е разпознал някои от мъжете тази нощ и имаше намерение да направи свой таен списък. Те бяха видели лицето му. И той имаше право да види техните. Нямахте да се остави да го третират отново като дете — не и тук. Щеше да принадлежи изцяло и един ден — един ден ще стои в центъра на кръга с глава на козел. Той ще бъде този, който призовава мощта.

Усети миризмата на дим, примесен с отвратителната воня на изгорялата плът на козата. Пресече бързо потока, където Джуниър Допър преди години беше срещнал своя дявол. Ърни забави стъпките си, приведе се ниско и тръгна напред. Тук, на същото място, някога се бе скрило едно малко момиченце — макар само да не съзнаваше какво прави — и беше наблюдавало докато трае ритуалът.

Не бяха си сложили наметалата и стояха все така голи. Жената-олтар лежеше отпусната, преситена и унесена, а кожата ѝ проблясваше на лунната светлина.

— Нашата страст е утолена. Телата ни са пречистени. Разумът ни е ясен. Тайните ни помисли бяха изхвърлени чрез движенията на плътта ни. Сега сме едно цяло с нашия Господар.

— Привет, сатана.

Жрецът стоеше в центъра на кръга с разтворени крака и протегнати ръце. Главата му се отметна назад и той занарежда някакво проклятие. „Латински?“, чудеше се Ърни, облизвайки устни. На какъвто и език да беше, звучеше много по-вълнуващо, много по-внушително от английски.

— Велзевул, ела и ме изпълни с твоята ярост. Донеси злочестие на земята, защото нейната греховност е голяма — запъти се към олтара.

Сара мързеливо се повдигна на лакти.

Позна го — познаваше апетитите и тайните му.

— Ти пропусна реда си — проговори тя и отметна назад разпилените си коси. — По-добре давай, докато можеш. Двата ви часа вече изтичат.

Той силно я удари през лицето. Главата ѝ се блъсна в дървото.

— Млъкни!

Сара вдигна ръка и прокара пръсти по устните си, където бликаше кръв. В очите ѝ пламна омраза, но знаеше, че ако не се подчини, той отново ще я удари. Затова остана да лежи неподвижно и да чака. И нейният ден щеше да дойде. Господи, наистина щеше да дойде. И този щеше да плати за плесницата много повече от двеста долара.

— Погледнете блудницата — продължи той. — И тя като Ева първо съблазнява, а после предава. Между разтворените ѝ крака лежи удоволствието ни. Но преди страстта е Законът. Аз съм Пазителят на Закона. Няма спасение.

— Няма спасение!

— Наказанието на Закона е жестоко. Няма спасение.

— Няма спасение!

— Слабите са прокълнати. Тя, която изрече това, което е тайна, е осъдена. Такъв е Законът.

— Привет, сатана!

Докато я обграждаха, Сара започна да се дърпа. Уловиха я за ръцете и краката и я пристегнаха към дървото.

— Нищо не съм казала. Не съм. Никога не...

Друг удар я накара да млъкне.

— Боговете на ада искат мъст. Те са гладни. Те жадуват. Могъщите им гласове разцепват спокойствието на тишината — обърна се и хвърли в огнището нещо, от което пламъците се разгоряха и запращяха.

Пеенето започна отново — глух ропот, на чийто фон той изричаше думите си.

— Аз съм инструментът на унищожението. Аз съм пратеникът на смъртта. Агонията на предателя ще ме подкрепи. Кръвта ѝ ще утоли жаждата ми.

— Моля ви — гърчейки се ужасена, Сара се вглеждаше в мъжете, които я заобикаляха. Това не можеше да се случи. Тя ги познаваше, познаваше всички — беше им предлагала бира и секс. — Ще направя всичко, което поискате. Всичко. За Бога...

— Няма Бог, а сатана.

Когато ръцете и глезените ѝ бяха стегнати добре, мъжете се отдръпнаха. В своето скривалище зад храстите Ърни започна да се поти.

— Вижте отмъщението на Господаря — жрецът взе церемониалния нов, все още напоен с кръв. Пристъпи напред.

Сара закреця.

Виковеите ѝ продължиха дълго. Ърни притисна ръце към ушите си, за да не ги чува, но звукът изпълваше въздуха. Дори когато затвори очи, продължаваше да вижда това, което правят с нея.

Не беше жертвоприношение. Не беше принасяне в дар. Беше жестоко клане.

С притиснати към устните ръце, Ърни сляпо затича между дърветата. Но виковеите ѝ препускаха след него.

Имаше обаче едно друго същество, което не побягна. Имаше едно друго същество, което клечеше на хълбоци като животно — с блеснали и подивели очи. То гледаше, то чакаше с разтуптяно сърце и потно от страст тяло да прокълнат.

Дори след като виковете спряха, ехото им продължи да трепти в тишината. Имаше едно същество, което се поклащаше напред-назад, напред-назад в някаква гнусна пародия на полов акт, а от очите му се стичаха горещи сълзи и тялото му трептеше. Защото беше много хубаво, толкова хубаво да станеш свидетел на делото на Господаря.

То, което наблюдаваше жадно, подуши въздуха — както вълкът, който надушва кръв. Скоро полянката отново ще е празна, но кръвта ще остане. Защото сега гората беше изпълнена с безумни миризми — на смърт, на дим и на секс. Сенките скриваха клекналата в храстите фигура. Каквито и богове да покровителстваха тази поляна, те бяха отдадени на смърт и проклятие.

— Клеър, мила, успокой се — Кем я придърпа към себе си и погали косите ѝ. Тя цялата се тресеше.

— Добре съм — задиша дълбоко, за да се успокои. — Добре съм. Беше само сън.

— Това би трябвало да е по моята част — обърна лицето ѝ към светлината на прозореца и я погледна. Беше пребледняла като платно. — Трябва да е бил ужасен.

— Да. — Клеър зарови разтреперани ръце в косата си.

— Искаш ли да ми го разкажеш?

Как би могла? Как би могла да разкаже на някого?

— Не. Не, наистина всичко е наред.

— Струва ми се, че имаш нужда от малко бренди — докосна с устни челото ѝ. — Искаш ли да ти донеса?

— Предпочитам да получа прегръдка — намести се в ръцете му тя. — Колко е часът?

— Около два.

— Съжалявам, че те събудих.

— Не се притеснявай. И аз понякога имам кошмари. Искаш ли вода?

— Не.

— Топло мляко?

— Ъ-ъ.

— Горещ секс?

Леко се усмихна и погледна към него.

— Може би след малко. Харесва ми да те откривам до мен, когато се събудя — въздъхна и се отърка в рамото му. Кошмарът вече беше само бледа сянка в паметта ѝ. Кем беше истински. — Красива нощ — продума тихо.

И той като нея наблюдаваше луната през прозореца.

— Страхотна нощ за лагеруване. Може би при следващото пълнолуние ще отидем в гората и ще опънем палатка.

— Палатка?

— Естествено. Можем да слезем към реката и да останем през нощта, за да се любим под звездите.

— Можем просто да изнесем матрака на терасата ти.

— Къде е приключенският ти дух?

— Той е здраво привързан към такива неща като канализацията например — плъзна се върху него. — А също и меки матраци — захапа долната му устна. — И хасени чаршафи.

— Никога ли не си го правила в спален чувал?

— Не.

— Позволи ми да ти покажа — праметна я до себе си и плътно обви чаршафа около тях. — Ето така, сега почти не мога да се движа, за да... по дяволите!

Отърсвайки се от унеса си, Клеър се намръщи. Телефонът звънеше. Кем се протегна през нея и тя изохка.

— Съжалявам.

— Няма нищо.

— Рафърти — изрече в слушалката той и веднага след това извика: — Какво?

— Те я убиват — повтори Ърни с отчаян шепот.

— Кого? — светна лампата и се измъкна от чаршафите.

— Тя крещеше. Тя просто продължаваше да крещи и да пищи.

— По-спокойно. Кой се обажда.

Изруга, защото телефонът прекъсна. Затръшна слушалката и стана.

— Какво беше?

— Проклет да съм, ако разбирам. Сигурно някой откачен — но беше доловил истински ужас в гласа. — Разправя, че убивали някого, но не каза кого и къде.

— Какво ще правиш?

Вече посягаше за панталона си.

— Не мога да направя кой знае какво. Ще мина през града и ще огледам.

— Идвам с теб.

Искаше да откаже, но се спря. Ами ако обаждането беше само номер, за да го накарат да излезе от къщата. Да остави Клеър сама. „Ставаш параноик, Рафърти“, помисли си. И все пак предпочете да не рискува.

Изгубиха цял час, преди да се решат да се връщат. В града беше тихо като в гроб.

— Съжалявам, че те измъкнах.

— Аз не съжалявам. Всъщност нощта е прекрасна за разходка — обърна се към него. — Искан ми се да не си толкова притеснен.

— Сякаш губя контрол — прекалено добре помнеше това чувство от дните с бутилката, но то беше от нещата, на които е обръщаше внимание. — Нещо става и аз трябва... — гласът му секна, защото забеляза колата, отбита между дърветата. — Стой в колата — прошепна. — Заклучи вратите и вдигни прозорците.

— Но аз...

— Премести се на шофьорската седалка. Ако видиш, че става напечено, искам веднага да тръгнеш. Отиди да извикаш Бъд или Мик.

— Какво ще правиш? — Кем се наведе през нея, отвори жабката и извади пистолета си. — О, Боже!

— Не излизай от колата.

Остави я и тръгна бързо и безшумно. Клеър разбра истинския смисъл на израза „сърцето ти да се качи в гърлото“. Докато наблюдаваше как се приближава към колата, тя не можеше да преглътне и едва дишаше.

Кем погледна номера и го запомни. Вътре се виждаха фигури, които се движат. Тъкмо посягаше към вратата на колата и се чу женски писък. Бързо отвори и се озова с пистолет, насочен в гол мъжки задник.

„Защо се бави толкова?“, чудеше се Клеър. Защо продължава да стои там? Заповед или не, тя постави ръка на дръжката на вратата, готова да му се притече на помощ. Но видя, че се извърща от колата и

сякаш говори на гората. Когато тръгна да се връща вече беше премаляла от притеснение.

— Какво стана? Какво направи?

Кем отпусна глава на волана.

— Ами просто прекъснах под дулото на пистолета съвкуплението на Арни Найт и Бони-Сю Мийз.

— Ти... о, Боже! — Все още притиснала ръце към устните си, Клеър се разсмя. — О, Боже! Божичко!

— Представяш ли си! — с цялото достойнство, което успя да събере, Кем подкара колата и се насочи към дома си.

— Дали само лудуваха, или наистина... нали разбираш?

— Нали разбираш — изсумтя той. — Можеш да го наречеш *Corpus interruptus*.

— *Corpus* — харесва ми тази дума — отметна глава назад, но изведнъж пак се стресна. — Бони-Сю Мийз ли каза? Но тя е омъжена за Боб.

— Така ли?

— Но това е много неприятно.

— Мога да ти гарантирам, че в момента на нея ѝ е много неприятно.

— Това е отвратително, Рафърти. Боб не заслужава жена му да се намира в колата с чужд мъж в два часа през нощта.

— Изневярата не е противозаконно деяние. Това си е тяхна работа, Щека.

— Бих искала да не бях разбрала.

— Повярвай ми, че да го видиш, е много по-зле от това, да го чуеш. Вече никога няма да мога да погледна Арни, без да си спомня... — започна да се смее неудържимо, но видя изражението на Клеър и се спря. — Извинявай.

— Мисля си, че е много тъжно. Онзи ден се видях с Бони и тя ми показа снимки на децата и обсъждахме платовете за пердетата. Не ми се иска да вярвам, че демонстрирането на такова семейно щастие е само параван, за да може да се измъква и да се забавлява с Арни. Мислех, че я познавам.

— Хората невинаги са това, което изглеждат. Точно с това трябва да се справя сега. Между другото, вероятно току-що възстанових добродетелта на Бони-Сю.

— Щом веднъж изневериш, не можеш да се върнеш обратно — вдигна поглед към небето. — Исусе, говоря като някоя самодоволна моралистка. Само от няколко седмици съм в града и започвам да си въобразявам, че всичко трябва да бъде като в картина на Норман Рокуел. Предполагам, че така ми се иска.

— На мен също — обви ръка около раменете ѝ той. — Може би с малко повече късмет ще успеем да го постигнем.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ТРЕТА

Клеър ходеше до болницата поне три пъти седмично. Обикновено заварваше при Лиза брат ѝ, единия от родителите ѝ или пък някой друг приятел. Но последната, която очакваше да види, настанена до стола на леглото, беше Мин Атертън.

— Клеър! — усмихна ѝ се Лиза. Вече бяха махнали превръзката от нараненото ѝ око и макар все още подпухнало и зачервено, нямаше трайно увреждане. Кракът ѝ оставаше в специалния механизъм и вече бяха назначили следващата операция за втората седмица на юни.

— Здравей, Лиза. Мисис Атертън.

— Радвам се да те видя, Клеър — но Мин неодобрително погледна дънките, които Клеър бе избрала за посещението си в болницата.

— Мисис Атертън дойде да ми донесе цветя от дамския клуб — посочи Лиза бакърената ваза, пълна с пролетни цветя. — Нали са прекрасни?

— Да, наистина.

— Дамският клуб на Емитсбъро иска да засвидетелства на Лиза загрижеността на града — Мин щеше да се пръсне от гордост. Цветята може и да не бяха нейна идея, но тя се беше борила със зъби и нокти за правото да ги донесе. — Ами че ние направо се поболяхме от това, което се случи. Клеър ще ти каже, че ние сме едно малко спокойно градче с традиционни ценности и здрав морал. Иска ни се така да си остане.

— Всички са толкова мили с мен — Лиза изохка, като се раздвижи, и Клеър побърза да ѝ намести отново възглавниците. — Вашият доктор Кремптън често идва да види как съм и да си поговорим. Една от сестрите, която също е от Емитсбъро, идва всеки ден — дори когато почива.

— Това сигурно е Труди Уилсън — одобрително поклати глава Мин.

— Да, Труди. Е, естествено, имам Клеър. — Лиза посегна и хвана ръката ѝ. — Някой от пазара ми прати кошничка с плодове, а

шерифът ме обикаля постоянно. Трудно е дори да повярва човек, че всичко това се случи.

— Ние сме шокирани — задъхано изрече Мин. — Мога да ти кажа, че всички в града бяха направо шокирани и ужасени от това, което ти се случи. Несъмнено е бил някой, който не е от нашия край — погледна отворената кутия шоколадови бонбони и си избра един. — Може би същият, който уби Биф Стоки.

— Уби?

На Клеър ѝ се искаше да навре физиономията на Мин в бонбоните.

— Това стана преди седмици — бързо каза тя. — Няма нужда да се тревожиш.

— Не, наистина няма — съгласи се Мин и си взе още един бонбон. — Тук си в безопасност като в пашкул. Да, пълна безопасност. Споменах ли, че съпругът ми и аз направихме голямо дарение на тази болница преди години? Доста порядъчно — добави тя, преглъщайки бонбон с кокосов крем. — Поставиха паметна плоча с имената ни. Това е едно от най-хубавите заведения в щата. Не се тревожи за нищо, докато си тук. А пък някои разправят, че Биф Стоки си е получил заслуженото, макар че аз не съм съгласна с такова мнение. Все пак съм християнка. Да го пребият до смърт — изрече тя и не можеше да разбере дали удоволствието в гласа ѝ се държи на информацията или на шоколадовите бонбони. — Беше нещо отвратително и ужасно — облиза останалия по пръстите ѝ черешов ликьор. — Първото убийство в Емитсбъро от близо двайсет години. Съпругът ми е много разтревожен. Силно разтревожен. В края на краищата той е кмет.

— Мислите ли... мислите ли, че е бил същият човек, който ме нападна?

— Това е работа на шерифа — Клеър погледна предупредително Мин, но тя само ѝ се усмихна.

— Да, точно така. Много сме доволни, че Кемърън Рафърти се завърна. Естествено, като момче той беше доста буен. Препускаше с мотоциклета си и все създаваше неприятности — разсмя се и свали обвивката на още един бонбон. — И често си намираше белята. Знам, че много хора смятаха, че ще свърши зад решетките. Не мога да отрека, че в началото изпитвах известно безпокойство, но ми се струва

разумно, когато ще се издирват смутители реда, да се постави някой такъв по следите им.

— Кем има над десет години стаж в полицията — обърна се Клеър към Лиза. — Той не...

— Вярно е — прекъсна я Мин. — Работил е в столицата. Имал е някакви неприятности, доколкото разбрах, но ние сме доволни, че се върна тук. Емитсбъро не е Вашингтон. Всяка вечер гледам новините по Четвърти канал и направо настръхвам. Ами че те всеки божи ден имат поне по едно убийство, а ние тук само едно за двайсет години. Не че си нямаме своите трагични случаи.

Хоп — нов бонбон със сметанов крем, без устата ѝ да спира да работи.

— Мисля, че Лиза не би искала...

— Сигурна съм, че това не може да помогне на момичето, но може да ѝ бъде интересно да чуе за нещастията ни — прекъсна я отново Мин. — Клеър първа трябва да се съгласи с това, че е имало трагедии, особено след ужасното падане на баща ѝ преди няколко години. Ами миналата година — малкият Майерс, който изпи някакъв препарат за почистване. Загубихме и петима младежи преди пет години при една автомобилна злополука — вината, естествено, си беше само тяхна — и освен това старият Джим Пофънбъргър, който падна по стълбите към мазето си и си счупи врата. И то само заради буркан динена туршия. Да, наистина сме имали трагични случаи, но не и престъпления.

— Толкова мило от ваша страна да дойдете чак дотук — твърдо изрече Клеър. — Знам колко е натоварен графикът ви.

— О, просто си изпълнявам задълженията — Мин потупа ръката ѝ с лепкавите си пръсти. — Ние жените трябва да се подкрепяме. Когато нападнат някоя от нас, все едно, че всички сме нападнати. Дамският клуб не се занимава само с кулинарни разпродажби и лотарии.

— Моля ви да предадете на останалите от клуба моите благодарности за цветята.

— Непременно ще им предам. По-добре е да се връщам, за да приготвя вечерята. Мъжете обичат топла храна след работния ден.

— Предайте моите поздравии на кмета — каза Клеър.

— Ще предам — взе бялата си ленена чантичка. — Смятах да намина към теб, Клеър.

— О? — Клеър изобрази усмивка на лицето си.

— Сега... след като приятелите ти си заминаха за Ню Йорк. Не ми се искаше да се натрапвам, докато имаш гости.

— Много любезно от ваша страна.

— Трябва да ти кажа, че съм доволна, че не останаха по-дълго. Нали знаеш как приказват хората.

— За какво?

— Ами в края на краищата, скъпа, онази жена е черна.

Клеър я погледна студено.

— Така ли?

Сарказмът ѝ изобщо не достигна до съзнанието на Мин.

— Колкото до мен, аз не съм чак толкова тесногръда. Живей и остави другите да живеят, така мисля. Дори миналата година бях наела едно чернокожо момиче от Шефърдстаун да идва веднъж седмично у дома. Наложих се да я уволня, заради мързела ѝ, но, разбира се, това се случва и с други.

— Вие сте истинска хуманистка, мисис Атертън — язвително подхвърли Клеър.

Мин се усмихна на похвалата.

— Е, нали всички ние сме деца на бога.

— Да запеем алилуя — измънка под носа си Клеър и Лиза едва съдържа усмивката си.

— Но, както казах, смятах да намина към теб, за да разговаряме. Дамският клуб би искал да говориш на редовния ни месечен обяд.

— Да говоря?

— За изкуство, култура и разни такива. Смятаме, че дори бихме могли да осигурим репортери от Хейджърстаун.

— Ами...

— Щом си достойна за „Ню Йорк Таймс“, значи си достойна и за „Морнинг Хералд“ — потупа я по бузата Мин. — Като жена на политик знам колко е важна рекламата. Остави всичко на мен. Няма да се тревожиш за нищо, само си облечи нещо хубаво. Можеш да минеш покрай Бети и да видиш какво може да направи с косата ти.

— Косата ми? — Клеър прокара ръка през нея.

— Знам какви сте вие, артистите — бохеми и така нататък, но тук сме в Емитсбъро. Издокарай се и поговори малко за изкуство. Можеш да донесеш една-две скулптури и да ги покажеш. От вестника могат да направят някоя снимка. Ела вкъщи в събота около обяд.

— Тази събота?

— Ама, Клеър, ти трябва да помниш, че дамският клуб се събира за редовния си обяд всяка първа събота на месеца. Така е било и така ще бъде. Че нали майка ти три години беше председател. Недей да закъсняваш!

— Да... не...

— Всичко ще е наред. Лиза, грижи се за себе си. Много скоро ще дойда пак да те видя.

— Благодаря ви — изчака Мин да излезе и едва тогава се засмя. — Май ще трябва да повикам сестрата.

Клеър примигна.

— Зле ли ти е?

— Не, но ти изглеждаш сякаш те е газил влак.

— Да се издокарам — Клеър дълбоко въздъхна и се свлече в един стол. — Мразя дамски сбирки.

Лиза се засмя.

— Но ще видиш снимката си във вестника.

— Е, в такъв случай.

— Тя е доста... — започна Лиза.

— Първата дама на Емитсбъро е досадна като конска муха. Надявам се, че не те е разстроила много.

— Не, наистина не. Просто искаше да поклюкарства. Това за убийството... — Лиза сведе поглед към крака си. — Сигурно трябва да осъзная какъв късмет съм имала.

— Доктор Сю е най-добрият — Лиза я погледна учудено. — Проучих го. Ако някой може да те изправи отново на пръсти, това е той.

— Така казват и Роб и родителите ми — поглади чаршафа Лиза. — Не мога да мисля за бъдещето, Клеър.

— Тогава недей.

— Аз съм малодушна — леко се усмихна Лиза. — Не искам да мисля за утре и се опитвам да освободя спомените си от вчера. Преди мисис Атертън да дойде, в главата ми непрекъснато се въртеше

някакъв припев. Опитах се да не му обръщам внимание, макар, че може и да означава нещо.

— Припев — хвана ръката ѝ Клеър. — Можеш ли да ми кажеш?

— „Одо чика лака. Зодо...“ зодо нещо си. Безсмислици. Но не мога да си го избия от главата. Боя се, че нещо ми хлопа главата, но докторите още не са го открили.

— Мисля, че по-скоро е нещо, което си спомняш. Част от нещо. Каза ли на Кем?

— Не. Още не съм говорила с никого.

— Имаш ли нещо против да му кажа?

— Не — вдигна рамене Лиза. — Ако може да помогне нещо.

— Това момиче Макдоналд е започнало да си спомня разни неща — кметът Атертън деликатно заби вилицата в горещия ябълков сладкиш. — Може да се наложи да направим нещо.

— Да направим? — Боб Мийз подръпна яката на ризата си. Стягаше го. Всичко го стягаше. Дори и гащетата. — Беше тъмно. Тя нищо не видя. Пък и шерифът я наблюдава. И то доста внимателно.

Атертън поспря и мило се усмихна на Алис, която дойде да му долее чашата с кафе.

— Сладкишът е прекрасен както винаги.

— Ще предам. Бих искала да кажете на мисис Атертън, че цветята, които дамския клуб засади в парка, са прелестни. Много добре изглеждат.

— Ще остане доволна, че си ги харесала. — Набоде следващата хапка от сладкиша и я изчака да се премести към другата маса. Разсеяно си потропваше в такт с парчето на Уили Нелсън. — Още не сме сигурни какво точно е видяла — продължи той. — А шерифът не е сериозна пречка.

Боб отпи от кафето и се насили да го преглътне.

— Мисля... искам да кажа, някои от нас мислят, че нещата малко излизат от контрол... — неуверено се запъна и млъкна, щом видя ледените мълнии в очите на Атертън.

— Някои от нас? — внимателно каза Атертън.

— Ами просто... винаги е било... — „забавно“ беше думата, която му идваше наум, но тя звучеше толкова неподходящо. — Искам

да кажа, че само се забавлявахме. Не сме имали неприятности.

— Навярно си твърде млад, за да си спомняш Джак Кимбъл.

— Ами, да. Искам да кажа... не беше по мое време. Но през последните една-две години нещата започнаха да се променят — погледът му се стрелна из помещението. — Жертвите... и Биф. Някои от нас се притесняват.

— Съдбата ни е в ръцете на Господаря — кротко му напомни Атертън, както би напомнил на всеки недисциплиниран ученик някоя наредба. — Него ли питаш? Или мен?

— Не... Не. Просто аз... някои от нас се питат дали не трябва малко да се поотдръпнем, за да оставим нещата да се успокоят. Блеър Кимбъл е разпитвал...

— Репортерска напаст — неопределено махна с ръка Атертън. — Няма да остане тук задълго.

— Но Рафърти ще остане — настоя Боб. — И щом се разбере за Сара...

— Курвата си получи заслуженото — Атертън се наведе напред с любезно изражение на лицето. — Каква е тази слабост, която виждам? Това не ми харесва.

— Просто не искам неприятности. Трябва да мисля за жена си и децата.

— Да, жена ти — Атертън отново седна изправен и обърса устни с хартиената салфетка. — Може би ще искаш да знаеш, че Бони-Сю се чука с друг мъж.

Боб пребледня като мъртвец, после целият се изчерви.

— Това е лъжа! Долна лъжа!

— Внимавай! — изражението на Атертън изобщо не се промени, но Боб отново стана блед. — Жените са курви. Такива са си. Искам да ти напомня, че няма връщане назад от пътя, който си избрал. Ти си белязан. Някои се опитаха да се измъкнат, но си платиха.

— Не искам неприятности — тихо продума Боб.

— Разбира се. Няма и да имаме такива, освен ако сам не си ги създадеш. Момчето ще наблюдава Клеър, и то добре ще я наблюдава. Други наблюдават Лиза Макдоналд. И теб — отново му се усмихна той. — Имам две задачи за теб. Първата е да кажеш на тези, които са недоволни, че има само един главен жрец. Втората е да вземеш онази статуя от гаража на Кимбъл и да я занесеш на нашето място в гората.

— Искаш да открадна онова метално чудо от гаража под носа на Клеър?

— Бъди изобретателен — потупа го по ръката Атертън. — Знам, че мога да разчитам на лоялността ти — *и на страха ти.*

Кем все пак се обади още веднъж до Флорида. С цената на много време и голяма настойчивост успя да проследи пътя на бившия шериф от Форт Лаудърдейл до Маями и накрая до един малък град близо до Лейк Окихоби. Паркър се беше местил от град на град всеки шест месеца. За Кем това приличаше повече на бягство.

Но то какво?

— Шериф Арнет.

— Шериф Арнет, тук е шериф Рафърти от Емитсбъро, Мериленд.

— Мериленд ли? Как е времето?

Кем погледна към прозореца.

— Май идва дъжд.

— При нас е трийсет градуса и слънчево — доволно изрече Арнет. — Какво мога да направя за вас, шерифе?

— Опитвам се да хвана следите на човека, който изпълняваше длъжността преди мен. Името му е Паркър. Гарет Паркър. Той и жена му Беатрис са се преместили във вашия район преди около година.

— Спомням си семейство Паркър — отвърна Арнет. — Наеха къща край езерото. Купиха си каравана. Искаха да попътуват.

Кем разтри мястото между веждите, за да премахне болката.

— Кога заминаха?

— Не са. И двамата от десет месеца лежат в Сайпрес Нол.

— Мъртви ли са? И двамата?

— Къщата изгоря го основи. Не са имали противопожарни детектори. И двамата са били в леглото.

— Каква беше причината за пожара?

— Цигара в леглото — отвърна мъжът отсреща. — Къщата беше изцяло от дърво. Пламнала е като кибрит. Казвате, че е бил шериф преди вас?

— Точно така.

— Интересно. Разправяше на всички, че е пенсионер от застрахователния бранш и че са от Атланта. Имате ли представа защо е

направил това?

— Може би. Искам да видя копие от полицейския доклад, шерифе.

— Мога да го уредя... ако ми кажете какво търсите.

— Има вероятност смъртта на семейство Паркър да е свързана с едно убийство тук.

— Така ли? — Арнет замълча. — Може би и аз трябва да погледна още веднъж.

— Имали ли са посетители?

— Нито един. Живееха сами. Струваше ми се, че на жената ѝ се искаше да се установят, но Паркър нямаше търпение да тръгне. Май не са успели да тръгнат навреме.

— Да, май не са.

Петнадесет минути по-късно Кем откри Бъд, който поставяше квитанция на буика, паркиран в червената зона пред библиотеката.

— Не мога да разбера защо мисис Атертън продължава да спира тук — започна да обяснява той. — Сигурно ще пристигне и ще ми одере очите.

— Кметът ще плати глобата. Бъд, трябва да говоря със Сара. Искам и ти да дойдеш с мен.

— Разбира се — прибра кочана с квитанциите. — Някакви неприятности ли има?

— Не знам. Хайде да идем пеш.

Бъд приглади с ръка зализания си перчем.

— Шерифе, не бих искал да... Искам да кажа, че точно сега Сара има малко проблеми. Двете с мама много се караха напоследък.

— Съжалявам, Бъд, но трябва да ѝ задам няколко въпроса.

— Ако е направила нещо... — помисли си за мъжете, които се качваха в стаята ѝ. — Може и да ме послуша. Мога да се опитам да я накарам да се стегне.

— Просто ще поговорим с нея — заобиколиха парка, където Мици Хаубейкър люлееше най-малкото си дете, а мистър Финч разхождаше йоркширците си. — Дамският клуб е засадил много хубави цветя тази година.

Бъд погледна към петуниите. Знаеше, че Кем се опитва да разсее неловкото положение, но не се получаваше.

— Сара просто си обърка живота. Никога не е имала това, което искаше. Момчетата винаги я преследваха, но невинаги бяха добри с нея — погледна към Кем, после извърна поглед и се покашля.

— Това беше отдавна, Бъд. И наистина не бях много добър.

Стигнаха до кръчмата и заобиколиха отзад.

— Колата ѝ я няма.

— Виждам — промърмори Кем. — Ще проверя кога е на смяна — той почука на задната врата на бара.

— Затворено е, да ви вземат мътните. Ще отворим чак в пет.

— Рафърти е.

— Не ми пука. Дори Всевишния да е дошъл за „Будвайзер“, пак е затворено.

— Не искам да пия, Клайд. Търся Сара.

— И ти, и половината мъже в тоя град — отвори вратата Клайд и намръщено ги изгледа. От канцеларията му, която приличаше на кутийка, се чуваше сигналът за началото на една от многосерийните сапунени опери. — Не може ли човек да седне спокойно пет минути?

— Кога ще дойде Сара довечера?

— Тая никаквица... — спря се, защото изпитваше симпатия към Бъд. — Трябва да дойде в четири и половина. Както трябваше да дойде и вчера, и оня ден. Тая седмица не благоволи изобщо да се появи.

— Не е идвала на работа?

— Да, не е идвала на работа. Нали това ви казвам. Не си е показвала задника тук от събота — размаха пръст към Бъд. — Ако я видиш, кажи ѝ, че е уволнена. Взех момичето на Дженкинс да поеме нейната смяна.

— Идвала ли е горе? — попита Кем.

— Откъде да знам, майната му? Аз съм един от малкото в тоя град, дето не се качват по тия стълби — извърна той поглед, понеже му беше неудобно да гледа лицето на Бъд. Но сами си бяха виновни — прекъсваха любимото му предаване.

— Имаш ли нещо против да погледнем горе?

— На мен ми е все едно. Ти си законът, а той ѝ е брат.

— Ами ключ, Клайд?

— Исусе Христе! — обърна се и затършува в едно чекмедже. — Кажете й, че ако до края на седмицата не ми донесе наема за този месец, ще я изпъдя. Не обичам да правя компромиси — хвърли ключовете в ръцете не Кем и затръшна вратата.

— Затова го обичам — каза Кем, — заради сладката му усмивка и слънчевия му характер.

— Сара няма навик да не идва на работа — каза Бъд, докато се изкачваха по стълбите. — Иска да спести, за да се премести в голям град.

— Нали се е карала с майка ти — припомни му Кем. — Може да е решила да си вземе някой ден, за да се поуспокои — той почука, изчака малко и пъкна ключа в ключалката.

Стаята беше почти празна. Килимчето си беше на мястото — плетено и с разнищени краища. Сгъваемото легло не беше оправено и червените чаршафи от изкуствена материя бяха смачкани. Имаше лампа, скрин с липсващо чекмедже и разкривена тоалетна масичка. По нея се беше наслоил прах и Кем ясно видя петна от шишенца и бурканчета. Отвори шкафа и установи, че е празен.

— Изглежда се е изнесла.

— Не може да замине така. Знам, че й беше писнало от мама, но щеше да ми каже.

Кем дръпна едно чекмедже.

— Дрехите й ги няма.

— Да, но... — Бъд се почеса по главата. — Не може да замине така, Кем. Щеше да ми каже.

— Добре, ще проверим как стоят нещата. Защо не погледнеш в банята?

Кем отвори останалите чекмеджета, извади ги и ги огледа отзад и отдолу. Опитваше се да не мисли за Сара като за отделна личност, да не си спомня как е изглеждала през изминалите години. Нито пък изглеждаше последния път, когато я видя. Имаше голяма вероятност да й е дошло до гуша и да се е махнала. Като й свършат парите ще се върне.

Но докато оглеждаше празните чекмеджета на тоалетната масичка, непрекъснато си мислеше за телефонното обаждане в събота през нощта.

Те я убиват.

На гърба на най-долното чекмедже откри залепена пачка банкноти в найлонов плик. Докато ги броеше, мъчителното свиване в стомаха му се усили.

— Оставила е половин шишенце тоалетно мляко и няколко... — Бъд спря на вратата на банята. — Какво е това?

— Намерих ги залепени на чекмеджето. Бъд, тук има четиристотин и трийсет и седем долара.

— Четиристотин? — очите на Бъд смаяно и безпомощно се впиха в банкнотите. Тя спестяваше. Спестяваше, за да се премести. Кем, никога не би заминала без тези пари — погледът му се вдигна към Кем, а той самият се свлече на ръба на леглото. — Боже Господи! Какво ще правим сега?

— Ще се обадим на момчетата от щатската и ще пуснем съобщение за издирване. Освен това ще поговорим с майка ти — пъхна пластмасовото пликче в джоба си. — Бъд, Сара имаше ли нещо общо с Паркър, преди той да напусне града?

— Паркър? — погледна го слисан Бъд и се изчерви. — Предполагам, че може и да е имала. Божичко, Кем, да не мислиш, че е отишла във Флорида, при Паркър. Тя му се подиграваше. Не ми изглеждаше да има нещо с него. Просто той... Тя си спестяваше пари — тихо повтори той.

— Казвала ли ти е някога нещо за него? Например, че участва в някакъв клуб?

— Клуб ли? Искаш да кажеш нещо като „Лосовете“...

— Да, нещо такова.

— Имаше навик да виси в Клуба на ветераните. Нали знаеш. Казвам ти, не е отишла при Паркър. Та тя едва го понасяше. Не може да е напуснала града, да остави парите и семейството си и да отиде при Паркър.

— Да, и аз така мисля — постави ръка на рамото на Бъд. — Бъд, с кого другиго спеше?

— Господи, Кем!

— Съжалявам. Трябва да започнем отнякъде. Някой създаваше ли й неприятности, преследваше ли я?

— Дейви Рийдър непрекъснато я молеше да се омъжи за него. Тя само се смееше. Оскар Руди доста я задиряше, но доколкото знам, никога не е идвал тук. Сара казваше, че се страхува от жена си.

Предполагам и доста от останалите. Казваше, че повечето почтени граждани на Емитсбъро и околностите са се качвали тук. Така си приказваше, но това нищо не значи.

— Добре, защо не отидем най-напред да се обадим?

— Кем, мислиш ли, че нещо ѝ се е случило? Нещо лошо?

Понякога лъжата е по-добрия вариант.

— Мисля, че се е ядосала и е запитала. Сара винаги първо действа, после мисли.

— Да — по липса на избор Бъд се залови за думата. — Като ѝ мине, ще се върне и ще почне да се увърта около Клайд и да го придума да я върне на работа.

Но когато си тръгнаха от тясната стаичка, и двамата не вярваха в това.

Джолийн Бътс седеше в кухнята и съставяше списъци. За първи път от много седмици си беше взела свободен следобед. По средата на седмицата обикновено следобедите бяха по-спокойни и тя си помисли, че Уил би могъл да се справи и без нея.

Не всеки ден синът ти се дипломира.

Съжаляваше, че Ърни не проявява интерес към колеж. Но в края на краищата и тя не беше постъпила в колеж, а нещата се подредиха много добре. Уил си беше представял Ърни като дипломиран колежанин и сега беше горчиво разочарован. Но той никога не може да се примири и с факта, че Ърни отказа да работи в пицарията след училище.

И двамата с Уил сами се бяха подготвили за това разочарование, мислеше си тя. Работиха толкова упорито, за да успеят, така че да предадат на Ърни добре разработен бизнес. А той беше предпочел да налива бензин.

Е, момчето беше почти на седемнайсет. На неговите години тя също беше сервирала доста разочарования на родителите си. Просто ѝ се искаше... Джолийн остави писалката. Просто ѝ се искаше синът ѝ да се усмихва по-често.

Чу го, че пристига и веднага се разведри. Толкова отдавна двамата не бяха сядали в кухнята да си поговорят. Както в миналото,

когато момчето се връщаше от училище и двамата си похапваха сладки и заедно се мъчеха над задачите по математика.

— Ърни — чу го как колебливо се спря на стълбите. Момчето прекарваше прекалено много време в стаята си. Прекалено много стоеше сам. — Ърни, в кухнята съм. Ела при мен.

Той влезе пъхнал ръце в джобовете на дънките си. На Джолийн ѝ се стори, че изглежда прекалено блед, но си спомни, че в понеделник не се чувстваше добре. „Малка нервна треска преди дипломирането“, помисли си тя и му се усмихна.

— Какво правиш тук?

Прозвуча ѝ по-скоро като обвинение, но тя се опита да се усмихне.

— Взех си няколко часа почивка. Все не мога да запомня графика ти. Днес работиш ли?

— След пет.

— Добре, значи имаме малко време — стана и вдигна капака на порцелановия готвач, в който държаха бисквитите и сладките. — Взела съм малко шоколадови сладки.

— Не съм гладен.

— От няколко дни не се храниш добре. Още ли си болен? — понечи да докосне челото му с ръка, но той рязко се отдръпна.

— Не искам никакви сладки, разбра ли?

— Добре — стори ѝ се, че пред нея стои някакъв непознат с твърде мрачен поглед и твърде бледа кожа. Ръцете му неспокойно шаваха в джобовете. — Добре ли прекара днес в училище?

— Нищо не правим, ходим само за присъствие.

— Ами... — усети как усмивката ѝ става по-неуверена и се опита да изглежда по-бодра. — Знам как е. Последната седмица преди дипломирането е като последната седмица преди да те пуснат от затвора. Изгладих ти униформата.

— Хубаво. Имам си работа.

— Исках да говоря с теб — затършува тя из списъците си. — За събирането.

— Какво събиране?

— Нали знаеш, говорихме за това. В неделя след връчването на дипломите. Пристигат дядо и баба и леля Марси. А също и Нана и

Франк от Кливланд. Не знам къде ще ги настаним всички за спане, но...

— Защо трябва да идват?

— Ами, заради теб. Знам, че имаш само две покани за официалната част, тъй като училището е малко, но не означава, че не можем да се съберем и да си направим тържество.

— Казах ти, че не искам.

— Не, каза, че не те интересува — остави списъка и се опита да потисне раздражението си.

— Добре де, не ме интересува и не искам тържество. Не искам да виждам никой от тези хора. Не искам изобщо никого да виждам.

— Страхувам се, че ще ти се наложи — чуваше собствения си категоричен, строг и безкомпромисен глас и осъзна, че звучи точно като собствената си майка. „пълен цикъл“, помисли си тъжно Джолийн. — Вече всичко е уредено, Ърни. Майката и вторият баща на баща ти ще пристигнат в събота вечерта заедно с някои от братовчедите. Още няколко души ще пристигнат в неделя — вдигна ръка, за да спре протестите му, и я задържа като регулировчик, който спира движението на колите — още една от привичките на майка й. — Така че ти може и да не искаш да ги видиш, но те искат да те видят. Гордеят се с теб и искат да бъдат съпричастни към тази важна стъпка в живота ти.

— Свършвам училище. Какво толкова го правите на въпрос?

— Не ми говори така — пристъпи към него майка му. Беше по-висок на ръст, но тя имаше на своя страна авторитета на майчинството. — Не ме интересува дали си на седемнайсет или на сто и седем, никога не ми говори по този начин.

— Не искам тъпа глупави роднини тук — гласът му потрепери и той се уплаши, че няма да може да го удържи. — Не искам тържество. Аз се дипломирам, нали така? Нямам ли право на избор?

В сърцето си тя го разбираше. Помнеше какво е да си в капана на родителските ограничения. Някога тя също не ги разбираше.

— Съжалявам, но мисля, че нямаш. Това са само няколко дни от живота ти, Ърни.

— Разбира се — от моя живот — ритна стола той. — Това си е моят живот. Така и не ми оставихте избор и когато се преместихте тук. Защото щяло да е „добре“ за мен.

— Двамата с баща ти смятахме, че наистина ще бъде. Смятахме, че ще е добре за всички.

— Да бе — направо страхотно. Откъсвате ме от всичките ми приятели и ме забивате в някакъв тъп град, където всички деца говорят за стрелба по елени и отглеждане на прасета. А пък мъжете обикалят наоколо и убиват жени.

— За какво говориш? — Джолийн постави ръка на рамото му, но той отново се отдръпна. — Ърни, знам за онази жена, която беше нападната, и това е направо ужасно. Но тя не беше убита. Тук не стават такива неща.

— Ти нищо не знаеш — лицето му беше бледо като на мъртвец, а очите му бяха влажни и гледаха злобно. — Нищо не знаеш за този град. Нищо не знаеш и за мен.

— Знам, че те обичам и се тревожа за теб. Може би прекарвам твърде много време в ресторанта и не можем да си поговорим. Седни сега. Седни при мен и нека да си поговорим.

— Много е късно — покри лицето си с ръце и се разплака, така както не го беше виждала да плаче от години.

— О, миличък. Хайде, ела тук, скъпи. Каж ми какво мога да направя.

Но когато го прегърна, той се отскубна. Погледът му вече не беше злобен, а направо като безумен.

— Много е късно. Вече направих избор. Вече го направих и е много късно за връщане назад. Просто ме остави сам. Остави ме сам, така ще е най-добре.

Втурна се навън. И колкото по-силно го викаше Джолийн, толкова по-бързо бягаше.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА

Клеър приключи с последните шевове по скулптурата на Алис. Това щеше да бъде първата творба за изложението в института Бетадин. Изразяваше грация, компетентност, силен дух и кротка решимост. Не се сещаше за други по-добри качества у жената.

Вдигна поглед само веднъж, когато чу свистенето на гумите на колата на Ърни, докато потегляше надолу по улицата. Намръщи се, като чу как майка му вика след него. Преди да разбере за телескопа, Клеър би се изкушила да тръгне с колата след него и да се опита да го успокои и утеши.

„Не се вживявай“, помисли си тя и отново се върна към работата си.

Имаше си и свои проблеми. Договори и комисионни, връзка, която ѝ се изплъзваше от контрол, и онази проклета лекция за събирането. Издуха косата от очите си и погледна часовника. Освен това трябваше да каже на Кем за думите, които Лиза си беше спомнила.

Къде се губеше той, по дяволите?

На връщане от болницата беше отишла направо в канцеларията му, но него го нямаше. Позвъни у тях, но той не отговори. „Сигурно е навън да пази закона и реда“, помисли си Клеър и се усмихна. Така или иначе след няколко часа щеше да го види — когато и двамата приключат със задълженията си.

Изключи оксигена и се отдръпна назад. „Не е лошо“, помисли си, присвивайки очи. Докато вдигаше нагоре очилата, вълнението ѝ се усили. Не, никак не беше лошо. Може би се беше получило точно това, което Алис имаше предвид, защото женската фигура беше удължена, с нереални пропорции и с неясни черти на лицето. Това можеше да бъде всяка жена и точно така Клеър смяташе да я нарече. Четирите ѝ ръце навярно щяха да шокират Алис, но за нея те символизираха способността на жената да се справя едновременно и с еднаква сръчност с всичките си задължения.

— Какво трябва да представлява това? — обади се иззад нея Блеър и тя подскочи. — Някаква слаботелесна интерпретация на богинята Кали?

— Не. Кали има шест ръце. Поне така мисля — смъкна очилата и кепето си Клеър. — Това е Алис.

Блеър вдигна вежди.

— Няма съмнение. Веднага го забелязах.

— Невежа.

— Ексцентричка — усмивката му изчезна и той внесе в гаража куп книги. — Клеър, какво е това?

Щом ги видя, бузите ѝ пламнаха.

— Ровил си в стаята ми. Мислех, че се договорихме за неприкосновеността на личните вещи още когато бяхме на десет.

— Бях горе, когато телефонът звънна. Най-близо беше апаратът в спалнята ти.

— Не си спомням да съм слагала телефона в чекмеджето на нощното шкафче.

— Търсех нещо за писане. Правя някои проучвания за Кем и трябваше да запиша нещо. Но това не решава проблема, нали?

Клеър взе книгите и ги постави на работната маса.

— Материалите, които чета, са си моя работа.

Блеър постави ръце на раменете ѝ.

— Това не е отговор.

— Това е моят отговор.

— Клеър, това не е като да ти ровя в дневника и да открива, че си влюбена в капитана на футболния отбор.

— Е, това е върхът — опита се да се измъкне тя, но той я държеше здраво. — Блеър, имам работа.

Брат ѝ леко я разтърси — едновременно нежно и нетърпеливо.

— Слушай, струва ми се, че това, което става между теб и Кем, те изнервя и разстройва.

— Само ме изнервя — поправи го тя. — Не ме разстройва.

— Не, аз го виждам. Още от момента, в който пристигнах, разбрах, че нещо те тревожи. Защо мислиш, че останах?

— Защото не можеш без моите хамбургери.

— Не ги понасям.

— Снощи изяде два.

— Което трябва да ти покаже, колко много те обичам. А сега ми кажи откъде взе книгите?

Ядът ѝ премина. Очите ѝ се изпълниха със сълзи.

— На татко са.

— На татко? — прегръдката му отслабна. Бе очаквал всичко друго, но не и това. — Какво искаш да кажеш?!

— Намерих ги на тавана в кашоните, които мама е запечатала. Запазила е повечето му книги и някои други неща. Градинската му риза и... и счупения му компас. Камъните, които беше събирал при онова пътуване до Големия каньон. Блеър, мислех, че е изхвърлила всичко.

— И аз така мислех — почувства се отново като дете — засрамен, раним и тъжен. — Ела да седнем.

Седнаха на стъпалото между гаража и кухнята.

— Винаги съм мислела, че след смъртта му тя просто... загърби всичко. Нали разбираш — Клеър стисна ръце и ги пъкна между коленете си. — Чувствах го по начина, по който се справи и продължи напред. Знаех — дълбоко в себе си — че трябва да се справи с толкова много неща. Бизнесът, който пропадеше, онзи ужасен скандал с търговския център, с нещастния случай, когато всички се питаха дали не е скочил нарочно. Тя така добре се справяше с всичко. В сърцето си я мразех за това.

Блеър обви ръце около раменете ѝ.

— Тя трябваше да мисли за нас.

— Знаем. Знаем това. Просто ми се струва, че тя нито за момент не се поколеба. Никога не изглеждаше объркана или обезверена и аз винаги съм се питала дали това изобщо я засегна. А сега открих тези неща, старателно наредени в кашоните, малки ненужни дреболии, на които той толкова държеше. Разбрах — мисля, че сега разбрах, как се е чувствала, когато го е направила. Искане ми се да ми беше позволила да ѝ помогна.

— Ти не можеше да помогнеш с нищо. За теб беше още по-тежко, Клеър. Ти го намери. Аз никога не видях... — за момент затвори очи и притисна глава към нейната. — Нито пък мама. Ние го загубихме, но само ти го видя. През цялата първа нощ, тя стоя при теб.

Клеър извърна поглед към него и отново го сведе надолу.

— Не знаех.

— Док Кремптън ти даде успокоителни, но ти продължи да викаш и в съня си. И да плачеш — хвана здраво ръката ѝ. — Тя седя до леглото ти цяла нощ. После всичко стана толкова бързо. Погребението, а после историята с разкриването на подкупите.

— Искам да разбера. Искам всичко да разбера.

Останаха за момент така, притиснати един до друг.

— Разкажи ми за книгите.

— Намерих ги горе. Нали знаеш как татко обичаше да чете всичко — каквото и да е — говореше бързо и се изправи, като се надяваше да се успокои малко. — Религията беше някаква натрапчива идея за него. Заради начина, по който беше възпитан...

— Да, знам. — Мания. Протест. Власт. Добрият Бог.

— Той просто поглъщаше всякакви такива неща. От Мартин Лутър до Буда и всичко останало между тях. Предполагам, че просто се е опитвал да разбере къде е истината. Ако въобще има някаква истина.

Блеър също се изправи и хвана неспокойните ѝ ръце.

— Каза ли на Кем?

— Не е нужно! — в гласа ѝ прозвуча паника. — Това няма нищо общо с него.

— От какво се страхуваш?

— От нищо. Не се страхувам от нищо. Дори не знам защо изобщо говорим за това. Просто ще върна книгите обратно на тавана.

— Кем работи по версията, че убийството на Биф и нападението над Лиза Макдоналд могат да са свързани с някаква секта.

— Но това е смешно. Пък и дори да има някакъв смисъл, което не ми се вярва, това изобщо няма връзка с татко. Той умря преди повече от десет години.

— Клеър, бъди логична. Това е едно малко, затворено общество. Ако в града има някаква секта и откриеш цяла библиотека с книги за сатанизма в нечия къща, какво заключение би направила?

— Не знам — издърпа ръцете си тя. — Не виждам как могат да се свържат нещата.

— И двамата знаем, че са свързани — тихо каза Блеър. — Татко е мъртъв, Клеър. Той няма нужда от защитата ти.

— Не би могъл да има нищо общо с такива неща. За Бога, Блеър, аз също прочетох книгите. И нямам намерение да се впусна в

жертвоприношение на девизи.

— Изпрати Кем във фермата само защото беше видяла една книга в стаята на Биф.

Тя го погледна.

— Изглежда, знаеш доста за това, което става тук.

— Казах ти, че му помагам в проучването на въпроса. Искам да кажа, че според теб една книга е била достатъчна, за да го накараш да направи разследване. И си била права. Знаеш ли какво е открил?

— Не — облиза устни тя. — Не съм питала. Не искам да знам.

— Открил е доказателства, че Карли Джемисън е била държана там.

— О, Боже!

— Открил е също и наркотици. А майка му е признала, че е изгорила черно наметало, черни свещи, множество порнографски списания със сатанински сюжети. Няма никакво съмнение, че Биф Стоки е участвал в някаква секта. А за да се направи секта, не е достатъчен един човек.

— Татко е мъртъв — повтори Клеър отново. — Пък и докато беше жив, едва понасяше Биф Стоки. Не можеш сериозно да мислиш, че баща ми е имал нещо общо с отвлечане на момичета.

— Никога не бях си представял, че е способен да направи нещо незаконно, но не съм бил прав. Трябва да го признаем, Клеър. И трябва да се справим с това.

— Не ми казвай с какво трябва да се справя — извърна се тя.

— Ако ти не отидеш при Кем с това, аз ще го направя.

Клеър стисна очи.

— Той беше и твой баща.

— И аз го обичах колкото и ти — хвана я и я завъртя към себе си. — По дяволите, Клеър, мислиш ли, че ми е лесно да приема всичко това? Неприятно ми е да си помисля, че има вероятност — дори нищожна вероятност — той да е бил въввлечен в нещо такова. Но трябва сега да се справим с това. Не можем да се върнем и да поправим нещата. Но може би — просто си мисля, че може би, ако разровим всичко, нещата ще изглеждат по-различно.

— Добре — Клеър скри лицето си с ръце. Когато отново ги пусна, очите ѝ бяха хладни и сухи. — Добре. Но аз ще отида при Кем.

— Предполагам, че просто е офейкала, Кем — отпи от кафето си Мик Морган. — Нали я знаеш каква е. Щом ѝ влезе някоя муха в главата, Сара е готова на всичко.

— Може би — продължи да пише доклада Кем. — Но ми изглежда чудно, че е оставила онези пари. От това, което ми каза майка ѝ, разбрах, че двете са се карали заради малките странични доходи на Сара. Сара ѝ каза, че няма още дълго да си изкарва парите по този начин. Заявила ѝ, че има някаква сделка, която ще ѝ уреди положението.

— Може да са били само приказки — намръщи се Мик. Не му харесваше начинът, по който Кем се беше заел с тази работа. Не смяташе, че някой ще се усъмни във версията, че Сара Хюит е напуснала града. — Пък може и да се е забъркала в нещо и заради това да е заминала. Обзалагам се, че след няколко дена ще се върне — остави чашата с кафето и въздъхна. — Жените са истинска загадка за мен, Кем. Веднъж жена ми замина при майка си за цяла седмица само защото ѝ направих забележка за месното руло. Всичко може да се очаква от тях.

— Съгласен съм с теб — извади листа от машината. — И все пак ми се струва, че е по-добре да пусна съобщение за издирване. Бъд е много разстроен. Може да се наложи през следващите дни да поемеш някои неща.

— Разбира се. Бъд е добро момче. Искаш ли да поема неговия маршрут?

— Ще ти бъда много благодарен. Той остана при майка си. Довърши си кафето — има време.

— Не се тревожи — столът изскърца под него, докато се облягаше назад. — Наистина много ми е интересно за ония работи, дето си ги намерил във фермата. Най-малко за Биф Стоки бих предположил, че се занимава с наркотици. С бирата работата ми е ясна, но хич не мога да си го представя да смърка пращец.

— Това ме кара да се питам доколко се познаваме. Ти нали играеше покер с него?

— О, от време на време — усмихна се замислено Мик. — Събирахме се групата и пийвахме по нещо, хапвахме сандвичи със салам и играхме на четвърт долар. Не е съвсем законно, ако става

въпрос, но никой не вдига шум за бингото в католическата църква или за големите залози в казината на Лас Вегас.

— Ами наркотици?

Официалният въпрос накара Мик учудено да вдигне вежди.

— Ама, Кем, нали не си мислиш, че някое от момчетата ще си позволи такова нещо пред мен? Майка му стара, хич не мога да си представя Руди да пали цигара марихуана. Ти представяш ли си?

Наистина това накара Кем да се усмихне.

— Не. Много трудно е да си представиш наркотици и убийства в този град. Но вече имаме и от двете.

— Според мен нещата са свързани. Струва ми се, че Биф е направил нещо на своя глава и някой търговец от града му е духнал зад врата.

Кем изсумтя неопределено.

— Днес открих и още нещо интересно. Паркър и жена му са умрели.

— Шериф Паркър? — изпъна се на стола си Мик. Усети как се разтреперва целия. — Божичко, Кем! Как е станало?

— Пожар в къщата. Живели са край едно езеро във Флорида.

— Лаудърдейл?

— Не — сплете пръсти Кем. — Преместили са се от Лаудърдейл. Всъщност миналата година доста са се местили. Пътували са насам-натам и целия щат.

— Сърбяли са ги краката.

— Нещо ги е сърбяло. Чакам докладите от полицията и от пожарната.

— Защо са ти?

— Ще разбере, като ги видя. — Вдигна поглед, тъй като Клеър тъкмо влизаше. Придърпа документите върху доклада, който току-що беше писал, и ѝ се усмихна.

— Здравсти.

— Здравсти — тя дори не направи опит да се усмихне. — Здравейте, господин Морган.

— Добре дошла. Чух, че си сключила голяма сделка с някакъв модерен музей.

— Така изглежда — остави торбата с книгите върху бюрото. — Прекъснах ли ви?

— Не — Мик отново остави чашата си. Един поглед на Кем му подсказа, че разговорът за Паркър не е за пред други. — Просто предъвкваме старите неща.

— Искам да говоря с теб — обърна се тя към Кем. — Ако имаш малко свободно време.

— Имам малко — видя тревогата, изписана на лицето ѝ, и погледна към Мик.

— Май трябва да тръгвам — изправи се помощникът му. — Ще намина пак към седем.

— Благодаря.

— Радвам се, че те видях, Клеър — потупа я Мик лекичко по рамото, докато минаваше покрай нея.

— И аз — изчака го да затвори вратата и веднага мина на въпроса. — Не мисля, че това има някакво значение. Нещо повече — не мисля, че изобщо е твоя работа, но...

— Стой! — Кем взе ръцете ѝ. — Може ли малко по-спокойно?

— Съжалявам — каза Клеър вече по-кротко. — Само че току-що с Блеър водихме спор и изходът не беше в моя полза.

— Искаш ли да отида да го натупам вместо теб?

— Не — този път не успя да спре усмивката си. — И сама мога да го направя. Кем, не искам да мислиш, че съм го крила нарочно от теб. Смятах — и все още смятам — че това си е работа на семейството.

— Защо просто не ми го кажеш?

Клеър извади книгите от чантата и ги нареди върху бюрото му. Той ги разгледа една по една. Някои вече беше виждал в стаята на Биф или в библиотеката. Докато ги оглеждаше, тя запали цигара.

Книгите бяха стари и явно много използвани. По някои страници имаше петна от кафе или сок. Виждаха се подчертани пасажии и подгънати краища.

— Откъде ги взе?

Издуха навън дима.

— Били са на баща ми.

Без да сваля очи от нея, той остави книгите.

— Може би е по-добре да седнеш и да ми обясниш.

— Ще остана права и пак ще ти обясня — дръпна още веднъж дълбоко и изпусна дима. — Намерих ги опаковани в кашоните горе в таванската стая. В кабинета на баща ми. Не знам дали знаеш, но той

беше запален по религиите. Всички видове. Има също книги върху исляма, хиндуизма, цели купища от католицизма и всички други изми, които можеш да измислиш. Блеър обаче смята, че трябвало да ти покажа тези.

— Трябвало е.

— Не съм съгласна — извади цигара и я смачка едва наполовина изпушена. — И тъй като Блеър беше непреклонен, обещах, че ще го направя. Ето направих го.

— Седни, Щека.

— Нямам настроение да ме разпитваш. Донесох ти ги и можеш да правиш с тях каквото поискаш.

Кем мълчаливо я наблюдаваше. Очите ѝ блестяха, устните ѝ започнаха да треперят. Стана от стола и заобиколи бюрото. Прегърна я, но тя продължаваше да стои неподвижно.

— Знам, че не е лесно.

— Не, не знаеш. Няма как да знаеш.

— Ако можех да избирам, щях да ти кажа да вземеш книгите, да си тръгнеш и да се преструваме, че нищо не е било — отдръпна се назад. — Но нямам избор.

— Той беше добър човек. На времето трябваше да слушам ужасни приказки за него. Мисля, че не бих могла да издържа втори път.

— Ще направя всичко каквото мога. Само това мога да обещаая.

— Искам да се опиташ да повярваш в него. Искам да разбереш, че дори да е чел тези книги, да ги е изучавал и дори може би вярвал в някои от нещата, написани в тях, още не означава, че е бил лош човек.

— Седни, моля те!

Седна отпуснато и кръстоса ръце в скута си.

— Клеър, баща ти говорил ли ти е някога за тези книги или за това, което пише в тях?

— Не, никога. Говореше за различните религии. Това беше една от големите му теми, особено след като... след като започна да пие. Върна се към църквата. Беше отгледан като католик, но изпитваше истинско презрение към организираниите форми на религията заради начина, по който го бяха възпитавали.

— Кога се върна към църквата?

— Когато бях на седем или осем. За него това изведнъж стана много важно. Накрая се стигна до там, че двамата с Блеър тръгнахме на неделно училище и получихме първото си причастие. Както си му е редът.

— Трябва да е било преди около двайсет години?

— Да — тъжно се усмихна тя. — Времето си минава.

Кем си го отбеляза, като се чудеше с какво друго събитие би могъл да го свърже.

— Питала ли си се защо го е направил?

— Разбира се. Навремето бях твърде малка, за да мисля за това. Освен това службата и музиката ми харесваха, както и дрехите на свещеника. Изобщо цялата церемония — Клеър спря, защото изпита внезапно неудобство от думите, които бе избрала. — Мисля, че покъсно смятах, че просто е остарял и се е почувствал отдалечен от всички неща, срещу които е въстанал по време на детството си. Може би му е липсвала сигурността и близостта на семейството. Бил е някъде на моите години — промърмори повече на себе си. — Бил е почти на тридесет и е започнал да се пита какъв ще бъде животът му занапред. Тревожел се е също за Блеър и за мен, за това, че двамата нямаме религиозно възпитание. Изглежда е чувствал, че е прекалил с опозицията на родителите си, като е отишъл прекалено далеч в обратната посока.

— Казвал ли го е някога?

— Да, всъщност си спомням, че казваше почти дословно същото на майка ми. Баща ми беше от хората, които, както се изразяваше майка ми, непрекъснато се терзаят. Винаги се притесняваше дали е постъпил правилно. Толкова много се стараяше да не ни натрапва насила църквата. Не беше никакъв фанатик, Кем. Просто се опитваше да направи най-доброто.

— Кога започна да пие, Клеър?

— Всъщност не знам — пръстите на ръцете ѝ се вплетоха поздравно в скута ѝ. — Не стана внезапно, а някак постепенно. Отначало никой от нас не го забеляза. Спомням си, че след вечеря пиеше по едно уиски със сода. После започна да изпива по две. След това престана да ги разрежда със сода.

Мъката в гласа ѝ го накара да се протегне и да хване неспокойните ѝ ръце.

— Клеър, и аз съм минал по този път. И най-малко аз мога да го съдя.

— Чувствам се като предател. Не го ли разбираш? Струва ми се, че го предавам, като говоря за недостатъците и грешките му.

— Той е бил човек от плът и кръв. Хората имат недостатъци. Не мислиш ли, че му се е искало да признаеш недостатъците му и въпреки това да го обичаш?

— Говориш като психоаналитика ми — стана и отиде до прозореца. — Бях на тринадесет години, когато за първи път го видях наистина пиян. Върнах се от училище. Блеър имаше репетиция на оркестъра, а майка ми беше на събиране — на „Будителите на Емитсбъро“ или нещо такова. Татко седеше на масата в кухнята и плачеше над бутилка уиски. Толкова се изплаших, като го видях такъв — потен и хлипащ, със зачервени очи. Не преставаше да ми повтаря колко съжالياва. Говореше неразбрано и се опитваше да се изправи. После падна. Остана да лежи на пода и не спираше да плаче и да ми се извинява — Клеър рязко изтри една сълза. — „Съжالياвам, миличко. Толкова съжالياвам. Не знам какво да направя. Нищо не мога да направя. Не мога да го променя. Не мога да се върна и да го променя.“

— Какво да промени?

— Предполагам, че пиенето. Не можеше да го контролира. Не вярваше, че може да промени нещата. Каза ми, че не е искал да го видя така. Това ужасно го измъчваше. Той все не искаше да виждам, не искаше да знам.

— Това не беше ли по времето, когато направи сделката с търговския център?

— Да. И колкото повече приближаваше завършването му, толкова повече пиеше. Баща ми беше много неспокоен престъпник. Амбициите му може и да са го подвели, но съвестта му го накара да си плати за това.

— Искам да се опиташ да си спомниш. Излизаше ли в определени вечери, с някаква периодичност? Излизаше ли с някого, или с определена компания?

Клеър въздъхна и се обърна.

— Участваше в най-различни групи — „Сойките“, „Клубът на оптимистите“, „Рицарите на Колумб“. Много често излизаше на събирания, на вечери, да показва къщи за продан. Все исках да ме

вземе със себе си, но той ме завеждаше в леглото и казваше, че трябва да почакам, докато порасна, и тогава ще ме направи свой партньор. Една вечер се промъкнах в колата му... — спря, обзета от паника и с пребледнели страни.

— Промъкна се в колата му? — нетърпеливо попита Кем.

— Не. Не съм. Само сънувах. Можеш да задържиш книгите, ако мислиш, че ще ти помогнат. Трябва да се връщам.

Преди да успее да изхвъркне през вратата, Кем я хвана за ръката.

— Какво сънува, Клеър?

— За Бога, Кем, сънищата са си моя работа.

На лицето ѝ беше изписан същия израз — абсолютно същия — както в нощта, когато се събуди след кошмара.

— Къде отиде той онази вечер?

— Не знам. Сънувах го.

— Къде сънува, че отива?

Клеър почти се свлече. Кем ѝ помогна да седне отново.

— Не знам. Това беше сън. Бях на пет или шест.

— Но си спомняш съня. Все още го сънуваш.

Гледаше книгите върху бюрото му.

— Понякога.

— Кажи ми това, което помниш.

— Това не се е случило. Събудих се в леглото си.

— А преди да се събуди?

— Сънувах, че съм на задната седалка в колата. Знаех, че ще излиза и исках да го изненадам, да му покажа, че вече съм достатъчно голяма, за да му бъда партньор. Не отидохме в някоя къща. Бяхме навън. Последвах го. Приличаше ми на приключение. Бяхме на някакво място и там имаше други мъже. Помислих, че е нещо като събиране, като на „Лосовете“, защото... всички носеха дълги черни дрехи с качулки.

О, Божичко, Щека, помисли си Кем. Какво си видяла?

— Продължавай.

— Имаха и маски и на мен ми се стори много забавно, защото не беше празникът на Все светии. Беше през пролетта. Скрих се в храсталака и останах да гледам.

— Имало е и други мъже. Кои бяха?

— Не знам. Не обърнах внимание. Гледах баща ми. Наредиха се в кръг и удариха камбаната. Имаше и жени. Две жени в червени наметала. Едната от тях се съблече и легна върху нещо. Бях едновременно заинтригувана и смутена. Те пееха и имаше огън. Голям огън. Бях сънлива и не можех да разбера всичко. Мъжът с голямата маска имаше меч. Той блестеше на лунната светлина. Говореше нещо, после и останалите.

— Какво?

— Не можех да разбера — но след като прочете книгите, тя си спомни. — Не познавах тези имена.

— Имена?

— О, Господи, Кем, имената от книгите. Викаха демоните.

— Добре, успокой се.

Клеър стисна лицето си в ръце.

— Беше ми студено, бях уморена и исках татко да ме върне у дома. Но се страхувах и не знаех защо. Мъжът с маската докосваше и милваше жената. Доведоха коза — малка бяла козичка — и той взе нож. Исках да избягам, но не можех. Мъжете смъкнаха дрехите си, но останаха с маските и затанцуваха около огъня. Видях баща си. Видях го с кръв по ръцете. После се събудих, пищейки в леглото си.

Кем я издърпа от стола и я прегърна, а ръцете му нежно я галеха. Но очите му, които се взираха над раменете ѝ, бяха изпълнени с леден гняв.

— Това не беше наистина — настоя Клеър. — Не се е случвало. Събудих се в леглото си както винаги, когато сънувам този сън. Майка ми и баща ми бяха там.

— Каза ли им за съня?

— Сигурно съм изпаднала в истерия. Спомням си как баща ми ме люлееше, милваше косата ми и пак ме люлееше. Непрекъснато ми повтаряше, че това е било сън, само един ужасен сън и че никога няма да ми позволи да ми се случи нещо лошо.

Кем я отдръпна от себе си и дълго и внимателно се взира в очите ѝ.

— Това не е било сън, Клеър.

— Трябва да е било — ръцете ѝ трепереха. — Трябва да е било сън. Аз бях в леглото си. С мен беше и баща ми. Знам, че си мислиш за книгите. Аз също мислих за тях. Сигурно ги е купил по-късно.

Тревожел се е за мен — защото съм сънувала този сън. Искал е да разбере. Тревожел се е за мен. Седмици наред след това идваше при мен в стаята, когато станеше време за лягане, и ми разказваше смешни истории, пееше ми песни или просто стоеше с мен.

— Знам, че се е тревожел за теб. Знам, че те е обичал. Но мисля, че е участвал в нещо, с което не е могъл да се справи. Също както с пиенето, Клеър.

Тя упорито и гневно тръсна глава.

— Не мога да го повярвам!

— Клеър, сигурно е бил съкрушен от мисълта, че си видяла и него, и това, което е станало. Минали са няколко години, но той е видял, че продължаваш да сънуваш кошмари и е разбрал, че това никога няма да спре. Опитал се е да се измъкне. Върнал се е към религията от детството си.

— Ти не го познаваш.

— Не, не го познавам.

— Той никога не би наранил някого. Не беше способен на това.

— Може би не е наранил някой друг, освен себе си. Клеър, и аз не искам да те наранявам, но ще трябва да се поровя по-дълбоко. Ще трябва да погледна в цялата налична документация по сделката със земята, за търговския център. Както и за смъртта на баща ти.

— Защо? Какво би могло да промени всичко това сега?

— Защото онова, което си видяла през онази вечер, все още продължава. Казвала ли си на друг за съня?

— Не.

— Недей.

Тя кимна.

— Свършихме ли?

— Не — отново я притисна до себе си, без да обръща внимание на безчувственото ѝ тяло. — Аз просто ще те чакам, Щека — прошепна той. — Можеш да се върнеш назад, да изградиш стена, да избягаш и да прикриеш следите си. Аз просто ще те чакам.

— В момента не мога да мисля за нас.

— Напротив, можеш — повдигна брадичката ѝ. Очите им се срещнаха. — Защото щом всичко свърши, пак ще остане това. Обичам те — притисна я още по-силно, тъй като тя се опита да се измъкне. — По дяволите, това е нещо, което трябва да проумееш веднъж и

завинаги. Обичам те и никога не съм предполагал, че ще ми се случи нещо такова. Но е факт.

— Знам. Ако това можеше да се случи без останалото...

— То се случи. Това е най-важното. Искам да знам какво ще ми отговориш.

Клеър докосна лицето му с ръка.

— Мисля, че и аз отново ще те обичам. Засега само това мога да кажа.

— Всичко ще се оправи — целуна я Кем. — Искан ми се да можех да те убедя.

— Достатъчно съм голяма, за да мога сама да осъзнавам нещата. Предпочитам да имам приятел вместо благороден рицар.

— Какво ще кажеш за приятел и черна овца?

— Хубава комбинация. Не съм го крила от теб. Криех го — поправи се тя, преди той да успее да възрази. — Но го криех на първо място от себе си. Трябва да се върна вкъщи и да премисля всичко. Искаш ли да задържиш книгите?

— Да. Келър... — Кем махна косата от лицето ѝ. — Ще трябва отново да поговорим, ще трябва по-подробно да си спомниш всичко.

— Струвах се, че ще го кажеш.

— Защо не го направим довечера? Какво мислиш за вечеря в Мексиканския ресторант? Имат глинени грънци и хартиени цветя.

— Идеята звучи чудесно. Можем ли да вземем мотора ти?

— Жена мечта!

— Ще бъда готова в седем — стигна до вратата и се обърна. — Рафърти, ти направи нещата по-лесни. Благодарна съм ти.

Щом остана сам, Кем седна на бюрото и се зае с бележките си. Страхуваше се, че няма да може дълго да задържи нещата така.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ПЕТА

Мин Атертън беше от жените, които поставяха декоративните свещи на масата загънати с целофана, така както са били купени. Почти всичко, което притежаваше, беше за показ, а не за употреба. Тя купуваше розови или яркочервени свещи — любимите ѝ цветове — и ги слагаше в оригинални бронзови или кристални свещници, където те оставаха в чистичките си опаковки, без никога да бъдат запалени.

Обичаше да купува различни неща. Нещо повече — обичаше да може да купува различни неща — особено такива, които съседите ѝ не можеха да си позволят. Много често оставяше етикетчетата с цената върху предметите, като се надяваше, че някой от гостите ще погледне дъното на някоя ваза или статуетка. На тяхно място тя би го направила. И го правеше.

Мин смяташе, че трябва да проявява отговорност. В края на краищата тя беше жена на кмета и трябваше да поддържа реномето си. Знаеше, че двамата са най-заможната двойка в града и че съпругът ѝ ѝ е много предан. За миналата Коледа ѝ купи чифт диамантени обеци. Всяка по половин карат, включително и поставките. Всяка неделя Мин ги демонстрираше в Божията църква.

Слагаше си косата зад ушите и въртеше глава наляво и надясно, докато пееше тържествено химни, така че скъпоценните камъни да отразяват светлините — и завистта на паството.

Домът ѝ беше претъпкан с мебели, независимо колко скъпи бяха. Мин обичаше новите неща, и то нови-новенички. Купуваше само известни марки. Това ѝ даваше възможност да говори за нейната „Лаз Бой“, за нейния „Етън Алън“ и нейната „Сали Постюрпидик“, сякаш бяха членове на семейството.

Някои от не дотам снизходителните жители на града казваха, че е много жалко, дето няма по-малко пари и повече вкус.

Но Мин винаги забелязваше позеленелите от завист лица и се кичеше с тях като с медали за слава.

Обичаше голямата си несиметрична тухлена къща на „Лорел Лейн“ и сама беше обзавела всеки сантиметър от нея, като се почнеше

от всекидневната с канапето в розово и лилаво и пердетата в същата гама и се стигнеше до дамската тоалетна, която беше в нежно розови плочки и зюмбюлено сини тапети. Харесваше големи статуи на танцуващи дами в бални рокли и мъже в жилетки. Всички растения в къщата бяха пластмасови, но пък бяха поставени в скъпи саксии с формата на мериносови овце и ангорски зайци.

Творчеството на Мин не се изчерпваше само с интериора. Естествено във вътрешния двор беше разпънат голям чадър, в комплект със столове и един шезлонг. Тъй като истинските животни създаваха твърде голям безпорядък, тя ги беше заменила с пластмасови и гипсови, така че дворът беше населен с патици, катерички и още овчици.

Отпред, точно срещу поставената на пиедестал Луна, се намираще нейната гордост и радост — чугунено конярче с черно лице и червена ливрея, с неизменна жизнерадостна усмивка. Веднъж Дейви Рийдър, докато работеше нещо у тях, беше закачил канчето с обяда си на протегнатата му ръка. Мин никак не беше останала доволна от тази шега.

Къщата на Мин беше чиста и подредена като аптека. За днес — денят на редовния месечен обяд на дамския клуб — дори беше купила от цветарския магазин украса за масата от кремове и зеленина. От собствения си джоб. Разбира се, щеше да опита надутият им счетоводител някак да ѝ ги възстанови.

Всяко спестено пени и още едно пени за харчене.

— Джеймс, Джеймс! Искам да дойдеш да хвърлиш един поглед. Нали знаеш колко ценя мнението ти.

Атертън мина от кухнята в трапезарията, като се усмихваше и отпиваше от кафето си. Огледа жена си, облечена в нова розова рокля и болеро на цветя. Носеше диамантените обеци и беше ходила при Бети да ѝ направи една от любимите ѝ бухнали прически. Беше си направила маникюр и педикюр. Розовите ѝ нокти стърчаха от отворените ѝ обувки. Атертън я целуна по носа.

— Изглеждаш прекрасно, Мин. Красива както винаги.

Тя се изкиска и закачливо го тупна по гърдите.

— Не става дума за мен, глупчо, а за масата.

Той старателно огледа масата в трапезарията. Беше разпъната, за да се съберат единайсетте гости, които очакваха. Върху покривката от

дамаска бяха наредени точен брой чинии „Corelle“ с фино изрисувани рози. Беше поставила малки купички с лимонова вода за измиване на ръцете, както беше виждала в списанията. В центъра бяха кремове, а от двете им страни свещите с целофановите обвивки.

— Надминала си себе си.

— Нали знаеш, че обичам всичко да бъде красиво — приближи се до прозореца и хвърли един строг поглед навън през розовото копринено перде. — Ами че миналия месец, когато беше ред на Една, тя беше сложила пластмасови чинии. Много ме огорчи.

— Сигурен съм, че това е било най-доброто, което Една е могла да направи.

— Разбира се, разбира се — можеше да каже и други неща за Една — доста неща можеше да каже. Но знаеше, че Джеймс ще стане нетърпелив. — Днес исках да бъде нещо особено специално. Някои от дамите направо са в истерия, Джеймс. Ами да, дори предлагаха да организираме курс по самозащита, което, както вече казах на Гладис Финч, е проява на много лош вкус. Чудя се какво ли още ще измислят.

— Хайде, Мин, всички правим каквото е необходимо — после й намигна. — Нали ми имаш доверие, Мин?

Тя примигна към него с блеснали очи.

— Искат ли питане, Джеймс.

— Тогава остави това на мен.

— Винаги е било така. Само че този Кемърън Рафърти...

— Кемърън си върши работата.

Мин изсумтя.

— Искаш да кажеш, когато не души около Клеър Кимбъл. О, знам какво ще кажеш — махна с пухкавата си ръка към него и той отново се усмихна. — Мъжът има право на почивка. Но съществуват и приоритети — усмихна му се насреща. — Нали това щеше да ми кажеш, Джеймс? Мъжът си има свои приоритети.

— Познаваш ме твърде добре.

— Разбира се, след толкова години — Мин се зае да оправя вратовръзката му. — Знаем, че би искал да се измъкнеш преди момичетата да са пристигнали, но ще бъда много доволна, ако останеш само за няколко минутки. Вестниците и телевизията са изпратили свои хора. Нали не искаш да изпуснеш тази възможност. Особено ако ще се кандидатираш за губернатор.

— Мин, знаеш, че още не е решено — щипна я по брадичката. — Това си е само между нас.

— Знам. И това, че не мога да се похваля направо ме съсипва. Самата мисъл, че в партията разглеждат кандидатурата ти! — тя нежно поглади ревера му. — След всичките години, които отдаде на този град.

— Любимият ми избирател. Добре, ще остана за малко — каза той, — но не храни надежди за губернаторската резиденция, Мин. Има още доста време до изборите — напомни ѝ той, като видя, че лицето ѝ помръкна. — Да бъдем търпеливи. Звъни се. Ще отворя аз, а ти ще се появиш тържествено.

Клеър закъсняваше. Все пак по-добре, отколкото изобщо да не се появи. Но Гладис Финч ѝ се обади, за да я попита дали има нужда от кола. Не беше никак чудно, че Клеър забрави за обяда, след като откри липсата на скулптурата от гаража.

Реши, че сигурно са деца, които си правят шега с нея. Много ѝ се искаше да е така. Но дълбоко в себе си знаеше, че става дума за нещо много по-сериозно.

Всичко, което можеше да стори, беше да съобщи за кражбата веднага щом приключи с този проклет обяд.

Защо тази скулптура? Защо това кошмарно изображение?

Опита да се съсредоточи върху това, което трябваше да направи. За съжаления Гладис се беше обадила малко преди обяд и Клеър се втурна от гаража в спалнята, за да се напъха в костюма си.

Не беше сигурна дали късата синя пола и сако във военен стил са най-подходящите дрехи за женски обяд, но това беше най-доброто, което успя да измисли. Дори и в момента крепеше волана с лакти, докато се опитваше да закрепил обещанията си.

Успя само да изпъшка, когато забеляза колата на телевизията от Хейджърстаун. Паркира зад нея и опря чело на кормилото.

Мразеше публичните изяви. Мразеше интервютата и мразеше насочените към нея камери. Дланите ѝ вече бяха потни и лепкави, а още дори не беше излязла от колата.

Едно от последните неща, които ѝ се наложи да направи в Ню Йорк беше да се съгласи да говори пред клуба на Тина Йънгърс.

Критичката беше много настоятелна — също както и Мин. И Клеър беше отстъпила. Както винаги.

Безгръбначно. Мекотело. Страхливка и лицемерка. Издърпа огледалото за обратно виждане и се погледна в него. Страхотно. Спиралата се беше размазала под очите ѝ. Поради липса на нещо по-добро, Клеър наплюнчи пръста си и го изтри.

Ти си зряла жена, наставляваше се сама. Възрастен човек. Професионалист. Трябва да се справиш с това. И няма да се отказваш.

Добре знаеше, че нещата стават още по-зле — страхът, паниката. Всички онези седмици след смъртта на баща ѝ. Онези въпроси и любопитните очи, впити в нея. Всички онези камери на погребението.

Сега е друго. По дяволите, сега сме тук. Измъкни разнебитения си стомах и омекналите си колене от колата. Всичко се свеждаше до това да се опита да забрави, че е била ограбена — както и перспективата да чуе въпроса, който Кем щеше да ѝ зададе: „Защо, по дяволите, не си заключила гаража?“

Първото, което видя, когато се измъкна навън, беше Луната, а след нея и конярчето. Докато поемаше по алеята, нервно се изкиска.

После съгледа и лъвовете. Наложил се да спре. Трябваше да ги разгледа. От двете страни на стълбището се бяха излегли двойка бели гипсови лъвове с гриви от изкуствени диаманти.

— Извинете, момчета — промърмори тя и все така усмихната почука на вратата.

Докато Клеър се оправяше с дамския клуб, Джолийн Бътс седеше на съгваемия стол до мъжа си в гимназията. Поздравленията продължаваха твърде дълго и доста хора вече неспокойно се въртяха на столовете си, но Джолийн продължаваше да стои тихо и неподвижно с просълзени очи.

Не знаеше защо плаче. Дали защото нейното момченце правеше още една голяма крачка към зрелостта. Дали защото толкова много приличаше на баща си от времето, когато тя и Уил бяха носили тогите и шапките. Дали защото със сърцето си вече беше разбрала, че го е загубила.

Не беше казала на Уил за спора си с него. Как би могла? Той и сега седеше до нея с блеснал поглед и лицето му грееше от гордост. Не му беше казала и как, след като Ърни побегна от къщата, тя се качи в стаята му и трескаво зарови за наркотици. Почти се надяваше да открие, за да има нещо реално, върху което да излее гнева си.

Не откри наркотици, но това, което видя, я изплаши много повече.

Книгите, листовките, сноповете черни свещи. Тетрадките изпълнени с нарисувани символи, странни имена и числото 666 — изписано дебело стотици пъти. Дневникът, който с най-малки подробности описваше ритуалите, които беше правил. Които беше правил в същата тази стая, докато тя е спала. Дневникът, който тя бързо затвори, неспособна да чете по-нататък.

След този ден почти не беше мигвала от притеснение, като непрекъснато се питаше дали ще намери кураж и достатъчно мъдрост, за да заговори момчето отново. И сега, докато извикваха имената на завършващите, докато младите момчета и момичета тържествено дефилираха през сцената, Джолийн наблюдаваше сина си.

— Ърнест Уилям Бътс.

Уил държеше видеокамерата на рамото си, но свободната му ръка се протегна към жена му. Джолийн я стисна и я задържа. После се разплака.

Ърни се върна на мястото си като в мъгла. Някои от момичетата плачеха. Самият той почувства, че ще се разплаче, макар да не знаеше защо. В ръцете му беше билетът за свободата. Дванадесет години се беше трудил заради това късче хартия, за да може да отиде къде поиска и да прави каквото поиска.

Странно, но Лос Анджелис не му се струваше толкова важен сега. Вече не беше сигурен, че иска да отиде там, че иска да открие други като него. Мислеше си, че ще намери други като него и тук. Може би ги беше намерил.

Ти си белязан с церемониалната кръв.

Но това беше коза. Просто една глупава коза. Не човек. Чуваше я как пици, как пици и пици.

Докато траеше раздаването на дипломите, Ърни едва се удържа да не хукне навън.

Не можеше да си позволи да привлича вниманието върху себе си. Под тогата тялото му беше плувнало в пот — обилната и пареща пот на страха. Другите зрелостници около него сияеха или стояха с насълзени очи. Той седеше неподвижен и гледаше право пред себе си. Не можеше да направи погрешно движение. Ако разберат, че е видял, че се е уплашил и се е обадил на шерифа, щяха да го убият.

Няма да повтори отново тази грешка. Дишаше бавно и равномерно, за да се успокои. Шерифът не може да направи нищо. Никой не може да ги спре. Те са твърде силни. Едновременно със страха усети и бърз прилив на мрачна възбуда. Той е един от тях. И, естествено, силата им беше и негова.

Беше подписал името си с кръв. Беше положил клетва. Принадлежеше.

Само това трябва да помни. Той принадлежи.

Беше много късно за Сара Хюит. Но неговото време сега започваше.

— И все още никаква вест от нея. Съжалявам, Бъд.

— Повече от седмица вече, откакто никой не я виждал — Бъд стоеше до патрулната кола и се оглеждаше надолу и нагоре по улицата, сякаш сестра му всеки момент можеше да изскочи от някоя врата и да му се изсмее. — Мама мисли, че е заминала за Ню Йорк, но аз... Трябва да направим още нещо — измъчено каза той. — Просто трябва да можем да направим нещо.

— Правим всичко възможно — отвърна му Кем. — Подали сме съобщение, че търсим нея и колата. Попълнихме искане за национално издирване. Разпитахме всички в града.

— Възможно е да е била отвлечена.

— Бъд — наведе се над капака Кем. — Знам колко си разстроен. Но истината е, че няма данни за влизане с взлом, нито за борба. Дрехите и личните ѝ вещи ги няма. Сара е на тридесет години и е свободна да заминава и да се връща, когато поиска. Ако се бях обадил на федералната и бях поискал разследване за отвлечане, никога нямаше да се съгласят.

Бъд упорито стисна устни.

— Тя щеше да ми се обади.

— Мисля, че си прав. Същото мисля и аз. Но фактите... Всичко, с което разполагаме са фактите. Няма да спрем да я търсим. Защо не отидеш при Марта и не накараш Алис да ти направи едно хубаво кафе?

Той поклати глава.

— По-добре да работя нещо. Видях доклада, над който работите. Материала за култовете, който Блеър Кимбъл е издирил за вас.

— Това е само теория. Нямам нищо сериозно. — Не му се искаше Бъд или някой друг да наднича през рамото му, докато той изследва различни възможности.

— Не, но ако наистина има нещо необикновено наоколо, вече мога да разбера. Нещата, които намерихме в бараката на Биф... и начинът, по който беше убит. Може да се окаже, че всичко е свързано. Може би и изчезването на Сара е свързано с това.

— Недей да откачаш — постави ръка на рамото му Кем.

Очите на Бъд, уморени и отчаяни срещнаха неговите.

— И вие мислите, че всичко това е свързано.

Не можеше да го избегне.

— Да, така мисля. Но да мислиш и да докажеш за две различни неща.

Бъд кимна. Лицето му не изглеждаше вече толкова младо.

— Какво ще правим сега?

— Ще започнем всичко отначало.

— С Биф?

— Не, с гробището.

Понякога мъжете се събират заедно за неща, различни от покера, футбола или от бирата в събота вечер. Понякога се събират, за да обсъждат въпроси, различни от бизнеса, земеделието или жените си.

Понякога се събират заедно от страх.

Стаята беше тъмна и миришеше на влага — тук и преди бяха споделяни тайни. По стените пълзяха паяци и плетяха сложни мрежи, за да уловят плячката си. Тук никой не ги безпокоеше.

Срещнаха се само трима. Те участваха най-отдавна. Някога бяха четирима, но единият умря сред пламъците между палмовите дървета

и тихите води на езерото. Бяха се погрижили за това.

— Това не може да продължава.

Макар че гласовете бяха приглушени, страстта беше силна.

— Ще продължи — това беше гласът на сигурността и силата. Главният жрец.

— Направихме само каквото беше необходимо — това беше помирителната нотка, тази на спокойствието. Зад нея стоеше стремежът към властта, амбициозния копнеж за мястото на главния жрец. — Трябва само да запазим разума си. Трябва да направим някои промени.

— Около нас всичко се разпада — неспокойни пръсти посегнаха към цигарата и я запалиха, въпреки неодобрението на останалите. — Рафърти се е задълбочил много. По-упорит е, отколкото предполагаме.

Истина беше и това погрешно предвиждане беше неприятно. Но можеха да се справят.

— Няма да открие нищо.

— Вече знае за Паркър. Свързал се е с оня идиот — местния шериф, който се кани да поднови случая.

— Голямо нещастие беше, че Гарет реши да се разприказва толкова свободно пред една курва. И за нещастие същата тая курва постави нащрек нашия добър шериф — с превзет жест Джеймс Атертън отблъсна дима от себе си. Него не го притесняваше законът. Той беше над закона. Обаче кроткият и разумен мъж до него, който говореше за промени, му създаваше грижи. — Но тъй като те си платиха за това, вече няма нищо, което да насочи шерифа към нас. Нищо, освен собствената ни глупост.

— Аз не съм глупак — цигарата просветна, откривайки уплашените очи на Мик Морган. — Да го вземат мътните, аз така виждам нещата. Достатъчно дълго съм бил ченге, за да мога да разбера кога друг полицай е надушил следата. Грешно го преценихме, когато си мислехме, че няма да си дава зор да разследва за Биф. Има сведения за всички в града.

— Това нищо не означава, тъй като всеки, който трябва, има неоспоримо алиби.

— Може би нямаше да стане така, ако не беше открил ония неща във фермата — удари с юмрук по нестабилната маса Мик. — По

дяволите, тия фотографии на Биф. Кучият му син сигурно е откачил, за да ги снима.

Съгласи се с него, но без паника. Беше твърде силен, за да се плаши.

— Снимките са били унищожени.

— Но Джейн Стоки ги е видяла. Вече е идентифицирала едното момиче. Казвам ви, че Рафърти няма да остави нещата така. Проклетият му Биф!

— Биф беше глупак и затова умря. Ако сме допуснали грешка, то е, че не разбрахме по-рано какъв голям глупак е.

— Всичко беше от пиенето — тъжно каза третият. Съвестта му скърбеше за смъртта на един от братята. — Той просто не можеше да се справи с пиенето.

— Извиненията са за слабите — думите бяха изречени остро и накараха двамата събеседници на Атертън да замълчат. — Въпреки всичко, доказателствата, които шерифът е открил, свързват момичето с Биф и само с Биф. В крайна сметка на отвличането и убийството й ще бъде обвинен един мъртвец. Вече съм предприел някои стъпки, за да се стигне до това. Съмнявате ли се в мен?

— Не — Мик се беше научил да не се съмнява, погледна единия и другия и разбра, че двамата са се хванали в решителната схватка за ръководството. — Трудно ми е, да знаете. Всеки ден трябва да работя с Бъд. Харесвам го, а той направо се е поболял заради сестра си.

— Всички съжаляваме за семейството — каза вторият мъж. — Но каквото трябваше, беше направено, макар че можеше да се изпълни с по-малко... наслада — той строго погледна към Атертън. — Тя трябва да се последната. Трябва да се върнем там, откъдето тръгнахме. Когато започнахме преди повече от две десетилетия, за нас това беше само начин да търсим нови познания и да изследваме алтернативи, да получим нови възможности. Сега загубихме пътя си.

— Каквито сме били, такива сме и сега — настоя Атертън и преплете пръсти. Запаси присмеха за себе си. Като политик можеше да различи думите, които се целят в поста му. Но той разбираше това, което неговият опонент отказваше да разбере — онова, което крепеше групата, беше сексът и кръвта. И винаги щеше да е така. — Господарят иска кръв.

— Но не човешка кръв.

— Ще видим.

Мик избърса уста с опакото на ръката си.

— Всичко е, защото преди Биф никога не сме убивали някого от нашите.

Атертън опря длани една в друга.

— Забравяш Джак Кимбъл.

— Джак Кимбъл беше нещастен случай — Мик запали нова цигара от фасата на предишната. — Двамата с Паркър отидохме при него само да си поговорим, може би малко да го посплашим, за да не се разприказва за сделката с търговския център. Не сме искали да му се случи нещо. Беше нещастен случай.

— Нищо не е случайно. Господарят наказва слабия.

Този път Мик само кимна. Той вярваше в това, дълбоко вярваше.

— Джак не може да привикне, всички го знаем. Сигурно съм се надявал, когато той умря, че с това ще отрежем слабото звено. Но той все още може да ни създаде проблеми.

— Какво имаш предвид?

— Заради това поисках да се срещнем. Кем се е заел със сделката със земята.

Изведнъж настана мъчителна тишина, нарушавана единствено от неравното дишане на Мик и упоритото гризене на някаква полска мишка.

— Защо?

— Предполагам, че заради Клеър. Онзи ден тя дойде в канцеларията, напрегната като струна. Веднага след това разбрах, че се е обаждал до районния съд и е поискал достъп до докладите по делото.

Кратка пауза. Тихо потропване на пръсти върху дърво.

— Няма какво да намери.

— Да, знам, че добре прикрихме следите си, но си помислих, че ще искате да знаете. Ако свърже някоя от тези сделки с нас...

— Няма. Ти като помощник-шериф трябва да можеш да го отклониш в друга посока. Това, което ни трябва сега, я може би нова улика.

— Улика?

— Оставете на мен.

— Мислех... — Мик се опитваше внимателно да подбира думите си. — Кем се е заел да рови, целият град е настръхнал... Бихме могли

да отложим следващите няколко церемонии. Може би до Нощта на жътвата. Дотогава...

— Да отложим? — Гласът на Атертън вече не беше спокоен, а остър като скалпел. — Да отложим ритуалите си, заради някакви глупаци и страхливци? Нищо не отлагаме! Нищо не отстъпваме! От нищо не се страхуваме! — изправи се тържествено и застана над останалите двама. — Ще направим черната меса както е по календара. И ще поискаме гневът му да се стовари над тези, които ни преследват.

Клеър успя да се добере до дома си чак след четири. Насочи се направо към хладилника, отвори си една бира и отпи половината. Това ѝ помогна да премахне от устата си вкуса на сладкия боровинков пунш.

Докато се приближаваше от кухнята към всекидневната, изрита обувките си.

— Блеър? Блеър, тук ли си? Май не — изсумтя към бирата си тя, като не получи отговор. Издърпа сакото си и го захвърли към един стол. Тръгна нагоре по стълбището, като притискаше с една ръка бирата, а с другата започна да разкопчава копчетата на блузата си.

Когато чу раздвижването над главата си, тя бавно преглътна. Изскърцване и звук от нещо тежко, което някой влачи по пода. Продължи да се изкачва като стъпваше безшумно по чорапи.

Вратата на таванската стая беше отворена. Сърцето ѝ за момент се сви при мисълта, че Блеър разглежда кашоните със спомените.

Но когато застана на прага, видя Кем, а не брат си.

— Какво правиш?

Той вдигна поглед от кашона, който изпразваше.

— Не те чух да идваш.

— Явно — пристъпи вътре. Баща ѝ — парченцата от неговия живот — бяха разопаковани и разпилени по пода. — Попитах те какво правиш?

— Търся нещо, което може да ми помогне — изразът на лицето ѝ го накара да застане нащрек. — Баща ти може да е имал нещо друго. Някаква тетрадка. Някакви документи.

— Разбирам — остави полупразната бира и взе градинарската риза. — Имаш ли разрешение за обиск, шерифе?

Той се помъчи да запази спокойствие или поне да я накара да разбере.

— Не. Блеър ми даде разрешение. Клеър, все пак ще се върнем на старото място?

Тя тръсна глава и се извърна. Бавно и много грижливо сгъна ризата и я постави на пода.

— Не. Не, прегледай всичко, което е останало, ако това ще помогне. Веднъж завинаги да приключим с това.

— Мога да взема кашоните вкъщи, ако така ще ти бъде по-леко.

— Предпочитам да го направиш тук — обърна му гръб тя. — Съжалявам за реакцията си — но не погледна към кашоните. — Този е най-добрият начин да ми е по-леко, че ти се занимаваш с това. Искаш ли помощ?

Чувството на възхищение, едновременно с обичта му към нея беше прекрасно.

— Може би. Не съм открил още нищо — изправи се и се приближи до нея. — Какво си направила с косата си.

Клеър автоматично посегна с ръка.

— Подстригах я малко.

— Харесва ми.

— Благодаря. И къде е Блеър?

— Беше с мен. Налетяхме на Труди Уилсън. Беше със сестринската си престилка.

— О?

— Е, естествено Блеър изплези език. Май нещо го стискаха обувките, така че го оставих в компетентните ръце на Труди — погледът му се спусна към блузата, която беше разкопчала донякъде. — Имаш ли нещо под блузата?

Клеър погледна надолу.

— Вероятно не. Доста набързо се облякох.

— Божичко, Щека, направо се побърквам всеки път да гадая дали си с бельо или не.

Тя му се усмихна, играейки си с последните две неразкопчани копчета.

— Защо сам не провериш?

Той я хвана и двамата заслизаха надолу по стъпалата, но в този миг на площадката ги пресрещна Блеър.

— Опа-а.

Кем строго го изгледа.

— Я се опитай да го повториш с думи.

— Извинявам се. Дойдох само да ви кажа, че имам среща.

— Радвам се за теб — отметна косата от лицето си Клеър. — Да те чакам ли довечера?

— Не. Ще си взема един душ — той тръгна надолу към хола. — Между другото ти си след петнайсет минути.

— Къде съм?

— По телевизията. Алис ми каза. Освен това, ако двамата бъдете така добри да изчакате и да продължите с играта на Рет и Скарлет, след като изляза, ще ви бъда много благодарен. — Затвори вратата на банята.

— Телевизията?

— О, няма значение — притисна се отново в него Клеър. — Онова нещо с дамския клуб.

— Забравих за него. Как мина?

— Отидох. Спря да ми се гади, когато видях излегнатите бели гипсови лъвове.

— Моля?

— Излегнатите гипсови лъвове. Къде отиваме?

— Долу при телевизора.

— Нали не искаш да го гледаш, Кем. Глупаво е.

— Разбира се, че искам да го гледа. Каж ми за лъвовете?

— Онези невероятно грозни статуи пред къщата на Атертън.

— Пред къщата на Атертън има много невероятно грозни статуи.

— Без майтап! Говоря ти за онези лъвове-пазачи, които най-спокойно се излежават там. Представих си ги как скачат от площадката си и разкъсват пластмасовите патици и дървените овчици, а после погват конярчето върху някое дърво. След това ми беше много трудно да погледна сериозно на задачата си. Кем, наистина ненавиждам да се гледам по телевизията.

— Добре! Тогава можеш да ми донесеш нещо за пиене, докато аз гледам. С тази блуза ли беше?

— Да.

— Така?

Клеър сбърчи нос и започна да се закопчава.

— Разбира се, че не. Бях се разкопчала напълно за телевизията.

— Добра идея. Защо ти беше толкова зле, преди да видиш лъвовете?

— Мразя да говоря пред публика.

— Тогава защо го правиш?

— Защото съм безгръбначно мекотело.

— Сигурен съм, че имаш гръбнак. Знам го, защото направо полудявах като те целувам по него. Донеси кола или нещо такова. Дежурен съм.

— Няма проблем, отивам да сервирам — запъти се към кухнята, докато той се зае с дистанционното. Когато се върна беше седнал на леглото, а краката му бяха вдигнати на малката масичка. — Съжалявам, но не съм направила пуканки.

— Няма нищо — той я издърпа до себе си.

— Наистина не искам да гледа.

— Тогава си затвори очите. Обзалагам се, че си ги шашнала, Щека.

— Имаше учтиви аплодисменти — опъна краката си до неговите тя. — Мисис Атертън ме накара да се върна чак дотук, за да взема някаква работа, над която в момента работя. Която... до дяволите! Сега си спомних, че я забравих там.

— Какво беше?

— Дърворезба. Ръце и рамене. Впрочем, твоите.

— О, Господи!

Искреното му отчаяние я накара да се усмихне.

— Мисля, че някои от дамите те разпознаха. Определено имаше такива, които се подсмиваха. Но най-вече ги интересуваха дали правя цветя и дечица. Мисля, че раменете и ръцете ги карат да се чувстват неудобно, защото без глава им напомнят за обезглавяване, докато това, което съм се опитала да пресъздам, всъщност е мъжка сила и красота.

— Сега пък на мен ми прилошава.

— Още дори не си я видял — Клеър за момент се поколеба, защото знаеше колко ще се разтревожи, но после реши да му каже. — Кем, някой е откраднал една от скулптурите ми. Онази с кошмара.

Той не помръдна, но го усети как застава нащрек.

— Кога?

— Трябва да е било някъде между вчера вечерта и десет тази сутрин. Мисля, че някакви деца...

— Глупости.

— Добре, не знам какво да мисля. Единственото, което знам, е, че я няма.

— Разбили ли са вратата?

— Не — вирна брадичка тя. — Добре, щом трябва да го кажа — забравила бях да заключа гаража.

— По дяволите, Клеър, ако не мога да разчитам, че ще заключваш вратата, по-добре да те затворя в килията.

— Ще я заключвам вече тая проклета врата — по-лесно беше да му се разсърди, отколкото да си мисли непрекъснато, че са й взели работата. Че някой я е следил толкова отблизо и е успял да я открадне. — Ще сложа и алармена система, ако това ще те направи по-щастлив.

— Премести се при мен — погали я по бузата той. — Това ще ме направи щастлив.

Лекото присвиване в стомаха я накара да се извърне.

— Не се нуждая от опека.

— Не говоря за това, Щека.

— Знам — въздъхна несигурно тя. — Просто този път наистина бъди полицай, Рафърти. Намери статуята ми — направи усилие и го погледна отново. — Моля те, не ме притискай. И недей да откачаш.

— Аз не откачам, а се тревожа.

— Всичко ще е наред — сгуши се в него и беше сигурна в това. — Нека да го забравим за малко и да видим как се правя на идиот за телевизионната публика. О, Господи, ето започва. Кем, защо не...

Той затисна устата й с ръка.

— В нашия район пристигна една от звездите на артистичния свят — обясни водещата. — Клеър Кимбъл, известната скулптурка...

— Хм. Скулптурка! — успя да изсумти изпод дланта му Клеър.

— Млъквай.

— ... днес в дома на кмета на Емитсбъро. Мис Кимбъл е родена в Емитсбъро и стана известна в Биг Ейпъл.

— Всяко изкуство е израз на някакво чувство — лицето на Клеър изпълни екрана и тя премести ръката на Кем от устните към очите си. — Скулптурата много често е твърде интимна, тъй като артистът е директно свързан с работата си посредством осезанието и материала.

— Изглеждаш страхотно.

— Говоря като някоя снобка. Снобка си бях и такава си останах.

— Не, говориш също страхотно. Впечатлен съм. Това аз ли съм?

Клеър надзърна през пръстите му и видя дърворезбата.

— Аха.

— Не е толкова зле — доволно каза той.

— Превъзходна е — разшири пролуката между пръстите тя, за да може да вижда по-добре.

— Скулптурата — продължаваше образът ѝ от екрана — често е материализиран израз на чувствата, спомените, надеждите, разочарованията и мечтите на твореца. Тя е начин да се освободиш от действителността, да я разшириш, да я възпроизведеш чрез жив модел или чрез собственото си въображение.

— Не може ли поне да намалим звука?

— Шт!

— Дали действието на творбата ще бъде потискащо или романтично силно зависи от настроението на твореца и материала, който използва. Работата ми е част от мен — понякога най-добрата, понякога най-мрачната. Но тя винаги отразява това, което виждам, чувствам или вярвам.

Включиха отново студиото.

— Сега доволен ли си? Говорих като някоя помпозна глупачка.

— Не, беше честно. Правиш ли скулптори от сънищата си, Щека?

— Разбира се, понякога. Виж какво, днес вече давах интервю — обви ръце около него и прокара пръсти по тила му. — Мислех, че ще излизаме.

— След малко. Тази фигура на кошмара, която е открадната, от онзи сън за баща ти ли беше?

— Може би. Не знам.

— Можеш да нарисуваш какво си видяла онази нощ, нали?

— За Бога, Кем!

— Можеш!

Клеър затвори очи.

— Да, мога.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ШЕСТА

Чип Допър би предпочел да човърка под някой трактор, вместо да го кара. Никога не се беше занимавал с косене дори и на собствените си ниви. А ето че сега — още в шест и половина сутринта, представи си — косеше люцерната на мисис Стоки. Но майка му беше въвела правилото — това за добрите съседни-самаряни. А когато мама въведеше някое правило, всички се подчиняваха.

Най-лошото, според Чип, беше това, че работата е скучна. Декар след декар режеше и балираше, и с оня малоумен Джули Кремптън зад гърба си, яхнал голямата балировачка.

Джули беше трети или четвърти братовчед на Алис в резултата на пламналото някога кръвосмешение. Беше около трийсетте и според Чип беше досаден като дявол, но все пак безобиден. Имаше здраво набито тяло и отпуснато лице, което винаги беше загоряло от слънцето. В момента изглеждаше щастлив като жаба, която току-що се е налапала с мухи и докато балираше, непрекъснато си пееше. Пееше разни тъпи песни от петдесетте, когато и двамата още не са били родени. Чип си мислеше, че сигурно би могъл по-лесно да го изтърпи, ако поне пееше нещо на Рой Кларк, но Джули продължаваше да се хили като идиот и да пее разни глупости.

— Милостиви Боже, Джули, какви са тия тъпотии, дето ги пееш?

— Якети як — изпя ухилен в отговор Джули.

— Винаги си бил тъпанар — изсумтя Чип.

Нямаше да е толкова зле, продължи да размишлява Чип, докато напредваше върху равномерно бръмчащата косачка, ако можеше да върши нещо, както си беше на машината. Беше топло и слънчево и люцерната миришеше приятно. Джули може и да беше досаден товар, но пък той вършеше мръсната работа — теглеше и балираше. По него полепваше прахолякът.

Тази мисъл донякъде го успокои.

Не, нямаше да е толкова зле, ако се беше сетил да си вземе транзистора. Тогава спокойно можеше да заглуши лигавия глас на Джули.

Както и да е, но щеше да спечели малко допълнителни пари. Съвсем малко, разбира се, помисли си с негодувание. Мама нямаше да му разреши да вземе от мисис Стоки повече от половината от обичайната тарифа. И все пак с тези допълнителни пари ще може малко да се отпусне. Бебето имаше нужда от проклетите коригиращи обувки. Боже, бебетата все имат нужда от нещо. Но при мисълта за малката си дъщеричка, взела къдравите коси и очите на майка си, Чип се усмихна.

Със сигурност беше страхотно да си татко. След единадесетте месеца и половина вече се чувстваше като ветеран. Беше минал през безсънните нощи, рубеолата, никненето на зъбките, мръсните пеленки и ваксинациите. Сега вече малкото му момиченце ходеше. Целият светваше от удоволствие и гордост, когато тя се поклащаше към него с протегнати ръчички. Нищо, че още беше малко патреста.

Глуповатата му усмивка се смени с учудване и после с отвращение.

— Какво мирише така, по дяволите?

— Помислих, че си се изпуснал — изкиска се Джули.

— Господи! — Чип мъчително задиша през устата. — Направо ще се задуша.

— Нещо умряло — Джули извади голяма кърпа и я сложи пред устата си. — О йе-е! Нещо наистина умряло.

— Майка му стара. Някое скитащо куче или нещо друго трябва да се е довлякло тук и сигурно е пукнало в нивата — спря машината. Най-малко му се искаше да види някое червясало куче, но не можеше да рискува да мине през него. — Хайде, Джули, ела да открием това проклето нещо и да го махнем.

— Може да е кон. Смърди като кон. Може да повикаме боклукчийската каруца.

— Нищо няма да викаме, докато не го открием.

Скочиха от балировачката. Чип взе пример от Джули и завърза носната си кърпа над носа и устата си. Долу на земята вонята беше още по-силна и той си спомни за деня, когато си беше играл на линията и попадна на останките на някакво куче, което беше размазано от товарния влак за Брунсуик. Изруга и задиша тежко изпод кърпата. Не му се искаше това преживяване да се повтори.

— Трябва да е някъде съвсем наблизно — каза той и нагази в неокосената трева. Беше много неприятно, но не и трудно да се проследи миризмата, която се надигаше като огромна зловонна вълна.

И както си вървеше, Чип едва не стъпи върху нещо.

— Милостиви Боже! — притисна ръка към покритата си с кърпа уста и погледна към Джули.

Неговите очи направо щяха да изскочат.

— О, мамичко! Майка му стара! Това не е куче — после се обърна и като кашляше задавено, тромаво се затича след Чип, който вече препускаше към окосената люцерна.

След трийсет минути Кем стоеше на същото място. Въздухът едва излизаше през устата му. След десет години в полицията мислеше, че е видял всичко, което човек може да види. Но никога не беше попадал на нещо толкова страшно.

Беше гола. Смъртта не беше заличила пола ѝ, макар че почти нищо друго не личеше. Прецени, че е била ниска или средна на ръст. Възрастта ѝ не можеше да се определи. Вече нямаше възраст.

Но Кем смяташе, че знае. Още докато я покриваше с одеялото, което бе взел от колата, той си помисли, че Карли Джемисън никога няма да се забавлява във Форд Лаудърдейл.

Лицето му беше бледо, но ръцете му бяха сигурни и само веднъж си помисли, че една глътка би му дошла наистина много добре. Върна се обратно като прекоси нивата, която някога като дете беше орал и стигна при Чип и Джули.

— Нали беше умрял човек, както казахме — пристъпи от крак на крак Джули. — Никога не съм виждал умрял човек, освен чичо ми Клем и той си лежеше в неделния костюм при Грифит. С Чип си косяхме люцерната на майка ви, както казахме, и тогава го подушихме...

— Млъкни, да те вземат мътните, Джули! — Чип избърса потното си чело. — Какво да направим сега, шерифе?

— Ще ви бъда благодарен, ако отидете в канцеларията и дадете показания — извади цигара с надеждата, че димът ще оправи гадния вкус в устата му. — Пипал ли я е някой от вас?

— Не, сър. Не-е-е. — Джули отново се раздвижи. — Божичко, ами тя беше направо на пихтия, нали? Видяхте ли онези мухи?

— За Бога, Джули, ще млъкнеш ли! — кротко се сопна Кем. — Ще се обадя, за да видя дали Мик е там да вземе показанията ви. Може да се наложи пак да говорим с вас — погледна към къщата. — Казахте ли нещо на майка ми?

— Съжалявам, шерифе — размърда се Чип и сви рамене. — Май двамата с Джули не бяхме много на себе си, когато налетяхме в къщата.

— Всичко е наред. Най-добре ще е веднага да дадете показания.

Кем им кимна и тръгна по стъпалата към къщата, където го очакваше майка му.

Тя веднага се хвърли към него.

— Казах им, че сигурно е куче или някоя млада сърна — започна, като усукваше нервно престилката си. Под очите ѝ имаше сенки. — И двамата нямат капчица ум в главата си.

— Имаш ли кафе?

— В кухнята е.

Мина покрай нея и тя го последва със свит стомах.

— Куче беше, нали?

— Не — наля си кафе, изпи го горещо, без захар, и вдигна телефона. За момент се поколеба със студената слушалка в ръка. Пред очите му беше картината на това, което беше видял в нивата. — Не беше куче. Защо не идеш за малко в другата стая?

Джейн понечи да каже нещо, но думите не излизаха. Прехапа устни, поклати глава и седна да го чака, докато той разговаряше със съдебния лекар.

Клеър закусваше с шоколадова вафла и разглеждаше скиците за музея „Бетадин“. Искеше ѝ се да започне със скулптурата, която ще бъде поставена отвън. Вече дни наред мислеше за нея. Почти си я представяше завършена — от лъскава мед, абстрактна женска форма с вдигнати ръце и кръжаци над пръстите ѝ планети.

Когато телефонът иззвъня, влезе обратно в кухнята и вдигна с пълна уста.

— Ало?

— Клеър? Ти ли си?

— Аха. Здравсти, Анджи. Устата ми е пълна.

— Какво друго ново?

— Ти кажи.

— Вчера продадох „Удивление номер три“.

— Сериозно? Е, това е повод за празнуване — отвори хладилника и си взе едно пепси. — Как е Жан-Пол?

— Добре е — излъга, без да й мигне окото Анджи. Никой от тях не се чувстваше добре, откакто Блеър им беше съобщил всички новини от Емитсбъро. — Как вървят нещата там?

— Царевичната реколта се очертава добра.

— Е, сега вече ще спим по-спокойно. Клеър, кога се връщаш у дома?

— Точно така, Анджи. Започвам да си мисля, че съм си у дома — сега беше моментът да хвърли бомбата. — Възнамерявам да продам мансардата.

— Да я продадеш? Не говориш сериозно, нали?

— Натам върви. Не можеш да кажеш, че работата ми е пострадала от промяната на изгледа.

— Не, не е — но това, което тревожеше Анджи, не беше работата й, а самата Клеър. — Не искам да предприемаш нищо прибързано. Може би ще дойдеш за няколко седмици и ще премислиш нещата.

— Мога да мисля и тук, Анджи, не се тревожи за мен. Добре съм. Наистина.

Анджи преглътна и зададе въпроса, чийто отговор вече знаеше.

— Откри ли Кем някаква следа кой е нападнал онази жена?

— Работи върху една версия — бавно отмести погледа си от терасата. — Да не искаш да ми кажеш, че в Ню Йорк ще бъда в по-голяма безопасност.

— Да, искам.

— Спя с ченге, така че можеш да се успокоиш. Шегувам се — побърза да спре възражението й. — Анджи, за първи път от години започвам да вярвам, че може да се получи — истинска връзка, някакъв смисъл и цел. Не ме интересува, че ще прозвучи сантиментално, но не искам да проваля всичко.

— Тогава се премести при него.

— Защо?

— Премести се при него — *и няма да си сама в онази къща.* — Събери си нещата и заживей в едно домакинство с него.

— Та той е само на една крачка!

— Защо да живеете в отделни къщи? И без това спите в едно легло. Освен това и аз ще спя по-спокойно, да го вземат дяволите!

Клеър се усмихна.

— Знаеш ли какво, сериозно ще си помисля по въпроса.

— Направи го — с облекчение въздъхна Анджи. — Имах среща с председателя на „Бетадин“.

— И?

— Одобри скиците ти. Започвай да работиш.

— Чудесно. Анджи, ако бяхте тук, щях да разцелувам Жан-Пол.

— Ще го направя заради теб. Започвай, момичето ми!

Тя не си губи времето. Още същия следобед постави началото и започна с основната конструкция. Имаше едно неудобство. Гаражът не беше достатъчно висок, така че се наложи да премести високата над два метра скулптура на алеята отвън и беше благодарна за хубавото време. Заваряваше и занитваше, стъпила върху сгъваемата стълба. От време на време се събираше тълпа, която наблюдаваше и коментираше, после се разотиваха. Децата спираха с велосипедите край алеята и клякаха в тревата, като ѝ задаваха въпроси.

Тяхната компания не я притесняваше. За момент само ѝ стана неприятно, когато забеляза Ърни. Наблюдаваше я от предния двор.

По едно време даде на един от младите ценители на изкуството пет долара да изтича до супермаркета и да купи студени напитки. Той незабавно завъртя педали, докато Клеър отдели време, за да покаже на новите си ученици как трябва да се включи кислородът.

— Видяхме ви по телевизията — едно от момиченцата я гледаше с възхищение и страхопочитание. — Изглеждахте много красива. Като филмова звезда.

— Благодаря — затегна връзките на работната си престилка и се усмихна. В това е очарованието на малкия град — толкова лесно е да бъдеш звезда.

— Наистина ли цялата къща на мисис Атертън е розова?

— Почти.

— Защо си слагате тази смешна шапка?

— Така няма опасност косата ми да се запали.

— Тия са мъжки обувки — вметна едно от момченцата.

— Това са си моите обувки — поправи го Клеър. — Те също са за безопасност, макар че аз ги намирам доста модерни.

— Баща ми каза, че днес жените се опитват да станат мъже. Занимават се с мъжка работа, вместо да си стоят у дома, където им е мястото.

— Така ли казва? — на Клеър ѝ се искаше да попита дали баща му не е братовчед на маймуните, но реши, че не е уместно. — Много интересно мнение в края на второто хилядолетие — разкърши рамене, махна кепето си и седна на стълбата. — Денят е твърде хубав, за да обсъждаме социо-сексуални теории. Впрочем много скоро сами ще се сблъскаме с действителността. Искате ли някой шоколадова вафла?

Момчето пъргаво скочи.

— Мога да отида да взема, ако ми дадете пари.

— Ще минем на „Туинки“. На масата в кухнята има цяла кутия. Мини през гаража.

— Да, госпожо — втурна се като стрела.

— Какво би трябвало да е това, Клеър?

Вдигна поглед и махна на Док Кремптън. Носеше черната си чанта и явно или отиваше, или се връщаше след повикване от някоя съседна къща.

— Можем да го наречем скелет — усмихна се и като слезе от стълбата, се приближи, за да го целуне по бузата. — Кой е болен?

— Малкото момиче на Уейвърли има шарка — все още озадачен, той продължаваше да се чуди и да разглежда купчината метал. — Май си представях, че всъщност дялаш дърво или мачкаш глина.

— Понякога.

Обърна се към нея и погледна с очите на доктора.

— Не се записа за преглед.

— Нищо ми няма. Наистина съм добре. Просто онази вечер не бях в най-добра форма.

— Беше шок за теб. Лиза ми каза, че често я посещаваш.

— Същото мога да кажа и за теб. Не си се променил, Док.

— Много съм стар да се променям — въздъхна леко, защото мразеше да си признава, че с възрастта става малко по-муден. —

Направила си чудеса от цветята на Джак.

— Когато се занимавам с градинарство, се чувствам по-близо до него — проследи погледа му към поляната, където едногодишни и многогодишни цветя бяха избуяли сред зелената трева. — Беше прав, като ми каза, че трябва да му простя. Сега, когато съм тук, чувствам, че по-лесно мога да го постигна — усети, че устните ѝ се разтреперват.

— Какво има, Клеър?

Огледа компанията и забеляза, че момчетата се боричкат и лапат вафлите.

— Наистина бих искала да си поговорим за това — за някои неща, които открих. Но не тук — добави бързо. Не тук, където делфиниумите на баща ѝ се поклащаха зад нея. — Ще мога ли да дойда да те видя, щом го обмисля по-добре?

— Винаги можеш да дойдеш при мен.

— Благодаря — чувстваше се облекчена. — Е, знам, че сигурно си тръгнал да биеш инжекция на някого. Ще ти се обадя.

— Внимавай какво правиш — вдигна чантата си. — Джак щеше да се гордее с теб.

— Надявам се — върна се при стълбата. — Хей, кажи на Алис, че ще мина да идем пак на пици — махна му за последно и се върна към работата си.

Тъкмо палеше цигара, когато момчето с велосипеда — Тим или Том, не Тод, спомни си тя — се зададе по улицата с опаковка безалкохолни, закрепени зад седалката.

— Доста време ти отне — каза му тя, като се смъкна долу.

— Чух го в супера — гласът на Тод беше задъхан от вълнението и бързото каране. — Джули Кремптън дойде. Дойде направо там и ни разказа.

— Какво ви разказа?

— За тялото. Той и Чип Допър намерили умрял човек в нивата на Стоки. Балирали са люцерната, нали разбирате? Заради мисис Стоки, че тя нали е вдовица. Джули Кремптън каза, че едва не минали през него.

Останалите момчета го наблюдаваха, като го разпитваха за подробностите и той започна още повече да важничи. Клеър седна на тревата.

Половин час по-късно, когато Блеър пристигна, продължаваше да седи там. Той излезе от колата и седна до нея.

— Предполагам, че вече си чула.

— Следобедният бюлетин — отскубна стръкче трева тя. — Идентифицирали ли са тялото.

— Не. Явно, който... е, да, била е мъртва от доста време.

Смачка тънката тревичка в юмрук.

— Тя?

— Да. Кем, изглежда, че е тялото на някакво избягало момиче, което е минало оттук през април.

Клеър затвори очи.

— Карли Джемисън.

— Не спомена име. Съдебният лекар прави аутопсия. Кем вече изпрати Мик в Харитсбърг за снимка на зъбите.

Клеър наблюдаваше сянката на някаква птичка, която кръжеше над главите им.

— Просто не мога да се овладеея. Само преди малко си работех тук с цял орляк деца около мен. Онова момиче долу на улицата си миеше колата и слушаше радио. Дадох на едно от децата малко пари, за да купи нещо за пиене и като се върна, ми каза, че са открили тяло на умрял човек в нивата на Стоки — гледаше как една пчела кръжи над петуниите. — Сякаш едновременно гледам две картини и едната се наслажда върху другата. Като в мистерията на тъмната стаичка.

— Знам, че е много тежко, Клеър. Биф сигурно е хванал момичето, убил го е и е заровил тялото в нивата. Може би е имал намерението по-късно да се погрижи за това, може и просто да е бил напълно откачен.

— От друга страна, и той вече е мъртъв.

— Да, и той е мъртъв. Но изглежда това убийство е станало направо пред вратата му. Все пак така може и да е по-добре.

Птичката кацна на разцъфналата череша и запя.

— Как така?

— Защото ще означава, че е действал сам. Ако е имало някаква група или секта, както смяташе Кем, те не биха оставили тялото просто така във фермата. Не постъпват по този начин. Такива групи добре прикриват следите си.

В това имаше логика. Искаше ѝ се да повярва.

— Но това не обяснява кой е убил Биф.

— Явно се е занимавал с наркотици. Може да не се е разплатил с доставчиците, може да е провалил някоя сделка. В тези среди няма прошка — въздъхна и се облегна на лакти. — Не съм много силен в криминалните дела. Предпочитам подкупи и корупция.

— Кога се връщаш?

— Скоро. Моят редактор иска да проследя какво става тук, тъй като съм местен. Но щом тялото бъде идентифицирано и мога да опиша историята, заминавам. Имаше хора, с които трябваше да говоря на четири очи. Ти добре ли си?

— Разбира се.

Блеър погледна металната конструкция.

— Репродукция на статуята на Свободата ли ще правиш?

— Не. Изследвам варианти — Клеър също се загледа в нея и се почувства по-спокойна. — Искам да покажа, че понякога човек не трябва да протяга ръка по-далече от възможностите си.

— Изглежда си набелязала дългосрочна програма.

Подпряла брадичка на коленете си, Клеър гледаше оранжевите невени в градината на отсрещната страна на улицата. Чуваше се куче, което лаеше силно и монотонно. Единственият звук сред покоя на тихия следобед.

— В крайна сметка се оказа, че пътуването от Ню Йорк до тук не е чак толкова дълго.

— Ами от тук до там?

Повдигна рамене.

— Засега можеш да не търсиш наематели.

Блеър за момент замълча.

— Кем е хлътнал по тебе.

— О, така ли? — погледна го през рамо тя.

— Никога не бих могъл да си ви представя двамата. Но... Това, което се опитвам да кажа, е, че е много хубаво.

Клеър се облегна назад на лакти и се загледа в пухкавите облачета, които прелитаха по небето.

— И аз така мисля.

Кем крачеше напред-назад по боядисания в бледозелено коридор пред залата за аутопсии. Искаше да влезе — не, не искаше да влиза. Смяташе, че трябва. Доктор Лумис учтиво, но твърдо го беше помолил да изчака отвън.

Чакането беше най-неприятното. Особено след като дълбоко в себе си беше сигурен, че още преди края на днешния ден трябва да се обади на семейство Джеμισън от Харисбърг.

Страшно му се искаше да изпуши една цигара и реши, че ще запали въпреки табелките, които му благодаряха, че не пуши. Не виждаше с какво това би могло да пречи на тук присъстващите.

Моргата беше тихо и, по някакъв особен, делови начин, спокойно място. А всяка делова работа си е просто работа, смяташе Кем. Животът беше бизнес и след него следваше бизнесът на смъртта. По неизвестни причини моргата никога не го притесняваше както гробището.

Тук хората продължаваха някак си да бъдат човешки същества.

Не би казал, че особено му се нрави миризмата — силните аромати на почистващите и антисептични препарати, които прикриваха отвратителни неща. Но можеше да мисли за тях като за работа. Някой беше умрял и той трябваше да открие защо.

Лумис излезе през двукрилата врата, като продължаваше да подсушава розовите си, добре поддържани ръце. Носеше лекарска престилка с табелка с името и хирургическа маска, чиито връзки висяха на тила му. Според Кем липсваше му само стетоскопът. Но пък на доктор Лумис не му влизаше в работата да измерва сърдечни тонове.

— Шерифе — докторът старателно напъха хартиената салфетка в контейнера за боклук. Погледна запалената му цигара с кротко неодобрение, но то беше достатъчно. Кем незабавно я угаси в утайката от кафе в пластмасовата си чашка.

— Какво можете да ми кажете?

— Жертвата е от бяла раса, между петнайсет и осемнайсетгодишна. Според мен тя е мъртва от около месец, най-много два.

Бяха изминали шест седмици от първи май, помисли Кем. Шест седмици след нощта на вещерите.

— Как е умряла?

— Смъртта е била предизвикана от прерязване на вратната вена.
— Предизвикана — хвърли чашата в контейнера Кем. — Ама че дума!

Лумис леко наклони глава.

— Преди да бъде убита, жертвата е била изнасилена. По всичко личи, че става дума за грубо и многократно изнасилване. Китките и глезените ѝ са били завързани. Правим кръвни тестове. Още не мога да ви кажа дали е била дрогирана.

— Ускорете ги.

— Правим каквото е възможно. Изпратихте ли за зъбните снимки?

— Ще пристигнат. Имам едно изчезнало момиче, но все още не съм извикал родителите.

— При тези обстоятелства така е най-добре. Да ви купя ли още едно кафе?

— Да. Благодаря.

Лумис тръгна надолу по коридора. Най-добросъвестно преброи монетите и ги пхна в автомата.

— Сметана?

— Тия дни го пия чисто.

Подаде чашката на Кем и пусна в процепа още монети.

— Шерифе, този случай е много неприятен и труден и доколкото разбрах, има някаква лична връзка с вас.

— Играех в тези ниви като дете. Там, където са намерили момичето, съм балирал люцерна с баща си. Той също умря там, премазан от трактора си в един хубав летен ден. Да, май наистина го приемам доста лично.

— Съжалявам.

— Няма нищо — ядосан на себе си, Кем потърка носа си. — Имам улики, че съпругът на майка ми е държал това момиче в една барака. Както изглежда, той я е изнасилвал, убил я е и е захвърлил тялото в нивата.

Мислите на Лумис си останаха загадка зад благия му поглед.

— Вие имате за задача да го докажете, но моята задача е да ви кажа, че тялото не е престояло дълго време в тази нива.

Кем спря с вдигната към устните чаша.

— Какво искате да кажете с това, че не е престояла в нивата?

— Било е намерено там, разбира се, но е сложено съвсем наскоро.

— Чакайте малко. Нали току-що ми казахте, че е била мъртва от два месеца.

— Мъртва и заровена, шерифе. Тялото е престояло в земята няколко седмици. Мнението ми е, че е било ексхумирано и оставено в тази нива преди не повече от два-три дни. Дори и по-малко.

Кем искаше да го чуе по-бавно.

— Значи казвате, че някой е убил момичето, заровил го е и после отново го е изровил?

— В това няма съмнение.

— Дайте ми малко време — обърна се и се вгледа в зелените стени. Това беше някак си още по-лошо, по-лошо дори от отвличането, изнасилването и убийството ѝ, защото някой се беше гаврил с нея дори след смъртта ѝ. — Проклет мръсник!

— Вторият ви баща може да я е убил, шерифе, но тъй като самият той е мъртъв от няколко седмици, явно не той я е поставил в нивата.

Кем присви очи. Пиеше кафето си, без да усеща вкуса му. Мускулите на стомаха му щяха да се скъсат, когато се обърна към доктора.

— Някой е искал да я открием, и то да я открием точно там.

— Принуден съм да го призная. От моя гледна точка, това е била една много нескопосана маневра. Но навярно вашият предполагаем заподозрян не е запознат с възможностите на съдебната медицина — Лумис отпи внимателно от кафето си. — Много е вероятно да е очаквал, че нещата ще бъдат приети само откъм външната им страна.

— Професията ви се подценява, доктор Лумис.

Той леко се усмихна.

— Това е тъжната истина.

Когато Кем излезе от болницата, слънцето вече залязваше. Бяха изминали почти четиринадесет часа откакто Чип Допър му се обади. Не само беше уморен, чувстваше се като изцеден. Когато съгледа Клеър, подпряна на капака на колата му, спря и я изчака да се приближи.

— Здравсти, Рафърти — тръгна към него, обви тялото му с ръце и се притисна. — Помислих, че може да ти се иска да видиш някое приятелско лице.

— Да. И най-добре твоето. От кога си тук?

— От скоро. Качих се горе да видя Лиза. Пристигнах с Блеър — отдръпна се и го погледна. — Той искаше да вземе интервю от съдебния лекар — в главата ѝ напиреха множество въпроси, но не можеше да му ги зададе — не сега. — Изглеждаш капнал. Защо не ме оставиш да те закарам до вас?

— Защо пък не? — извади ключовете от джоба си и ги стисна, докато металът се заби в дланите му. Само за секунда умореният му поглед се изпълни с ярост. — Знаеш ли какво искам? Искам да си го изкарам на някого. Да избия всичко навън.

— Можем да изчакаме Блеър. Би могъл да го понатупаш малко.

С нещо като усмивка той се извърна към нея.

— Искам да се поразходя, Щека.

— Добре, хайде да се разходим.

— Не тук. Искам по-бързо да се махна от тук.

— Ела — взе ключовете тя. — Знам едно място.

Пътуваха мълчаливо. Кем се беше облегал назад, затворил очи. Клеър се надяваше, че е задрямал, докато тя се мъчеше да налучка посоката. Спря колата.

— Отдавна не съм идвал тук.

Обърна се и го погледна на меката светлина.

— Винаги съм обичала да идвам в градския парк. Вземахме кесийка сухари и хранехме патиците. Имаш ли някаква бисквита?

— Нищо.

Запалена от идеята, Клеър посегна за чантата си и започна да рови из нея.

— Ще им дадем суха паста — измъкна тя останките от „Туинки“.

В центъра на парка имаше изкуствено езерце. Клеър си спомняше как на Коледа пускаха в него елха, поставена върху платформа и светлинките ѝ загадъчно блестяха във водата. Беше идвала тук с родителите си, на разходка от училището, на срещи. Веднъж беше дошла и беше седяла тук с изпълнено със задоволство сърце, след като бяха взели една от статуите ѝ в съседния музей на изкуството.

Докато вървяха сплели ръце, кичестите дървета ги изолираха от шума на уличното движение.

— Мирише на дъжд — тихо проговори тя.

— За утре е.

— Предполагам, че има нужда от него.

— Пролетта беше доста суха.

Погледна го. И двамата се усмигнаха като влюбени, които се разбират с една дума.

Кем обгърна раменете ѝ с ръка и я придърпа към себе си.

— Радвам се, че беше там, когато излязох.

— И аз.

— Странно, но изобщо не ми мина през ума да отида в най-близката кръчма. Първото, което си помислих, беше да се кача в колата, да подкарам с пълна скорост и да открия някой, когото да натупам — ръката му върху рамото ѝ ту се свиваше, ту се отпускаше и накрая се успокои. — Някога това ми помагаше.

— Сега какво ти помага?

— Ти. Ела да седнем.

Загледаха се във водата. Патиците шумно и ентусиазирано се гмуркаха. Клеър разгърна вафлата и започна да им подхвърля малки парченца. Небето бавно се обгради в червено.

— Карли Джемисън ли беше?

— Да. Снимките на зъбите ѝ пристигнаха късно следобед. Родителите... не можах да направя нищо за тях.

Клеър наблюдаваше боричкането на патиците.

— Значи са тук?

— Дойдоха преди около час. Не ми се седи.

Стана заедно с него и отново тръгнаха.

— Ще разбере кой е убил това момиче, Клеър.

— Но, нали Биф...

— Той е бил само един от тях. Не е бил сам — спря и я погледна. Забеляза гнева в очите му, а под него мъката, която се впи и в нейното сърце. — Някой я е подхвърлил в тази нива. Моята нива. Като че ли е едно нищо. Ще разбере кой е бил. Никой не може да прави такива неща с момичетата в моя град.

Свела поглед към водата, Клеър изтри лепкавите си пръсти в дънките.

— Все още мислиш, че има някаква секта.

Кем постави ръце на раменете ѝ.

— Искам да направиш рисунките. Клеър, знам какво искам от теб, но ми е нужно да си спомниш всичко — всяка подробност от съня — и да го нарисуваш — хвана я по-здраво. — Клеър, момичето е убито на друго място. По същия начин като Биф. Убита е на друго място и после е била поставена там, където я намерихме. Ти може би ще ми помогнеш да открия това място.

— Добре. Стига да се получи нещо.

— Благодаря ти — целуна я той. — Хайде да се прибираме.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И СЕДМА

Не искаше да си спомня. Клеър знаеше, че това е проява на малодушие, но не искаше да го извиква отново в съзнанието си. Повече от двадесет години се беше опитвала да го потисне — чрез силата на волята, различни успокоителни и часове терапия. Нито веднъж не беше възпроизвеждала съзнателно картината в главата си. Сега от нея искаха да нарисува всичко върху хартия.

Отлагаше го, като се оправдаваше и пред Кем, и пред себе си. Нощем лежеше будна, борейки със съня, защото се страхуваше, че подсъзнанието ѝ ще надделее и ще направи това, на което тя така упорито се опитваше да се съпротивлява.

Кем не я насилваше — поне не гласно. Но и без това беше толкова погълнат от разследването, че му оставаше много малко време да бъде с нея.

Както беше предрекъл, започна да вали. Два дни и две нощи валия, без да спира. Хората на пазара, в пощата и в заведението на Марта продължаваха да обсъждат темата за водата и възможността през лятото отново да има ограничения за ползване. Когато не говореха за това или за шансовете на Ориолс тази година да станат шампиони, всички говореха за убийствата.

Клеър изостави голямата скулптура отвън. Размотаваше се из гаража, както не ѝ се беше случвало от седмици и не можеше да открие с какво да се заеме. Апатично се прехвърляше от проект на проект, разглеждаше скиците си, правеше нови. Обещанието ѝ пред Кем непрекъснато я терзаше.

Всичко идваше от това, че къщата изглеждаше толкова празна. Поне така си мислеше Клеър. След като Блеър се върна във Вашингтон, а дъждът не преставаше да вали и да вали, тя се чувстваше толкова изолирана. Толкова самотна.

Защо това не ѝ беше правило впечатлени преди?

Защото преди никога не подкачаше при всяка сянка. Никога не проверяваше ключалките и не се заслушваше във всяко проскърцване и изпъшкване на дъските.

Когато се хвана, че седи и се вира през прозореца към все още изоставената на двора метална конструкция, Клеър изруга и грабна скицника, който беше захвърлила върху дивана.

Ще го направи, и то веднага. Ще го изкара от съзнанието си.

Взе молива и постави скицника в скута си. Седна и затвори очи, като се опита да се върне назад във времето.

Видя баща си как се суети над розите. Как забива коловете — градинските колове — в меката пръст.

После го видя как лежи на терасата, набучен върху тях.

Тръсна глава, изскърца със зъби и опита отново.

Ето я сега на люлката в топла лятна вечер. Отпуска глава на рамото му.

— Какво искаш за рождения си ден, сладка моя? Момичетата заслужават нещо специално, когато навършат тринадесет.

— Искам да ми пробият ушите.

— Защо искаш да правиш дупки по себе си?

— Всички други момичета са с пробити уши, татко. Моля те!

По-назад, трябва да се върне по-назад. Есен е. Засажда луковици на лалета. Лютивият пушек от запалените сухи листа. На верандата има тиква, приготвена за изрязване.

— Клеър! — Гласът на майка ѝ. — Какво правиш навън без пуловер? За Бога, ти си вече на единадесет години. Трябва да бъдеш по-разумна.

Баща ѝ ѝ намигна и прокара пръст по измръзалия ѝ нос.

— Тичай вътре и вземи пуловер. И да не вкараш кал в къщата, че майка ти ще ни затвори и двамата в кучешката колибка.

Още по-назад. Почти чуваше гласът на доктор Яновски, който ѝ нареждаше да се отпусне, да диша дълбоко да остави подсъзнателното да изплува над съзнанието ѝ.

— Но аз искам да дойда. Никога не ме вземаш с теб. Ще те слушам, татко. Обещавам.

— Ти винаги си слушала, сладка моя.

Повдигна я, за да я целуне по вратлето. Понякога я завърта около себе си. Харесваше ѝ как ѝ се завива свят. Страх и въодушевление. Не ме пускай. Не ме пускай.

— Това са скучни работи, само за възрастни.

— Но аз искам да дойда. Обичам да гледам къщите.

Цупи се. Долната ѝ устна трепери. Понякога това помага.

— В неделя следобед ще показвам една голяма къща и можеш да дойдеш с мен. Ти и Блеър, ако иска.

— Защо не мога да дойда сега?

— Защото е много късно за малки момиченца да излизат навън. Скоро ще се стъмни. Я се виж — вече си с нощница — заведе я в стаята ѝ. Кукли и цветни моливи. — Ела сега и бъди добро момиченце, целуни ме за лека нощ. Когато пораснеш можеш да ми станеш съдружник. „Кимбъл и Кимбъл“.

— Обещаваш ли?

— Обещавам. Приятни сънища, Клеър.

Вратата се затваря. Нощната лампа свети. Става и се ослушва. Татко говори с мама. Тихо, много тихо. Слага една от куклите в леглото и се смъква по стълбите. Излиза през страничната врата и влиза в гаража.

Как ли ще се изненада да разбере, че вече е достатъчно голяма? Че е достатъчно добра? Скрива се на задната седалка и затиска уста с ръка, за да заглуши смеха си.

Колата потегля, излиза от алеята.

Пътуват и пътуват и става тъмно. Залегнала на пода пред задната седалка, тя вижда как звездите започват да изгряват на небето. Татко кара бързо, сякаш го е страх да не закъснее.

Колата намалява, разтърсва се. Спира. Татко излиза и отваря багажника.

Не диша. Не диша, докато посяга към дръжката. Наднича през пролуката. Той се отдалечава. Къщата сигурно е там, между дърветата. Бърза безшумно след него с меките си пантофки.

Сред дърветата е тъмно и той не поглежда назад.

Но тук няма къща. Само една полянка. Полянка без дървета, на която стоят мъже в черни наметала. Татко се съблича — това я разсмива — и си слага наметало като другите. Носят маски, така че сигурно е някаква забава. Но няма украса и сладкиши. Маските са страшни — бикове, козли и зли кучета. Само че мама ѝ е казвала, че маските са само наужким, затова тя не се страхува.

Застават в кръг като за игра. Балонът се надува. Смее се като си представя мъжете, които се въртят в кръг и падат на земята. Но те стоят много тихо, без никой да проговори.

Звъни камбана.

Клеър подскочи. С разтуптяно сърце огледа всекидневната. Моливът и скицникът лежаха на земята. Когато отново се чу звън, тя скочи от мястото си, без все още да осъзнава, че някой звъни на вратата.

— Ало?

— О! — жената с тъмни коси застана нерешително под дъжда.
— Помислих, че не сте вкъщи.

— Съжалявам. Влезте, че ще станете вир-вода.

— Аз само... Събудих ли ви?

— Не. — Клеър успя да разгледа по-добре лицето под мократа шапка. Някъде към средата на трийсетте, прецени тя, доста приятно лице с големи тъмни очи, които се открояваха. — От „Роко“, нали?

— Да, аз съм Джолийн Бътс.

И двете бяха бледи, макар и поради различни причини, и двете се опитваха да се усмихнат.

— Заповядайте вътре.

— Не искам да ви притеснявам. Сами... Да, да, ще вляза.

Джолийн се огледа. Клеър вече беше започнала да запълва вестибюла. Имаше масички с вази и цветя, а по стените бяха закачени картини и плакати, които беше открила по разпродажбите и битаците. Подът, върху който се стичаха капки от Джолийн, беше гол.

— Дайте ми палтото си.

— Извинявам се, че ви притеснявам посред следобеда. Сигурно работите.

— Всъщност дъждът ми пречи — пое палтото и шапката на Джолийн и ги постави върху перилата на стълбището. — Искате ли кафе или чай?

— Не, не се тревожете — Джолийн усукваше дългия наниз от цветни маниста, който носеше. — Аз наистина забелязах, че работите навън.

— Сега ми се струва доста странна идея — Клеър я насочи към всекидневната, като изпитваше чувството, че направлява дете. — Шумът не ви пречи, надявам се?

— О, не. Не, интересно е да се види... какво правите. Страхувам се, че не разбирам много от изкуство.

— Няма значение. И аз не разбирам много от правенето на пици. Вашите са страхотни.

— Благодаря — Джолийн се огледа около себе си, като от все сърце ѝ се искаше да не беше идвала. — Правим ги по стара семейна рецепта. Моминското ми име е Грималди.

— Това обяснява защо Ърни има италиански очи. Седнете, моля ви!

Джолийн бавно се настани на дивана.

— Значи познавате Ърни?

— Да. Запознахме се, когато ми позираше.

— Позирал е? Позирал ви е?

— Не ви ли каза? — дългият, мълчалив поглед на Джолийн я накара да изпита неудобство. Посегна за цигара и преди да продължи, я запали. — Ползвах ръката му за една глинена фигура.

— Ръката му?

Клеър издуха дима.

— Да, хареса ми младостта и мъжествеността ѝ. Получи се много добре.

— Аз... разбирам.

— Искаше ми се да ви каже. Наистина се учудих, че не дойдохте да я видите. Имам няколко снимки. Направих ги заради албума си, но не е същото.

— Госпожите Кимбъл, имали ли сте някаква авантюра със сина ми?

— Какво? — затупа се по гърдите с широко отворени очи. — Какво?

— Знам, че може да си помислите, че не е моя работа, но Ърни е само на седемнайсет. Чак през ноември ще навърши осемнайсет, но мисля, че имам право да знам, понеже е все още малолетен...

— Чакайте, чакайте — вдигна ръка Клеър. — Мисис Бътс, Джолийн, направих скулптура на ръката на Ърни, говорила съм с него, черпила съм го с кола. Това е всичко. Това е абсолютно всичко. Не знам от къде имате такива впечатления...

— От Ърни — прекъсна я Джолийн.

Клеър се облегна назад, като я гледеше втренчено.

— Това е направо лудост, че Ърни ви е казал, че той и... че ние... о, Боже!

— Не ми е казал — потърка замръзналите си ръце Джолийн. — Написал го е. Чистих стаята му — извърна поглед и прехапа устни. Не можеше да лъже добре. — Открих някои неща, които е писал. За вас.

— Не знам какво да кажа. Наистина не знам. Освен че никога... — прокара ръка през косите си, като се опитваше да намери подходящи думи. — Разбирам, че вие не ме познавате и като майка на Ърни сте склонна да вярвате по-скоро на него, отколкото на мен. Но аз се заклевам, че никога не е имало нищо — нито физически, нито романтично, нито пък сексуално — между сина ви и мен.

— Вярвам ви — заби поглед в ръцете си Джолийн. Не можеше да ги контролира — както и сина си. — Мисля, че разбирам всичко. Казах си, че трябва да дойда, за да защита моето момче, но... — вдигна отново поглед и я погледна в разплакани и обезсърчени очи. — Госпожице Кимбъл...

— Клеър — поправи я тя тихо. — Мисля, че трябва да ме наричате Клеър.

— Искам да се извиня.

— Не — Клеър потърка замислено слепоочията си. — Моля ви, недейте. Мога си представя как сте се почувствали при мисълта, че аз... учудвам се, че не разбихте вратата и не ми издрахте очите.

— Не ме бива за кавги — избърса мокрите си бузи Джолийн. — Както май не ме бива и за майка.

— Не, не казвайте това — Клеър не знаеше какво друго да направи и безпомощно я потупа по рамото. — Ърни е просто объркан.

— Бихте ли ми дали една от вашите цигари? Отказах ги, но...

— Разбира се — Клеър измъкна цигара и я запали.

При първото дръпване Джолийн потръпна.

— Минаха вече пет години — дръпна жадно още веднъж. — Клеър, аз не чистех стаята на Ърни. Претърсвах я — затвори очи. Цигареният дим леко я замайваше, но ѝ помагаше да отпусне стегнатите на възел нерви в стомаха си. — Бях се заклела, че никога няма да надничам в тайните на детето си. Майка ми винаги преглеждаше в чекмеджетата и под дюшека ми. Смяташе, че е неин дълг да се увери, че не се занимавам с нещо. Заклех се, че когато аз имам деца, ще му вярвам, ще му оставя право на неприкосновено пространство. И все пак миналата седмица два пъти се качвах в стаята му като крадец. Търсех наркотици.

— О!

— Не намерих — дръпна силно и жадно Джолийн. — Открих други неща — неща, за които не можеше да говори. — Това, което е писал за вас... Мисля, че имате право да знаете. Беше много подробно.

Клеър усети как от стомаха ѝ се надига ледена буца.

— Мисля, че не е нещо необичайно едно момче да фантазира или дори да си внуши някаква идея-фикс за жена, която е по-възрастна от него.

— Възможно е. Навярно нямаше да сте толкова мила, ако бяхте прочели онези неща.

— Джолийн, мислили ли сте за посещение при лекар?

— Да. Ще говоря с Уил — съпруга ми — още тази вечер. Веднага щом намерим подходящ психотерапевт, ще отидем на консултация. Каквото и да не е наред с Ърни или с цялото ни семейство, ще го открием. Те са всичко за мен.

— Онази пентаграма, дето я носи Ърни, знаете ли какво означава?

За момент погледът на Джолийн трепна, но после отново стана твърд.

— Да. Ще се погрижим и за това. Няма да го оставя да избяга от мен, Клеър.

Кем се върна вкъщи по тъмно, капнал от умора. Достатъчно дълго беше в системата на полицията, за да знае, че бумацината, повторението и монотонността често заемат по-голямата част от работното време. Но е много трудно човек да бъде търпелив, когато усеща, че е точно на ръба на разкритието.

Остана доволен, като видя колата на Клеър пред къщата.

Свари я да дреме на кушетката с някакъв евтин роман в скута. Стереото гърмеше твърде силно. Притисна устни към косата ѝ и си помисли колко хубаво би било да се свие до нея и поне за час да забрави за всичко.

Когато намали звука до по-умерени тонове, тя стреснато седна и загледа като бухал, изненадан от слънчевите лъчи.

— Май много го намалих — каза Кем.

— Колко е часът?

— Минава девет.

— Ммм — потърка очи Клеър. — Яде ли?

— Звучиш ми като някоя съпруга — промени решението си и се изпъна до нея, като положи глава в скута ѝ. — Мисля, че изядох един сандвич — с дълга тежка въздишка затвори очи. — Боже, колко хубаво миришеш. Как мина деня ти?

— Давай първо ти.

— Беше дълъг. Пристигнаха останалите тестове за Карли Джемисън. Взела е — по-вероятно са ѝ дали — барбитурати. Лумис предаде тялото на родителите ѝ.

Понеже знаеше, че дребните жестове често помагат най-добре, Клеър погали косата над челото му.

— Искаше ми се да можех да направя нещо.

— Ходих отново да видя Ани. Не постигнах нищо — сплете пръсти в нейните. — Не мога да открия никой, който да е видял това момиче в града, както и не мога да намеря някой, който да е видял Биф вечерта, когато е бил убит.

— Остави всичко. Утре ще започнеш със свежи сили.

— Колкото повече се проточва, толкова повече следата изстива — отвори очи той. — Клеър, нали знаеш, че преглеждах сделката със земята, в която е участвал баща ти. Открих нещо странно — повечето документи липсват.

— Какво имаш предвид?

Кем седна и разтърка лицето си с длани.

— Имам предвид, че ги няма. Има само един нотариален акт за прехвърляне от „Трепизоид Корпорейшън“ на „Е. Л. Файн Ънлимитид“.

— Не разбирам.

— „Трепизоид“ е фирмата, която е купила първоначално земята чрез баща ти. После, само след един месец, отново са я продали на строителна компания. След това „Трепизоид“ е преустановила съществуването си. Не мога да открия никакви имена.

— Трябва да има някакви имена. На кого е била?

— Не можах да открия. Цялата документация липсва. Актът за прехвърлянето е подписан от някакъв агент от Федерик, който е умрял преди пет години.

— Ами другата фирма — тази, която сега е собственик?

— Солидни са като бетон. Имат обекти по цялото източно крайбрежие и са специализирани в търговски къщи и универсални магазини. Операцията е извършена по телефона и чрез писма. Почти веднага след официалното откриване става ясно, че баща ти е подкупил инспекторите и двама на комисията по проектирането. Освен това се разбира, че е заблудил клиента си, като е заявил, че земята е продадена по седемстотин долара за декар, докато всъщност е продадена по хиляда и двеста долара за декар. Тъй като „Трепизоид“ да се ликвидирала, цялото разследване се насочва към „Кимбъл Риълти“. Баща ти обаче го няма, за да потвърди или отрече.

— Какво искаш да кажеш?

— Казвам, че е много странно, че цялата документация за „Трепизоид“ сякаш е безследно изчезнала. Че няма никакви записки с кого е контактувал баща ти от другата страна. Отчетите на „Кимбъл Риълти“ са конфискувани по време на разследването, но няма нито един, абсолютно никакъв документ от „Трепизоид“, който да е приложен към тях. Това не ти ли изглежда необичайно?

— Изглежда ми необичайно, че баща ми изобщо е бил въввлечен в нещо незаконно.

— Трудно ми е да приема, че е бил въввлечен само той. Клеър, сектите се образуват поради различни причини. Най-важната е властта. За властта са нужни пари. При горница от петстотин долара за декар някой е спечелил големи пари в тая сделка. Когато баща ти започна да пие, имахте ли финансови затруднения?

— Не, бизнесът вървеше много добре. Говорехме дори за семейна ваканция в Европа. И двамата с Блеър имахме спестовни влогове за колеж, и то доста солидни. Не — поклати глава тя. — Децата знаят, когато родителите им са притеснени за пари. Моите не бяха.

— И въпреки това баща ти е рискувал бизнеса си, репутацията си и сигурността на семейството си само заради тази сделка. Преди това не е правил нищо непочтено. Защо?

Клеър стана.

— Мислиш ли, че аз не си задавам същия въпрос вече години наред? Няма никакъв смисъл. Никога не го разбрах.

— Може да не го е направил заради лична облага. Може да е имало външен натиск. Може да не е имал избор.

— Оценявам това, което правиш. Но щеше ли да разсъждаваш по същия начин, ако се отнасяше за бащата на някой друг?

Вече си беше задавал този въпрос и си беше отговорил.

— Да. Защото това няма никакво значение — проследи я с поглед, докато тя крачеше из стаята. — Ще ти кажа как виждам нещата. Забъркал се е в нещо — може би като протест срещу начина, по който е бил възпитан, може би от любопитство. Както и да е — бил е вътре. Нещо го е накарало да се отдръпне и толкова е съжалявал, че дори се е върнал към църквата. Но човек не може да се оттегли просто така, защото знае имена, лица и тайни. Така че е трябвало да продължава да изпълнява това, което му нареждат и е започнал да пие.

— Непрекъснато се връщаш към сектата.

— Това е в основата. Преди двадесет години ти, Клеър, виждаш нещо, което не е трябвало да видиш. Само след няколко години баща ти се забърква в сделка, която всички, които го познават, казват, че е неприсъща за него. И когато умира, той е единственият виновник, когото посочват. По това време Паркър е шериф и това оправя нещата.

— Паркър ли? Мислиш, че Паркър е бил замесен в тази история?

— Мисля, че е бил затънал чак до дебелината си гуша. Може би съвестта му е започнала да го гризе, може би просто е загубил здравия си разум, когато кръвта се е спускала от главата в оная му работа, но е казал на Сара Хюит неща, които е трябвало да пази само за себе си. Изтърсил се е и се е наложило да си събере багажа, да напусне топлото си местенце, къщата, сигурността си. А няколко месеца по-късно е мъртъв.

— Мъртъв? Не си ми казал, че е мъртъв.

— Ето сега ти казвам. Какво имаме до тук? Едно момиче, тръгнало на автостоп, което е сбъркало пътя на няколко километра от града и е мъртво. Някой убива Биф и подхвърля тялото ѝ в нивата му, така че да изглежда, че той сам е свършил всичко. Него вече го няма, за да каже нещо, каквото и да било. Лиза Макдоналд е нападната. Сара Хюит изчезва, след като ми подхвърли намеци за Паркър.

— А и книгите — обади се Клеър.

— Да, книгите. Не мога да си представя, че Биф и баща ти са имали еднакви вкусове, за да четат такива неща без някаква причина.

— Да — тихо каза Клеър. — Нито пък аз.

— А ако те двамата са участвали, това означава, че има и други. Карли Джемисън е била убита, Клеър. Мисля, че не е единствената и ужасно се страхувам, че няма да е последната.

Без да казва нищо тя се изправи, отиде до платнената си торба и измъкна скицника. Донесе го при леглото и му го подаде.

— Направих ги днес следобед.

Кем го отвори. На първата страница имаше рисунка на загърнати в мантии фигури, които стояха в кръг. От рисунката лъхаше почти благоговение. Питаше се дали тя го съзнава. Мълчаливо прелистваше страниците и разглеждаше всяка картина. Жена, разпъната върху дървен пън с поставена между голите ѝ гърди чаша. Самотна фигура с наметало и маска, която разпозна от това, което беше прочел, като козела от Мендес.

— Това баща ти ли беше?

— Не. Той носеше друга маска. Вълк.

Разгледа друга рисунка — мъж, който стои с високо вдигнати ръце, докато останалите са обърнати към него и жената. Отстрани се издигат пламъците от огнището. На друга рисунка се виждаше малка коза с опрян до гърлото ѝ нож.

Тук Клеър се извърна.

Кем хвърли бърз поглед към нея и продължи да разгръща скицника. Беше нарисувала мъжете — голи и с маски — наредени около огъня, докато един от тях се съвкупява с жената. Взря се в мъжа с вълчата маска, от чиито пръсти капеше кръв.

„Била е съвсем мъничка“, помисли си той и едва се сдържа да не накъса всичко на парченца.

— Знаеш ли къде е това място?

— Не — Клеър се взираше в тъмната и влажна нощ.

— Така, както си го нарисувала, ми прилича на някаква полянка.

— Имаше дървета. Мисля, че бяха много дървета. После изведнъж се излиза на открито. Приличаше на много голям площад, но може да ми се е сторило, защото аз самата не бях голяма.

— Какво стана след последната сцена, която си нарисувала?

— Не знам. Събудих се в леглото си.

— Добре — прегледа ги още веднъж, като търсеше подробности, които би могла да нарисува, без дори да подозира. Единият от нарисуваните мъже беше нисък, набит и с дебел врат. Би могъл да е

Паркър. Или може би просто му се искаше да бъде Паркър. — Клеър, докато ги рисуваше, само на впечатленията си ли се осланяше, или можеш да го опишеш цялостно?

— И двете. Някои неща си спомням много живо. Нощта беше ясна, с много звезди. Усещам миризмата на дима. Жената беше с много бяла кожа, някои от мъжете имаха полски загар.

Кем изпитателно я погледна.

— Какво?

— Полски загар. Нали знаеш — загоряло лице, врат и долна част на ръцете — обърна се. — Досега не бях обърнала внимание на това. Други бяха целите бели, но още беше пролет. Този с маската на козел — главният — беше много слаб, бял като сирене. Така, както изглежда човек, който изобщо не се показва на слънце.

— Ами гласовете?

— Този на главния беше много властен, повелителен, хипнотизиращ. Останалите винаги звучаха заедно.

— Нарисувала си тринадесет фигури. Толкова ли бяха?

— Наистина ли? — приближи се и погледна през рамото му. — Не знам. Всъщност не съм мислила за това. Просто така ми е дошло.

— Ако теорията ми е вярна, то поне трима от тях са мъртви — шериф Паркър, Биф и баща ти. Това означава, че за да запазят цифрата, трябва да са приели още трима. Къде може да е това място? — проговори повече на себе си.

— Някъде в гората. Лиза изскочи от гората.

— Прегледахме всеки сантиметър от Допърската гора. Аз, Бъд, Мик и мъжете, които взехме от града. Разделихме се на три групи и цели два дни претърсихме всеки сантиметър и нищо не открихме.

— Ще трябва десет пъти по толкова дни, за да се претърсят всички гористи местности в околността.

— Повярвай ми, че и за това съм мислил.

Отново погледна скиците през рамото му.

— Изглежда не можах да ти помогна.

— Напротив — остави скичника и протегна ръце към нея. — Знам, че е било мъчително за теб.

— Всъщност беше пречистващо. Сега, когато го направих, не трябва да мисля повече за това. Мога отново да започна работа.

— Когато приключим, няма повече да пренасям работата си вкъщи и няма да те въвличам в нея — притисна ръцете ѝ към устните си. — Обещавам.

— Ти не си ме въвлякъл в това. Започвам да разбирам, че съм живяла с него от дълго време. Искам да открия какво е направил или не е направил баща ми и да го оставя зад гърба си. Може би това е една от причините, заради които се върнах.

— Каквито и да са причините, щастлив съм, че си тук.

— Да, и аз също — направи усилие да разсее обстановката. Постави ръце върху раменете му, започна да ги разтрива, за да премахне напрежението от тях и се усмихна, когато Кем доволно изохка. — Но все пак ще бъда много разочарована, ако не пренасяш работата си вкъщи. Как иначе ще мога да знам всички клюки?

— А-ха. Ето например днес следобед момичето на Лес Гледхил завивало от „Дог Рън“ към главната улица и забърсало буика на Мин Атертън.

— Я виж?

— Двете задръстили движението от единия край на града до другия. Мис стоеше на пресечката и регулираше потока с найлонова качулка на главата и бели галоши на краката.

— Съжالياва, че съм го изпуснала.

— Когато се ожениш за мен, ще имаш директен достъп до целия живот на Емитсбъро.

— Мисля, че първо трябва да престоиш гараж.

— Какво?

— Гараж — отвърна тя, протегна се през леглото и нежно захапа ухото му. — Трябва ми място, където да работя и реших, че сигурно ще ти е неприятно, ако се разположа във всекидневната.

Кем изви ръка, сграбчи я и я притегли на леглото върху себе си.

— Това „да“ ли е?

— Първо трябва да видя плановете за гаража.

— У-ха. Това беше „да“.

— Беше условно „може би“ — успя да отвърне Клеър, преди той да затвори устата ѝ със своята. Ръцете му вече действаха. Разсмя се задъхано. — Май беше една степен над вероятно.

— Ще искам да направим бебета.

Клеър отметна глава.

— Сега ли?

Отново я придърпа към себе си.

— Засега само ще се упражняваме.

Търкулнаха се от леглото на пода и тя отново се разсмя.

ЧАСТ III

*„Той, който разбира, нека да
изчисли числото
на звяра, понеже то е число на
човек.“*

Открове
ние на св.
Йоан

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ОСМА

Според класацията на проститутките Мона Шърман беше екстра категория. Още от четиринайсетгодишна тя си изкарваше прехраната, като продаваше тялото си. Обичаше да си мисли, че изпълнява някаква обществена служба. И добре я изпълняваше. Гордееше се с работата си и управляваше бизнеса си по правилото, че клиентът винаги има право.

Като един многофункционален играч в бейзбола, Мона трябваше — и го правеше — да може да върши всичко, което е нужно. За двайсет и четири долара на час. Нормален или извратен, груб или нежен, отгоре или отдолу, щом си плащате, Мона е ваша. Удоволствието е гарантирано.

По свой начин тя се смяташе за еманципирана. В края на краищата беше делова жена, която сама си определяше работното време и сама правеше избора си. Смяташе, че с опита си на улицата би могла да получи диплома за висше образование.

Мона си имаше свой ъгъл и постоянна сигурна клиентела. Беше приятна жена и оставаше любезна преди, по време и след деловите операции. С деветгодишен опит, скътан под колана на жартiera, тя знаеше колко са важни отношенията с клиентите.

Мъжете ѝ харесваха, независимо от фигурата, личността или издръжливостта им. С изключение на ченгетата. Мразеше ги заради принципа — заради това, че се намесваха в неотменимото ѝ право да изкарва прехраната си. Щом е избрала да го прави с тялото си, то си беше нейна работа. Само че ченгетата имат навик да те прибират, щом им скимне. Веднъж и нея я бяха вкарали вътре и тя беше вдигала голям шум, като категорично стовари обвинението върху ченгето, което я беше натопило.

Така че, когато ѝ предложиха за сума, сто пъти по-голяма от тарифата ѝ, да пробута на някакво ченге смесица от лъжи и истини, Мона беше повече от щастлива да приеме.

Половината получи предварително в брой. Парите пристигнаха в пощенската ѝ кутия. Като добра бизнес дама, тя ги внесе на

шестмесечен срочен влог, за да ѝ носят лихви. С тях и с останалата половина смяташе да прекара следващата зима в Маями — заслужено прекъсване.

Не знаеше от кого са парите, но знаеше откъде идват. Чрез професионалните си отношения с Биф Стоки, Мона си беше докарвала допълнителни пари, като вземаше участие в групов сеанс с банда откачени с маски. Знаеше, че мъжете обичат да разиграват всякакви такива религиозни игрички и това не я смущаваше.

Както беше договорено, свърза се с шериф Рафърти и му каза, че има информация, която може би ще го заинтересува. Уреди да се срещнат на панорамата на шосе 70. Не искаше в стаята ѝ да влиза полицаи. Трябваше да се грижи за репутацията си.

Когато пристигна с очукания си шевролет, той вече беше там.

Не изглеждаше зле за ченге, прецени го Мона и отново си повтори това, което трябваше да му каже. Беше запомнила всичко. Тази мисъл я накара да се усмихне. Може би трябва да опита в Холивуд, вместо Маями.

— Ти ли си Рафърти?

Кем я погледна. Беше дългокрака и стройна в работното си облекло, състоящо се от шорти и боди. Косата ѝ беше късо подстригана, а върховете бяха изрусени почти до бяло. Човек можеше да не ѝ даде годините, ако не бяха очерталите се бръчки около очите и устните.

— Да, аз съм Рафърти.

— Аз съм Мона — усмихна се, бръкна в малкото червено портмоне, което висеше на врата ѝ, и извади цигара. — Имаш ли огънче?

Кем извади кибрит и запали. Изчака да отмине четиричленното семейство, което шумно се разправяше, докато се насочваха към другите заведения на паркинга.

— Какво имаш да ми кажеш, Мона?

— Наистина ли Биф ти беше баща?

— Втори баща.

— Да. Със сигурност не си приличате. Познавах Биф много добре. С него имахме, така да се каже, много близки делови отношения.

— Затова ли се обади?

Явно беше добро ченге. Мона взе цигарата и внимателно тръсна пепелта на земята.

— Идваше от време на време в града и се забавлявахме. Много съжалявам, че е мъртъв.

— Ако знаех, че сте били толкова близки щях да те поканя на погребението. Остави това. Нали не ме повика само за да ми кажеш, че Биф ти е бил редовен клиент.

— Просто исках да покажа уважението си — чувстваше се нервна като актриса на сцена. — Мога да пийна нещо разхладително. Там отзад има автомат — наклони глава и го погледна съблазнително. — Защо не ми купиш нещо за пиене, Рафърти? Нека да е диетично. Трябва да се грижа за фигурата си.

— Не съм дошъл тук да си играем.

— По-лесно ще ми е да говоря, ако устата ми не е пресъхнала.

Кем реши да запази търпение. Можеше да го направи по два начина. Можеше да стане груб, да набута значката си под носа ѝ и да я призове за разпит. А можеше и да ѝ донесе проклетото питие и да я остави да си мисли, че го води за носа.

Стиснала филтъра на цигарата между зъбите си, Мона го наблюдаваше, докато Кем се отдалечаваше. Погледът му е като на ченге, мислеше си тя. От онези, дето могат да разпознаят проститутката дори и да е облечена в монашеско расо и да рецитира молитви. Трябва да бъде внимателна, наистина много внимателна, ако иска да заслужи останалите хиляда и двеста долара.

Когато Кем се върна с диетична кола, тя бавно отпи голяма глътка.

— Чудех се дали да ти се обадя или не — поде тя. — Не обичам ченгетата — чувстваше се по-уверена, като не започна в лъжа. — В моя бранш момичето трябва добре да се грижи за себе си.

— Но ми се обади.

— Да, защото не можех да спра да мисля. Може да се каже, че не бях способна да отдам цялото си внимание на клиентите. — Дръпна силно от цигарата и изпусна дима през ноздрите си — прочетох във вестниците какво се е случило с Биф. Много се шокирах, че така са го пребили до смърт. Беше много щедър към мен.

— Сигурен съм. Е, и?

Тръсна отново цигарата си. Семейството пак мина покрай тях, натъпкаха се в караваната си и запрашиха на север.

— Ами просто не мога да си го избия от главата, колкото и да ми се иска. Непрекъснато си мисля за горкия Биф, който сигурно много е страдал. Не ми изглежда справедливо. Беше се забъркал в някакви много гадни далавери.

— Какви далавери?

— Наркотици — бавно изпусна дима, като го наблюдаваше. — Ще ти кажа всичко. Аз не се занимавам с такива боклуци. По малко трева от време на време, но нищо по-силно. Видяла съм твърде много момичета, които сами се провалиха. Аз уважавам тялото си.

— Да, истински храм. За какво става дума, Мона?

— Биф много се хвалеше с печалбите си. Май имаше някаква връзка във Вашингтон, някакъв хаитянин. Биф му беше само муле за пренасяне.

— Тоя хаитянин имаше ли си име?

— Наричаше го Рене и казваше, че е наистина много важна клечка. Имал голяма къща, хубави коли, много мацки — Мона кръстоса крака и постави кутията на стената до себе си. — И Биф искаше да има всичко, много му се искаше. Казваше, че ако може да направи някой голям удар, няма да има повече нужда от Рене. Последния път, когато го видях, ми каза, че започва самостоятелно, че имал пратка и че сам ще се справи и ще отреже Рене. Хвалеше се, че може да идем на пътешествие до Хаваите — винаги беше искала да отиде на Хаваите. — След няколко дни прочетох как е умрял. Искан да кажа Биф, де.

— Така — изпитателно я погледна Кем. — Защо чака толкова време да ми се обадиш?

— Както ти казах, не обичам да си имам работа с ченгетата. Но Биф беше свестен — за повече достолепност Мона се опита да изцеди някоя сълза от очите си, но не успя да се справи добре. — Четох, че бил изнасилил и убил някакво дете. Не го вярвам. Как може Биф да изнасили някакво дете, като знае, че винаги може да си плати и да има жена? И започнах да си мисля, че тоя тип Рене ги е пребил и двамата и понеже Биф ми беше добър клиент и всичко останало, помислих си, че трябва да го кажа на някого.

Звучеше логично, много логично и приемливо.

— Биф говорил ли ти е някога за религия?

— Религия? — едва сдържа усмивката си тя. Бяха ѝ казали, че трябва да очаква такъв въпрос и бяха ѝ обяснили какво да отговори. — Странно е, че ме питаш. Този Рене участвал в нещо особено. Някакви дяволски литургии, Санта... Сантер...

— Сантерия?

— А-ха, точно така. Сантерия. Нещо хаитянско, предполагам. Биф го намираще за страхотно. Много тайнствено и секси. Няколко пъти донасяше черни свещи и се преструвах на девственица. Поиграхме си малко със завързване — усмихна се тя. — Клиентът получава каквото си е платил.

— Правилно. Говорил ли ти е някога, че е бил с истинска девственица?

— Девствениците не се търсят, шерифе. Когато мъжът плаща в брой, той търси опитна жена. Биф харесваше някои по-необичайни неща, разбираш ли, по-атлетични. Девственицата само ще му лежи със затворени очи. Ако бях на твое място, щях да потърся този Рене.

— Ще го направя. Стой на разположение, Мона.

— Ясно — поглади бедро с ръката си тя. — Винаги съм на разположение.

Тази работа не му хареса. Изобщо не му хареса. По негова молба от полицията във Вашингтон му изпратиха сведения за хаитянина. Рене Кашаньол или още Рене Кастел или Робърт Кестъл, имаше полицейско досие от тук до Карибските острови. Веднъж беше влизал в затвора заради притежание на наркотици, но нито едно от останалите обвинения не бе доказано. Бил е арестуван и разпитван по десетки обвинения, като се почне от разпространение и се стигне до контрабанда с оръжие, но винаги се беше изплъзвал. Освен това сега беше на почивка в Дисниленд и щеше да е нужно нещо по-сериозно от думите на една проститутка, за да бъде екстрадиран.

Защо един търговец на наркотици от висока класа би се занимавал с отвлечане и убийство на избягало момиче? Заради религиозните си наклонности? Според Кем това не беше невъзможно. Не би могъл да пренебрегне очевидните факти. Но щеше ли един мъж с опита на хаитянина да направи такава необмислена грешка, че да

ексхумира тялото, за да насочи следата върху друг човек? Не вървеше. Човек като Рене би трябвало много добре да познава полицейските процедури.

Във всеки случай усещаше някаква измама. Следващата му стъпка щеше да бъде да открие каква е връзката на Мона с убийството на Карли Джемисън.

Взе една от папките, за да я прочете отново. Беше средата на юни и седмиците дяволски бързо отлитаха. Щом видя, че влиза Боб Мийз, веднага затвори папката.

— Привет, Кем.

— Боб. Какво те носи насам?

— Ами, открих едно странно нещо — почеса с показалец темето на оплешивяващата си глава Боб. — Нали знаеш, че купих доста работи от майка ти — мебели, няколко лампи и стъклария. Ами че тя нали заминава за Тенеси, де.

— Тръгна вчера с влака. Имаш проблем с нещо от купеното ли?

— Не мога да кажа, че е точно проблем. Чистех онзи шкаф с чекмеджетата — вече имам един купувач, който се интересува. Наистина много красива дъбова мебел. Бих казал, че е правен около 1860.

— Предавал се е в семейството.

— Имаше нужда малко да се постегне — с известно неудобство се раздвижи Боб. Знаеше колко много се засягат някои хора, когато се продадат неща принадлежали на семейството. Поради много причини трябваше да играе предпазливо. — Както и да е де, извадих чекмеджетата, за да ги поошлайфам и намерих това — извади от джоба си малка книжка. — Открих го залепено на най-долното чекмедже. Хич не ми беше ясно какво да си мисля и затова го донесох.

Беше банкова книжка. За спестовен влог във Вирджиния Бенк. Два пъти прочете имената, написани отгоре ѝ.

Джак Кимбъл и Е. Б. Стоки. Първата вноска, която възлизаше на внушителна сума от петдесет хиляди долара, беше направена една година преди смъртта на Кимбъл. С неприязън си спомни, че това е била годината, когато е бил продаден теренът за търговския център. Имаше отбелязани тегления и нови постъпления, които продължаваха след смъртта на Кимбъл и спираха един месец преди смъртта на Биф.

Боб се покашля, за да прочисти гърлото си.

— Не знаех, че Джак и Биф имат, ъ-ъ... общ бизнес.

— Но така изглежда, нали? — сметката беше набъбнала до повече от сто хиляди, а след последното теглене бяха останали по-малко от пет хиляди. — Много съм ти задължен, че ми я донесе, Боб.

— Помислих си, че така ще е най-добре — вече се насочваше към вратата, нетърпелив да разпространи новината. — Предполагам, че ако Биф беше жив, щеше да си има доста неприятности.

— Със сигурност — Кем вдигна поглед и мрачно изгледа търговеца на антики. — Мисля, че не е необходимо да ти напомням, че трябва да запазиш това за себе си.

Боб дори успя да се изчерви.

— Ами виж сега, Кем, нали знаеш, че аз мога да си държа езика зад зъбите, ама Бони-Сю беше при мен, когато я открих. Не мога да знам на кого е успяла да каже вече.

— Просто си помислих — промърмори Кем. — Още веднъж благодаря.

Облегна се на стола, като потупваше книжката в дланта си и се чудеше как ще я покаже на Клеър.

Клеър се прибра на мръкване, ядосана, разочарована и нещастна. Беше прекарала почти цял час с лекуващия хирург на Лиза. Втората операция беше приключила и кракът ѝ сега беше в обикновен гипс, върху който вече се бяха подписали всички роднини, приятели и повечето от персонала на третия етаж.

До една седмица щеше да се върне във Филадельфия. Но никога нямаше отново да танцува като професионалист.

Никакви аргументи и молби не можеха да променят прогнозата на доктор Сю. С упорито лечение и терапия Лиза щеше да може да ходи, без да куца, дори и да танцува — в определени граници. Коляното ѝ обаче никога не би издържало натоварванията на балета.

Клеър седеше в колата върху склона пред къщата и се взираше в скулптурата, която се очертаваше на алеята пред гаража. Жена, която посяга и улавя звездите.

О, по дяволите!

Сведе поглед към ръцете си и няколко пъти бавно ги стисна и разпусна. Как би се почувствала, ако никога вече няма да може да

изработва скулптури? Никога повече да не може да държи чук, кислород или кислород?

Опустошена. Мъртва. Унищожена.

Лиза лежеше в онова легло, а очите ѝ бяха пълни с мъка.

— Мисля, че вече съм съвсем наясно — беше ѝ казала тя. — Дори някак си е по-лесно да бъдеш напълно сигурен, отколкото непрекъснато да се питаш. Да се надяваш.

Но не, Клеър не беше съгласна. Изскочи от колата и хлопна вратата. Спря се пред скулптурата, вдигна поглед нагоре и се вгледа в нея на гаснещата светлина. Все още беше само една загатната форма — дълга и стройна, с грациозно вдигнати високо нагоре ръце и разперени пръсти. Посегнала към небето. Но Клеър вече си я представяше напълно завършена и лицето ѝ имаше чертите на Лиза.

Можеше да го направи, помисли си. Можеше да извае статуята с лицето на Лиза, с нейната грация и кураж. И с това навярно би могла поне малко да ѝ помогне. Отново сведе поглед към земята и влезе в къщата.

Телефонът звънеше, но тя не му обърна внимание. Не искаше да говори с никого — все още не. Без да светва лампите, мина през кухнята и влезе във всекидневната, като си мислеше дали да не избяга от мислите в сън.

— Чаках ви.

Ърни се изправи като сянка сред мрака и застана в очакване.

След първоначалното стъписване Клеър остана спокойна и го погледна както възрастен човек гледа дете.

— Обикновено хората изчакват вън, докато ги поканят да влязат — посегна да светне лампата тя.

— Недейте — бързо пристъпи той и покри ръката ѝ със своята. Усети, че пръстите му са студени и влажни. — Нямаме нужда от светлина.

Раздразнението ѝ се примеси с надигащия се страх. Спомни си, че прозорците са отворени и само ако викне по-силно, съседите ще дотичат. Освен това той беше само едно дете. Издърпа ръката си изпод неговата. Може би сексуално разочаровано, объркано, но все пак дете.

Не и убиец. Не искаше да го повярва. Не сееше.

— Добре, Ърни — спокойно се отмести и застана така, че диванът да бъде между тях. — За какво е всичко това?

— Мислех, че ще бъдете моя. Така ме гледахте.

— Гледах те както се гледа приятел. Това е всичко.

— Мислех, че ще бъдете моя — настоя той. Тя беше неговата надежда. Навярно последната. — Вместо това тръгнахте с Рафърти. Позволихте му да ви притежава.

Съжалението, което беше започнало да се прокрадва в сърцето ѝ, отново се вледени.

— Отношенията ми с Кем не подлежат на разискване. Това си е моя работа.

— Не. Вие бяхте за мен.

— Ърни! — повтаряше си, че трябва да бъде търпелива. Търпелива и логична. — Аз съм с десет години по-възрастна от теб и се познаваме едва от няколко месеца. И двамата знаем, че никога не съм направила нищо, с което да те накарам да мислиш, че ти предлагам нещо повече от приятелство.

Ърни поклащаше бавно глава, втренчил тъмните си очи в нея.

— Вие бяхте изпратена. Помислих, че сте изпратена — в гласа му се прокраднаха плачливи нотки — глас на юноша — и тя отново се размекна.

— Изпратена? Ърни, знаеш, че това не е вярно. Изградил си си някаква представа, която изобщо не съществува извън твоето въображение.

— Видях статуята. Онази, която бяхте направили. Главният жрец — Бафомет.

Разтърсена до болка, Клеър отстъпи крачка назад в знак на отрицание.

— За какво говориш? Ти ли я открадна?

— Не, други го направиха. И други знаят това, което вие знаете. Видели сте го. Аз също.

— Какво съм видяла?

— Аз принадлежа. Вече нищо не мога да направя. Принадлежа към тях. Не виждате ли? Не разбирате ли?

— Не — тя се подпря с ръка на облегалката на дивана. — Не мога, но бих искала. Бих искала да ти помогна.

— Очаквах, че то ще ме накара да се чувствам добре. Очаквах, че ще ми даде всичко, което искам.

Хленчещият му глас премина в плач, но Клеър не се реши да пристъпи напред и да го успокои.

— Ърни, хайде да се обадим на родителите ти.

— За какво, по дяволите? — сълзите се смениха с ярост. — Какво знаят те? Какво ги интересува тя? Мислят, че могат да оправят всичко, като ме заведат при психиатър. За тях може да се оправи. Мразя ги, мразя ги и двамата.

— Не го мислиш сериозно.

Момчето притисна ръце към ушите си, сякаш да спре нейните, и своите думи.

— Те не разбират. Никой не разбира, освен...

— Освен? — пристъпи към него Клеър. Бялото на очите му проблясваше в тъмнината. Виждаше избилите капчици пот върху горната му устна, която той бръснеше едва веднъж седмично. — Седни, Ърни. Седни и ми разкажи. Ще се опитам да разбера.

— Много е късно да се връщам назад. Знам какво трябва да направя. Знам къде ми е мястото. — Обърна се и побягна навън.

— Ърни! — затича се след него Клеър. Той се метна в камионетката си. — Ърни, чакай!

Когато профуча покрай нея, тя трескаво се взря надолу по улицата. Къщата им беше тъмна. Изруга и хукна към колата си. Не можеше да направи нищо за Лиза. Но може би щеше да помогне поне на Ърни.

Той сви по главната улица и тя го изгуби. Стиснала волана в ръце, обиколи навсякъде, оглеждайки се за колата му. След десет минути беше готова да се откаже, като реши, че най-доброто, което може да направи, е да отиде в пицарията и каже на родителите му какво се беше случило.

Точно тогава забеляза камионетката в задния двор на погребалното бюро „Грифитс“. Отби колата до оградата. „Страхотно, направо страхотно!“, помисли си Клеър. Какво прави това момче? Бягство в погребалното бюро?

Не се спря да прецени последствията. Ще влезе вътре и ще го изведе колкото е възможно по-бързо и тихо. После ще го върне на родителите му.

Задната врата не беше заключена и Клеър я отвори, като се бореше с естественото си отношение към местата, в които смъртта

беше всекидневие.

— Ърни? — прошепна тихо и гласът ѝ почтително прозвуча надолу по стълбите. Докато се взираше към спускащите се вити стъпала, предположи, че това е служебният вход. — По дяволите, Ърни, къде си?

Изведнъж си спомни за символиката. Ковчези и свещи. Добре беше запозната със статистиката на самоубийствата сред подрастващите. Ърни беше идеалният кандидат. Разкъсвана от противоречия, продължи да стои на първото стъпало. Тя не е лекар. Няма опит. Ако не успее да го спре...

Реши, че ще е по-добре да отиде да намери Кем, макар че това я караше да се чувства като предател. Док Кремптън може би щеше да е по-добър вариант. Тъкмо се обръщаше обратно към вратата, когато някакъв звук отдолу я накара отново да се поколебае. Защо момчето ще се вслушва в думите на едно ченге — особено такова, за което вече твърди, че ненавижда? Най-вероятно е да не обърне внимание и на думите на някакъв доктор с обща практика в малко градче. Ако пък става дума само за обикновено тийнейджърско избухване, колко ли по-тежко щеше да бъде да го залови полицията? Спомни си сълзите и отчаянието му и въздъхна.

Просто ще слезе долу и най-напред ще види дали може да го открие. Ще опита да му поговори и при повече късмет и настойчивост ще успее да го успокои. Като изчакваше очите ѝ да привикнат към тъмнината, Клеър бавно заслиза надолу по стъпалата.

Гласове. С кого, по дяволите, би могъл да говори Ърни? Имаше вероятност Чарли да е работил — о, Господи! — и Ърни да е налетял на него. Ще се опита да обясни, ще измисли нещо, за да заглади нещата и после ще заведе Ърни при родителите му, преди наистина да е успял да се забърка в нещо.

Не, не бяха гласове, а музика. Произведение на Бах на орган. Реши, че Чарли сигурно предпочита подходяща музика, за да си създаде нужното настроение за работата си.

Зави по тесен коридор. Стенните свещници трябваше да осветяват помещението, но сега бяха покрити. Отново на фона на музиката се чу раздвижване. Клеър протегна несигурно ръка и надникна през дългата черна завеса.

И гонгът иззвъня.

Върху платформата лежеше жена. Отначало помисли, че е мъртва — толкова бяла изглеждаше кожата ѝ на трепкащата светлина на свещите. Но тя помръдна с глава и с още по-див ужас Клеър разбра, че е жива.

Ръцете ѝ бяха кръстосани върху гърдите и във всяка държеше по една черна свещ. Между разтворените ѝ крака имаше сребърен потир, покрит с обреден поднос, върху който беше поставено малко кръгло парче черен хляб.

Имаше и дванайсет мъже, облечени в дълги наметала с качулки. Трима се приближиха към олтара и направиха дълбок поклон.

Над всички се извиси един глас, който заговори на латински. Клеър го позна и се разтрепери.

„Но това не е вярно“, помисли си тя и леко се олюля след първия шок. Там имаше дървета, огън и мирис на дим и бор. Ръката ѝ конвулсивно стискаше черното перде. Гласът, този, който помнеше от съня си, изпълваше малката гола стаичка.

— Пред царя на ада и всички демони на пъкъла, пред това мое братство, обявявам законите на сатаната. Пред тези мои другари повтарям клетвата си и обета си да го почитам. В замяна искам помощта му за изпълнението на всичките ми желания. Призовавам и вас, братя, да сторите същото.

Мъжете край него заговориха едновременно, повтаряйки клетвата.

„Истина е“, помисли ли с ужас Клеър, докато свещеникът и дяконите му продължаваха на латински. Всичко е било истина. Сънят, баща ѝ. Мили Боже — баща ѝ! И всички останало.

— *Domine Santanas, Rex Inferus, Imperator omnipotens.*

Жрецът вдигна подноса и го задържа до гърдите си, където върху мантията се открояваше тежката сребърна пентаграма и продължи да изговаря несвързани думи на този отдавна вече мъртъв език. Върна го обратно и повтори същото с потира, след което също го постави между стройните бели бедра на жената.

— Господарю мой на мрака, погледни с благосклонност на тази жертва, която сме приготвили за теб.

Усещането за безсмислие — сладникаво и тежко, я върна към дългите и скучни празнични литургии от детството ѝ. Това тук също беше някаква литургия. Черна литургия.

— Dominus Inferus vobiscum.

— Et cum tuo.

Тялото ѝ беше сковано от студ. Клеър трепереше, искаше да се раздвижи, да отстъпи назад, да избяга; беше неспособна да издърпа вкопчената си ръка от завесата. Музиката продължаваше да звучи монотонно като в сън. Миризмата на тамян изпълваше цялото ѝ същество. Жрецът вдигна ръце с насочени надолу длани. Отново отправи молба със силен, плътен и хипнотичен глас. И Клеър го позна. Въпреки че разумът ѝ отказваше да го приеме, тя позна гласа и лицето, което му принадлежеше.

— Salve! Salve! Salve!

Гонгът удари трети път.

Клеър побягна.

Изобщо не си помисли да се отдръпне тихо, да внимава. Обзелата я паника я караше да побегне, да се спаси. Да оцелее. Същото беше и пред онази нощ преди толкова години, когато се беше втурнала през гората като заек — назад към колата на баща си. Беше останала да лежи там, разтреперана от ужас, докато той не я откри.

Светлините в коридора потрепваха около нея, мълчаливи и тайнствени, и очертаваха стълбата в непрогледния мрак. За момент ѝ се стори, че вижда баща си да стои в основата ѝ с изпълнен със съжаление поглед и оцапани с кръв ръце.

„Нали ти казах да не идваш, сладка моя. Това място не е за малки момиченца. — Ръцете му се протегнаха към нея. — Това е само сън, лош сън. Ще забравиш всичко.“

Клеър се затича към него, но видението избледня. Спусна се през него и тръгна нагоре по металната стълба, разтърсвана от ридания. Почувства как я обзема истерия. Тебеширеният ѝ вкус полепна по гърлото ѝ и я задави, докато блъскаше вратата на изхода.

Беше хваната в капан. Избилата по кожата ѝ пот започна да се стича като река, докато блъскаше по вратата. Собствените ѝ задъхани молитви забучаха в главата ѝ. Те ще дойдат за нея. Ще я открият и ще умре, както беше умряла Карли Джемисън. Ще вземат ножа и, сякаш е малка обезумяла козичка, ще го плъзнат по гърлото ѝ.

От устните ѝ се изтръгна вик и тя най-сетне откри резето и изскочи навън в нощта. Докато пресичаше тъмният участък на

паркинга, беше като ослепяла от страх. Подпря се на едно дърво, дишайки запъхтяно и притисна мократа си буза към кората.

„Мисли, мисли, по дяволите! — заповядваше си сама. Трябва да извикаш помощ. Трябва да извикаш Кем.“ Можеше да изтича до канцеларията му, но краката ѝ вече не можеха да я държат. Може да не е там. Ще трябва да отиде в дома му. В безопасност — там ще бъде в безопасност. После двамата някак си ще успеят да оправят всичко.

Огледа се и забеляза колата си, която се белееше до камионетката на Ърни. Не можеше да я остави тук. Не смееше. Направи крачка назад и отвращението отново се надигна в нея. Стисна зъби и продължи да върви. Ще се качи в колата си, ще потегли, ще отиде у Кем и ще му каже какво е видяла.

Когато светлината на фаровете я прониза, Клеър се вцепени като заек.

— Клеър? — доктор Кремптън протегна глава от прозореца на колата си. — Клеър, какво, за Бога, правиш тук? Добре ли си?

— Док? — С омекнали от облекчение крайници тя се спусна към него. Вече не беше сама. — Слава Богу! О, слава Богу!

— Какво има? — наместо очилата си и забеляза, че зениците ѝ са разширени. — Ранена ли си, или си болна?

— Не. Не, трябва да се махаме! — погледна бързо и неспокойно към задния вход. — Не знам още колко ще останат долу.

— Кои? — зад проблясващите стъкла на очилата му се появи безпокойство.

— В „Грифитс“. Долу в подземие. Видях ги. Наметалата, маските. Мислех, че това е сън, но не е. Нищо не разбирам. Трябва да намеря Кем. Можеш ли да ме последваш?

— Мисля, че не си в състояние да караш. Защо не седнеш аз да те закарам?

— Добре съм — отвърна тя, докато той излизаше от колата. — Не можем да останем тук. Те вече са убили онова момиче Джемисън, а може би и Биф. Опасно е — гласът ѝ се прекърши, когато усети убождането на игла върху кожата си.

— Да, наистина е — в гласа му звучеше съжаление, докато впръскваше наркотика в кръвта ѝ. — Много съжалявам, Клеър. Толкова много исках да те предпазя от това.

— Не — дръпна се тя, но погледът ѝ вече се замъгляваше. — О,
Господи, не!

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ДЕВЕТА

Това беше сън. В сънищата човек не усеща нещата истински и гласовете блуждаят в съзнанието му. Трябва да отвори очи и да се събуди. Тогава ще види, че лежи свита на дивана, замаяна от спането.

Но когато най-сетне успя да повдигне натежалите си клепачи, видя малка стаичка, драпирана в черно. Образът на Бафомет се вираше в нея. Надигащата се паника се опитваше да се пребори с наркотика — напразно се мъчеше да раздвижи тежките си крайници. Китките и глезените ѝ бяха завързани. Викът, който се надигаше в гърлото ѝ, се превърна в слабо стенание. Тъй като не можеха да я чуят, не ѝ оставаше друго, освен да слуша.

— Не може да остане тук — Чарли Грифит крачеше на другия край на подиума. Качулката му беше отметната и откриваше меките му кестеняви коси и разтревожените му очи. — По дяволите, никой от нас не е в безопасност, докато е тук.

— Остави на мен грижата за безопасността. Винаги е било така — кметът проката дългите си слаби пръсти по сребърния медальон. Усмивката му беше по-скоро подигравателна, но Чарли беше твърде развълнуван, за да го забележи.

— Ако Док не беше толкова закъснял, че да я види отвън...

— Но я видя — натъртено рече Атертън. — Ние сме защитени. Как може да се съмняваш?

— Аз не... не искам... само че...

— Баща ти помогна при създаването на братството ни — постави Атертън ръка на рамото му по-скоро да го спре, отколкото да го успокои. — Ти беше първият от новото поколение. Разчитам на теб, Чарли, заради здравия ти разум, заради твоята дискретност и вярност.

— Разбира се, разбира се. Но да направим служба тук е едно, а да държим нея — съвсем друго. Трябва да мисля за семейството си.

— Всички мислим за семействата си и един за друг. Ще я преместим.

— Кога?

— Тази нощ. Сам ще се погрижа.

— Джеймс... — Чарли се поколеба, уплашен, че думите му ще издадат не само страха, но и съмненията му. — Оставам ти верен, както е било през всичките тия десет години, откакто баща ми ме доведе да бъда въведен. Но Клеър... Израснал съм с нея.

Атертън сграбчи раменете му, сякаш да го благослови.

— Унищожи, преди да те унищожат. Не е ли такъв Законът?

— Да, но... Ако има друг начин.

— Има само един начин. Неговият. Вярвам, че е била изпратена. Знам, че няма случайни неща, Чарли, и ето че тя дойде тук тази нощ. Вярвам, че кръвта ѝ ще ни пречисти, ще изтрие петното, с което баща ѝ се опита да ни бележи преди толкова години. Тя ще бъде жертвата, с която ще го укротим за това, че беше предаден от един от своите — очите на Атертън заблестяха от задоволство и стръв в сумрачната светлина. — Не след дълго и синът ти ще се присъедини към нас.

Чарли облиза устни.

— Да.

— Потърси утеха в мисълта, че следващото поколение ще процъфти и успее благодарение на мощта му. Върви и остави това на мен. Искам да се свържеш с останалите и да се погрижиш да се успокоят и да стоят кротко. В нощта на слънцестоенето ще се срещнем, ще направим жертвоприношение и ще станем още по-силни.

— Добре — нямаше друг начин и Законът не оставяше вратичка за отстъпление или съжаление. — Имаш ли нужда от помощ?

Атертън се усмихна, виждайки че и този път е успял да надделее над слабия. Господството беше неговият любим наркотик.

— Мик ще ми помогне.

Изчака Чарли да се скрие зад завесата и тогава се обърна към Клеър. Знаеше, че е в съзнание и слуша, и това му доставяше удоволствие.

— Трябваше да оставиш момчето — заговори той. — То вече е мое — наведе се, хвана лицето ѝ в ръка и го завъртя в двете посоки. — Все още погледът е малко безжизнен — забеляза той, — но вече добре разбираш всичко.

— Разбирам — гласът ѝ стигаше до слуха ѝ сякаш през тунел. — Вие сте били през всичките тези години. Вие сте убили онова нещастно момиче.

— И нея и други. Господарят иска своите жертви.

— Вие не вярвате в това. Не можете.

Атертън прехапа устни, както често правеше, преди да смъмри някой от учениците си.

— Ще разбереш, че не е важно в какво вярвам аз, а в какво вярват те. Ще пролеят кръвта ти, без дори за миг да се замислят, само защото аз ще им кажа.

— Но защо?

— Доставя ми удоволствие — смъкна мантията си и после се разсмя като видя ужаса в очите ѝ — О, не, нямам намерение да те изнасилвам. Нямам нито време, нито желание. Кметът е длъжен да се показва само в приличен костюм. — Започна спокойно да се облича, като нахлузи късите гащета на слабите си крака.

— Няма да можете да продължите повече — Клеър безмилостно извиваше китките си, но успя единствено да разкъса кожата с въжето. — Твърде много грешки направихте.

— Да, допуснати бяха грешки, разбира се. Но бяха поправени — тръсна бялата си риза и внимателно я огледа за гънки. — Първата беше баща ти. Той беше истинско разочарование за мен, Клеър. Много тежко разочарование.

— Баща ми никого не е убил. Той не е участвал в това.

— О, участваше — кметът педантично закопчаваше копчетата си отдолу нагоре. — И беше един от основните участници. Толкова буден и амбициозен мъж, жаден за знания. Когато стана един от нас, той толкова силно се запали, че ми стана като брат — седна на трикракото столче и обу късите си чорапи. — Когато се отказа, това дълбоко ме нарани. И то, за да се върне към някаква безполезна религия с напудрения си бог... — Въздъхна и поклати глава. — И докъде го доведе това? Питам те, докъде? До бутилката и някакво фалшиво чувство за праведност. И всичко това само защото не беше готов да продължи с нас, да се стреми към още по-голяма власт.

Отново влязъл в ролята на учител, Атертън опря ръце на окосмените си бедра и се приведе към нея.

— Принасянето на човешки жертви съвсем не е мое произведение, скъпа. То съществува още от първите дни на човека. Поради съвсем простата причина, че той не само има нужда да пролива кръв, но и живее от това — погледна я. — Да, виждам, че това

те шокира, както навремето и Джак, но задай си честно въпроса дали отвращението ти не се дължи само на един примитивен рефлекс?

Клеър успя дамо да поклати глава.

— Колко? Колко човека сте убили?

— Броят им няма значение, не мислиш ли? Първата жертва беше тест, който всички, освен баща ти издържаха. При това жената в крайна сметка беше някаква проститутка. Убийството ѝ беше символично. Може би, ако предварително го бях обсъдил с Джак, ако му бях обяснил смисъла, той нямаше да реагира толкова остро. Е, само мога да съжалявам за това.

Пресегна се и взе тъмния си панталон с идеални ръбове.

— Може да се каже, че Джак ме изостави заради една жена, макар че връзката ни беше само духовна и никога не е била физическа. Изостави ме и се върна при розите и студения си, безполов бог. И аз му простих — изправи се, издърпа ципа и взе колана си. — Но той не можеше да си позволи да ме предаде и да изложи на риск семейството си. Бяхме дали обет, кръвен обет. Така че, докато беше жив, Джак продължи да прави, каквото му се каже.

— Заплашили сте го.

— Преди да бъде белязан, той знаеше какви са правилата. Изглежда, сделката със земята го докара до ръба. Не мога да разбера защо. Каза ми, че повече няма да участва в това. А това, виждаш ли, бяха само пари. Операция, която ни осигуряваше богатство и повече власт. Но Джак все по-дълбоко и по-дълбоко затъваше в бутилката и вече не можеше да разсъждава ясно.

Въпреки отчаяните си, Клеър усети лъч надежда.

— Той е щял да каже. Щял е да проговори...

— О, да. Вярвам, че щеше. Поне така се надяваше — надяваше се да събере това, което наричаше кураж, за да го направи — Атертън взе вратовръзката си на сиви и тъмnochрвени райета и я пхна под яката на ризата. — Паркър и Мик отидоха да се срещнат с него, да се опитат да го убедят колко безразсъдно би било това за всички, които участват. От това, което ми казаха, разбрах, Джак просто не ги е изслушал. Той е подходил твърде неразумно, твърде остро. Имало е кратък спор и... ти знаеш останалото.

— Убили са го — прошепна тя. — Боже мой, убили са го.

— Е, сега трудно би могла да обвиниш Паркър и Мик за това, че баща ти е оставил онези колове на терасата. Знаеш, че би могъл да оцелее при падането. Предпочитам да мисля, че това е било справедливост — завърза възела на вратовръзката и го приглади с ръка. — Все още ми липсва — въздъхна той отново и взе сакото си. — И ето че ти се връщаш, идваш тук и сякаш кръгът се затваря. Допуснах грешки с Джак. Трябваше да постъпя с него както с всички останали предатели, но аз оставих обичта ми да ме отклони. Трябва да поправа грешката си чрез теб.

— Вие сте убили баща ми.

— Не, скъпа моя, та аз дори не бях там.

— Вие сте го убили — повтори Клеър. Отново задърпа възетата. Искаше ѝ се да хапе, да драска и да забива нокти.

Атертън спокойно взе парче плат, внимателно го сгъна и направи превръзка.

— Боя се, че ще трябва да те укротим, докато те преместим.

— Да пукнеш в ада!

— Няма ад — усмихна се той, докато затягаше превръзката през устата ѝ. — Освен този, който ние си създадем.

Мик стоически я пренесе по стълбите до колата ѝ. Клеър се гърчеше и извиваше, но безрезултатно. Когато я стовари на предната седалка, тя замаха със завързаните си ръце. Мик мълчаливо пое удара с раменете и я стегна с колана.

— Много неразумно от твоя страна да оставиш ключовете в колата — седна на шофьорското място Атертън. — Може и да сме малко провинциално градче, но на младежите сигурно ще им е трудно да устоят на изкушението на такава кола. Японска е, нали? — продължи да говори приятелски той, докато затягаше колана си. — Твърдо съм убеден, поне публично, че трябва да се купуват американски стоки — завъртя ключа. — Но мога да оценя чувството за мощ, което дава тази кола. Пътуването няма да е дълго, Клеър, но се опитай да се настаниш удобно.

Излезе от паркинга, сви вляво от главната улица и се насочи извън града. За собствено удоволствие си поигра с радиото и откри някаква станция с класическа музика.

— Прекрасна машина — каза отново. — Красива изработка. Завиждам ти. Разбира се, на мен не ми подхожда да карам толкова скъпа кола. Политическите ми стремежи ме принуждават да водя поскромен начин на живот — виждаше се в резиденцията на губернатора. — Парите му отиват на сметки в швейцарски банки... и в терени, разбира се. Джак не научи да ценя недвижимата собственост. А е и толкова приятно просто да ги имаш. Естествено, винаги щом е възможно, задоволявам желанията на Мин. Вкусът ѝ наистина е доста скромен. Един мъж не би могъл да желае по-добра жена. Сексуално, ако мога така да се изразя, тя е малко студена, но да плащаш на проститутки е съвсем малка цена за това да имаш стабилен и успешен брак. Не си ли съгласна? О, естествено, не би могла да кажеш — протегна се и смъкна превръзката. — Ако искаш, можеш да викаш — никой няма да те чуе.

Клеър не се опита. Ръцете и бяха вързани пред тялото и затегнати към него с колана, така че дори не можеше да хване волана. „Може би така е по-добре“, помисли си тя. При катастрофата можеше и да не оцелее. А тя беше решена да оцелее. Най-доброто, на което можеше да се надява, е да го остави да говори и да следи внимателно посоката, в която се движат.

— Жена ви... знае ли?

— Мин? — усмихна се нежно и съчувствено той при тази мисъл. — Хайде, хайде, сега няма да обсъждаме Мин. Едно от основните правила е да не замесваме жените и дъщерите си. Би могло да се каже, че сме създали много специален клуб само за мъже. Можеш да го сметнеш едновременно за дискриминационно и неконституционно, но аз предпочитам да го възприемам като селективно.

— Доктор Кремптън — не мога да повярвам, че и той взема участие в това.

— Един от основателите. Вероятно не знаеш, че е имал малък проблем с наркотиците в медицинския институт — бързо я погледна той. — Какво ще разбереш, хората невинаги са това, което изглеждат. Макар че добрият доктор ми създава известни неприятности напоследък, но не е нещо, с което не бих могъл да се справя. Когато му дойде времето — щеше да му достави голямо удоволствие да се справи с Кремптън, така както се беше справил с Биф. Щом приключи с него, няма да остане никой, който бе се осмелил да му задава въпроси. — Не

е трудно да се намерят мъже, които искат нещо различно — продължи той. — Особено, когато им се предлага секс, пари, наркотици и усещане за власт.

Бяха започнали да се изкачват по стръмен и лъкатушен път, който пресичаше големи необработени участъци. От двете страни се издигаха гори. Атертън натисна газта и вдигна скоростта до осемдесет километра.

— Чудесна кола. Срамота е да се унищожава.

— Да се унищожава?

— Джордж от „Коли и авторемонти“ на Джери ни прави тези услуги. Най-напред ще трябва да я разглобим. Така ще компенсираме заради стария и износен шевролет на Сара.

— Сара? Вие...

— Боя се, че трябваше да го направим. Знаеше повече, отколкото е благоразумно за нея.

— И Биф.

— Екзекутиран! — усмихна се. Откриваше едно ново усещане за мощ в това да може да говори безнаказано за нещата, които беше направил. — Много просто, той не можеше повече да контролира пиенето и страстта си към наркотика. Наруши Закона, като нападна един от нашите, а после публично се би с шерифа. Много жалко. Беше един от първите, които възприеха силата на истинското жертвоприношение. Притежаваше съвършен егоизъм, от който се възхищавах. Искаше Джейн Рафърти и Майк Рафърти беше отстранен. Просто го уби.

— Биф е убил бащата на Кем?

— Светкавична и блестяща акция. Мисля, че е ударил Май, за да загуби съзнание и после с помощта на вериги и лост е издърпал трактора през него. Рисковано, но какво е животът без риск? После е бил наблизно, за да успокоява опечалената вдовица.

Клеър се раздвижи отвратена. Усети под краката си металната пила, която лежеше забравена на пода още от онова посещение във фургона на Ани. Докато сърцето ѝ глухо биеше, успя да я избута между краката си.

— Вашият култ е само извинение, за да се убива.

— Изобщо не е извинение — зави по черен път и се принуди да намали скоростта, за да може да се справи с неравностите и завоите. —

Само един от начините. Начин да вземаш. Всеки член от групата ни има това, което иска и от което има нужда, дори повече. Всеки ден се разрастваме. В малките градчета и големите центрове. Преди тридесет години бях само един нещастен новобранец в армията. Бях в Калифорния и чаках да мине времето, за да се уволня и да се върна отново към глупавия си, нещастен живот. Приеха ме в една секта — приятна, но дезорганизирана група. Започнах да разбирам как с малко грижи и постоянство тяхната религия би могла да се превърне в задоволителен и изгоден бизнес. В края на краищата виж богатството и властта на Католическата църква. Взех каквото ми трябваше от тях и подобни на тях и когато се върнах у дома, потърсих други. Ще се учудиш ли колко е лесно да се съблазнят сериозните граждани?

— Отвращавам се.

Атертън се усмихна.

— Е, наистина, не всеки може да бъде спечелен. Хранех големи надежди за Кемърън, но той се оказа голямо разочарование. Страхувам се, че ще трябва да бъде отстранен — долови ужасеният ѝ поглед и се засмя. — О, не се страхувай, съмнявам се, че ще се наложи да употребим насилие. Политическият натиск ще бъде достатъчен, за да го отстраним и преместим. Вече съм посял семената, които ще го накарат да погледне с друго око на убийството на Биф. Няма за какво да се страхувам от Кемърън. Докато е така, той е в безопасност. Е, ето че пристигнахме.

Пътят беше навлязъл на около километър право нагоре в планината. Бяха спрели пред висока порта. Атертън си тананикаше. Мик се измъкна от колата зад тях, приближи се, отключи вратата и я задържа отворена.

— Сетих се нещо — каза Атертън, докато преминаваше през нея. — Сега няма да можеш да използваш онова дърво. Жалко. Интересно ми беше да видя какво ще направиш от него.

Клеър внимателно придвижваше пилата между глезените си.

— Тук ли ще ме убие?

— А не, разбира се, че не. Като дъщеря на Джак имаш право на известна церемониалност. Дори реших да се откажа от сексуалния ритуал. Заради паметта му — спря колата през малка ниска колиба. — Ще те настаним тук до деня на слънцестоенето.

— Ще повърна — наведе се тя като здраво стискаше пилата между прасците си. Когато Мик отвори вратата откъм нейната страна, тя отпусна глава. — Моля ви, ще повърна.

— Натисни главата между коленете й — каза Атертън и сам отвори вратата си.

— Спокойно, Клеър — Мик освободи колана. — Съжалявам за всичко това. Няма какво друго да направим — натисна главата й надолу.

Клеър грабна пилата в ръце и се изви нагоре. Кръвта бликна между гърдите му. Дръпна се назад, така че следващият й удар само одраска бедрото му.

— Ти си убил баща ми, копеле такова!

Когато той се свлече и застана на колене, Клеър опита да се измъкне от колата. В този момент болката избухна в главата й и тя загуби съзнание в краката на Атертън.

Къде, по дяволите, беше? За втори път през този следобед Кем мина през къщата. Не искаше да се поддава на паника. Можеше да е излязла на разходка, да е отишла на гости при някой приятел. Може да я е обзело отново настроение за поредното безумно посещение на някой от онези битаци.

Защо не се беше обадила?

Бележката, която беше оставил на кухненската маса, след като беше чакал два часа предната нощ, още си стоеше там. Леглото й беше в безпорядък, както винаги. Невъзможно беше да се разбере дали е спала тук. Чантата й също беше тук, но тя често я оставяше, като напъхваше парите в джобовете си и се мяташе на колата.

Може би прекалено я беше притиснал за рисунките и сега имаше нужда да остане малко сама.

Но дявол да го вземе, последния път, когато бяха заедно, нещата между тях изглеждаха идеални. Седна на масата в кухнята и се опита да потисне мрачното със спомени от последната нощ, която прекараха заедно.

Лежаха на килима във всекидневната с преплетени крака, а от стереото се чуваше гласът на Бони Райт. През прозореца подухваше лек ветрец с дъх на лято и донасяше песента на козодоя.

— Защо промени решението си? — попита я той.

— За кое?

— Да се омъжиш за мен.

— Не съм го променила — прехвърли се върху него, кръстоса ръце на гърдите му и подпря брадичката си на тях. — Просто вече съм готова — спомняше си добре как се усмихваше. Очите ѝ бяха тъмни и имаха цвета на златото от картините на старите майстори. — Първият ми брак беше един наистина много тъжен провал. Накара ме да се страхувам. Не... — дълбоко пое въздух, решена да бъде съвсем честна. — Накара ме да се чувствам несигурна. Мислех, че правя всичко както трябва, но не беше така.

— В тези неща грешката никога не е само на единия.

— Да, и двамата направихме много грешки. За мен най-голямата беше, че не положих достатъчно усилия. Когато нещата започнаха да се разпадат, аз просто се оставих на течението. Емоционално ограничена. Това ми е станало навик след смъртта на баща ми. Уравнението е съвсем елементарно — да не се вживявам много означава и да не те нараняват много. Но с теб не се получи.

— Значи ще се омъжиш за мен, защото обърках уравнението ти.

Притисна устни към шията му.

— Толкова много те обичам, Кем — усети как устните ѝ се извиват в усмивка. — По добре да започнеш работата по гаража.

От тогава не я беше виждал.

Неспокойно се изправи и тръгна към гаража. Инструментите ѝ бяха тук, готови за работа. Купища скици лежах на разхвърляни по работната маса. По пода бяха нахвърляни парчета дърво.

Ако сега се върне, ще му се изсмее, че се притеснява. И ще бъде права. Да не беше толкова изнервен, нямаше да му идват разни мисли само защото я няма вкъщи. Но разговорът с Мона Шърман все още не му даваше мира. Просто беше дяволски сигурен, че го мамат.

Мона Шърман го излъга. Или поне в това, което му разказа, имаше толкова много лъжи, примесени с истина, че доста време ще му трябва, за да ги отдели. Най-напред трябваше да докаже, че лъже и после да разбере защо.

Повтаряше си, че всичко това няма нищо общо с Клеър. Тя беше вън от тези неща. И ще се погрижи така да бъде и занапред.

Ърни видя как Рафърти се връща обратно при колата си и потегля. Като дете, каквото му се искаше да бъде, той се пхна в леглото и издърпа завивките над главата си.

Когато Клеър се пробуди, около нея беше тъмно. Не можеше да разбере дали е нощ или ден, защото прозорците бяха плътно затворени. Главата ѝ тъпо пулсираше като при зъбобол. Когато се опита да се раздвижи, откри, че ръцете и краката ѝ са здраво завързани към металната рамка на леглото.

Обзета от сляпа паника, от която устата ѝ пресъхна, тя започна да се бори с въжетата, като се дърпаше и се извиваше, докато болката надделя над страха и тя зарови глава в мръсната възглавница.

Не разбра колко време мина, преди да успее да се овладее. Пък и нямаше никакво значение. Беше сама. Поне Атертън няма да има удоволствието да я види как се прекършва.

Атертън. Примерният кмет на Емитсбъро. Приятелят на баща ѝ. Отдаденият на науката учител и верен съпруг. Негов е бил гласът, който беше чула преди толкова години да призовава имената на демоните. Негова е била ръката, която беше видяла да вдига ножа за клането.

„През всичките тези години, помисли си Клеър, той скромно беше служил на града. И тайно го беше рушил.“

Доктор Кремптън. Най-добрият приятел на баща ѝ, нейният втори баща. С болезнено отчаяние си помисли за Алис. Как ли ще успее тя да го преживее? Никой не можеше по-добре от самата Клеър да разбере какво означава да загубиш баща си.

Чък Грифит, Мик Морган, Биф Стоки. Колко още?

Ърни. Затвори очи, обзета от мъка при мисълта за майка му.

Но за Ърни все още има надежда. Той беше уплашен, а страхът е здравословен. Може би ще намери някакъв начин да го убеди да ѝ помогне.

Чудеше се дали е убила Мик. Молеше се да е така. Горчивата отрова на омразата се надигна в нея и ѝ помогна да проясни съзнанието си. Да, молеше се на Бога да го е убила. Атертън доста ще трябва да се потруди, за да обясни смъртта на заместник-шерифа.

Сълзите преминаха, а с тях и паниката. Внимателно изви глава, за да разгледа стаята.

Беше голяма не повече от десет на дванадесет крачки и миришеше на застоял и влажен въздух. От време на време чуваше някакво топуркане, но се опита да не мисли за това, което го предизвикваше.

Имаше маса и четири стола. По пода около тях се търкаляха фасове. Клеър се увери, че вече е по-добре, когато усети колко много ѝ се пуши.

Как ще се измъкне оттук, за Бога?

Извъртя се на една страна, после на другата, като скърцаше със зъби от болка. Откри, че не са ѝ оставили достатъчно свобода дори да седне. Китките ѝ вече бяха разранени и кървящи. Искаше да се изпишка.

Едва се сдържа да не се разсмее истерично и се насили да лежи спокойно и да се концентрира върху дишането си, докато кризата премине.

Звукът от двигател на кола отново наруши контрола ѝ. Когато вратата се отвори и влезе доктор Кремптън, Клеър крещеше за помощ.

— Само ще се нараниш, Клеър — подпря вратата с камък, за да може да влезе слънчева светлина и чист въздух. Тя примигна срещу светлината. В едната си ръка Док носеше медицинската си чанта, а в другата — торбичка от „Мақдоналдс“. — Донесох ти нещо за ядене.

— Как можеш да вършиш това, доктор Кремптън, та ти ме познаваш, откакто съм се родила. Израснах заедно с Алис. Знаеш ли какво ще ѝ причиниш, когато разбере с какво си се занимавал? Когато разбере какъв си!

— Семейството ми си е моя грижа — остави двете чанти върху единия от столовете и го придърпа към леглото. Мразеше това, ненавиждаше го. Веднъж да отнеме ръководството от Атертън и ще се върнат към първоначалната чистота. Няма да има повече грешки. Нито повече ненужно унищожение. — Наранила си се — цъкна с език, докато разглеждаше китките ѝ. — Ще си докараш инфекция.

Клеър се разсмя.

— Значи правиш домашни консултации на жертвите си. Поддържаш ни живи за жертвоприношението. Истински хуманист.

— Аз съм лекар — сковано отвърна той.

— Ти си убиец.

Постави чантите на пода и седна.

— Религиозните ми убеждения не засягат посвещението ми на медицината.

— Това тук няма нищо общо с религията. Вие сте луди и садистични. Изнасилвате и убивате, и това ви доставя удоволствие.

— Не очаквам от теб да ме разбереш — с обичайните си умели движения отвори чантата и извади нова спринцовка. — Ако бях убиец, щях да те убия още сега със свръхдоза — погледът му продължаваше да бъде спокоен, дори мил. — Знаеш, че не бих могъл да го направя.

— Не знам нищо за теб.

— Аз съм такъв, какъвто винаги съм бил — взе памуче и го натопи в антисептичния разтвор. — Също като останалите и аз прогледнах за други възможности и се отказах от така наречената християнска църква, която се основава на лицемерие и самозаблуждение — намести очилата си и вдигна спринцовката, като пръсна малко от наркотика за проба.

— Недей! — Очите ѝ се взираха в иглата. — Моля те, недей!

— Видял съм много неща, Клеър. И знам — повярвай ми, знам, че благоденствието на човека не може да се основава на себеотрицание, а на задоволяване на желанията и на жизнената енергия — усмихна ѝ се, но очите му блестяха с трескав поглед, който Клеър не искаше да разбере. — Това ще те накара да се чувстваш по-добре. Повярвай ми. Когато се успокоиш, ще превържа раните ти и ще ти помогна да се нахраниш. Не искам да се измъчваш и да се притесняваш. Скоро всичко ще свърши.

Клеър се извиваше и крещеше, но той здраво стисна ръката ѝ и внимателно заби иглата под кожата.

Времето се точеше неясно, като в сън. Укротена от действието на наркотика, тя седеше, без да се съпротивлява, докато Кремптън почисти и превърза китките и глезените ѝ. Дори му благодари с безизразна и учтива усмивка, когато ѝ подаде хамбургера.

В съзнанието си тя беше отново дете, болна от грип, облечена в нощничката с танцуващи котенца по нея. Тръгна залитайки с него, когато я изведе навън да се облекчи. После отново я върна в леглото и

й нареди да спи. Клеър послушно затвори очи. Не усети кога я е завързал.

Сънуваше баща си. Той плачеше — седеше на масата в кухнята и плачеше. Каквото и да правеше или приказваше тя, изглежда не можеше да го успокои.

Сънува и Кем — как се люби с него на пода в кухнята, изпълнена с болезнен копнеш и стенеща от удоволствие. Голото ѝ тяло беше хлъзгаво от пот, докато се плъзгаше по неговото.

После беше завързана на някакъв стълб и вече не беше гореща от страст, а вледенена от страх. Този път Ърни я обладаваше.

Когато се събуди, трепереше от студ. Усещаше гадене от наркотика и зарови лице във възглавницата. Но беше твърде слаба дори да се моли.

— Никой не я виждал от вчера сутринта — Кем прокара ръка по лицето си, докато говореше с полицаия от щатската полиция. — Къщата ѝ е отключена, нищо не липсва. Дрехите, бижутата, инструментите и всичките ѝ лични документи са тук — спря, за да дръпне от цигарата и димът премина през вече безчувственото му гърло. — Свързах се с брат ѝ и приятелите ѝ. Никой не я чувал — помъчи се да се пребори с надигащата се неприязън, докато даваше подробно описание. — Бяла жена, двадесет и осем годишна. Сто и осемдесет, петдесет и пет килограма. Червени коси, средно дълги, с бретон. Кехлибарени очи. Не, не кафяви — кехлибарени. Няма особени белези. Може да кара нов модел „Нисан 300“, червен. Свидетелство за управление от Ню Йорк, номер БАА 4451.

Накара полицаия да повтори всичко. Когато затвори, видя, че на вратата стои Бъд Хюит.

— Половината град е излязъл да я търси — погледна несигурно към кафе машината Бъд. — Искате ли?

Кем си помисли, че кръвта му сигурно вече съдържа деветдесет процента кофеин.

— Не, благодаря.

— Обадохте ли се на пресата?

— Да. Ще разпространят снимката ѝ — отново разтри лицето си с ръце. — Мамка му!

— Трябва малко да поспите. Вече повече от двацет и четири часа не сте спирали — Бъд пхна ръце в джобовете си. — Знам как се чувствате.

Кем вдигна поглед.

— Да, разбира се. Ще изляза да пообиколя още малко. Ще се справиш ли тук?

— Естествено. Мик избра дяволски неподходящ момент да се разболе. Можехме да го използваме.

Кем само кимна.

— Ще поддържаме радиовръзка — телефонът извъня и той побърза да го грабне. След кратък разговор отново го постави на място. — Пристигна разрешението за проверка на банковите сметки на Мона Шърман.

— Искате ли аз да се заема с това?

— Не. Трябва да се занимавам с нещо. Ще ми трябва само половин час, за да ги проверя.

След още толкова той вече звънесе на вратата на апартамента на Мона.

— Добре де... Божичко! Изчакайте за момент — тя отвори вратата със сънлив поглед, като продължаваше да загръща тънкия халат на цветя около себе си. Преди да успее да проговори, Кем избута вратата и я тръшна зад себе си.

— Трябва да поговорим.

— Вече ти казах каквото знам — прокара ръка през разрошените си коси тя. — Нямах право да нахлуваш тук.

— Майната им на правата им — избута я Кем да седне на стола.

— Ей, приятел, само едно обаждане на адвоката ми и ще се простиш със значката си.

— Давай, обади му се. Може би ще искаш да му споменеш за съучастие в убийство.

Мона придърпа халата върху раменете си, като продължаваше да го наблюдава предпазливо.

— Не знам за какво говориш.

— Някога била ли си наистина вътре, Мона? — подпря ръце на облегалката на стола Кем и се наведе към нея. — Не говоря за една-две ноци в местния затвор. Имам предвид от десет до двадесет години в Джисъп.

— Не съм направила нищо.

— Направила си няколко големи вноски. Много умно да ги затвориш на срочен влог. Ти си била истински финансов експерт.

— Е, и? — облиза с език устните си тя. — Бизнесът ми вървеше добре.

— Първата е направена в деня, преди да говориш с мен. Втората — на другия ден. Страхотно съвпадение, а.

— Ами да — посегна към пакета с цигари до нея. — После?

— Откъде ги взе?

— Както казах... — думите ѝ секнаха, защото Кем я сграбчи за гърлото и я стисна.

— Аз съм зает човек, Мона, така че да не губим време. Да ти кажа ли как е станало? Някой ти е платил, за да ми пуснеш нова муха. Всички ония лайна за някакъв хаитянин, дето си го изкарал на Биф, защото му провалил сделката с наркотиците.

— Биф беше само муле за пренасяне, както ти казах.

— Добре, предполагам, че така е било. Имаше мозък само за толкова. Останалото са глупости. Сега ми кажи кой ти плати, за да говориш с мен.

— Сама дойдох при теб. Исках само да ти помогна.

— Искала си да ми помогнеш — изправи се и удари по масата. Лампата се разби на пода. — Искаласи да ми помогнеш — повтори отново, като я натисна на стола, когато тя се опита да се измъкне. — Май не са ти казали за мен, а? За проблема, който имам. Доста време бях полицай в столицата и трябваше да се откажа заради хубавичка тиха работа в някакъв малък градец. Знаеш ли защо?

Мона поклати глава. Сега не ѝ приличаше на полицай. Изглеждаше направо като откачен.

— Ами ето — имам проблем с контрола. Когато някой започне да ме лъже, направо полудявам — грабна някаква бутилка, която стоеше наблизо и я удари в стената. Стъклото се пръсна и се разнесе остра миризма на коняк. — Започвам да чупя всичко. И ако лъжеецът продължава, направо губя съзнание. Веднъж изхвърлих един заподозрян през прозореца — хвърли поглед към прозореца зад съгъваемия ѝ диван. — Тук сме на третия етаж, нали така?

— Това са глупости. Ще се обадя на адвоката си — протегна се, за да вземе телефона. — Ти си откачил, това е. Няма да търпя тия

простотии.

— И да, и не — сграбчи я за китката Кем. — Вярно е, че съм луд, но ти ще ме слушаш. Я да видим колко далече можеш да полетиш — задърпа я към прозореца, докато тя се опъваше и викаше. Успя да се хване за рамката и падна на колене.

— Не знам кой беше. Не знам.

— Още не е добре — обви ръка около кръста ѝ той.

— Не знам. Кълна се. Каза ми какво да кажа и ми изпрати парите. Със запис.

Кем клекна до нея.

— Искам име.

— Единственото име, което знам, е на Биф. Беше ми клиент, както ти казах — издърпа се малко с гръб, подпрян на стената. — Преди няколко години ми каза за този, е... някакъв клуб или нещо такова. Каза, че ще ми платят двеста долара за вечерта. И аз отидох.

— Къде?

— Не знам — с широко разтворени очи тя се подпря на лакът. — Кълна се, не знам. Бях със завързани очи. Беше нещо извратено, нали разбираш? Биф ме взе и подкарахме извън града, през полето. После спря, завърза ми очите и отново подкара. Малко по-късно тръгнахме пеша. Някъде през гората или нещо такова. Свали ми превръзката чак когато стигнахме до мястото. Правиха разни ритуали и други неща. Нали си чувал за сатанизма. Но всъщност си бяха група мъже, които търсеха секс и малко емоции.

— Искам да ми ги опишеш.

— През цялото време носеха маски. Никога не видях никой друг, освен Биф. Доста страшничко беше, но парите си ги биваше. Ходех на всеки два месеца.

— Добре, Мона — помогна ѝ да стане, въпреки че тя се дърпаше страховливо. — Ела да поседнеш Ще ми разкажеш всичко.

ГЛАВА ТРИДЕСЕТА

Алис разтребваше из кухнята поради липса на нещо по-добро, с което да се заеме. Зад нея Блеър крачеше напред-назад. „Седмицата беше дълга, помисли си Алис, за всички.“ Никой не вярваше, че Клеър просто се е измъкнала. За някой като Сара Хюит това можеше да мине, но не и за Клеър. Беше нелогично.

Голямата статуя, над която работеше, все още стоеше отвън на алеята. Като символ. Хората минаваха покрай нея, и всеки ден разменяха различни предположения. Мин Атертън дори беше направила няколко снимки с полароид и ги показваше в салона на Бети.

Кметът беше свикал специално градско събрание, като обяви и награда. Освен това беше произнесъл развълнувано слово — как всеки трябва да се грижи за себе си и за съседите си. Кметът умееше да говори добре, като пътуващ евангелист. В градската зала почти никой не остана със сухи очи.

С изключение на шерифа. Неговите бяха сухи. „И измъчени“, помисли си Алис. Личеше си, че почти не беше спал и ял през шестте дни, откакто Клеър беше изчезнала. Накрая на събранието беше излязъл отпред, за да отговори на въпросите на гражданите и репортерите, които се тълпяха в малката зала. Алис забеляза, че не бяха само местни хора, а и репортери от големите градове — от столицата, Ню Йорк и Филадельфия.

Подложи кърпата под водата и я изви, за да изтрие плота. Въздухът беше горещ и неподвижен, а температурата подхождаше повече за някой зноен августовски ден, отколкото за юни. Но никой не се сещаше да включи климатичната инсталация. В къщата бяха пристигнали майката на Клеър и новият ѝ съпруг, както е семейство Лъобо. Никой не се оплакваше от горещината.

Погледна към Блеър и изпита съчувствие, което беше заменило дългогодишното ѝ увлечение.

— Мога да ти направя нещо за ядене — предложи му тя. — Някакъв сандвич или супа.

— Благодаря. Може би по-късно. Мисля, че Анджи и Жан-Пол ще се върнат вече.

— Да, скоро ще дойдат — простря кърпата на ръба на мивката. Толкова безполезна се чувстваше, като не можеше да предложи нещо повече от ръжен хляб с шунка или пиле с ориз. — С нищо няма да помогнеш като не ядеш. Да сготвя нещо. И другите ще са гладни, когато се върнат.

Блеър понечи да възрази, но се отказа. И Алис беше с хлътнали и разстроени очи, както всички останали.

— Добре, добре.

Когато чу бръмченето на мотора, двамата се втурнаха в гаража. Преди още Кем да успее да слезе, Блеър стоеше до него.

— Нещо ново?

— Нищо — Кем потърка прашните си очи и праметна вдървените си крака през мотора. Беше обикалял почти през целия ден — почерни пътища и стари просеки, места, които вече бяха претърсени.

— Права сандвичи — каза Алис. — Влез и вземи един, преди да излезеш отново. Наистина трябва, Кем. Нуждаеш се от гориво също както и мотора ти.

Кем отново седна на седалката, докато Алис забързано влезе вътре.

— Как е майка ти?

— Съсипана е от притеснение. Дватамата в Джери обикалят наоколо — Блеър безпомощно вдигна поглед към скулптурата зад тях. — Както всички останали. Божичко, Кем, вече мина почти цяла седмица.

Знаеше съвсем точно колко време беше минало — до минута.

— Претърсихме и разпитахме във всички къщи. Сега, след като Мик е отново на крака, ще тръгне по-лесно.

— Наистина ли вярваш, че някой я държи в града?

— Вярвам във всичко — погледна отсреща към къщата на Бътс. Нея щеше да претърси лично.

— Може вече да е...

— Не — рязко извърна глава Кем. Погледът на уморените му очи със сенки стана по-остър. — Не, не е. Ще започнем от тук, ще се

разгърнем и ще прегледаме всеки сантиметър от околните хълмове. Не я пазих достатъчно добре.

Кем запали цигара. Блеър се опитваше да запази спокойствие. Разследването му бе напреднало твърде добре. Знаеше много, прекалено много от това, което би могло да се случи на сестра му. Което може би вече й се е случило. Но не можеше да си позволи да рухне.

— Искам и аз да изляза при следващото търсене. Знам, че имаш опитни мъже, но и аз познавам горите около града.

— Можем да използваме всеки. Трябва да използваме всеки — поправи се Кем. — Просто не знам на кого мога да се доверя — вдигна поглед към слънцето. Беше точно пладне. — Знаеш ли какво е днес? — извърна се отново и погледна Блеър. — Лятното слънцестоене. Не бях се сетил, докато не го чух по радиото.

— Знам.

— Ще се съберат довечера — тихо изрече Кем. — Някъде.

— Дали ще поемат такъв риск при цялото разследване и толкова журналисти?

— Да. Защото го искат, а може би и имат нужда от това — метна се отново на мотора. — Трябва да видя един човек.

— Ще дойда с теб.

— По-добре да отида сам. Това е дълга история — включи двигателя. — Ще ти обясня.

— Това е възмутително. Абсолютно възмутително.

— Съжалявам, мисис Атертън. — Бъд държеше полицейската си фуражка в ръка и въртеше козирката между пръстите си. — Обикновена процедура, това е всичко.

— Това е оскърбително, ето какво е. Как ти хрумна такава идея, да идваш в дома ми и да го претърсваш, сякаш съм някакъв обикновен престъпник — стоеше непоклатима на прага с разтреперана гръд под материята на цветя. — Да не си мислиш, че държа Клеър Кимбъл завързана в мазето си?

— Не, госпожо. Съвсем не, госпожо. Разбира се, трябва да ви се извиня за безпокойството, но просто преглеждаме всички къщи в града

— въздъхна леко с облекчение, когато забеляза, че през хола се задава кметът.

— Какво става тук?

— Истинско безчинство. Представяш ли си, Джеймс, няма да повярваш какво си е наумило това момче.

— Провеждаме претърсване на всички къщи господин Атертън — изчерви се Бъд. — Имам нужните разрешителни.

— Разрешителни! — наежи се като квачка Мин. — Чуваш ли го, Джеймс? Разрешителни. Ама че идея!

— Чакай, Мин — постави успокоително ръка на рамото ѝ той. — Това сигурно е заради Клеър Кимбъл, нали така, заместник-шериф Хюит?

— Да, господин кмете — Бъд винаги леко се изчервяваше, когато Атертън го наричаше заместник-шериф Хюит. — Няма нищо лично и ще свърша само за няколко минути. Просто ще погледна и ще ви задам няколко въпроса.

— Само да пристъпиш една крачка навътре и ще те изрина с метлата!

— Мин! — леко стисна рамото ѝ Атертън. — Човекът само си върши работата. Ако ние не сътрудничим на закона, кой тогава? Влезте, заместник-шериф, може да прегледате от тавана до избата. Никой друг в града не желае повече от съпругата ми и мен да се изясни какво се е случило с Клеър.

Той покани с жест Бъд да влезе и заместник-шерифът направи една стратегическа крачка, така че кметът да бъде между него и Мин.

— Благодаря ви много, господин Атертън.

— Това е наш граждански дълг — беше сериозен. — Можете ли да ми кажете как вървят нещата?

— Още не сме открили следа. Ще ви кажа, господин Атертън, че шерифът направо се е поболял от тревога. Не ми се вярва да му се събира и един час сън, откакто е започнала цялата история.

— Напрежението трябва да е ужасно за него.

— Не знам какво ще прави, ако не я открием. Ами те говореха за сватба, знаете ли? Ами да, дори бяха се обадили на един архитект, за да построи на Клеър ателие в къщата на шерифа.

— Така ли? — клюкарският инстинкт на Мин се задейства с пълна сила. — Може би момичето се е уплашило и е избягало.

— Мин...

— В края на краищата, Джеймс, тя вече има един провален брак. Няма да е първата жена, която се е уплашила и измъкнала щом натискът стане прекалено силен.

— Не... — Атертън замислено поглаждаше долната си устна. — Няма. Предполагам, че си права — остави мисълта си недовършена, като се надяваше, че вече е посадил съмнението. — Но ние задържаме заместник-шерифа Хюит. Започнете, откъдето искате. Няма какво да крием.

Ани не беше във фургона си и Кем не успя да я открие на никое от любимите ѝ места. Най-доброто, което можеше да направи, беше да получи обещание от един от съседите ѝ, че ще ѝ каже да си стои там, щом се върне.

Когато отново се насочи към града, с горчивина си помисли, че се върти в кръг. Преследваше собствената си сянка, точно както те искаха. Знаеше повече, отколкото предполагаша. Знаеше, че банковата книжка с името на Кимбъл и Биф е фалшива. Това, което не знаеше, беше дали Боб Мийз наистина я беше открил, или просто изпълняваше заповед.

Знаеше, че ритуалите се провеждат редовно. Поне веднъж месечно според Мона. Но не знаеше къде.

Знаеше, че участват тринадесет мъже — от рисунките на Клеър и от Мона. Но не знаеше кои са.

Така че, като се теглеше чертата, резултатът отново беше нулев. Така си мислеше, докато свиваше към къщата на Ърни.

Най-лошото беше, че не можеше с никого да сподели това, което знаеше — даже с Бъд или Мик. Дори и в такъв малък град като Емитсбъро тринадесет мъже лесно биха могли да се прикриват.

Надяваше се Ърни да му отвори. Надяваше се да получи отговори на някои въпроси. Но на вратата се показа Джолийн Бътс.

— Добър ден, госпожо Бътс.

— Шерифе? — очите ѝ се стрелнаха зад гърба му. — Нещо не е наред ли?

— Провеждаме претърсване на всички къщи.

— О, да. Чух за това — започна да усуква гerdана си тя. — Предполагам искате да започнете. Извинете ме за безпорядъка. Нямах възможност да разтребя.

— Не се притеснявайте за това. Съпругът ви много ни помага в групата за издирването.

— Уил винаги е първият доброволец и последният, който се отказва. Сигурно ще искате да започнете отгоре — тръгна пред него, но изведнъж спря. — Шерифе, знам, че много неща са ви на главата и не искам да изглеждам прекалено разтревожена майка, но Ърни... не се прибра снощи. Психиатърът каза, че това е обичаен модел на поведение, като се има предвид начинът, по който Ърни се чувства и възприема баща си и мен. Но се страхувам. Страхувам се да не му се случи нещо. Както на Клеър — ръката ѝ лежеше безпомощно на перилата. — Какво да направя?

Кем отново бе тръгнал извън града и се размина с колата на Бъд. Даде му сигнал да спре и подпрян на мотора, го изчака да върне назад и да се покаже през прозореца.

— Къде е Мик?

— Ръководи претърсването от другата страна на Госард Грийк — избърса потните си ръце с кърпа Бъд. — Свързахме се по радиото преди около двадесет минути.

— Приключи ли с претърсването на къщите?

— Да. Много съжалявам, Кем.

Кем вдигна поглед над царевичната нива. Във въздуха беше надвиснала мараня от горещината. Горے небето беше бяло като тебешир.

— Знаеш ли онова момче Ърни Бътс?

— Разбира се.

— Знаеш ли колата му?

— Червен пикап „Тойота“. Защо?

Кем отново го погледна изпитателно. Трябваше да се довери на някого.

— Искам да оглеждаш наоколо и да го потърсиш.

— Направил ли е нещо?

— Не знам. Ако го забележиш, не го спирай. Виж какво ще направи, но не го спирай. Само ми се обади. Само на мен, Бъд.

— Разбира се, шерифе.

— Трябва да направя друго посещение. — Отново погледна небето. Беше най-дългият ден в годината, но дори и той нямаше да трае вечно.

Докато Кем паркираше пред фургона на Ани, Клеър се опитваше да си пробив път през лепкавата мъгла на наркотика, която обвиваше съзнанието ѝ. Казваше си наум различни стихотворения, стари песни на „Бийтълс“, бебешки залъгалки. В стаята беше толкова горещо и задушно. Като в ковчег. Но в ковчеза човек е студен, припомни си тя. А чаршафите под нея вече бяха подгизнали от пот.

Не беше сигурна още колко време ще издържи да лежи в тъмнината. Колко време беше минало? Ден, седмица, месец?

Защо никой не идваше?

Трябва да я търсят. Кем, приятелите ѝ, семейството ѝ. Не могат да я изоставят. От нощта, когато я докараха тук, не беше виждала никой друг, освен Док Кремптън. И дори за него не помнеше колко пъти беше сядал до леглото и беше забивал иглата с наркотика във вените ѝ.

Страхуваше се не само за живота си, но и за разсъдъка си. Вече знаеше, че е твърде слаба, за да може да се пребори сама. Но отчаяно се боеше, че преди това ще полудее.

Сама. В тъмнината.

В миговете на просветление тя чертаеше планове за измъкване, но после се отказваше от всичко и отново виждаше баща си. Тогава часовете започваха да текат в ужасна тъмна тишина и всичките ѝ планове се превръщаха в несвързани молитви да дойде някой — който и да е — и да ѝ помогне.

Най-накрая дойде Атертън. Когато погледна нагоре и го видя, разбра, че няма да прекара още една нощ в мрака.

— Време е — каза кротко той. — Трябва да се подготвим.

Тук беше последната му надежда. Кем стоеше пред празния фургон на Ани. Последната му надежда се основаваше на възможността лудата Ани да знае нещо. И ако знае, да си спомни.

Провалът му беше абсолютен и ако тя не се върнеше вкъщи, нищо повече не можеше да направи.

Всичко се крепеше на него и на шейсетгодишна жена с ум на осемгодишно дете. Нямаше да получат помощ от никъде. Той не успя да докаже нито съзаклятие, нито ритуално убийство. Единственото, което успя да докаже, беше, че Карли Джемисън е държана в бараката, убита, заровена и ексхумирана, за да бъде поставена в плитък гроб в една люцернова нива. Това, че един мъртъв убиец и имал съучастник, още не доказваше култови убийства — поне не и според момчетата от щатската и федералната полиция. Те бяха помогнали в издирването на Клеър с хора и хеликоптери, но дори и с тях не успяха да открият нищо.

Времето изтичаше. Кем го знаеше. Колкото по-ниско се спускаше слънцето по небето, толкова повече изстиваше той и започна да се пита дали кръвта и костите му няма да се разтрошат като лед след падането на нощта.

Не можеше да я загуби. Боеше се — и тази мисъл ужасно го измъчваше — че докато я търсеше, беше подходил твърде припряно и необмислено, поради което е допуснал някаква малка грешка, която можеше да струва живота ѝ.

„Изоставаш само с три стъпала и пропадаш“, помисли си той.

Беше забравил да се моли, но и не беше имал много време за това след първите десет години от живота си, когато посещаваше църковното училище и неделните служби.

Сега се молеше — с прости думи и безнадеждно, докато първите червени ивици прорязваха хоризонта на запад.

— „След залез. О, блажено утро — чу се песента на Ани, докато с мъка се изкачваше по хълма, — когато небесата се разтварят пред нашия Спасител. Мъката на Земята свършва. О, божествено разсъмване; след залеза, когато денят свършва.“

Мъкнеше чувала зад себе си и стреснато погледна нагоре, когато Кем изтича насреща ѝ.

— Ани, чаках те.

— Аз се разхождам. Милостиви Боже, какъв горещ ден. Най-топлият ден, който си спомням — карираната ѝ дреха беше мокра от пот. — Намерих две монети от пет цента и четвърт долар, а също и малка зелена бутилчица. Искаш ли да ги видиш?

— Не сега. Искам да ти покажа нещо. Искаш ли да седнеш?

— Можем да влезем вътре. Мога да те почерпя с бисквити.

Кем се усмихна, като се стараеше да запази спокойствие.

— Точно сега не съм гладен. Може ли да седнем ей тук на стъпалата и да ти го покажа?

— Нямам нищо против. Доста повървах днес. Старите ми кокали са уморени — изкиска се на думите си и лицето ѝ светна. — Дошъл си с мотора. Мога ли да се повозя?

— Знаеш ли какво ще ти кажа — ако ми помогнеш, съвсем скоро ще те возя цял ден, ако искаш.

— Наистина ли? — погали дръжките тя. — Обещавах ли?

— Честен кръст. Ела, Ани, седни тук — извади рисунките на Клеър от чантата на мотора. — Искам да ти покажа няколко картинки.

Ани намести едрото си тяло на жълтите стъпала.

— Обичам картинките.

— Искам да ги разгледаш, много внимателно да ги разгледаш — приседна до нея Кем. — Ще го направиш ли?

— Разбира се, че ще го направя.

— И след като ги разгледаш, искам да ми кажеш дали знаеш това място. Става ли?

— Добре — ухили се тя и погледна надолу. Усмивката ѝ незабавно се стопи. — Тези рисунки не ми харесват.

— Те са важни.

— Не искам да ги гледам. Вътре имам по-хубави. Мога да ти ги покажа.

Кем не обърна внимание на учестения си пулс и на желанието си да я сграбчи за сбръчканата шия и да я разтърси. Тя знаеше. В очите ѝ видя едновременно познание и страх.

— Ани, искам да ги разгледаш. И искам да ми кажеш истината. Виждала ли си това място?

Тя здраво стисна устни и поклати глава.

— Да, виждала си го. Била си там. Знаеш къде е.

— Това е лошо място. Не искам да ходя там.

Не смееше да я докосне, защото се страхуваше, че колкото и да внимава, пръстите му ще се забият в плътта ѝ.

— Защо е лошо това място?

— Просто така. Не искам да говоря за това. Искам да се прибирам.

— Ани! Ани, погледни ме! Хайде. Погледни ме! — насили се да се усмихне, когато тя отстъпи. — Аз съм ти приятел, нали така?

— Приятел си ми. Возиш ме и ми купуваш сладолед. Днес е горещо — усмихна се обнадеждена тя. — Сладоледът беше хубав.

— Приятелите си помагат и си вярват. Трябва да разбере за това място. Трябва да ми кажеш.

Ани се гърчеше от нерешителност. За нея нещата винаги изглеждаха прости. Дали да стане, или да си легне. Дали да тръгне на изток, или на запад. Дали да яде сега, или по-късно. Но сега я заболя главата и стомахът ѝ се сви.

— Нали няма да кажеш? — прошепна тя.

— Не. Повярвай ми.

— Там има чудовища — гласът ѝ продължаваше да шепне през стиснатите ѝ устни. Едно старо дете, което споделя тайните си. — Нощем отиват там и правят разни неща. Лоши неща.

— Кои?

— Чудовищата с черните дрехи. Имат глави на животни. Правят разни неща на жени без дрехи. И убиват кучета и кози.

— Там си намерила гривната. Онази, дето я даде на Клеър.

Ани кимна.

— Мисля, че не трябва да ти казвам. Ти сигурно не вярваш в чудовища. Те са само по телевизията. Ако говориш за чудовища, хората мислят, че си луд и те затварят.

— Аз не мисля, че си луда. И никой няма да те затвори — реши се да я докосне и погали косата ѝ. — Трябва да ми кажеш къде е това място.

— В гората е.

— Къде?

— Там — замахна неопределено тя. — Над скалите, между дърветата.

Имаше декари със скали и дървета. Кем дълбоко пое въздух, за да запази гласа си спокоен.

— Ани, трябва да ми покажеш. Можеш ли да ме заведеш там?

— О, не — скочи тя, обзета от паника. — Не, наистина, не искам да ходя там сега. Ще се стъмни. Не можеш да ходиш там нощем, когато идват чудовищата.

Хвана ръката ѝ, за да успокои подрънкващите гривни.

— Помниш ли Клеър Кимбъл?

— Тя е заминала. Никой не знае къде е.

— Мисля, че някой я е отвлякъл, Ани. Тя не е искала да иде с него. Може да я заведат на това място тази вечер. Ще я наранят.

— Тя е хубава — затрепериха устните на Ани. — Дойде ми на гости.

— Да, направи ти това — завъртя гривната върху китката ѝ той. — Помогни ми, Ани. Помогни на Клеър и ти се кълна, че ще прогоня чудовищата.

Ърни караше от часове. Въртеше се в кръг около града, излизаше на магистралата и отново се връщаше по междуселските пътища. Знаеше, че родителите му ще се побъркат и за първи път от години мислеше за тях с истинско съжаление и копнеж.

Знаеше какво означава тази нощ. Беше тест, последният за него. Искаха да го въведат бързо и окончателно, така че да бъде обвързан с тях чрез кръв, огън и смърт. Помисли си да избяга, но нямаше къде да отиде. Останал му беше само един път. Пътят, който водеше към една поляна в гората.

Негова беше вината, че Клеър ще умре тази нощ. Знаеше го и се измъчваше. Но учението, което беше избрал да следва, не оставяше място за разкаяние или вина. То щеше да го пречисти. Ърни копнееше за това и мислеше само за това, когато зави с колата и тръгна към съдбата си.

Бъд се размина с тойотата, изгледа я безучастно и после си спомни. Изруга тихо, обърна и посегна към радиото.

— Номер едно, тук номер три. Чувате ли ме? — не получи отговор и повтори съобщението си. — Хайде, Кем, обади се. Аз съм Бъд.

„Ама че тъпо“, помисли си той. Шерифът не се обажда, а той се е лепнал зад някакво хлапе, което си кара колата. Един Господ знае

накъде и защо. Ядосан или не, Бъд спазваше заповедта и продължи да го следва на безопасно разстояние.

Смрачаваше се и светлините на пикапа се забелязваха като неясни червени точки.

Когато камионетката се отклони от пътя, Бъд също отби и спря. Къде отиваше това момче, за Бога? Тази стара просека за трупи водеше направо в гората, а тойотата не беше джип с висока проходимост. Майка му стара! Шерифът му беше наредил какво ще прави хлапакът и така трябваше да действа.

Реши да продължи пеш. Пътят беше само един — и навътре, и навън. Грабна прожектора и се поколеба. Шерифът може би ще каже, че се държи като някой каубой, помисли Бъд, докато вземаше пистолета си. Но след всичките тия истории няма да тръгне из гората невъоръжен.

Когато стигна в началото на просеката, видя камионетката. Ърни стоеше отвън и сякаш чакаше някого. Като си мислеше, че това ще е първото му истинско престъпление, Бъд се смъкна и коленичи в една канавка.

Двамата с Ърни едновременно чуха стъпките. Момчето пристъпи към двамата мъже, които излязоха от гората. Бъд едва се сдържа да не извика, когато позна Док Кремптън и Мик.

Ърни забеляза, че не са си направили труда да сложат маските и това му достави удоволствие. Поклати глава, когато му предложиха чашата с вино и наркотик.

— Не ми трябва това. Вече положих клетва.

След кратък размисъл Кремптън кимна с глава и сам отпи от чашата.

— Аз предпочитам да подсиля усещанията си — той подаде купата на Мик. — Ще успокои болката ти. Раната ти ще зарасне, но е доста дълбока.

— Проклетата инжекция против тетанус също беше доста страшна — отпи от наркотика и Мик. — Другите ни чакат. Вече е време.

Бъд остана клекнал, докато тримата не се скриха между дърветата. Не беше сигурен какво точно е видял. Не искаше да повярва на това, което беше видял. Извърна поглед назад към пътя и явно си

даде сметка колко много време ще му отнеме да се върне и да се опита да се свърже с Кем. Дори и да успееше, щеше да им загуби дирите.

Измъкна се от скривалището си и ги последва.

Бяха я съблекли. Клеър вече не се срамуваше. Не беше дрогирана. Атертгън ѝ беше казал насаме, че иска тя напълно да съзнава всичко, което се случва. Може да пищи, да ги моли и да ги умолява — това само повече ще ги възбуди.

Беше се дърпала, докато я мъкнеха към олтара. Макар че ръцете и краката ѝ бяха сковани и отслабнали от дългото лежане, беше се борила жестоко, обезумяла както при вида на познатите лица, които я обграждаха, така и когато осъзна какво щеше да се случи.

Лес Гледхил и Боб Мийз завързаха ръцете ѝ, а Скункс Хагърти и Джордж Хауърд — краката ѝ. Разпозна още един от местните фермери, управителя на банката, двама от членовете на градската управа. Всички стояха кротко и чакаха.

Успя да извие китките си така, че да сграбчи пръстите на Боб.

— Не можеш да го направиш. Той ще ме убие. Боб, не можеш да позволиш това да се случи. Познаваме се, откакто сме се родили.

Той се издърпа и нищо не отговори.

Не искаха да ѝ говорят. Не искаха да мислят за нея като за жена и личност, която познават. Тя беше само жертвата. Нищо повече.

Един по един всички взеха маските си. И се превърнаха в кошмара ѝ.

Клеър не викаше. Нямаше кой да я чуе, нямаше кой да ѝ помогне. Не плачеше. Толкова много сълзи бе проляла вече, че беше напълно пресъхнала. Мислеше си, че когато забият ножа в нея, няма да протече кръв. Само прах.

Свещите бяха запалени около нея. Огънят в огнището се разгаряше. Във въздуха затанцуваха отблясъци от пламъците. Наблюдаваше всичко това сякаш беше нереално, сякаш тя не беше там. Каквито и надежди да я бяха крепили през дните и нощите, които прекара в мрака, сега бяха изчезнали.

Поне така мислеше, докато не видя Ърни.

Сълзите, които смяташе, че са пресъхнали, отново напълниха очите ѝ. Отново се задърпа и възетата безмилостно се забиха в

крайниците ѝ.

— Ърни, за Бога! Моля те!

Той я погледна. Мислеше, че ще изпита страст, див и жаден плам в слабините си. Беше гола, както някога си я представяше. Тялото ѝ беше стройно и бяло, точно както го беше видял през телескопа.

Но не беше страст това, което изпитваше, и Ърни не искаше да анализира надигналото се в него чувство. Извърна се и избра маската на орел. Тази нощ ще лети.

Колкото и незрял да беше разсъдъкът на Ани, тялото ѝ беше старо. Не можеше да върви бързо въпреки помощта на Кем. Страхът допълнително сковаваше крайниците ѝ и тя с мъка влачеше краката си.

Светлината бързо се стопяваше.

— Колко още, Ани?

— Напред е. Не съм вечеряла — напомни му тя.

— Скоро. Скоро ще ядеш.

Тя въздъхна и с инстинкта на сърна избра една обрасла с трева пътека.

— Трябва да внимаваме за тези лепки. Протягат се и те дърпат — очите ѝ се стрелваха ту наляво, ту надясно, вирайки се в издължените сенки. — Като чудовища.

— Няма да им позволя да те наранят — обви кръста ѝ с ръка Кем, за да я поддържа и да я накара да побърза.

Успокоена, тя отново тежко запристъпва напред.

— Ще се ожениш ли за Клеър?

— Да — *моля ти се, Господи!* — Да, ще се оженя.

— Красива е. Когато се усмихва, се виждат хубавите ѝ бели зъби. И баща ѝ има същите. Тя прилича на баща си. Той ми даде рози. Но сега е мъртъв — дробовете ѝ вече се затрудняваха и Ани хриптеше като стар износен мотор. — Чудовищата не го хванаха.

— Не.

— Той падна от прозореца, след като онези мъже се качиха да му се карат.

Кем сведе поглед към нея, но не забави ход.

— Какви мъже?

— Дали това беше друг път? Не си спомням. Той остави лампата да свети горе на тавана.

— Какви мъже, Ани?

— О, шерифът и младият му заместник. Те се качиха горе и после си тръгнаха. А той беше мъртъв.

Кем избърса потта от челото си.

— Кой млад заместник? Бъд ли?

— Не, другият. Може да са се качили, за да купят къща. Мистър Кимбъл продаваше къщи.

— Да — усети как въпреки потта кожата му се вледенява. — Ани, трябва да побързаме.

Бъд стоеше скрит между дърветата и гледаше. Съзнанието му отказваше да възприема. Бащата на Алис? Как е възможно? Приятелят и партньорът му Мик?

Но ги виждаше със собствените си очи. Стояха в кръг, с гръб към него. Не можеше да види какво има пред тях, а се страхуваше да се доближи повече. Най-добре беше да изчака и да наблюдава. Така му бе наредил шерифът.

Когато започнаха да пеят, изтри устните си с ръка.

Беше също като в съня. Клеър затвори очи и се понесе между миналото и настоящето. Димът, гласовете, мъжете. Всичко беше същото.

Стоеше скрита в храстите и наблюдаваше себе си. Този път няма да може да избяга.

Отвори очи и се взря в голото черно небе, върху което вече изплуваше бледият сърп на луната. Най-дългият ден беше свършил.

Видя проблясването на меча и застина. Но още не беше дошло времето ѝ. Атертън призоваваше четиримата властелини на ада. Клеър искаше наистина да дойдат, ако ги има, и да го разкъсат заради надменността му.

Извърна глава — не можеше да гледа, не можеше да слуша. Помисли си за Кем и годините, които нямаше да изживеят заедно, за децата, които нямаше да имат. Той я обичаше, а сега никога нямаше да

имат възможност да разберат дали любовта им е достатъчна. Да направят така, че да е достатъчна.

Той ще ги открие. Ще ги спре. Беше сигурна в това, иначе би полудяла. Но за нея ще бъде много късно. Много късно, за да говори отново с майка си и да премахне студенината и разстоянието, което беше издигнала помежду им. Много късно, за да каже на хората, които имаха значение за нея, че баща ѝ е правил грешки, отклонил се е в неправилна посока, но не е бил крадец или убиец.

Има толкова много неща, които би искала да направи. Толкова много още можеше да види и да докосне. Но щеше да умре ей така, заради егото на един мъж и сляпата жестокост на другите.

Яростта се надигна в нея. Бяха ѝ отнели дрехите, достойнството, надеждата. А сега и живота. Ръцете ѝ се свиха в юмруци. Тялото ѝ се огъна и тя закрепця.

Бъд сложи ръка върху дръжката на оръжието си и остана така, целият разтреперан.

Кем вдигна глава. Цялото му тяло бе пронизано от горещ и пулсиращ страх.

— Стой тук! — отметна вкопчилите се в него ръце на Ани. — Стой тук и не мърдай! — Затича между дърветата с изваден пистолет.

Атертгън вдигна ножа към небето. Искаше тя да крещи. Копнееше за това и целият се потеше, така както мъжът се поти и копнее за сексуално освобождаване. Вбесяваше го, докато лежеше неподвижна като някоя счупена кукла. Сега се гърчеше върху олтара с проблясваща от пот кожа и пълни с гняв и страх очи.

И мощта го изпълни.

— Аз съм унищожението — извика той. — Аз съм отмъщението. Призовавам Господаря да ме изпълни със своята ярост, за да мога да унищожа с върховна наслада жертвата му. Агонията ѝ ще го подкрепи.

Думите му звучаха в ушите на Ърни. Той вече почти не ги чуваше, вече не ги разбираше. Останалите се поклащаха около него

като хипнотизирани. Жадни за това, което предстоеше. Но Ърни усещаше в себе си не желание, а погнуса.

Би трябвало да се почувства добре, напомняше си той. Това би трябвало да го накара да се отдаде.

Но я виждаше как се бори ужасена. Крещи и крещи, както беше крещяла Сара Хюит. Караше го да изпитва болезнено съжаление. Как би могъл да принадлежи към тях, щом изпитва такива чувства? Как би могъл да е един от тях, щом това, което се канеха да направят, го отвращаваше? Плашеше го.

Тя не трябваше да умре.

Заради него. Заради него.

Очите ѝ, умоляващи, за миг срещнаха неговите. В тях той видя последната надежда и спасение. С вик, който едновременно изразяваше болка и триумф, Ърни политна напред, докато Атертън замахваше с ножа.

Клеър почувства как тялото пада върху нея. Усети мириса на кръв, но нямаше болка. Видя как Атертън се олюлява назад, а Ърни със стон се плъзна по нея и се свлече на земята.

Ръмжейки яростно, Атертън отново вдигна ножа. Прозвучаха два изстрела. Единият го улучи в ръката, а другият попадна право в гърдите му.

— Не мърдайте! — Кем здраво стискаше пистолета си, но пръстите върху спусъка трепереха. — Ще ви пратя всичките право в ада.

— Шерифе... аз съм Бъд — Бъд пристъпи напред с разтреперани ръце. — Проследих момчето. Видях... Исусе, Кем, аз убих човек.

— Втория път е по-лесно! — той даде един изстрел във въздуха, защото един от мъжете се обърна да побегне. — Само още една стъпка и още сега ще покажа на заместника си колко е лесно наистина. Всички легнете по очи! Ръцете зад тила. Бъд, първият, който помръдне, го застрелваш.

Бъд не вярваше, че ще му бъде по-лесно втория път. И за миг не си го помисляше. Но кимна с глава.

— Да, сър... шерифе.

С три скока Кем се озова до Клеър и докосна лицето, после косата ѝ.

— О, Господи, Щека. Помислих, че съм те загубил.

— Знам. Лицето ти... — инстинктивно се опита да го докосне тя, но въжетата я спираха. — Цялото е в кръв.

— От шипките е — измъкна джобното си ножче и преряза въжетата. Не можеше да рухне, още не. Единственото, което му се искаше, беше да я прегърне — да зарови лице в косите ѝ и да я прегърне.

— Спокойно — каза ѝ той и смъкна ризата си. — Сложи това — ръцете му трепереха, когато докосваше кожата ѝ. — Ще те изведе оттук веднага щом мога.

— Добре съм. Вече съм добре. Виж Ърни. Той ми спаси живота — кръвта му още се стичаше по нея. — Мъртъв ли е?

Кем се наведе и провери пулса му, после разкъса срязаната му мантия.

— Не, жив е. По-голямата част от удара е била поета от рамото.

— Кем, ако не се беше хвърлил върху мен...

— Ще се оправи. Бъд, дай да завържем тези мръсници.

— Един от тях е Мик — тихо отрони той, засрамен от надигащите се сълзи.

— Да. Знам. Давай да приключим с тях и после отведи Клеър и повикай момчетата от щатската. Доведи ги тук.

— Искам да остана с теб — обви ръката му тя. — Трябва да остана с теб. Моля те.

— Добре. Сега иди и седни.

— Не тук — отвърна поглед от олтара тя. — Там има още въже — там, където я бяха разсъблекли. — Ще ви помогна да ги завържете — вдигна блеснал поглед. — Искам да го направя.

Без маските, завързани, те изглеждаха жалки. Само това ѝ се въртеше в главата, докато стоеше коленичила до Ърни и държеше ръката му, изчаквайки Бъд да се върне с хората от щатската полиция и линейката.

— Не мога да повярвам, че Ани те е довела до тук.

— Беше страхотна. Почти щеше да се пръсне от удоволствие, че ще се вози с Бъд на включена сирена — погледна към Ърни. — Как е?

— Мисля, че спрях кръвенето. Ще му трябва помощ, но ще се оправи. Искам да кажа, че напълно ще се оправи.

— Дано да е така! — протегна се и леко докосна косата ѝ с ръце — просто да я пипне. — Клеър, трябва да видя как е и другият.

Тя кимна.

— Атертън е — каза уморено. — Той е започнал.

— Тази нощ всичко приключи.

Заобиколи олтара. Атертън лежеше по лице. Без никаква милост Кем го обърна обратно. Раната в гърдите беше смъртоносна; не се съмняваше в това. И все пак от отвора на маската все още се чуваше дишане. Когато усети, че Клеър се приближава зад него, бързо се изправи и застана така, че да я скрие от тялото.

— Не ме пази, Кем.

— Не си толкова силна, колкото си мислиш — вдигна едната ѝ ръка и попипа превързаната китка. — Наранили са те.

— Да — мислеше за това, което беше узнала, за това как беше умрял баща му. — Нараниха всички ни. Но вече няма.

— Мислите ли, че всичко е свършило? — груб, дрезгав глас се разнесе изпод маската на козела Мендес. — Нищо не сте направили. Нищо не сте спрели. Ако не вас, то децата ви. Ако не тях, то техните деца. Не сте отрязали главата. И никога няма да успеете — с изкривени хищни нокти, той посегна към Клеър, после с клокочещ смях падна назад и умря.

— Беше зъл — прошепна Клеър. — Нито луд, нито болен — просто зъл. Не знаех, че това е възможно.

— Не може да ни направи нищо — издърпа я Кем назад и здраво я притисна в прегръдките си.

— Не, не може — чу ехото от сирените в далечината. — Бъд се справи бързо.

Кем я дръпна назад, за да я погледна в лицето.

— Имам толкова много да ти разказвам. Почна ли веднъж, не знам дали ще мога да се спра. Но ще трябва да почакаме, докато приключим с това тук.

Клеър обви ръце около него. Зад тях огънят догаряше.

— Имаме много време.

Две седмици по-късно, цялата облечена в траур, Мин Атертън се качи на един влак, който отиваше на запад. Никой не дойде да я

изпрати и тя беше доволна. Мислеха, че се измъква от града, засрамена заради съпруга си, потресена от постъпките му.

Никога няма да се срамува или ужасява от своя Джеймс. Докато се приближаваше с единствения си огромен куфар до купето, Мин преглътна сълзите си. Нейният скъп, мил Джеймс. Някой ден все някак ще намери начин да отмъсти за него.

Настани се на просторната седалка, постави куфара до себе си и скръсти ръце в пищния си скут, за да погледне за последен път града.

Нямаше да се върне тук. Един ден може би ще изпрати някого, но тя няма да се върне.

Тя леко въздъхна. Трудно ѝ беше да напусне къщата си. По-голямата част от красивите ѝ вещи щяха да бъдат изпратени, но нямаше да е същото. Не и без Джеймс.

Той беше идеалният другар за нея. Толкова жаден, толкова податлив и нетърпелив да докаже, че властта му принадлежи. Мин се усмихна на себе си, докато вадеше ветрилото, за да разхлади сгорещеното си тяло. Не ѝ беше трудно да играе ролята на жената зад мъжа си. Толкова беше приятно да упражнява властта си над всички тях без никой — всъщност дори и самият Джеймс — да разбере кой стои начело.

Той беше само един любител, когото тя беше въвела, когото беше поставила начело. Користолюбив и гневен, но без ясна идея как да използва користта и гнева си за нещо повече.

Тя знаеше. Една жена винаги знае. В крайна сметка мъжете са само кукли, които жените водят натам, накъдето си поискат чрез секс, кръв и съблазняване с власт.

Жалко, че беше станал толкова самонадеян и небрежен накрая. Мин въздъхна и рязко замаха с ветрилото. Трябва да се сърди само на себе си, че не го беше спряла. Но беше толкова вълнуващо да го наблюдава как излиза от контрол и рискува всичко за още повече. Почти като в онази нощ преди толкова години, когато го беше посветила в ритуала. Тя, богинята на Господаря и Джеймс, нейният слуга.

Разбира се, че тя беше започнала всичко. Тя беше погледнала извън границите на общоприетото и се беше вкопчила с две ръце в тези тъмни обещания. Тя беше тази, която заповяда първата човешка

жертва. И беше гледала, о, да, беше гледала изпод сенките на дърветата как се лее кръвта.

Тя беше усетила силата на тази кръв и бе жадувала страстно за още.

Господарят никога не ѝ осигури най-съкровеното желание — да има деца — но ѝ беше дал други удоволствия. Беше я надарил с алчност, най-прекрасният от всички човешки грехове.

Когато свирката на влака изпищя, Мин си помисли, че има и други градове. Други мъже. Други жертви. Проститутки с плодовити утробы. О, да, винаги ще има други.

И кой щеше да се сети за нея, бедната вдовица Атертън, когато жените им изчезнат?

Този път може би ще избере някое младо момче. Някое изоставено, гневно момче като Ърни Бътс — който се бе превърнал в такова разочарование за нея. Не, няма да търси друг Джеймс, а някое младо момче. Някое, за което ще бъде като майка, ще го направлява и ще го научи да се прекланя пред нея, и пред Господаря на мрака.

Влакът започна бавно да се отдалечава от гарата. Мин пхна ръка в деколтето си и стисна с пръсти пентаграмата.

— Господарю — прошепна тя, — започваме отново!

Издание:

Нора Робъртс. Божествено зло

ИК „Бард“, София, 1995

Американска. Първо издание

Редактор: Анелия Христова

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.